

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

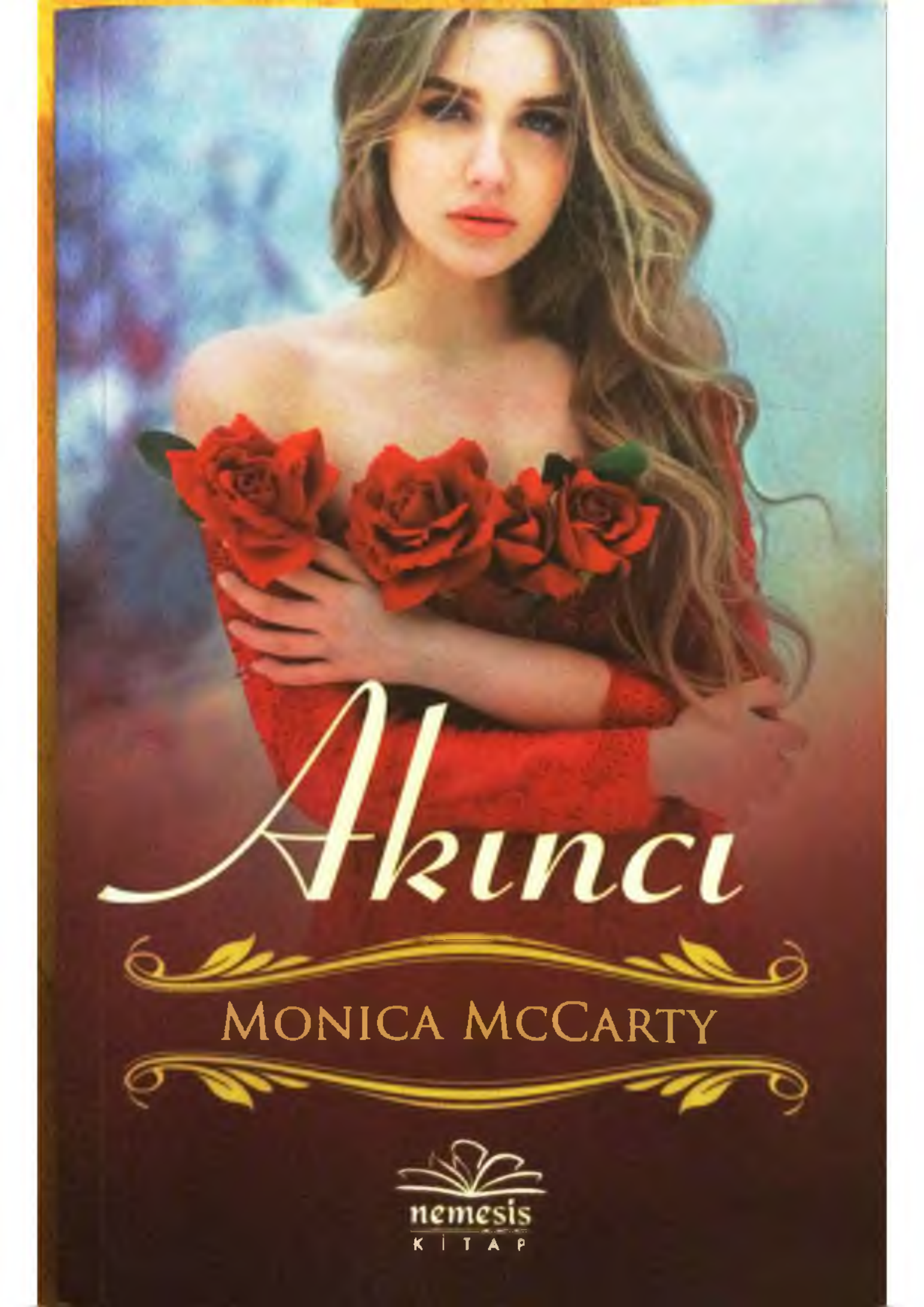
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with long, wavy blonde hair is holding a bouquet of red roses. She is wearing a red, strapless, lace-trimmed dress. The background is a soft, out-of-focus blue and white. The title 'Akinci' is written in a large, white, cursive font across the middle of the image.

Akinci

MONICA MCCARTY

The logo for Nemesis Kitap features a stylized white flower or leaf design above the word 'nemesis' in a lowercase, sans-serif font. Below 'nemesis' is the word 'KITAP' in a smaller, uppercase, sans-serif font.

nemesis
KITAP

HIGHLAND MUHAFIZLARI

- Tor "Lider" MacLeod: *Alay lideri ve kılıç ustası*
- Erik "Şahin" MacSorley: *Denizci ve yüzücü*
- Iachlan "Yılan" MacRuairi: *Pusu, casusluk ve adam kaçıрма*
- Arthur "İzci" Campbell: *İzcilik ve keşif*
- Gregor "Nişancı" MacGregor: *Hedef ustası ve okçu*
- Magnus "Aziz" MacKay: *Dağ rehberi ve silah yapımcısı*
- Kenneth "Buz" Sutherland: *Patlayıcılar ve çok yönlülük*
- Eoin "Vurucu" MacLean: *"Korsan" savaş taktiği, strateji uzmanı*
- Ewen "Avcı" Lamont: *İz sürücü ve insan avcısı*
- Robert "Akıncı" Boyd: *Fiziksel güç ve serbest dövüş*
- Alex "Ejder" Seton: *Kama ve yakın muharebe*

Ayrıca:

- Helen "Melek" MacKay (evlenmeden önce Sutherland): *Şifacı*

ÖNSÖZ

Yıl bin üç yüz on iki. Robert Bruce altı yıl önce taht üzerinde ilk kez hak iddia ettiğinden bu yana hem İngilizleri hem de kendisine karşı duran güçlü İskoç soylularını yenilgiye uğrattı. Bruce ve adamları savaşı bir süre ertelediler. 1310 yazının sonlarında İngilizler, İskoçya'yı istila etmek için kuzeye yürüdüler. Bu kez liderleri II. Edward'dı.

Ama II. Edward, 'İskoç Çekici' babasından çok farklıydı. İngilizlerin seferi tam bir felaketti. Bruce, onlarla bir meydan muharebesinde karşılaşmayı reddetti. Bunun yerine efsanevi Highland Muhafızları'nın seçkin savaşçılarından da yardımıyla, uzmanlaştığı korsan taktiklerini kullanarak 'gizli bir savaş' sürdürdü. İngilizleri sürpriz saldırılar ve baskınlarla kıştırıp askerlerinin moralini yerle bir etti.

Edward ve ordusu, Bruce'u takip etme girişiminde başarısız olunca, asilerin üzerine bir kez daha yürümeden önce kışı geçirmek için İngiliz sınır bölgesindeki Berwick-upon-Tweed'e çekildiler. Ama İskoçya ve sınır bölgesinde on ay geçiren İngiltere kralı, baronlarıyla sorun yaşayıp Londra'ya dönmek zorunda kalınca 1311 yılının yaz aylarında gerçekleşecek olan ikinci sefer iptal oldu.

Bruce, Edward'ın geri çekilmesinden çok gecikmeden faydalandı ve ilk kez savaşını İngiliz kırsalının içlerine kadar götürerek hücumla geçti. İskoç baskıncıları kendilerinden önceki Vikingler gibi düşmanlarının kalplerine korku salıyordu. Liderlerinin isimleri tarihe yazılacaktı. Thomas Randolph, James 'Kara' Douglas, Edward, Bruce ve Robbie Boyd gibi adamlar, sonunda savaşı bitirecek olan zalim seferleriyle hem ün hem de servet kazanacaktı.

GİRİŞ

Akıllı ve güçlü olan iyi Robert Boyd
-Blind Harry, *The Wallace* kitabından

Kildrummy Kalesi, İskoç yaylaları, Ekim 1306

Öldü mü? O anda çiğnediği biftek az kalsın Rosalin'i boğacaktı.

"İyi misin?" diye sordu ağabeyi sırtına vurmak için eğilerek.

Rosalin bir süre öksürdükten sonra tatlı şarabından bir yudum alıp başını salladı. "İyiyim." Ağabeyinin kaygılandığını görünce zorlukla gülümsedi. "Gerçekten. Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim. Mahkûmlarla ilgili bir şey mi söylüyordun?"

Umursamaz davranmaya çalışsa da onu kandıramamıştı. Ağabeyi kaşlarını çatmıştı. Diğer tarafında duran Sör Humphrey ile -Rosalin'in vasisi- konuşuyordu ve belli ki genç kızın konuşmaları duymaması gerekiyordu. Rosalin, masum bir şekilde gözlerini kırptı ama ilk Clifford baronu Robert'ın, İskoç asilerine karşı verilen savaşta önemli bir komutan olmasının tek nedeni rütbesi ve yakışıklı yüzü değildi. Gerçi bu iki özelliğe de kesinlikle sahipti. Kral Edward'ın gözünde bu kadar yükselmesinin nedeni akıllı, sadık ve kararlı olmasıydı. Aynı zamanda İngiltere'deki en iyi şövalyelerden biriydi. Rosalin onunla gurur duyuyordu.

Gereğinden fazla akıllı olsa bile

"Talışsız bir kaza, hepsi bu. Mahkûmlar duvarı yıktıkları kadar bir kısmı çoktu. Asilerden ikisi taşların altında kalıp öldü."

Rosalin'in yureği ağzına geldi. Kendine engel olamayıp küçük bir çığlık attı. *Tanrım, lütfen o olmasın!*

Ağabeynin dikkatli bakışlarının farkında olduğu için gereğinden fazla telaşlı tepkisini masum bir şekilde gizlemeye çalıştı. "Bu korkunç!"

Ağabeyi onu biraz daha inceledikten sonra elini okşadı. "Böşüne uzulme."

Üzülmişti. Hem de çok üzülmişti. Ama bunun nedenini ona kesinlikle söyleyemezdi. Eğer ağabeyi, Rosalin'in asilerden birinden etkilendiğini öğrenirse, onu ilk gemiyle İngiltere'ye geri gönderirdi. Çünkü bir hafta önce yeni vasısı Hereford Kontu Sor Humphrey de Bohun ile birlikte beklenmedik bir şekilde çıka geldiğinde onu bu şekilde tehdit etmişti.

Tanrı aşkına Rosalin! Burada koca Hristiyan âleminde, genç bir kız için en uygun olmayacak yer."

Ama ağabeyi Cliff'i görme ihtimali, karşı koyamayacağı kadar cazip gelmişti. Londra'daydı. Cliff de kuzeydeki İskoç hainlerine karşı savaşıyordu. Neredeyse iki yıldır onu görmemişti ve deli gibi özlemişti. Cliff, Maud -Cliff'in sekiz yıllık eşi- ve çocukları, Rosalin'in geriye kalan ailesi gibiydi ve onları görmek için cehennemine gitmesi gerekse bile giderdi. Maud da Rosalin ve kont ile birlikte gidebilirdi ama yine hamile olduğunu öğrenmişti.

"Duvarın neden yıkıldığını anlayamıyorum," dedi Rosalin. "Savaşı kazandığımızı sanıyordum."

Dikkatleri dağıtma çabası işe yaramıştı. Cliff, İngiltere'nin büyük zafetinden bahsetmekten keyif alıyordu. Robert Bruce'un tahli tedbiri hasarlılıkla sonuçlanmıştı. Kanunsuz kral, İskoçya'dan kaçmak zorunda bırakılmıştı ve İngilizler artık İskoçya'nın

en önemli kalelerinin çoğunu elinde bulunduruyordu. Eski Mai Kontu'nun kalesi olan bu kale de onlardan biriydi.

"Kazandık. Robert Bruce'un kısa süren ısvanı sona erdi. Dunaverty Kalesinde onun için hazırlanan darıgacından kurtulmuş olabilir ama Batı Adalarında çok uzun süre kalamayacak. Donanmamız onu bulacak." Ağabeyi omuzlarını sıktı. "Bulamazlar bile komutasında olan sadece bir avuç adam kaldı."

Rosalin sesini iyice alçalttı. "Ama onlar da Highlandli değil mi?"

Ağabeyi kahkaha atarak kardeşinin burnundan bir makas aldı. On altı -neredeyse on vedi olacaktı- makas almak için fazla büyük bir yaş olsa da Rosalin bunu sorun etmedi. Kendisini bu kadar önemseyen bir ağabeyinin olmasının büyük şans olduğunu biliyordu. On dört yaşındaki her erkek çocuk, anne ve babası ölünce dört yaşındaki kız kardeşıyla uğraşmazdı ama Cliff her zaman kardeşine göz kulak olmuştu. İkisi de kralın vesayetinde olduğunda bile Rosalin yalnız olmadığını biliyordu. Cliff kimi zaman aşırı korumacı bir baba gibi davransa da Rosalin bundan şikâyetçi değildi. Cliff onun için hem ağabey hem de babaydı.

"Onlar öcü değiller, ufaklık. Sarayda ne duydun bilmeyorum ama insanüstü güçleri yok. Harhar gibi savaşıyor olabilirler ama İngiliz şövalyelerinin kılıcıyla karşılaştıklarında onların kanı da herkesinki gibi kırmızı akar."

Rosalin -mahkûmları yakından takip etmemesi gerektiği için- o halde neden bu kadar sıkı korunuyorlar diye sormadı.

Ağabeyi yeniden Sor Humphrey'ye dönünce Rosalin, Kar Kulesi'ndeki odasına çekilmeden önce öğle vemeğinin bitmesini beklemeve kovuldu.

Genellikle odasına gidişini elinden geldiği kadar geciktirirdi. Cliff, İskoçya'da Kildrummy Kalesi'nde kalmasını tek şartla kabul etmişti: Yemekler ve kilise saati dışında odasından çıkmayacağı

Hem de ne erkek! Etsanelere konu, ozanlara ilham olacak cinsten. . . Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Sert bir vakıfıkkılığı olan yüzüne uzun ve dağınık dalgalar halindeki saçları dokuluyordu. Rosalının o zamana kadar gördüğü en güçlü ve korkutucu erkekti.

Adam sanki onu haki çıkarmak istermiş gibi eğilip yerden dev bir kayayı aldı. Rosalının netesi kesildi. Kaibi, göğüs kaleünde delice atmaya başladı. Odaanın serinliğine rağmen teninin ısındığını hissetti. Adamın geniş göğsüne yapışan nemli gömlek altındaki tüm kasları -ki bunlardan bolca vardı- gırtlantı ve çıkıntıları belli ediyordu. Mahkûmiyetten dolayı zavıllanmış olsa da çıplak diyle bir karargah askeri vuk etmeye vetecek kadar güçlü görünüyordu.

Rosalin az önceki fikrini değıştirdi. Belki de onlara gozculuk eden çok sayıda asker olması mantıklıydı.

Adam, duvarın diğere tarafına geçtiğinde Rosalın nefes alması gerektiğini hatırladı. Birkac dakika sonra yeniden belirdiğinde, her şey yeniden başladı. Muhafızlar ara sıra gelip bolene kadar -bunu genellikle kılıçlarının ucuyla onları durterek yapıyorlardı- diğere mankûmlarla kısa sohbetler ediyordu.

Genellikle uzun boylu ve sarışın bir adamla konuşuyordu. Çierçi onunla konuşırken, kızıl saçlı üçüncü adamla olduğı kadar dostça konuşmuyordu. O da uzun boyluydu ama benzerlikleri bundan ibaretti. Kızıl saçlı adam, ağır çalışmanın etkilerini dışardan daha belirgin bir şekilde gösteriyordu. Zarif ve uysundu. Her günün gün kumbura daha da çıkıyordu.

Birçok -etaleleri kavgaları dışarıdan oyle adlandırıyorlardı- muhafızlar beklediğinde, diğere adama yardım etmek için alandaki görevi yapıyorlardı. Onun kavalasını vukle niyor, balta ile duvar yıkılacağında onun sırtını alıyordu. Hatta lokuç'un, kısa mızrakları seriminde çimimise tım veriten o kıymetli birkac kepçe

suyu da diğere adama verdiğini görmüştü. Ama adam, Rosalın ın gozlerinin önünde eriyordu.

Rosalin pencereden uzaklaştı. Buna bir son vermesi lazımdı. Bunu yapamazdı. Kendini çok çaresiz hissediyordu. Onların asi olduğunu ve cezayı hak ettiğini biliyordu ama bu adam ölecekti. İş sona erdiğinde idam edilecek olmasının bir önemi voktu. Kimse bu şekilde bir acı çekmeinehiydi.

Nakişını aldı ama birkac dakika sonra yeniden kenara bırakıp pencereye döndü.

Gözlerini ondan ayıramıyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Ne ola bilirdi? Ağabeyi onu işlerine burnunu sokmanısı konusunda uyarmıştı.

Sorusunun cevabını ertesi sabah kilise dönüşünde aldı. Sabah duasından ayrılırken büyük bir kâse ile birkac parça ekmeğı hapıhaneye doğru goturen bir kadın gördü. O kadar çok adam için bu kadar az ekmek olması saçmaydı.

İşte bu! Onlara fazladan yiyecek verecekti.

Plan yapması birkac gününü aldı ama sonunda hazırıldı.

Biftek parçalarını çalmak kolay olmuştı. Yemek verken bunları kucagında tuttuğı kumaşın içine sarmış ve gitmeden önce de hepsini belindeki çantasına koymuştu. Ancak mahkûmlara yiyecekleri gotürmek daha zordu.

Mahkûmları, rutinlerini öğrenecek kadar çok izlemişti. Muhafızlar onları her sabah şapel ile ana avlu arasındaki zarar görmüş küçük bahçeden geçirip büyük salona goturuyordu. Burada sıraya giriyorlar ve tırımın vanındaki el arabalarını almadan önce talimatları dinliyorlardı. Rosalın, el arabalarını gotüne kes tırırmıştı.

O gece, kale sessizliğe buründüğünde koyu renkli bir pelerin giyip nöhette olan muhafızlara görünmemeye çalışarak bahçeye

indi. Ama dışarıyı şaşırtıcı derece sessizdi. İsyanlılar bastırıldı-
ğından artık saldırı tehdidi yok sayılırdı. Rosalin bohça halinde
ki kumaşı el arabalarından birine koyup hemen odasına dondu.

Ertesi sabah penceresinden uzarken adamlardan birinin el
arabasının yanından döndüğünü ve doğrudan İskoç'a gittiğini,
bohçayı gizlice ona verdiğini gördü. İskoç bunun bir tuzak oldu-
ğundan şüphelenip etrafına bakındı ama o sırada muhafızlardan
biri bağırarak bir etraf verince - muhtemelen işe geri dönmesini
söylüyordu- dudaklarının kenarında hafif bir gulumseme helir-
di.

İhtiyacı olan şey, bu gulumsemeden aldığı cesaretti.

Gece yürüyüşleri bir hafta sürdü. Kızıl saçlı adamın bu süre
içinde güçlendiğine yemin edebilirdi. Adamların çoğu daha dık
yürümeye başlamıştı.

Yaptığı şeyi öğrenirse ağabeyinin çok kızacağını biliyordu -
ve aralarında bir sır olmasından hiç hoşlanmıyordu- ama kendi
kendine bunun küçük bir jest olduğunu ve kimseye zararının do-
kunamayacağını söyliüyordu.

Ancak yanıyordu. Hem de lena halde yanıyordu.

Rosalin, Londra'dan gelirken yanında olan yardımcılarından biri
saç örgüsünü, duvağı ile tacının altına doğru kıvrırken esniyor-
du. "Yorgun görünüyorsunuz, leydim," dedi kendisinden büyük
olan kadın gözlerinde endişeyle. "Hasta mı oluyorsunuz?"

Sekiz gecedir uykunuz kalmak etkisini göstermeye başlamıştı
ama Rosalin yine de gulumsekti. "Yeterince iyiyim, Lenore. Bir-
kaç saat yatmadan uyursam bir şeyim kalmaz. Sanırım ağabeyimi
ve kont ile birlikte biraz fazla."

Bahçeden gelen bir bağırma söyleyeceği şeyi yanında kesti.

"Bu da ne?" dedi Lenore.

Rosalin çoktan sandalyesinden fırlayıp pencereye koşmuştu.
Kalbi duracak gibi oldu. Elini ağzına bastıramadan önce dudak-
larından boğuk bir çığlık süzülde. Kızıl saçlı ası, dizlerinin uze-
rinde çamura çökmüş, muhtemelen askerlerden birinin vurduğu
yanını tutuyordu. Rosalin'in bir önceki gece bıraktığı biletler ile
ekmekler yere saçılmıştı. Asker, sözlerini vurgulamak ister gibi
yumruğunu savurarak bağırıyordu.

Askerin ne sorduğunu tahmin etmesi zor olmadı.

Kızıl saçlı adam başını iki yana sallayınca asker ona bir kez
daha vurdu. Bu kez darbenin şiddetiyle adamın başı arkaya sav-
ruldu. Etrafa, bir kopuk balonu patlamışçasına kan sıçradı.

Adam yere yığıldı.

Rosalin korku içinde bağırınca Lenore onu çekmek için ça-
baladı. "Gelin, leydim. Bu vahşi yaratıklar size göre değil. Onlar
sadece haydut ve barbarlar. Umarım ağabeyiniz hepsini perşan
eder!"

Rosalin kadının sözlerini zorlukla duyuyordu. İskoç'un ne
yapacağını tahmin edince -bundan emindi- bir kez daha bağır-
ıp kadını itti. İskoç öne çıkıp kendisini tutan iki askeri sanki
iki kuklaymış gibi yana savurdu. İlk yumruğu, arkadaşına vuran
askerin çenesine indirdi. Asker yere düştüğü an İskoç üzerine at-
ladı. Adam yerde hareketsiz kalana kadar yumruklarını bir savaş
baltası gibi indirmeyi sürdürdü.

Karmaşanın ortasında avluya bir sessizlik çöktü.

Lenore, Rosalin'in arkasından dehşet içinde baktı. "Mahkum-
lar saldırıyor!"

Kavga başladığı sırada. "Hayır! Ah lanrım hayır," diye yumu-
şak bir sesle homurdandı Rosalin. "Ben ne yaptım?"

İskoç, İskandinav etsanelerindeki vahşi savaşçılar gibi
dövüşüyordu. O anda elinden başka bir şey kullanmıyordu. Ro-
salin'in ağabeyinin adamlarından varını duzinesini savuşturdu.

kendisini tutmaya çalışan biri olduğunda bir tur manevrayla ondan kurtuluyordu. Askerlerin çoğu kendini yerde buluyordu. Sarı saçlı mahkûm, duvarı vıkmak için kullandıkları baltalardan birini ele geçirmeyi başarmış, İskoç'un yanında yerini almıştı. Birlikte iki kişilik bir ordu gibiydiler.

Diğer mahkûmlar bir bir boynun eğmek zorunda kalsalar da bu ıkkı şarkı sonsuza dek yakalanmaya karşı koyabilecek gibiydi.

Ama tabii ki ovie olmadı. Zırhları da doğru düzgün silahları da olmadığı için sarı saçlı savaşçının van tarafına isabet eden bir mezarak ve İskoç'un kaburgalarına inen güçlü bir balta darbesiyle İngilizler yeniden üstünlüğü sağladı.

Rosalin'in kalbi deli gibi atıyordu. Ağabeyünün askerleri iki adamın çevresini sardığında gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Yüre Tanrım, onları öldürecekler!"

Rosalin, bu kavgaya bir son vermesi gerektiğini düşünüp ne yaptığını düşünmeden ve Lenore'un arkasından gelen çığlıklarına kulak asmadan merdivenlere koynaya başladı. Birkaç dakika sonra, ağabeyi ve iki adamının ardından Rosalin de bahçe dedeydi. Adamlardan biri, Rosalin'in kulenin kapısından birkaç metre hile uzaklaşmasına izin vermedi. "Burada olmamalısınız, levdim," dedi içlerinden biri. "Kuleye geri donun. Tüm bunlar birazdan son bulacak."

Rosalin de bundan korkuyordu.

"Ağabeyimi görmem lazım!" Adamlardan birinin omzunun üzerinden beklemeye çekildi ama hiçbir bu kadar kalabalıkken hiçbir şey görünüyor.

İkiden ağabeyünün sesini duydu. "Tüm bunlar da ne!"

Bir sürü İngiliz'in sesi duyuldu.

"Diyenler, yalvarıyor!"

"Bekledik."

"İskoçlar saldırdı!"

"Askerin, adamlardan birini cevap veremediği bir soru yüzünden öldürüsiye dövdü. Onu durdurmasanı muhtemelen öldürecek!"

Derinden gelen bu güçlü ses, Rosalin'i yıldırım çarpmışa çevirdi. Bu onun İskoçuydu. Tahmin edebiliyordu.

Ağabeyi onun duyamayacağı bir şey söyledi ve daha fazla İngiliz'in sesi yükseldi.

Ardından ağabeyi yeniden konuştu. "Onu çukura goturun. Oradayken isyan falan başlatamaz."

"İngiliz adaletin bu mu Clifford?" diye kükredi o derin ses. "Güçsüz birini savunan bir adamı öldürmek mi? Adamlarından bir düzinesini yanımda götürebilirdim. Bir sonraki seterde bunu yapacağım."

Rosalin yeniden one çıkmaya çalıştı ama adamlardan biri -adının Thomas olduğunu düşündüğü bir şövalye - ona sımsıkı tutuyordu. "Ağabeyiniz burada olmanızdan hoşlanmayacaktı. leydim. Kuleye geri donmeniz lazım."

"Peki, onlara ne olacak?"

Şövalye, kıza şaşkın bir bakış attı. "Tabii ki adam edilecekler."

Rosalin'in rengi attı. Bayılacak gibi görünüyordu. Olmalıydı çünkü adam başka bir aseri daha çağırdı ve birlikte onu kuleye goturdular.

Rosalin, ağabeyinin odasına donmesini beklerken saatler geçmiş gibi hissediyordu. Elleri gergin bir şekilde dizlerinde duranıyor. Cesaretini toplamak için içtiği sarap mudesine oturmıştı.

Yapacağı konuşmadan korkuyordu ama bundan kaçamıyacağına biliyordu. Yaptığı şey yüzünden o adamların öldürülmesine izin veremezdi.

Ağabeyi yanında odava girdüğünde hava kararmıştı. Rosalini görünce şaşırıp "Burada ne işin var. Rosie-lin? Akşam yemeği için hazırladığını sanıyordum." Kardeşinin stresli yüzünü görünce kaşlarını çatıp "Bir sorun mu var?"

Böğazının ve gözlerinin yandığını hissedince gözlerini kırptı. "Hepsi benim suçum!" Kendine engel olamadığından göz yaşları da duyguları da sel olup aktı. "Onlara yemeği ben verdim. Bunun bir zararı olmayacağını düşünmüştüm. Çok aç görünüyordardı. Sadece yardım etmeye çalışıyordum." Yanaklarından yaşlar süzülürken ağabeyinin koluna tutundu. "Onları cezalandıramazsın."

Ağabeyinin bu karmakarışık tutarı anlaması biraz zaman alırsa da anladığında ifadesi karardı. Ağabeyi ona çok fazla kızmazdı ve Rosalin buna neden olmaktan nefret ediyordu. "Lanet olsun. Rosalin. Sana onlardan uzak durmanı söylemiştim! O adamların ne kadar tehlikeli oldukları konusunda bir fikrin var mı?"

"Evet. Yemin ederim onlara hiç yaklaşmadım." Geceleri yemelerden artanları el arabasına nasıl bıraktığını anlattı. Ağabeyi biraz rahatlamış görünüyordu. Ifadesi az önceki kadar sert değildi. "Sadece acılarını biraz olsun dindirmek istedim. Bunların ölmesini istemezdim."

Ağabeyi ona uzun ve sert bir bakış attı. "Bu tür şeylerin olması hiçbir zaman istemezsin ve bu yüzden de buraya ait değilsin. Senin için fazla yutha yureklisin. Bu adamlar, senin elleri su toplamı bulavkçıların ya da sorunluluklarını yerine getirmek yerine beşeriyetle zaman geçirmesi gereken hizmetçilerin değil." "

"Ama Katie'nin elleri o kadar pırıl pırıldı ki kanıyordu ve Merrett'in bir kez, suun kirliliği için bir haftalık ödemesini alması hiç alışık değildi."

Ağabeyi elini kaldırıp onu susturdu. "Ben de bunu söylemiş ve çözülmüştü. Bu adamlar yürüyen katiller. Senin merhametini hak etmiyorlar."

Rosalin ağabeyine bakamadığından başını eğdi. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Ağabeyinin derin bir nefes aldığını duydı. Kısa bir süre sonra kollarını Rosalin'in boynuna dolayıp onu yanına çekti. Ağabeyinin onu affettiğini bilmek daha çok hıçkırmasına neden oldu. "Çok özür dilerim."

Ağabeyi teselli etmek için bir şeyler mırıldanıp kardeşi sakinişene kadar onu salladı. Rosalin, babalarının olduğu geceyi hatırladı. Annelerinin ölümünden bir yıl bile geçmeden ölen babalarının olduğu o geceyi. "Burada kalamazsın. Utaklık. Seni eve hemen göndermemi lazımdı ama bençilik ettim. Seni özlemişim ve yüzünü görünce bu lagımı çukurunun içine bahar gelmiş gibi hissettim."

Rosalin yanan gözleriyle ona baktı. "Beni gönderecek mısın?"

"Lütfen öyle olmasın. Bunun haricindeki her şeye razıyım."

Ağabeyi ciddi bir şekilde başını salladı. "Evet ama sadece bir süreliğine. Buradaki işim biter bitmez seni görmeye Londra'ya geleceğim. Kral rapor bekliyor ve bunu ona bizzat ileteceğim. Maud ve çocukları da getireceğim. Bunu sen de istersin, değil mi?" Rosalin bunu başıyla onayladı. Ağabeyi de öyle olacağını tahmin etmişti. Alaycı bir şekilde gulumseydi. "Ayrıca Heretford'ın bahsettiği eş adaylarının hepsini görmek istiyorum."

Rosalin'in yanakları ısındı. Gelmesinin nedenlerinden biri de buydu. Saraydaki ilgi artık imkânsız bir hal almıştı ve adamların hiçbirini Rosalin'in dikkatini çekmiyordu. Onu görene kadar hiç bir erikle ilgilenmemişti.

"Yani onları affedecek mısın?"

Ağabeyinin ani konu değişikliğini anlatabilmesi biraz zaman aldı. Hemen dudaklarını sıkıp. Bunun nedeni ofkesi miydi yoksa konunun rahatsız edici olması mı. Rosalin emin değildi.

"Senin düşüncene iyilik görsen bir şeyi değiştiremezdi."

"Ama bu bir adı"

Agabeyi itiraz kabul etmediği belli olmasına sözünü kesti. "Bu bir şey. Rosalın. Adıeta burada da yok. Neredeyse üç adamını öldürmüştük. Buna neden olan şey ne olursa olsun mahkûmlarına karşılık vermesin. Ben yok. Asia. Özellikle de bu mahkûmların. Gözlerini bu edecek insanlar değil onlar."

"Ama"

Agabeyi bu konuyu kapatık dercesine sert bir yüz ifadesiyle sözünü bir kez daha kesti. "Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. O adamlar, idamdan geçici bir süreliğine kurtulmuşlardı ama bunun bile çok tehlikeli olduğunu bize gösterdiler. Onlar sorulmadan uzak bir şekilde onursuzca vavayan haydutlar. İstidleri de senin sevinir boynunu hiç düşünmeden kesebilecek olan zalim bir eşkiya. Anladın mı?"

Rosalın gözlerini kocaman açtı. Agabeyi kendinden çok emin konuşuyordu ama bu sözler, onun birkaç haftadır gözlemlediği adamı hiç uyusmuyordu. Cliff'in onun düşüncelerini reddedeceğini bildiği için sadece başını sallayabiliyordu.

Agabeyi gülmeye başladı. "Güzel, o halde artık bu konuyu kapatıyoruz. Onu büyük buğumze çıktığın sonundaki duyumlarım da ne denek oluyor?"

Agabeyi kendine takılan utanç verici takma isimle alay edince Rosalın utandı. Onu büyük buğumze büyük tevezleri Rosalın'dan Cliff'den, Kral II. Henry'nin kalbini fethetmiş ve tarihçi Guzel Rosalın'dan olarak geçmişti. Belli ki saraydaki erkekler onu Guzel Rosalın olarak anıyordu.

Agabeyi'nin esprisine gülmeye çalıştı ama hapis hanedeki adamları bekleyen korkunç kaderi düşünmeden edemiyordu. Özellikle de Rosalın yüzünden arkadaşlarını korumak zorunda kalan ve çukur hapis hanesine atılan adamı.

Akşam yemeğinde ve gecenin uzayıp giden saatleri boyunca Rosalın bu düşünceden kurtulamadı. Baska bir şey düşünemiyordu.

Bu çok yanlış. Ne yapmaya çalışırsa çalışsın bu sözler zihninde vankılanıyordu. Sonunda zihnindeki ses o kadar kuvvetlendi ki başka bir şey düşünemez oldu. Gecenin bir yarısı yatağından kalkıp ayakkabılarını ve koyu renkli bir başlığı olan pelerini alarak odasından çıktı. Bir şey yapıp yapamayacağını bilmiyordu ama bunu denemesi gerektiğinden emindi.

Yaşananlar istemeden de olsa kısmen onun hatasıydı. Bir şeyler yapmazsa hayatı boyunca bu adamların olumundan kendini sorumlu tutacaktı.

Ama o adamlardan birinin ölümü asıl kabusu olurdu. İki haftadır izlediği, kendini feda eden, comertçe yiyeceklerini pavlayıp arkadaşları için haddinden fazla ışı omuzlayan o adam olmevi hak etmiyordu. Bunu ruhunun derinliklerinde hissediyor ve yok sayamıyordu. Ortada bir savaş olsa da olmasa da bu yanlıştı ve Rosalın'ın bu yanlış düzeltmek için bir şeyler yapması lazımdı. Onu serbest bırakması gerekiyorsa bunu yapardı.

Bu haince düşünce zihninde canlandığı anda omuzlarındaki yük kısmen azalmış gibi hissetti. En azından ne yapması gerektiğini -va da ne yapmaya çalışması gerektiğini- biliyordu.

Kar Kulesi'nden çıktı ve toparlanmak için bir süre karanlıkta bekledi. Bir planı yoktu. Tek bildiği İskoç'un, vanıp kule dönen büyük salonun yanındaki eski kalenin altındaki çukur hapis hanesine götürüldüğüydü. Yiyecekleri bırakmak için her gece bu yapının yanından vurmuştu. Eski ve gorkemli taş bina bir süre de kullanılmadığından ve çok karanlık olduğundan her seferinde buradan hızla geçiyordu. Ama şu anda kapının yanındaki bir demirin içinde yanmakta olan bir mesale vardı. Rosalın yaklaştı ve duvarın karanlığına sokularak hedefini izledi.

Yüce Tanrım, ne yapıyordu? Yaptığı şeyin imkansızlığını düşünmeden edemiyordu. On altı yaşındaki bir kız, kimseden

yardımı alınmadan çukur hapishanesindeki birimi nasıl kurtarabilirirdi ki? Planı olmadan Orava oylece yürüyüp kapıyı açarak onu dışarı çıkaramazdı.

Değil mi?

Peki ya muhafızlar? Şu anda kumseyi göremiyorsanız olsa ve çukur hapishanesinden kaçmak pek mümkün olmasa da en az bir muhafız olmalıydı.

Ki vardı da. Mahkûmların tutulduğu muhafız kulubesinin orada bir asker belirdi. Eski kaleye doğru birkaç kez gidip geldi ve sonra ortadan kayboldu. Yaklaşık beş dakika sonra bir kez daha belirdi. İki kez daha aynı işi yaptığında Rosalin askerini kuşeden donmesini bekledi ve sonra da kalemin girişine doğru koştu.

Her yer karanlık ve soğuktu. Çok soğuktu. Sırtı ürperdi.

Havaiet diye bir şey yoktur. Havaiet diye bir şey yoktur.

Ama burada, ölüler yervuzünde gezecek olsalar, onlar için mükemmel bir yer olurdu.

Gözlerinin karanlığa alışması için birkaç dakika bekledikten sonra çukur hapishanesinin girişini bulmak için içeride ilerlemeye başladı. Ana girişin yan tarafında taştan küçük bir yan oda buldu. Oda birkaç metreden büyük değildi. Taş zeminin bir köşesinde küçük ahşap bir kapı vardı. Kapıda kilit yerine sıradan bir sürgü olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

Birkaç dakika geçmişti. İki ya da üç mü? Çok dikkatli bir şekilde demir sürgüyü karada sürgü gurultusu bu şekilde gıcırdayınca kilit de gıcır huzlandı. Olduğu yerde donup kaldı ama kilitçeyi çekip kendisine doğru doğru kayan birileri olmayınca sürgüyü dikkatli bir şekilde çekip ahşap kapıyı açmak için tuttu.

Kapı görüldüğünden daha afirdi. Zorlanırsa da wonusunu açmayı başardı. Her an yeni soğuk ve nemli hava yüzüne vurdu.

Ardından çukura doğru diz çöküp karanlığın içine baktı. İçeri de olum sessizliği vardı. Başta hiçbir şey göremedi ama sonra kendisine doğru bakan parlak iki beyazlık gördü.

Donup kaldı.

"Sahah mı oldu?" diye homurdandı birileri. "Daha yeni dinlenmeye başlıyordum."

Tanrım, o ses! Derinden gelen güçlü bir ses. Rosalin'in kemiklerine kadar işliyordu. "Şşşt," diye fısıldadı. "Muhafız gelecek."

Rosalin bunun imkânsız olduğunu bilse de adamın şaşkınlık tan gerildiğine vemin edebilirdi.

"Sen de kimsin?"

"Şşşt," dedi Rosalin bir kez daha. "Lutten. Muhafız duyacak."

Kapıyı açık bırakıp küçük yan odanın dışına çıkarak girişin yanındaki duvara yaslandı. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir an için nefesini tutup muhafızın yaklaşmasını bekledi. Her bir ayak sesiyle birlikte kalbi duracak gibi oldu. Sonunda ayak sesleri uzaklaşınca, veniden odaya koştu.

"Acele etmemiz lazım," diye fısıldadı. "Birkaç dakika sonra geri dönecek."

İskoç, Rosalin'i sorgulayarak zaman kaybetmedi. Rolüne alışkın bir adam gibi etkili bir tavırla yönetimi eline aldı. "Bem, duvardaki sürgüye bağlı bir halatla aşağı indirdiler. Hala orada olup olmadığına bak."

Sesi artık daha yakından geliyordu. Rosalin ivaya kalktı ve hemen altında olduğunu fark etti. Muhtemelen aralarında sadece yarım metre vardı. Ürperdi. Ya da titremiş de olabilirdi. Ne hissettiğinden tam olarak emin değildi ama adamın düşmanı olmak için arkasını döndü. Duvardaki demir çiviyi buldu. Buna bağlı olan eski ve yıpranmış bir halat olduğunu gördü. Çiviyi tutup veniden çukura doğru gitti.

Adam, Rosalın'ın gıgısesini geri döndüğünü görünce, "Buldun mu?" diye sordu.

"Evet."

"Aşığı al."

Rosalın bundan emin olmadı. Birden yaptığı şeyin ciddiye tını terk etti.

Uzun bir sessizlik ardından adam konuştu. Sesi daha sertti. "Haval kirliliğine mi uğramıştı? Fikirini mi değiştirdin?"

Denstirmiş miydi? *Hayır*. Onun hakkında yanılmıyordu. Ama yine de bir adamı pencereden izleyip ona hayranlık duymak ayrı bir şeydi. hemen varında olmak apayrı bir şey. "Sana yardım edersem kimsede zarar vermeden gideceğine söz veriyor musun?"

"Arkadaşlarını arkamda bırakıp olmalarına izin veremem."

Rosalın da öyle tahmin etmişti. Burada olmasının nedenlerinden biri de bundu. Sovlu bir tuder, adamlarını arkasında bırakmazdı. "Muhafızlardan hiçbirine zarar vermeyeceğine söz veriyorsun?"

Adam kahkahayı andıran sert bir ses çıkardı. "Sözume inanacak mısın?"

"Evet."

İskoç bu cevaba şaşırmış gibiydi. "Pekala, kimsenin olmemesi için elmden geleni yapacağımıza söz veriyorum."

Adam bu kelimeleri vemin eder gibi ciddi bir ifadeyle söylemişti. Rosalın'ın ona güvenmek için bir nedeni olmasa da guveniyordu. Hayatı indirecek kadar guveniyordu.

Geri çekildi. Şaşırtıcı derecede kısa bir süre içinde adamı yanına geldi. Karşısında dururken adeta bir dağ gibi görünüyordu. İri ve kaslı bedeni, tüm odayı kaplamış gibiydi. Tanrım, Rosalın'ın terk ettiğünden çok daha uzun boylu ve çok daha yapılıydı! Kız,

içgüdüsel olarak geri çekildi. Birden ağabeyinin tüm uyarıları zihninde canlandı.

Boğazını keser. Zalım barbar. Acımasız eşkırı.

Adam olduğu yerde durdu. "Korkmanı gerektirecek bir şey yok. Sana zarar vermeceğimi. Hayatımı sana borçluyum."

Rosalın'ın korkusu kısmen yok oldu. Adam, bir eşkıyanın cüssesine sahip olabilirdi ama içten içe soylu bir kalbi vardı. Rosalın, bu kalbin çok karanlık olmamasını diliyordu. Yüzünü yakından görmek istiyordu ama o anda karanlık yuzünden bir şey göremiyordu. Diğer duyuları ise kusursuz çalışıyordu. Çukurun nemli havasıyla karışmış olan ve beklediği kadar kötü olmayan bir misk kokusu vardı.

"Sen kimsin?" diye sordu adam.

Rosalın başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Bundan kendisi de emin değildi ama adamın karşısında durduğu sırada bunu yapmakta haklı olduğunu anlıyordu. Benim hatamdı. Kimsenin zarar görmesini istememiştım. Sadece yardım etmek istiyordum.

"Yemekleri getiren sendin." Adam bunu yapbozun parçalarından en az birini yerine oturtmuş gibi soylemişti ama yine de anlamadığı şeyler vardı.

Rosalın bunu başıyla onayladı.

"Kaç yaşındasın?"

Ses tonu Rosalın'ın başını ve sırtını dikleştirmesine neden oldu. "On sekiz." diye yalan soyledi.

Adamın güldüğünü duyar gibi oldu. O da kendisinden en fazla beş yaş büyük olmalıydı ama Rosalın'e kendini çok küçük hissettiriyordu. Karanlığa rağmen Rosalın'ı çok iyi görebiliyordu gibiydi. (Ona yardım etmesinin nedenini anlamış olabilirdi.

Mulâzimet kadınların kendisine havranlık duymasına alışkın-
dı. Genç ve bulyalı kızların kendisi için aptalca şeyler yapması-
na alışık olmalıydı.

Ama içinde bulundukları durumu farklıydı. Rosalın bir yanlış-
lı düzeltiyordu. En azından bunun için çabalıyordu.

"Kaç yaşında olursan ol, yaptığın büyük bir nezaket ve bunun
için sana çok teşekkür ederim. Olanlar senin suçun değil ama
böyle düşünmüş olmaya uzulduğumu söyleyemem çünkü aksi
halde halâ o çukurda olacaktım."

Adam bir şeyler duyup durdu.

Ah Tanrım muhafız! Rosalın'ın dikkati o kadar dağılmıştı ki
muhafızı tamamen unutmuştu. Asker bir şeyler duyup neler ol-
duğunu anlamak için geliyor olmalıydı. Rosalın neler olduğunu
anlatmadan, Iskoç onu tutup kendisine çekti ve elini de ağzına
kapattı.

Rosalın sessizce nefes alıp verdi. Bunun nedeni başta şaşkı-
nlık, ardından da kemiklerine işleyen bir korkuydu. Kendini çe-
likte sarmalanmış gibi hissediyordu. Adamın tüm bedeni taş gibi
sert ve acımasızdı. Rosalın'ın sırtına yaslanan göğüs kafesinden,
göğsünün altında duran kava gibi sert kollarına kadar... Rosa-
lın adamın kollarından kurtulmak için kavrandı ama mengeneyle
andıran kollar ona engel oluyordu. Adamın ır ve nasırlı elleri
Rosalın'ın elini tuttuğunda, kız birden tuhaf bir sıcaklık hissetti.
Adamın ne yapmaya çalıştığını anlamayıp şaşırmıştı. Bedeninde
ki urpertinin nedeninin şaşkınlıktan olduğunu düşündü. Adamı
Rosalın'ın parmaklarından dördünü bükte. Ardından uçunu...

Rosalın birden ne olduğunu anladı. Tek parmağını gösterdi.
Bir muhafız. Adam bunu başarıyla onayladı ve elini kızın ağzından
yavaşça uzaklaştırdı. Rosalın, ağzını kapatmasının tek nedeninin
şaşkınlıktan öngelik atmasına engel olmak olduğunu anladı.

Aklı bunu anlamış olabilirdi; ama kalbi halâ artçı sarsıntıla-
rı etkisi altındaydı. Ama tek nedenin bu olmadığını biliyordu.

Birden adamın tarkına varmıştı. İlk defa bir erkek tarafından
sarmalanan bir kadının tarkındalığıydı bu. Adam çelikten yapı-
lmış olabilirdi ama sıcaktı. Hem de çok sıcak... Ve daha önce
hiçbir erkek Rosalın'ı bu kadar yakından tutmamıştı. Bedeninin
ona doğru çekildiğini hissediyordu. Vücutları birbirini tamamlı-
yor gibiydi. Bunun çok uygunsuz olduğunu ve olanlar yüzünden
daha sonra çok olacağını biliyordu ama şu anda tek düşünebildiği
hunun ne kadar manulmaz bir his olduğuydu. Isınmıştı ve gücünü
devdi. Hiçbir şey ona asla zarar veremezdi.

Adam yavaşça duvara yaklaştı ve kızı kendi bedeniyle koru-
yabilmek için duvara yasladı. Kalenin ana odasına mesalemin
ışığı vurduğu sırada adamın kaslarının nasıl gerildiğini hissed-
biliyordu. Işık giderek yaklaştı. Muhafız onlara doğru geliyordu.

Rosalın nefes alamıyordu. Bunun nedeni hem korku hem de
arkasında taştan, önünde ise çelikten bir duvar olmasıydı.

"Bu da ne?"

Asker açık olan çukuru tark etti. Odaya girdi ve mesalevi çu-
kura doğru tuttu. Iskoç hemen harekete geçti. O kadar hızlı ha-
reket etti ki askerin hiç şansı kalmamıştı. Askerin boğazına
ve karına indirdiği sert darbelerle onu arkaya attı. Adam çukura
düşmeden önce saskın bir çığlık attı. Mesale vere düştü ve hemen
ardından kapı kapandı.

Iskoç Rosalın'ı kendine çevirdi. "Gitmem gerek. Onu aramı-
ya gelecektlerdir."

Rosalın hiçbir şey söyleyemeden başını salladı. Hala saskın
bu kadar hızlı gelişmesinin şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

"Kendine dikkat et tamam mı?" dedi. "Yardım almadığımı-
zı düşünmeleri için elimden geleni yapacağım."

"Beni merak etme." Rosalın bir şeyler söylemek isteyecek dur-
du ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Tutlan acele et."

Ama Rosalın onun gitmesini istemiyordu. Keske... Keske ka-
bini çalan bu adamı tanıma fırsatı olsaydı.

Adam kızın tereddüdünü ve bunun nedenini fark etmiş gibiydi. Rosalının dediği gibi arkasını döndü ama sonra o da tereddüt etti. Rosalın neler olduğunu anlayamadan onu çenesinden tuttu ve başını arkaya doğru eğip dudaklarını dudaklarına goturdu. Rosalın bir an için sıcaklık ve şaşırtıcı bir yumuşaklık hissetti. Ardından bu his yok oldu.

"Teşekkürler, tatlım. Umarım bir gün yeniden buluşuruz ve sana tam olarak teşekkür edebilirim."

Adamın karanlığın içinde yok oluşunu izleyen Rosalının kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Sanki bu anı sonsuza dek koruyabilmek için dudaklarına kapattı.

Bu teşekkür niteliğinde bir opucüktü. Sadece dudakları bir birime sürmüştü ve tutkudan eser yoktu. Hatta kardeşçe bile olabilirdi. En azından adam için böyle olabilirdi. Ama o kısacık an Rosaline büyük, kuvvetli ve büyüğü bir şeyler hissettirmişti. Sıradışı bir şeyler. Mükemmel bir şeyler.

Sabah kadar böyle kalabilirdi ama çukur hapishanesinden gelen bir ses onu hayallerinden uvandırdı.

Rosalın kaleden dışarı koşup odasına giden merdivenleri çırtırken, omur boyu bu gecenin etkisinden kurtulamayacağını biliyordu ve bundan asla pişmanlık duymayacaktı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Y.

Hannibal ad portas (Hannibal kapıda)

Cranshaws, İskoç sınırı, Şubat 1312

İngilizler bunun hesabını ödeyecek

Kral Robert Bruce'un sınır bölgesindeki yetkilisi Robbie Boyd, ahırın kararmış duvarlarına bakarken intikam yemini ediyordu.

Dudaklarını sıkıdığı sırada, zihnindeki anılar da boğazındaki duman kadar yakıcıydı. Yıkılmış her yeni ahırda, babasının yakıldığı ahırı hatırlayacaktı. On yedi yaşındaki Robbie, İngiliz ihaneti ve adaletsizliği konusundaki ilk dersini o zaman almıştı. Sonraki on beş yıl içinde de daha pek çok ders alması gerekmişti.

Artık bu sona erecekti. Sahip olduğu her şey üzerine buna bir son vereceğine yemin etti. Bedeli ne olursa olsun İskoçyanın İngiliz 'derebeylerinden' kurtulduğunu görecekti. Başka evlatları, babalarının kırıslara asılmış yanık bedenlerini görmevecekti. Başka agabeyler, kız kardeşlerine tecavüz edildiğini, erkek kardeşlerinin idam edildiğini duymayacaktı. Başka çiftçilerin çiftlikleri yakılmayacak, sığırları çalınmayacaktı.

Bir on beş yıl daha savaşmak zorunda kalma bile tüm İngilizleri İskoçyadan kaçırdığını ve Aslanın -İskoç krallığının simgesi- özgürce kukredüğünü görmekten rahat etmevecekti.

Önemседığı tek şey özgürlüktü. Çocukluk arkadaşı William Wallace'ın yanında ~~umursamı~~ için kalıcını kaldırdığı ilk günden ~~bu~~ başka hiçbir şey umurunda değildi.

Arkadaşının nasıl olduğunu hatırlayan Robbie, netretle çenesini sıkı. Dumanı tüten kızışlerden bakışını uzaklaştırıp - İngiliz ~~adamlarının~~ son öğeğindı bu- koşke doğru temkinli bir şekilde ilerleyen kovalulere döndü.

"Kim yaptı bunu?" diye sordu. Sakın ses tonu, tehlikeli düşüncelerini maskelenmeye vermiyordu.

Ama cevabı zaten biliyordu. Ona karşı koymaya sadece tek bir adam cesaret edebiliirdi. Barışı venilemeyi sadece bir adam reddetmişti. Sadece bir adam Robbie'nin barış görüşmesi talebini kabul etmemişti.

Koy meclisinden biri olan Murdock adındaki çiftçi temkinli bir şekilde öne çıkmadan önce birkaç kızı etrafa bakındı. Koy ~~üzerine~~ korkusu uradışı bir durum değildi. Sınır bölgesindeki -Tanrı'nın tüm Hristiyan âlemindeki- en çok korkulan adamardan biri olan Robbie buna alışıkı. Bu kötü ün düşmanlarını korkutmaya varıyordu ancak sorun çıkardığı zamanlar da oluyordu. Bruce'un özel muhafızlarından biri olarak kimliğini gizli tutuyordu. Yüzünü gizliyor ~~ama~~ da bir gün birilerinin kendisini tanıtıracağını biliyordu. Lou her yere tızlıca yayılmışı.

"Clifford'un adamları, lordum," diye açıkladı Murdock. "Her şeyi aldılar. Segur'ları, tabii'ları - hatta tohumlarını bile- ve ardından da ahır ateşe verdiler."

"Çiftçi, Tanrı adına, bunu biliyordum!" Robbie eldivenin içindeki yumruklarını vanlarında sıkı. ~~uradı~~ tüm bedeninde ~~kurumuş~~ bir öfke dalgası doluyordu.

Gienelde ~~okunma~~ venik düşünürdi. Sadece ~~Clifford~~ ve namıyla bile geçen savaşçılar ~~adını~~ korku ~~nasıllığı~~ için buna gerek kalıyordu.

Ama kontrolünü zorlayan iki şey vardı. Biri muhafız alayındaki tuhaf partneri, arkasında duran İngiliz şövalyesi Alex Fider Seton, diğeri de altı yıl önce onu hapse atan ve o zamandan beri sürekli önüne engeller çıkaran İngiliz şövalyesi -kral Edward'ın İskoçya'nın yeni koruyucusu olarak seçtiği lanet derebeyi- Sir Robert Clifford'dı.

Piç kurusu Clifford bunun hesabını da geçmiş suçlarının hesabını da ödeyecekti. Bu, geç kalmış bir hesaplaşmaydı. O pıhlık, altı yıldır Robbie'den kaçmayı başarmıştı ve şimdi de başkaldırışı -yenildiğini kabullenmeyişi- her şeyi berbat etmek üzereydi.

"Bunu hallet, Akıncı," demişti kral.

Lanet olsun, Robbie'nin bunu halletmesi lazımdı. Kanunsuz ve savaştan yıpranan sınır bölgesindeki huzuru sağlaması için Bruce onu görevlendirmişti. Akıncı savaş ismi, ona bu alandaki deneyimi nedeniyle verilmişti. Kral, İngiliz baronlarına dız çokturmesi konusunda ona güveniyordu. Karşısına kimse çıkamazdı.

Kral Edward geçen yaz, baronları arasındaki sorunla ilgilenmek için İskoçya'ya karşı sürdürdüğü savaşı bırakmak zorunda kalıp Berwick Kalesinden ayrıldığında, Bruce saldırıya geçip Kuzey İngiltere'ye bir dizi akın düzenlemişti. Bu akınlar sayesinde hem savaş harap olmuş İskoç taşrasından İngiltere'ye yönelmiş hem de Kuzey İngiltere'deki baronlar barışı sağlamak için kraliyet hazinesinden ödeme yapmak zorunda kalmıştı.

Diğeri baronlar barış anlaşmalarını venilemişti ama Berwick Kalesi'nin yeni yöneticisi Clifford bu teklifi reddetmişti. Ve hala direnmeye devam ediyordu. Başkaldırısı, diğeri de ayısını yapmak için teşvik edebilirdi. Robbie bunun olmasına kesinlikle izin vermeyecekti.

Bruce, Clifford'un barışı kabul ettiğini ve işbirliği yaptığını görecekti. Robbie ne olursa olsun bunu sağlayacaktı.

Robbie ve Seton, krala ödenecek derebeylik vergilerini toplamakla görevliydi. Bu basit ve net görevde ~~çok~~ olmaları

mümkünmüş gibi- onlara eşlik eden diğer üç savaşçıdan biri olan James Douglas, bir kufur mırıldayıp Robbie'nin düşüncele-
rini sert bir şekilde dile getirdi.

Kral Edward'ın vemi koruyucusundan, Robbie'den daha fazla nefret eden biri varsa o da Douglas'tı. Clifford, İskoç savaşındaki adını ve servetini Douglas'ın toprakları üzerinde hak iddia ede-
rek elde etmişti.

"Hiçbir şey kalmadı mı?" diye sordu Douglas çiftçiye. Yüzün-
deki öfke giderek artıyordu.

Kara Douglas lakabını sadece saç rengi nedeniyle almamıştı. Aynı zamanda korkutucu bir namı vardı. Öfkesini vanlış yorum-
layan Murdock'un elleri açıklama yaparken titriyordu. "Hayır, lordum. Her şeyi aldılar. Bunun asirlerle uğraşmalarının bedeli olduğunu söylediler. Reddetsek tüm koyu yakacaklardı. Onlara istediklerini vermekten başka şansımız yoktu. Her yerde aynı. Clifford'ın adamları buradan Berwicke kadar bütün doğu sınırı-
na baskın düzenledi. Duns'taki köy meclisi başkanı bu sabah bir uvarı gönderdi ama artık çok geçti."

Robbie kufur etti. *Lanet herif!*

"Kimse zarar gördü mü?" diye sordu Seton.

Çiftçi başını iki yana salladı. "Tanrı ya şükür hayır! Bu seferlik sadece ahır zarar gördü. Ama yangın bir uyarıydı. Bruce ile ilgı-
mız olduğu için bizi uyarmak istediler."

"Bruce sizin kralınız" diye sertce hatırlattı Robbie. İskoç-
yaşın, İngiltere'ye çok yakın olan sınır bölgelerinde insanların genellikle bu hatırlatmaya ihtiyacı oluyordu. Bruce, Tay Neh-
ri'nin kuzey kısmında krallığını kabul etmediyse de güney bol-
gesinde bunu henüz kabullenemeyen ve hâlâ İngilizlere sempati
duyan pek çok kişi vardı.

İngiliz gibi davranan İskoçlar söz konusuna olunca, İskoçya'daki
toprakları buralara yakın olan Seton, çiftçiyi savunmak için lafa

girdi. "Murdock'un krala hakaret etmek gibi bir niyeti olmadı-
ğından eminim. Sadece İngiliz karargâhlarına yakın olan ve ken-
dilerini koruyacak kimsesi olmayanların yaşadığı zorluklardan
bahsediyor."

Boyd, eleştirisindeki imayı tark edip ona sert bir bakış attı. Seton genellikle İngiltere'nin yakınında yaşayan insanların iki
tarafı da memnun edemeyişlerinden deri yanardı. Ama herke-
sin bir seçim yapması lazımdı. Ya İngiliz ya da İskoç tarafında
olacaklardı. Çizginin iki tarafına da gidip gelmek gibi bir seçe-
nek yoktu. Seton hâlâ iki dünyada birden yaşayamayacaklarını
anlayamıyordu.

"Lanet olsun!" diye kufur etti Douglas. "Kral bu tahıla ve su-
ğarlara güveniyordu. Şimdi adamlarını nasıl besleyecek?"

Bruce ve ordusunun büyük bir kısmı -ve diğer görevlerde ol-
madıkları zamanlarda Highland Muhafızları- son üç aydır Dun-
dee Kalesi'ni kuşatmış haldeydi. Edward, Londrada olduğundan
ve şu anda herhangi bir savaş tehdidi olmadığından Bruce, İngi-
lizlerin İskoç kalelerine yerleşmiş olan birliklerini temizlemekle
uğraşıyordu.

Savaşın gerçek anlamda kazanılmasının tek yolu buydu. Son
birkaç yıldır elde edilen tüm zaferler ve kazandıkları hız, İngi-
lizler kaleleri zapt etmeye devam ettiği sürece anlamsız olacaktı.

Ve ilerleme kaydediyorlardı. Geçen seneki akınların ardın-
dan Linlithgow düşmüştü. Dundee'nin düşmesi de çok yakındı.
Ama Robbie üzerine düşeni yapmazsa tüm bunlar yakında sona
erecekti. Kralın maddi kaynağı yoktu. Çoğu askerin yuz günlük
ticretsiz derebeylik hizmeti süresi dolmak üzere olduğundan,
kuşatma devam edecekse adamlara ödemek ve onları besleyecek
vıyeceğe ulaşmak için para bulmaları gerekecekti.

Savaşın geleceğinin Robbie ve bağlı olduğunun *sevilmemek*
abartılı olmazdı. Zafere ulaşmak için yıllardır İskoçya'ya baskın

duzenleyen İngiliz baronlarıyla korumacı harış anlaşmaları yapması gerekecekse bunu yapmaktan da memnun olurdu.

"Kral, yiyeceklerine ulaşacak," dedi Robbie sert bir şekilde. "Ve Cliford ile o lanet harış da sağlanacak."

Douglas, Robbie'nin ne demek istediğini anlayınca karanlık yüzüne bir gülümseme vardı. Seton da ne demek istediğini anlamıştı ama itiraz etmek istese de bunun bir işe yaramayacağını bildiğinden çenesini sıkarak vetindi. Belki de Seton, birlikte geçen yedi yılın ardından bir şeyler öğrenmiş olabilirdi.

Cliford onu duelloya çağırıyordu. Robbie de tabii ki bu daveti karşılıksız bırakmayacaktı.

Murdock ise neler olup bittiğini anlamamıştı. "Ama nasıl? Genye bir şey kalmadı. Yine gelecekler. Bir şeyler yapmanız lazım."

Robbie bakışlarını çiftçiye çevirdi. "Ben de öyle yapacağımı zaten."

"Ama ne?" diye sordu çiftçi.

Ateşe ateşle karşılık verecekti ve darbesini düşmanının yok sayamayacağı bir yere indirecekti. Dudaklarının kenarında belirir bu gülümsemeye çok sık rastlanmazdı. "Her şeyi geri alacağım."

Berwick Kalesi, İngiliz sınırı.

Bir hafta sonra

"Bu hiç adlı değil Rose-lin Hale."

Rosalin, hayal kırıklığı, incinmişlik ve şaşkınlık içinde kıvrılarak küçük ve sekin pişir bakiğinde içinin eridiğini hissetti.

Cliff'in yedi yaşındaki kız Margaret, birkaç dakika önce Rosalin'in odasına gürültüye zorlukla hakim olarak girmişti.

Genç kadın, yeğeninin kıyafetlerini gördüğünde şaşkınlığını gizlemek zorunda kalmıştı. Zavallı şey ağlamamak için öyle çok çaba sarf ediyordu ki Rosalin onu daha fazla zorlamak istemedi.

Yatağının kenarına oturup onun da yanına oturmasını işaret etti. "Gel de otur, Margaret. Bana neler olduğunu anlat."

Kendisini dinleyecek birilerini bulduğunu hisseden Margaret söyleneni yapıp zıpladı ve Rosalin'in yanına, yumuşak örtünün üzerine oturdu.

"Adım Meg," diye düzeltti burnunu buzuşturarak. "Babam dışında kimse bana Margaret demez."

Rosalin gülmek için kendini zor tutsa da başını ciddi bir şekilde sallamakla yetindi. "Özur dilerim, Meg."

Küçük kız ona gergin bir şekilde gülümseyerek karşılık verdiğinde Rosalin biraz daha eridi.

"Sorun değil," dedi Meg. Sanki ondan daha büyükmuş gibi halasının elini hafifçe okşadı. "Buraya veni geldin ve küçüklüğünden beri beni görmedin."

Rosalin öksürüyormuş gibi yaptı.

Meg'in zarif kıvrımlı kaşları, küçük burnunun üzerinde birleşti. "Hasta mısın?"

Rosalin gülümsedi. "Hayır Meg. Çok iyiyim."

Küçük kız onu inceledi. "Güzel. Andrew her zaman öksürüyor. Dışarıda oynamasına da izin yok. Hiç eğlenceli değil."

Rosalin göğüs katesinde bir sızı hissetse de korkusunu belli etmemeye çalıştı. Cliff'in üç yaşındaki oğlu Andrew her zaman çok kırılgan olmuştu. Kimse bunu dile getirmese de çocukluk yıllarına kadar yaşayamayacağı düşünülüyordu.

Küçük kızın artık ağlamaklı olmadığını gören Rosalin kendi duygusallaşınca konuşmaya başladı. "Hadi bana pantolon ve erkek montu giymenin nedenini anlat."

Meg bunu unutmuş gibi üzerine baktı. "John engel olduğumu söyledi."

Rosalin ne demek istediğini anlayamamıştı. "Engel olmak mı?"

Meg kendisini veterince dikkatli dinlememesine sinirlenmiş gibi sabırsızlıkla kaşlarını çatdı. "Bıncılık derslerine, Babamı, geçen hafta Johna ismi günü nedeniyle bir at verdi. O da bugün Roger ve Simon ile birlikte eğitimlere başladı. Bu hiç adil değil. John benden iki yaş küçük. Ben de bir şövalye gibi eğitilmek istiyorum. Babamın ona verdiği ahşap kılıcı bile doğru düzgün tutamıyor. Kılıç tutamazken lanet İskoçları nasıl öldürebilir ki?" Rosalin yine oksurdu ve Meg'in yanındayken konuşmalarına dikkat etmesi konusunda Cliff'i uyarmaya karar verdi. "Bunu ödünç aldığımı babama söylememeliydi. İspiyoncuları kimse sevmez."

Rosalin konuyu takip etmekte zorlandığından sadece başını salladı.

Küçük kız yüzünü buruşturdu. "Roger kalmama izin vermedi. Halbuki eğer bana engel olmazdı. İdonia ve annemle birlikte dışı çıkarmak isteniyordum. Neden onlarla birlikte eğitim almama izin vermiyorlar?"

"Çünkü sen bir kız çocuğusun. Ama cinsiyet farkını öğretmek için şu an doğru bir zaman olmadığından Rosalin hiçkırın çocuğu köllarına alıp derin bir nefes verdi. Üzüntüsünü anlayabiliyordu. O da hep ağabeyiyle olmak isterdi. Bu onun için çok önemliydi çünkü ağabeyi onun sahip olduğu tek kişiydi. Sadece bir kız çocuğu olduğundan bunu yapamayacağını öğrenmeyi. Rosalin kolay kolay hazmedememişti.

Ata binmek, kılıç kullanma talımı yapmak ve koşuşturmak, eünde bir at ve kılıçla kurtide oynamaya nispeten daha cazipti. Tabii ki onların konumunda olanlar için bu çok sığ bir dileriydi ama Meg'in yanından Rosalin de konuya katılan gibi bakıyordu.

Bir süre sonra küçük kız iri ve nemli mavı gözlerini çevreleyen uzun ve koyu renkli kırpıklarının arasından halasına baktı. Güzel ve koyu renk saçlı annesine benziyor olabiliyordu ama çene sinin sert duruşuna bakan Rosalin, Cliff'in inatçılığını görebiliyordu. "Onunla konuşacak mısın?"

"Kiminle konuşacak mıyım?"

"Babamla. O, seni dinler. Herkes bu zamana kadar seni asla kırmadığından bahsediyor."

Rosalin güldü. "Emm ol beni de çok kez reddetmiştir. Ben de ata binip kılıç eğitimi almak istemişim."

Margaret'in gözleri manımlayacak kadar buyudu. "Öyle mi?"

"Evet, beni reddettiğinde ben de bunun son derece adaletsiz olduğunu düşünmüştüm."

Küçük kızın yüzüne yayılan gülümseme Rosalin'i buyuletti. "Öyle mi? Babam seni de mı geri çevirdi yani?"

Rosalin bunu başıyla onayladı ve sonra bu süre durup düşündü. "Yarın seni atla götürüp dizgin tutma talımı yaptırsam ne dersin?"

Meg muhtemelen bunu duymayı umunuyordu ama kısa bir hayal kırıklığının ardından elindekiyle yetinmeye ve daha iyi şartlar için pazarlık yapmaya karar verdi. Küçük kız bu açıdan halasına benziyor olabiliydi.

"Ne kadar süreyle?" diye sordu Meg.

"Ne kadar istersen."

"Nereye gideceğiz?"

Rosalin bunu düşünmek için durdu. Çok uzaga gitmek istemiyordu. "Annen yarın Northamida panavir olduğunu söyledi. Oraya gitmek ister misin?"

Meg hevesle başını salladı ve hemen ardından kardeşlerine kendisini bekleyen macerayı anlatmak için koşarak odadan ayrıldı.

Rosalin arkasından seslendi. "Meg!"

Küçük kız soru sıracasına arkasını döndü.

"Elbise gov," dedi Rosalin gülümseyerek.

Meg de kocaman bir gülcükle karşılık verip başını salladı ve ardından ortadan kayboldu.

Rosalin birkaç saat sonra, planını anlatabilmek için çok yoğun olan ağabeyini yakalamaya çalıştı. Adamlarıyla görüşmesini bitirene kadar odasının kapısında bekledi.

Berwick Kalesi'nin yeni yöneticisi olduğundan, kraliyet odalarının yönetimi de ondaydı ve bunlardan birini konsey odası olarak kullanıyordu.

Rosalin ağabeyiyle gurur duyuyordu. Kral ona hem savaş sorumluluğunu vermişti hem de onu İskoçya'nın koruyucusu yapmıştı. Bunun yanı sıra sınır bölgesindeki en önemli kalelerden birinin yönetimi de ona aitti. Sınır bölgesinde doğuda Berwick, batıda Carlisle ve ortada Roxburgh kaleleri İskoçların İngiltere'yi istila cümelerine karşı gerçekleştirilen savunmada kilit öneme sahipti.

Rosalin dudaklarını ısırды. En azından geçen yaza kadar öyle olmuştu. Robert Bruce'un Cumbria ve Northumberland'e düzenlediği akınlar taşraya büyük zarar vermiş, İngilizlerin kalbine korku salmıştı. Bunu daha yeni yeni atlatıyorlardı. Korku hâlâ devam ediyordu ve zalim akıncıların isimleri kulaktan kulağa dolanıyordu. İsimlerini yüksek sesle anarlarsa şeytani uyandırmaktan korkuyor gibiydiler.

Douglas, Randolph, Boyd

İçinde tuhaf bir his dolandı. Buna düşünme

Cliff'in, "İki her pound mu?" dediğini duydu. Belli ki kavganın "Delirmiş olmalı. Adamları geri gönderin. Taleplerini daha fazla dinlemeyin."

Rosalin adamların dağılmasını bekleyip ardından odaya girdi.

Cliff içeri giremin kim olduğunu görünce gülümsedi. Yüzündeki yorgunluk kısmen dağıldı. "Ah Rosie, seni beklettiğim için özür dilerim."

"Her şey yolunda mı?" Belli ki değildi. Ağabeyi, son görüşmelerinden bu yana çok değişmişti. Savaş etkisini göstermişti. Hâlâ vakısklıydı ama otuz iki yaşından çok daha büyük görünüyordu. Ve çok daha sertti.

Ağabeyi onun endişesini yok saydı. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Kardeşine oturmasını işaret etti. "Ne oldu?"

Rosalin konuştuğu, ağabeyinin gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. Konuşması bittiğinde Cliff başını salladı. "Ona ata binemecek kadar küçük olduğunu söylediğini biliyorum ama yedi yaşında. Cliff. Yedi yaşındaki kızına kuçuksun derken beş yaşındaki oğluna izin vermen için mantıklı bir neden bulamıyorum."

Cliff sandalyesine yaslanıp masa olarak kullandığı uzun ahşaba baktı. "İki gündür buradasın ve Meg şimdiden kahramanın buldu. Öyle mi? Kendi gibi olan birilerini bulmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Rosalin hiçbir şey anlamadığından kaşlarını çatı. "Kendi gibi olan da ne demek?"

"Anlamadın mı?" Ağabeyi güldü. "Tanrı aşkına, sana çok benziyor, Rosie'lin. Her zaman birilerini savunmaya, bir yanlış düzeltmeye çalışıyor."

Rosalin şaşırıp kaşlarını çatı. "Ben öyle yapmıyorum ki."

Bu, ağabeyini daha da çok güldürdü. "Tanrım, burada olman güzel. Seni özlemiştim. Londra'da olduğum sürede zivaretine daha sık gelemediğim için üzgünüm."

"Meşguldün." Bu, ağabeyinin yoğunluğunu anlatmak için hâlâ bile kalırdı. Robert Bruce, kullerinden doğan bir anka kuşu

gibi mezarından kalktığı son beş yılda ağabeyinin neredeyse tek bir boş anı bile olmamıştı. İskoçya'ya yaptığı o can alıcı ziyaretin ardından geçen altı yılda ağabeyini sadece iki kez görmüştü.

"Sor Humphrey'nin sana ziyaret için izin verip vermeyeceğinden emin değildim," dedi ağabeyi soğuk bir şekilde.

Rosalin de bundan emin değildi. Kont, bunun çok tehlikeli olduğu konusunda ısrarcı olmuştu ve

Rosalin'in yanakları kızardı. "Sanırım benim... şey... karar vermemi bekliyordu."

Cliff'in ifadesi değişti. "Peki, kararını verdin mi? Evlenmek istediğin kişi o mu? Hertford'in seni zorlamasını istemiyorum. Otuz yaşına gelip evde kalsan da umurumda değil. Hoşlanmadığın bir adamla evlenmeni istemiyorum."

"Yirmi iki çok büyük bir yaş değil," Rosalin gülüldü. "Hayır, Sor Humphrey'nin beni bir şeye zorladığı yok. Gayet sabırlı. Aramızda kalsın ama sanırım o da kral da herhangi birini seçemeyeceğini düşünmeye başladılar."

"Peki, Sor Henry'nin o kişi olduğundan emin misin?"

Sesindeki bir şevler Rosalin'in dikkatini çekti. Ağabeyine baktı ama düşüncelerini gayet iyi saklıyordu. "Ondan hoşlanmıyor musun Cliff?"

"Sorun benim değil, senin hoşlanıp hoşlanmaman, utaklık."

"Hoşlanıyorum," dedi hafifçe gülümseyerek. "Hem de çok."

Sor Henry de Spenser'i sadece birkaç aydır tanıyor olsa da adam cömertliği ve çekiciliğiyle onu yimdiden etkilemişti. Unlu İngiliz şovalye de uzun boylu, koyu renk saçlı ve kaslıydı ama Rosalin'le konuşan benzerliğim sadece bir tesadüf olduğundan emindi.

"O halde önemli olan tek şey bu," dedi ağabeyi ciddi bir şekilde. Rosalin kaşlarını çatı. Daha fazla şey soracakken ağabeyi

ekledi. "Seni gördüğüm için çok memnun olsam da ay sonunda düğün hazırlıkları için Maud ve çocuklarla birlikte Broughama gidecek olmana seviniyorum."

Ağabeyinin zorlu eşi, Cumbria'daki Clifford kalesine -Rosalin'in doğduğu ve evi gibi hissettiği vere- donmeleri konusunda ısrarcı olmuştu. Orası daha güneyde ve dolayısıyla "barbarlardan" daha uzaktaydı. Berwick ile aralarında mesafe olacaktı ama Cliff onları ara sıra ziyaret edecekti.

"Durum çok mu kötü?" diye sordu Rosalin.

Cliff başta emin olamasa da daha sonra ona doğruları söylemeye karar verdi. "Evet, İskoçlar, Edward'ın gidişinin ardından daha cesurlar ve birilerinin onları durdurması lazımı. Yoksa..."

Çenesini sıkıp sustu.

"Yoksa ne?" diye sordu Rosalin.

"Yoksa durdurulmaları imkânsız olacak."

Rosalin ağabeyine baktı. Asilerin gerçekten kazanıyor olmaları inanılır gibi değildi. Rosalin dudaklarını ısırdı. Ağabeyi onu, savaş ve sivasetten uzak tutmaya çalışıyordu ama yine de sormadan edemedi. "Şey olursa ne olacağını hiç düşündün mü."

Söyleyeceği şeyden utanan Rosalin sorusunu tamamlayamadı.

Ama Cliff ne diyeceğini tahmin etmişti. "Düşünmedim, Rosalin. Benim işim talimatları uygulamak. Krala karşı sorumluyum."

Aniden sadakatsız olduğunu hissederek Rosalin ağabeyi ne gurur duydu. Cliff, son derece sorumluluk sahibi ve sadıktı. İngilizlerdeki en iyi şovalyelerden biriydi. Rosalin onu çok sevdiğini tabii ki ağabeyi doğru olan şeyi yapıyordu.

"Panayıra gidin, Rosalin. Küçük mücadeleciler de vanında götür. Roger da şovalyelerimden bazılarıyla gidecek. Onlarla

gödebilirsiniz. Sanırım yeni yaverlik yeteneklerini halasına göstermekten gurur duyacaktır. Norham da Berwick kadar güvenli dir. Bruce'un hayaletleri bile yoğun bir şekilde korunan kalelere gün ortasında yaklaşmaya cesaret edemezler."

İKİNCİ BÖLÜM

Ağaheyının uyarısına rağmen, Rosalin durumun bu kadar kötü olacağını tahmin bile edemezdi.

Berwick upon-Tweed, Norham'dan sadece beş kilometre uzaktaydı ama büyük kasabanın dışına çıktıkları anda bambaşka bir dünyaya girmiş gibi oldular.

Kildrummıy Kalesi'nden güneye doğru giderken Berwick'ten geçtiği zamanlarda gördüğü kırsal bölge artık tanınmaz haldeydi. Her bir ağaçta, her bir otta, her bir binada yangının izleri vardı. Ama yıkılmış olan sadece yapılar değildi. İnsanlar da harap olmuştu. Geçen büyük şövalye, leydi ve asker topluluğuna hakmak için işlerinden başlarını kaldıran köylülerin asık ve umutsuz yüzlerindeki korkuyu görebiliyordu.

Bu, Rosalin'ın kalbini acıttı. "Tanrım, bunu kim yaptı?"

Yan tarafında at binen on üç yaşındaki yeğeni Roger cevap verene kadar düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğinin farkında değildi. "Haydut Kral bizzat yaptı. Gaspçı adamları geçen eylül ayında buradan geçti. Dunbar Kontu'nun topraklarıyla başladılar. Ardından Northumberland'a doğru gidip Cheviot Tepeleri'nden baskınlar yapıp yağmalayarak güneyde Harbottle ve Holystone'a kadar ilerlediler. Baskınlar, Meryem Ananın doğuş festivalinden, Azız Cissa Günü'ne kadar yaklaşık iki hafta sürdü. Ardından eşkıyalarını ınlerine geri çekti."

Rosalin, geçen yaz Whitehall'dayken Kral Edward'ın Londra'ya dönüşünün ardından gerçekleşen Robert Bruce akınlarını duymuştu. Hatırladığı kadarıyla Cumberland'de bir ay önce benzer bir kadehi yaşamıştı. Ama Rosalin bu kadarını... hayal bile edemezdi.

Ö sıralarda Cliff, Levdi Maud ile birlikte Brougham'da güven de olduğundan Rosalin her zamanki gibi tüm detayları öğrenememişti. Onun adını duymaktan korkuyordu.

"Zavallı insanlar," dedi Rosalin. "Onları savunacak kimse yok musdu?"

Roger dudaklarını sıkı ğı anda Rosalin'in kalbi sızladı. Küçük yaşına rağmen Cliff'e çok benziyordu. Uzun boylu, sarı saçlı ve ergenliğin verdiği sıskalık yüzünden incecik olan çocuğun ilerinde aşılmaz bir şöhre olacağı belliydi. Cliff gibi Roger de ınatı, kararlı ve aşırı gururluydu. Kendinden fazlasıyla emindi. Henüz savaş görmeyen ve şevâhlik eğitimi alan çoğu genç gibi o da venimemeceğini düşünüyordu.

"Berwick ve Northumberland'daki askerlerin çoğu bir önceki ay, Kral Edward ile birlikte gitti. Bruce'un istilasını -ya da bu kadar çabuk olacağını- kimse tahmin etmemişti. Babam da henüz kalenin yöneticisi olarak görevlendirmemişti."

Roger, Cliff'ten önceki Sir John Spark'i eleştirmeyecek kadar politiktir ama Meg öyle değildi. "Merak etme, hala," dedi Meg ona bakarak. "Lanet asiler lanet yüzlerini buralarda bir daha gösterecekler. Babam başta bu mümkün değil."

Roger ve Rosalin gulmemeye çalışarak birbirlerine bakıyor. Belli ki Cliff'in gururuna sahip olan sadece Roger değildi.

Roger öne doğru eğilip kardeşinin saçını jiletli okşadı. "Bunda nakisim, otaklık. Babam bölgeyi iyi koruyor. Bruce saldırmaya cesaret edemez. Tanrı'm, Kara Douglas ile Şeytanın Fedası Boyd'un bile babamla yüzleşmekten kuyruklarını kıstırıp dönüp geleceklere iddia girerim."

Onun adı anıldığı anda Rosalin'in kalbi verinden çıkacak gibi oldu. Bruce'un acımasız fedaisinin adı da en az Robert Bruce. Bruce'un hayaletleri ya da Kara Douglas kadar çok anıldığından, bu duyguyu sık sık hissediyordu.

Herkes Robbie Boyd'u duymuştu. İngiltere'de en nefret edilen, en aşığılanan ve en korkulan adamlardan biriydi.

Ö tanıdık suçluluk duygusu Rosalin'in içinde yeniden belirdi ve midesinin kasılmasına neden oldu. Bilmiyordu. Serbest bıraktığı adamın Robbie Boyd olduğunu fark etmemişti. O zamanlar bile adamın adı bilmiyordu çünkü savaşın ilk zamanlarında William Wallace ile birlikte savaşmıştı. Wallace'in ona çok güvendiği söyleniyordu. Bu yüzden de Boyd o zamanlar yirmi yaşında olmasına rağmen onu ordusunun başına getirmişti.

Wallace'in önemli komutanlarından birini serbest bırakmış olması yeterince kötü değilmiş gibi sonraki altı yıl içinde durum giderek daha da kötüleşmişti. Bruce için savaşan Boyd'un unu inanılmaz derecede yayılmıştı. Londradakiler savaştan uzak olsalar da ondan korku, şaşkınlık ve tiksintiyle bahsediyorlardı.

Rosalin bilmeden İskoçya'nın en korkunç asilerinden birinin kaçmasına yardım etmişti. Duyduğu her hikaye iki buntardan bolca duyuyordu - omzunda yük oluyor ve ona doğru şeyi yapıp yapmadığını sorguluyordu.

Başlarda kendinden şüphe etmedi. Hattalarca izlediği adam, söylendiği kadar kötü kalpli olamazdı. İçinde bir ıvılık olduğundan -soylu bir kalbi olduğundan- emindi. Ama villar içinde duyduğu hikâyeler daha korkutucu bir hal aldıkça Rosalin'in inancı da sarsıldı. Ona karşı duyduğu hayranlık, gerçekleri yok saymasına mı neden olmuştu? Genç bir kızın hulyalı gözleri, yaşadığı ilk aşkın heyecanı ile taktığı şeyler mi görmüştü?

Rosalin öyle olduğunu düşünmek istemiyordu ama bir zamanlar hissettiği kararlılık artık yoktu.

Tek tesellisi ağabeyinin unlu mahkumun kaçıyla Rosa-
lini asla bağdaştırmamış olmasıydı. Boyd iki anlamda da sözü-
nü tutmuştu. Adamları, askerleri alt etmiş ve bu sayede serbest
bırakılmış gibi davranmış, ağabeyinin adamlarından hiçbirini
öldürmemişti. Tuhaflı olan bu kısmın ağabeyini en çok üzen kısmı
olmasıydı: İskoçyalı en korkunç ve acımasız askerlerden
biri, bırsak varken neden kimseyi öldürmemişti? Ağabeyi
tutarızlıkları ve da ersaneleri sevmeydi. Rosalin yıllarca adamın
kaçışında parmağı olduğunu ağabeyinin öğrenmesinden kork-
muştu.

Boyd u vakalamak Cliff için kişisel bir mesele haline gelmişti.
Bruce'un en zahim eşkıyalarından birini bir zamanlar elinde tut-
muş ve sonra da parmaklarının arasından kayınmasına izin ver-
miş olması, lekeli olan askeri kariyerindeki en büyük hataydı.

Cliff doğruları öğrenecek olursa çok kızardı. Daha da kötüsü
haval kırılganına uğradı. Rosalin buna dayanamazdı. Ağabeyi
havattaki tek varlığıydı ve onun onarı- sevgisi- Rosalin için çok
önemliydi. Rosalin'in yaptığı şeyi asla öğrenmeyecekti.

"Umarım denerler," dedi Meg. "Baham da onları öldürüp kel-
lelerini kapıdaki mızraklara geçirir. O zaman kaleye girip çıkan
herkes onları görüp bahamın İngilteredeki en büyük şövalye ol-
duğunu anlar. Hatta," dedi dönüp Rosalin'e küçük vahşi yüzünü
göstererek, "Hristiyan alemindeki en büyük şövalye olduğunu."

Roger güldü ve arkadaşlarına katılmak için ilerlemeden he-
men önce saçıyla savurdu. Rosalin konunun bu şekilde kapanma-
sını umunordu ama ne vazık ki adamlar, Kara Douglas ve Rob-
bie Boyd ile ilgili daha korkunç hikâyeler anlatmaya devam etti.
Douglas kileri olarak bilinen hikâye en kütanoydu. Tüm adamlar
öçürmüş ve kaleyi kapatıp yakmıştı, öyle mi? Rosalin ür-
perdi.

Robbie gibi çocuksu bir vese sahip olan bir adam nasıl olurdu
da böyle korkunç şeyler yapabilirdi? Bunlar doğru olamazdı.

Sonunda Roger a susmasını söylemek zorunda kaldı çünkü
kardeşini korkutuyordu ama aslında korkuttuğu kişi Rosalin'di.
Anlatılan her bir kelimeyi dikkatle dinleyen Meg buna itiraz etse
de Rosalin, bir sureliğine çocuğun dizginleri tutmasına izin verip
atı vonlendirmek için küçük hamleleri nasıl yapacağını öğrete-
rek dikkatini dağıttı.

Köye ulaşmak yarım saatten kısa sürdü. Rosalin, Meg ve van-
larında gelen iki görevli, kovun ana sokağına dizilen panayır
stantlarını gezmek için ayrılırken, Roger ve ağabeyinin adanla-
rının geri kalanı da karargâhın komutanıyla görüşmek için ka-
lenin bulunduğu tepeye gittiler. Muhtemelen volda bahsettikleri
konular konuşulacaktı: Savaş ve Robert Bruce.

Soğuk bir sabahtı, saatler geçtikçe gri göküzü üzerlerine
çoktu ve hava daha da sogudu. Rosalin, Meg ile başlıklı pelerin-
ler giymiş olsalar da Berwick'e donerken giymeleri için tazladan
birkaç yün pelerin satın almaya karar verdi.

Roger ve diğer askerlerle buluşacakları saati kaçırmamaya
çalışarak açık mavi, yeşil ve gri renklerde ikiyeşer pelerin aldı. Tu-
haf bir çığlık duyduğu anda çocuğu da kendini de pelerine yeni
sarmıştı.

Normalde bu ses dikkatini çekmezdi. Panayırlar genellikle
gurultulu ve şamatalı yerler olurdu ama bu ses nedense tuyları
nın urpermesine neden olmuştu.

Meg de sıradışı bir şeyler olduğunu fark etmiş olmalıydı. "Bu
da neydi?"

Rosalin ile Meg anayolun en uzak kısmında, Roger ile bu-
luşmaları gereken yerde bekliyorlardı. Kalabalığın ve stantların
içinden, sesin geldiği tarafa görmeleri zordu. "Bilmiyorum, üst-
lim. Muhtemelen bir şey yoktur."

Ama bir şeyler vardı. Rosalin'in sözleri biter bitmez yeni çığ-
lıklar duyuldu. Bir anda zaten karmaşık ve kalabalık olan pana-
yır, mahşer yerine döndü.

Rosalin vanından koşarak geçen bir kadının kolunu tuttu "Neler oluyor?" diye sordu

Kadının vuzu korkudan bembeyaz kesilmişti. "Saldırdılar, leşdim! Asiler panayıra saldırdı!"

Rosalin yaskına dönüp kadının kolunu bıraktı. Kadın da sokakı dolduran ve kendilerine doğru gelen insan selinin içine kayboldu. Bir saldırı olamazdı. Gün ortasında böyle bir şey mümkün değildi. Northam'da böyle bir şey olmazdı. İskoçlar bile ağaheşinin otoritesiyle bu şekilde alay etmeye cesaret edemezdi.

Ama belli ki cesaret etmişlerdi. Ah Tanrım, Rosalin ne yapacaktı?

Havaında hiç bu kadar korkmamıştı. Olduğu yerde kalakaldı "Ateş" diye bağırarak bir korkusunu daha da artırdı.

Birde, elinin sert bir şekilde sıkıldığını hissetti. "Rosalin Hala?"

Yeğeninin korkmuyormuş gibi görünmeye çalışan ama aslında dehşete düşen küçük vuzuna bakan Rosalin birden mantıklı düşünmeye başladı. Ifadesini değiştirip hissettiği korkuyu hepsi etmenmeye çalıştı. Meg'in ona ihtiyacı vardı. "Endişelenmene gerek yok tatlım. Kötü adamlar zarar..."

Rosalin sustu. Ağız açık kalmıştı. Yüce Tanrım! Herleyen insan selinin ardında istilacıları gördü ve o anda söyleyeceği her şey -savaşçılar, şövalyeler ve askerlerle ilgili bildiği her şey- suya batan bir meşalenin ıyığı gibi söndü.

Kendini koruyacağına inansa o anda haykırabilirdi. Ama onu bu adamlardan kimse koruyamazdı.

İskoçlar, Keltler, Barbarlar, İskoçlar için kullanılan isimlerin abartılı olduğunu düşünürdü, ancak böyle olmadıklarını anıyordu. İskoçlar, renkli savaş ceketleri ve ilaveleri olan parlak metal bükümlü şövalyelerine hiç benzemiyordu. Karartılmış başlı-

ları takip siyah ve kaba deri ceketler giyiyorlardı. Bazılarının uzamış çelik kılımları vardı. Birkaçının taktığı zırh başlıkları da karartılmıştı. En korkunç olan diğ devasa göğüslerinin her bir veğine yerleştirilmiş olan silahlarıydı. Rosalin daha önce bu kadar çok savaş birtasını, kılıcı, ceket ve mızrağı bir arada görmemişti.

Şövalyeler masallardan çıkmıyorsa, İskoçlar da kesinlikle kabuslardan çıkmış olmalıydı. Son derece kaba, zahit ve öldürücü görünüyorlardı. İskoç akınlarının ne den Vikingleri kıyaslandığını şimdi anlıyordu. Büyük yelkenli gemiler sahillere yaklaştığı sırada atalarının hissettiği korkuyu anda vahşi İskoçları sırda at sırtında gören yurttaşlarınınkinden benzer olmalıydı.

Sadece bir avuç adamı görebiliyordu ama bu kadar da yetmişti. Onların yolundan çekilerek ya da onlardan kaçarak kurtulmak mümkün değildi.

"Kaleye ulaşmamız lazım," dedi Meg ve dehşete dasmış olan hizmetçilere. Kale duvarlarının arkasında güvende olurlardı. Northam Kalesi, sınır bölgesindeki en geçilmez kalelerden biriydi. Neredeyse Berwick Kalesi kadar sağlamdı. "Orada güvende oluruz," dedi gözlerini kocaman açmış küçük kıza. "Roger ve diğer adamlar da orada olacaklar."

Ne vazık ki Roger kalede değildi.

İki hizmetçi de arkalarından gelirken Rosalin, Meg'in elini tutup kalabalığın içine girdiği anda onlerinden gelen atların şiddetli derleyişini duvdı.

Ah Tanrım, hayır, lütfen bundan emin olun.

Ama duaları karşılık bulmadı. Yanlarından geçen şövalye ve askerlere bakarken grubun arkasındaki yeğenini gördü. Olanları fark ettikleri anda Rosalin ve Meg de buluşmaya geliyor olmalıydılar.

Yanlarında Cliff'in kaç adamı vardı? Rosalin bunu daha önce saymamıştı? Yirmi mi? Yoksa daha mı fazla?

Düşmanları kaç kişiydi? Rosalin bunu bilmiyordu ama sayılarının vetersiz olmaması için dua ediyordu.

Çelik sesleri kulakları sağır edecek turdendi ve tahmin ettiğünden çok daha yakınundaydı. Kalabalığın içindeki birkaç kadın korku dolu çığlıklar attı. Arkasındaki hizmetçilerden biri de bağırmağa başladı. Duman yoğunlaşıyor, gökyüzü gece gibi kara rıyordu.

Rosalin sokağa baktı ve on metre kadar ilerde ağabeyinin adamlarının, valdiganlara kılıç savurduğunu gördü. Iskoçların, kendi sayılarından yarı yarıya az olduğunu görünce rahat bir nefes verdi. Ve neyse ki Roger arkada olduğundan çarpışmanın içinde değildi.

Ama bu rahatlatık uzun sürmedi. Birkaç saniye içinde ağabeyinin şövalyelerinden ikisi düşmanın kılıcıyla düşürüldü. Rosalin korku içinde bağırdu. Ağabeyinin en kuvvetli gözdelelerinden biri, ovunkak bebek gibi yere düştü.

Rosalin bakışlarını oradan uzaklaştırmaya çalıştı. Olanları izlemeyi ve Roger'ın ıyın olduğundan emin olmayı istese de Meg'i güvenli bir yere goturmeliydi.

Az ilerde gerçekleşen çarpışmayı izlemek için donen insanlar yüzünden -kendisi de bu vuzden donmuştu- yavaşlamış olan kalabalığı açmaya çalıştı. Çevresinden gelen birkaç tezahurat duydu. Bunlar İngiliz askerleri içindi. Meg'i güvenli bir yere goturmeve odaklandığı için arkasını donmedi.

Meg ise hila olanları izliyordu. Yolun, köve doğru ilerlediği ve oradan da tepedeki kaleye yöneliği yere gelmişlerdi ki Meg bir çığlık atıp halasını çekti.

Rosalin arkasını dondu. "Ne oldu, Meg? Sorun ne?"

Küçük kız köyü işaret etti. "Eskiya, Roger'i vakaladı!"

Rosalin'in kalbi durmak gibi oldu. Koyden bir toz bulutu, ayah düşmanlar ve aleler rükedilken, insanlar da kaçmak için

çabalıyordu. Meg'in doğru söylediğini görebiliyordu. Roger atından inmişti ve asilerden biri çocuğu köpek vavrusu gibi vakasından tutmuştu.

Kısasa kısas. Clifford bunu gorunce aklını yitirecekti.

Robbie karartılmış çelik başlığının arkasından gülümseyerek Kuzey İngiltere'nin en önemli köylerinden birinin alevler içinde kalışını izliyordu. Başarılı bir iş çıkardığı için mutluydu. İçindeki acıma duygusu çok uzun zaman önce yok olmuştu.

Kız kardeşine tecavuz edildiğini, erkek kardeşinin idamını, İngiliz ordusunun arkasından Iskoç topraklarının karış karış vandığını, İngiliz derebeylerine karşı çıkmaya cesaret eden insanların atlar tarafından parçalandığını, arkadaşlarının kapılara asılan başlarını ve babasının kırışe asılı yanmış bedenini gördüğünden beri tanık olduğu sayısız vahşet buna neden olabiliyordu. On beş yılın ardından İngilizlerden tamamen nefret eder olmuştu.

İngiltere'yi onun için en iyi özetleyen isim Robert Clifford'dı. Sır Robert Clifford, diye düzeltti. Clifford da zorbalığını şövalyelığın parlak kalkanının arkasına saklayabileceğini düşünen bir sürü İngiliz pıslığından biriydi.

İlek yaptıkları toprakları fethedip özgür bir ulusun tahtını gasp etmek değildi. Gerçi bu da veterli bir sebep olabiliyordu. Clifford'un komutasında hayatını kaybeden arkadaşı Robbie'nin aklından hiç çıkmıyordu. Akırabası ve çocukluk arkadaşı Thomas Kerth, Kildrummy hapishanesinden kaçışlarından iki gün sonra olmuştu. Kurtarıldıklarında Thomas için artık çok geçti. Clifford'un askerlerinden yedığı darbelere çok fazla dayanamamıştı.

Robbie bir diğer anısını hatırlayınca kaşlarını çatı. İngilizlere ait bildiği şeyler arasında bir istisna olduğunu hatırladı. Gece geçireceğini düşündüğü cehennemi andıran çukurdan kafasını kaldırıp baktığı anda, kendini kurtaracak olan kişinin bir ka-

din -hem de ilgili bir kadın- olduğuna fark ettiğinde yaşadığı
cesaretini hâlâ hatırlıyordu. Koruyucu meleklerinin -adamları
kendilerine vermek getiren kıyıyı böyle adlandırıyordu- kale ele
geçirildiği sırada orada kalan İskoç hizmetçilerden biri olduğu
nu düşünmüştü.

Bir diğer anıyı daha hatırladı. Dokunduğu en yumuşak ve en
kerzeth dudakları. Kesinlikle tamaması gereken o dudaklar.
Pelerini ve karanlık nedeniyle kızın yüzünü tam olarak göreme
mişti ama kız gerçekten on sekiz yaşındaysa İngilizlerin kanyak
dediği ıhlam bir hafta boyunca içerdi.

Aradan altı yıl geçmiş olsa da kızın bunu neden yaptığını
hâlâ anlayamıyordu. Belki de neden. Kızın çok genç ve masum
olması, kendisinin de çok uzun zamandır cehennemde yaşama
sındı. Belki de kızın ona neden yardım ettiğini anlamış ve tuhaf
bir şekilde bundan etkilenmişti. Genç kızlar ondan daha önce
de hoşlanmıştı ama bu kesinlikle onun için büyük şans. Kıza
teşekkür etmek istemiş ve etmişti. Ama onun kim olduğunu bul
maya çalışarak geçirdiği onca yılın ardından, artık bunun bir ha
tal olduğundan şüphe etmeye başlamıştı.

Özellikle de bu anı. hayatının en karanlık günlerini
hatırlamasına neden olduğundan, kızı hâlâ düşünüyor olması
çok tuhaftı.

Clifford -uzundan-

Ama Robbie, İngiliz baronunu sonunda diz çöktürecek.
Bundan emindi. Kibirli pusluk bunu yok saymazdı. Egemenli
ğının kalbine yapılan böylece cesur bir saldırı. Clifford'un oto
ritesine doğrudan bir hakareti ve ona, İskoçların cesaret ede
meyeceği hiçbir şey olmadığını gösterecekti. Bu sayede masaya
oturacakları Lanet barış antlaşmasını imzalayacak ve diğerleri gibi
iki bin poundu ödeyecek.

Sizir bölgesindeki en büyük İngiliz karargahlarından birinin
söğünde gerçekleştirilen böylece büyük bir saldırı. Highland

Muhafızlarının seçkin üyelerinden biri için bile büyük cesaret
örneğiydi. Ama Robbie her şeyi en küçük detayına kadar plan
lamıştı. Her zaman öyle olurdu. Bruce'un savaşının çok başarılı
olmasının bir nedeni de buydu. Wallace'in başarılarından ders
çıkarmışlar ve üzerine yenilerini inşa edip onları geliştirmişlerdi.
İngilizlerin onları suçladığı korkutucu, vahşi korsan baskınları,
son derece disiplinli ve organize edilmiş profesyonel saldırılara
donuşmuştu.

Ve şu ana kadar her şey Robbie'nin planladığı gibi ilerliyordu.
Yani askerlerin dışında. Ama adamları, beklenmedik bu direniş
le baş edebiliyordu. Askerlerin en az yarısı kadar olmalarına rağ
men üstün geliyorlardı.

Robbie bir kez daha gülümsedi. Bu, Highland Muhafızları
için bile gayet riskli bir görevdi ama Robbie'nin yanında getirdiği
adamlar kendi adamlarıydı ve onları gayet iyi eğitmişti.

Eğlenceye kendisi de katılmak isterdi ama onun kontrolü
sağlaması, geride kalıp adamların sorunsuz ilerlediklerinden emin
olması lazımdı.

Bir gozüyle mevdanda devam eden çarpışmayı takip ederken,
bir yandan da adamlarından ikisinin sonraki birkaç ay boyunca
kralın ordusuna yetecek olan tahılları, malları ve parayı, yuk taşı
ması için getirdikleri beygirlere yükleyişini izliyordu. Birkaç ta
vuk dışında canlı hayvanlarla uğraşmamışlardı. Bu onları sadece
yavaşlatırdı. Kalelerin uzağında gerçekleştirdikleri normal bas
kınların aksine, bu kez hızla gozden kaybolmaları gerekecekti.

Yangın çıkaracak adamları yöneten Seton, ona doğru yakla
şırken kasıldı. Robbie, adamın sınırlı adımlarına bakınca ne di
yeceğini tahmin etti.

"Kimse'nin zarar görmeyeceğini söylediğini sanmıştım."

Robbie çenesini sıkı. "Kralın talimatını uyguluyorum. Di
renmediği muddetçe kimse zarar görmeyecek. Bu, İngiliz yurt

taparının pek anlamayacağı tuzden bir yalılık. Ama durum orta da" dedi askerleri işaret ederek. "Direniyorlar."

Seton'un varu başlığının arkasında saklıydı ama Robbie, Seton'un başı üzerine adamın gözlerini kestığını görebiliyordu. Seton, Iskoxyada bulunmuş olmasına rağmen ailesinin topraklarını çoğunun bulunduğu İngiltere'de doğmuştu ve Robbie bunu umutmasına asla izin vermiyordu.

Ama o kadar uzun zamandır partnerlerdi ki Seton artık kolay kolay olaya gelmiyordu. "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu gösterdim. Çok tehlikelidir. Ama Clifford gururuna dokunmuştu ve sen de omuzkine dokunmak istiyordun. Hepimizin da başında salınamayacak olması bile umurunda değil."

Robbie cemesini daha da çok sıktı. Seton'un bu konudaki düşüncelerinin farkındaydı. Muhafızların eğitimini sırasında başlıvan talibuz partnerlikleri iderleri. Tur Lideri MacLeod'un düşüncelerinin aklına basma bu birtüm kazanamamıştı. Birbirlerine tahakküm edip birlikte çalışmaları ve gerektiğinde verecekleri kararlara güvenmeyi öğrenmişlerdi ama asla anlaşamıyorlardı.

Dahası, savaşın ilk günlerindeki talibuz eşleşmelerinin ardından ailelerindeki gerilim daha da kötü bir hal almıştı. Seton'un bu savaş zamanına gerilimi konusundaki huzursuzluğu giderek artıyordu. Ama onun istediği gibi şovahçilik oynamaya kalksa bir bala o heret. Ailelerde saklanan kanunsuzlar olmaya devam ediyorlardı.

"Bunun gururu bir şey mi?" dedi Robbie. Seton'un kendisini kandırmasına izin vermemeye karar vermiş olsa da. "Beni ışıltı paporozu. Bruce'un vireceği ve barış anlaşmasına ihtiyacı var. Eğer bir durum varsa kulağı gorus."

"Ben de öyle yapacağım."

İki adam daha önce de savaşmayacakları kadar çok kez ölme gibi karşı karşıyaydı. Seton konunda geri çekildi. Genel-

likle böyle olurdu. Seton, İngiltere'de doğmuş olabilirdi ama Iskoxyada büyüdüğü için sağduyası gelişmişti. Robbie ile karşı karşıya gelmemesi gerektiğini biliyordu. Adam, itibarını boş yere kazanmamıştı.

Genç adamı çevresindeki yıkıma bakıp başını iki yana salladı. "Tanet olsun, adalet bunun neresinde?"

Bu soru Robbie'ye yöneltilmemişti ama yine de cevap verdi. "Kısa kısas. İngilizlerin adaletten anladığı sadece bu. Onlardan başka bir şey beklemek saçlık olur."

"Sat olmayı tercih ederim" dedi Seton, Robbie'nin gözlerini bakarak. "Bu çok daha iyi olabilir."

Robbie gözlerini kıstı. "Tanet herif ne demek istemiştir."

Bunu soramadan Seton konuştu. "İhtiyacımız olan şeyi aldık. Clifford'un daha fazla adamı gelmeden gitmeliyiz."

Seton'un ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı ama arkasındaki sokakta adamlarının savastığı askerlere baktığında daha önce fark etmediği şeyi gördü. Clifford'un kalesindeki sosyal velerin armaları.

"Tanrım, bu, beklediğinden de iyi bir şeydi!" Clifford'un ege-menliğinin tam kalbine gerçekleştirilen bir saldırıyla adamın imi yenilgiye uğratmıştı, öyle mi?

Gülümsedi. "Endişelenme. Kısa süre sonra gideceğiz. Adamların ışı bitmek üzere."

Atları yükleyen iki adama acele etmelerini söyledi ve son yüklerin verleştirilmesine kendisi de yardım etti.

Seton, askerlerin geri kalanını toparlamaya gittiğinde Robbie'nin adamlarından biri koşarak geldi. Başında başlığı olmasına rağmen Robbie adamı küçük cüssesinden hemen tanıdı. Uzakdan bir akrabası olan Malcolm Stewart hemz on veda vakti daydı ve adamların çoğunun varı cüssesinde olmasına rağmen bir adamın vireğine sahipti.

"Kaptan," dedi gergin bu şekilde "Bir sorunumuz var."

"Nasıl bir sorun?"

"Sor Alexander, Clifford'un oğlunu ele geçirdi."

Robbie öldüğü yerde kaldı. Çevresindeki çarpışmanın gürültüsü içinde çocuğu tanı olarak anlayamadığını duyundu. "Sen ne dedin?"

"Lord Fraser Clifford'un oğlunu yakaladı."

Robbie dua edercesine rahat bir tavırla bir küfür savurdu. Buna inanamıyordu. Gerçekten böyle bir şey olabilir miydi? Şans yüzüne bu kadar gülebilir miydi? "Sorun ne? Alın onu!"

Clifford'un oğlunu rehin alırlarsa, İngiliz komutanın baskı şansı kalmazdı. Clifford taleplerini karşılamak zorunda kalırdı.

Robbie bundan daha kusursuz bir plan yapamazdı.

"Sorun bu değil. Sorun diğer kadın, kaptan. Çocuğun gitmesine izin vermiyor. Sor Alexander da kadını incitmek istemiyor."

MacLeod'un eşinin genç kardeşini ne kadar sevse de Alexander Fraser bir şovahiydi ve İngiliz meslektaşları gibi o da fazla kibardı.

Robbie çarpışma alanına bir göz attı. Onları göremeyince, ordunun geri kalanından avrı bir yerde olduklarını düşündü. "Beni onlara götür."

Ancak Robbie birkaç adım attıklarında, şanslarının döndüğüne gösteren bir ses duydu.

"Kaptan!" Seton onları uyarmak için bağıırıyordu.

Robbie küfür etti. "Görüyorum."

İngiliz karargahı, belli ki taş duvarlarının rahatını ve güvenliğini terk edip yurttaşlarının yardımına koşmaya karar vermişti. Bunu muhtemelen çocuk yüzünden yapıyorlardı.

Robbie ve adamları ziyaretlerini fazla uzun tutmuştu ama çocuğu bırakmaya niyetleri yoktu. Çocuğu ve pelelerini sarıma-

lanmış olan problemi karşıda görebiliyordu. Kadının arkası da noktu ama çocuğa tutunmuş, belli ki durumdan huzursuz olan Fraser'dan onu çekmeve çalışıyordu. Fraser kabalasmadan çocuğu kadından uzaklaştırmaya çalışsa da bunda zorlanıyordu.

Kadın çok ınatçıydı. Robbie hakkını vermeliydi. Çocuğu bırakmıyordu. Highland Oyunlarında buna benzer şeyleri birkaç kez gördüğünü hatırlayabiliyordu.

Tepeye bakınca bir kez daha küfür etti. Kaledeki askerler hızla saklaşıyordu.

Robbie dudaklarını sıkı. Bunun için zamanları yoktu. Problemi kendi vortemivle çözecekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Belli ki başka kimsede bir şey yapmayacaktı. Rosalin'in bir şeyler yapması lazımdı. Roger'in yardımına gelecek kadar yakınında olan bir şövalye, kendi canını kurtarmak için çarpışmaktaydı. Ağabeyinin adamları - savaş görüp geçirmiş şövalyeler ve askerler- deneyimsiz yaverler gibi öldürülüyordu. Roger gerçekten deneyimsiz bir yaverdi. Savaşçının çift başlı dev kılıcını çekmesiyle çocuğun yere inmesi bir olurdu.

Rosalin dizlerinin üzerine çöküp Meg'i omuzlarından tuttu. "Ben Roger'i almaya gidiyorum."

"Ben de gel..."

Kızın içgüdülerini fark eden Rosalin -o anda muhtemelen kendisi de aynı güdülere sahipti- latını kesti. "Yardımına ihtiyacım var. Şu tepeye kadar elinden geldikince hızlı koşup asker göndermeleri gerektiğini söyle. Lord Clifford'ın oğlunun tehlikeye olduğunu anlat. Bunu yapabilir misin?"

Meg şüpheyle başını salladı.

Çocuğun sözüne güvenmeye niyeti olmayan Rosalin, onu iki hizmetçiden daha güçlü görünene emanet etti ve kapalı kapının arkasına geçmeden çocuğu asla bırakmaması için kadını sert bir şekilde uyardı.

Rosalin bu kadar hızlı koşabildiğini hiç bilmiyordu. Kalabalığın içinden geçip yeğenine ulaşması için ruzgârın kendisine yardım etmesini diliyordu. Lütfen gecikmeyeyim.

"Babam seni bu yaptığın yüzünden öldürecek! Hepinizin asi kellelerini mızraklara geçirecek!"

Roger'in sesini duyunca rahat bir nefes verdi. Gerçi o belhgin Clifford gururunu, ellerinde keskin kılıçları olan ırıyarı ve korkutucu barbarlara karşı daha mantıklı kullanmasını dilerdi. Rosalin'in on üç yaşındaki, kendine çok güvenen ve korkusuz bir şövalye olma yolunda ilerleyen yeğeni ölmek mi istiyordu?

Kaçan son birkaç köylünün arasından geçen Rosalin nihayet onu gördü. İskoç, çocuğu hâlâ boynundan tutuyordu. Roger'in kılıcı ayasının ucundaydı. Onu öldürmek yerine sadece silahını almışlardı. *Tanrı ya şükür!*

"Lanet olsun, bırak beni!" Roger, kendini tutan adamın bir elini çekerek kendini itti.

"Bırak onu!" diye bağırdı Rosalin, yeğeninin talebini tekrar ederek. Onlara doğru koşup aralarına girdi.

Hangisinin daha şaşkın görüldüğünden emin değildi. Çelik başlıklarının altındaki iki çift mavi gözün kocaman açıldığını hissedebiliyordu.

İlk toparlanan asi oldu. "Geri çekilin, leydim," dedi. O da Rosalin'in içgüdüsel olarak kullandığı Norman Fransızcasını kusursuz bir şekilde kullanıyordu. Rosalin, kuzeyde ve sınır bölgesinde genellikle kullanılan İngilizcede akıcı olsa da soyluların ve sarayın dili Fransızcadı. "Size zarar vermek istemem."

"O zaman onu bırak!" dedi Rosalin sert bir şekilde. Yeğenini tutup savaşçının elinden kurtarmaya çalıştı.

Gelişi, yeğeninin kurtulmak için yenilenen bir enerjiyle karşı koymaya başlamasına neden olmuştu. Birlikte oldukça ırıyarı olan savaşçıya karşı koyup Roger'i, adamın mengenevi andıran ellerinden kurtarmaya çalıştılar.

Neredeyse başarılı olacaklardı. Rosalin orada olduğu müddetçe adamın silah çekmeyeceğini - belli ki barbarlarda da so-

nefes ruhu oluyordu. İki de aynı anda terk etti. Genç kadın bundan faydalanmaya karar verdi.

Rosalin Roger ile savaşı arasına girmeye çalışırken bir tür kılıng ortamı başlamış gibiydi. Adamın oteki sözlerine bakılacak olursa -Rosalin, ses tonundan bunun bir küfür olduğunu düşünmüştü çünkü adam Galce konuşmuştu - çabaları sonuç veriyordu.

Sonunda Rosalin Rogerin zırh veleğini adamın elinden kurtardı. Adam onun düşündüğü gibi çocuğu boynundan değil, sadece veleğinden tutuyordu. Tam onu tamamen kendine çekecekti ki arkasından hızla yaklaşan atın sesini duydı.

Arkasını döndü ve üzerine bir karanlık çökmeden hemen önce kan döndüren ve ödünü koparan devasa bir gülgenin kendine vaktlaştığını gördü. İlgüdüsel olarak çığlık atıp başını kapatan genç eliyle vakalamaya çalıştı. Kalın, kaşındıran ve ot kokan bir sevel bu elayır, tahıl kokuyordu. Hatta arpa.

Vahşi pislik, kuzın kafasına çuval geçirmişti!

Bunu katasından çıkarmak için çabalarken hata yaptığını geç fark etti. Roger'i bırakmıştı. Kısa bir an için bırakmıştı ama bu da yetmişti. Korkunç gülge, muhtemelen Roger'i tutan savaşıya Galce bir emir verdi. Bir kol, Rosalin'in beline dolandı. En azından Rosalin bunun bir kol olduğunu düşündü. Daha çok çelik bir kancayı andırıyordu. Rosalin de kancaya vakalanmış bir balık gibiydi!

Çığlık atamayacak kadar şaşkın olduğundan derin bir nefes aldı. Adam, tek bir hareketle onu yerden kaldırıp pek de kibar olmayan bir şekilde kucığına veriletti.

Rosalinin kaburgaları ve karnı, adamın kava gibi sert baldır kaslarına değiyordu. Bedenini aniden ona çarptığında ciğerlerindeki havanın hızla boşaldığını hissetti.

Rosalin bütün olan biteni fark etti. Kaçırıyordu. Birden korktu ve içinden tüm ilgüdülerini harcama gereği. Savaşmalı, kurtulmalı, yaşamalıydı.

Çığlık atıp adamın kucığında deli gibi kıvrandı. Ondan kurtulmaya çalışıyordu. Atın üzerinde havatında hiç gormediği kadar hızlı gıdıyor olmalarının bir önemi yoktu. Yere düşmevi goze alıyordu. Boylesi daha iyi olurdu.

Onu vakalayan adam küfür etti. Bu kaba küfür hangi dilde olsa anlardı. İri eliyle Rosalin'i kalçasından sıkıca tutup kendine vaktlaştırdı.

Bövlesine mahrem bir yerinde bir erkek elinin olması tüm kaslarının gerilmesine neden oldu.

Nefes almayı unutmuştu.

Adamın eldivenli eli yumuşak tenine değdiği anda avucunun genişliğini ve parmaklarının uzunluğunu hissetti. Onu çok sıkı tutuyordu. Kaba ya da tehditkâr değildi ama Rosalin'in karnı kurdan donmuştu.

"Hareket etme," diye onu uyardı kısık bir sesle. Hafif Iskoç aksanı. İngilizcesini daha da korkunç yapıyordu. "Başın kavalara çarpıp dağılırsa çocuğa yardım edemezsin."

Roger! Ah Tanrım, adam haklıydı. Rosalin oradan uzaklaşmayı ne kadar çok isterse istesin Roger olmadan bunu yapamazdı.

Ama karşı koymasına engel olan şey barbarın kullandığı sözler değildi. Karnına değen adamın sertliği, ani bir farkındalık yaşamasına neden oldu. Bu iri sertlik, bir kadın için kaçınılmaktan daha korkunç şeyler olabileceğini hatırlatıyordu.

Iskoçlarla ilgili duyduğu tüm korkunç hikâyeler o anda -en olmayacak anda- aklına gelmişti. Tecavüz, ışkence ve onu ölüme götürebilecek daha pek çok korkunç şey aklına gelince ~~adının~~ dediğini yaptı. Şimdilik.

Tanrım, Robbie'nin nesi vardı? Bir kadının -hem de İngiliz bir kadının- kıvranımları onu bu kadar uyarılabildiğine göre bu sertliğini uzun zamandır ihmal etmiş olmalıydı.

Bu utanç vericiydi. Hem de tena halde MacSorlev bunu du-
racak olursa nasıl alay edeceğini düşününce ürperdi. Highland
Muhafızlarının gergin ve tehlikeli anlarında Erik Sahin Mac
Sorlev her zaman ortamı rahatlatırdı ama Robbie bunu kerdi
uzerinden yapmasını istemezdi. İngilizlere ait her şeyden netret
eden Robbie'nin, İngiliz bir kadın yüzünden sertleşmesi kesin-
likle Şahine güzel bir malzeme olurdu.

Kucağına atlamaya niyetli pek çok İskoç kadını varken, sı-
nınrın güney tarafına bakmak aklına bile gelmemişti. İskoç
yanın en güçlü erkeği unvanının, seneler içinde Highland
Oyunları'yla sağlamlaşması işine yaramıştı. Savaş adı olan Ni-
sancı'yı İskoçya'daki en vakıfıklı erkek olmasından ziyade yay
kullanmadaki yeteneğinden alan Gregor MacGregor'dan sonra
Robbie'nin de oldukça fazla kadın hayranı vardı. Ayrıca çekici bir
İngiliz kadın gorse bile -daha önce böyle bir şey olduğunu hatırla-
yamıyordu- kadın ağzını açar açmaz arzu kıvılcımı kesinlikle
soğuyup yok olurdu.

Lanet olsun, kucağında uzanan kadın muhtemelen annesi
olacak yaştaydı. İlk anda gördüğü havıt pelerine bakacak olursa
Clifford'un hizmetçilerinden biri olmalıydı.

Pelerinin ortığı, şaşırtıcı derecede kıvrımlı ve sıkı olan kal-
çanın üzerindeki eline baktı. Çuval bezinin ucundan bedenini
az da olsa görebiliyordu. Kaşlarını çatıp bir kez daha düşündü.
Belki de kadın o kadar da yaşlı değildi.

Kadının kıvrınmasına neyin engel olduğunu fark edip elini
çektü. Ona, korkularının versiz olduğunu söylemek istiyordu. Bir
kadına tecavüz edilmesine asla izin vermezdi. Emrindeki adam-
lardan bunun akını düşünecek olan varsa da onu buna pişman
ederdi. Ama kadının kendisine inanacağından şüphe etti. Bu
savaşta, korkunun güçlü bir silah olduğunu öğrenmişti. Ondan
kurtulma kadar bu şekilde hareketsiz kalmasını sağlayabilecekse
o zaman acılarına yapmısa da olurdu.

Güvenli bir yere gider gitmez tam olarak bunu yapmak -
ondan kurtulmak- istiyordu. Arkasına bir bakış atınca yanan
köyden ayrılıp peşlerine düşen İngiliz askerlerinin çok uzakta
olmadıklarını gördü. Ama bu, çok uzun sürmeyecekti.

Kadını iyice yerleştirip atını Tweed Nehri'nin verimli ve düz
vadisinde daha da hızlı sürdü. Kısa süre sonra zemin yükselmeye
başladı ve Lammermuir Tepeleri'nin tamamen taikli coğrafyası-
na ulaştılar. Sınır bölgesindeki tepeler ve ormanlar -İskoçya'da
kuler gibi- Bruce'un topraklarıydı. İngilizler kaleleri kontrol altı-
na almış olabiliirdi ama taşra, İskoçların kontrolündeydi. Robbie
le adamlarının kullandığı hafif, çevik ve yapılı atlar, bu tür coğ-
rafyalar için yetiştirilmişti. Peşlerindeki İngilizler çok geçmeden
geride kaldılar.

Bir saat daha geçtikten sonra Robbie yavaşladı. Ormanlık
tepelere ulaştıklarındaysa adamlarına artık durabilecek kadar
güvende oldukları haberini yolladı.

Atlara su vermeleri lazımdı. Kadın, onu uvardığından beri kı-
pıdamamış olsa da Robbie son derece huzursuzdu ve çocuğun
korkusuz koruyucusundan bir an önce kurtulmak istiyordu. Fra-
ser, kadını bir sureliğine devralabiliirdi. Sonuçta en başından ona
davranması gerektiği gibi davranmayan Fraser'dı. Gerçi Robbie
de onunla daha iyi baş edebildiğini söyleyemezdi. Her ne kadar
sövalyelik masalından hoşlanmasa da daha önce hiçbir kadına
el kaldırmamıştı. Kadın, çocuğu bıraktığı anda orada kalmasına
izin verebilirdi ama o anda onu da yanında götürmek daha
tedbirli bir hareket gibi gelmişti. Lanet olsun, çocuğa bu kadar
bağlıysa belki işlerine yarayabilirdi.

Robbie'nin gözleri, şaşırtıcı derecede sıkı olan kalçasına bir
kaç kez fazladan baksa da bunun tek nedeni uzun zamandır
yokluk içinde olmasıydı. Kampa döner dönmey bu yokluğu gö-
recekti. Son zamanlarda Deirdre'yi ihmal etmişti ama kendini

affettirecekti. Tanrı biliyor ya kullama yapmak için bir nedeni vardı.

Clifford'ın oğlu Havir, sadece oğlu değildi. Cüssesine ve yaşına bakılırsa çocuk onun varisi olmalıydı.

Clifford diz çöktürmek için kendine sunulan fırsata hâla inanmıyordu.

Yeniden kadının kalcısına baktı. En azından ona gerçekten sunulan bir şey vardı.

Attan inen Robbie, kadını da arkasından indirecekti ama Seton onu kolundan tutup kendine çevirdi. "Lanet olsun, ne yaptığını sanıyorsun? Artık kadınlarla çocukları da mı savaşa dahil ettik?"

Robbie ona uyarıcasına bir bakış attı. Bunun nedeni sadece kolunu tutması değildi - zaten hemen bırakmıştı - aynı zamanda İngilizce konuşuyordu.

"Burada olmaz," diye yanıtladı Gaike. Yanında ata binen Malcolm'a işaret etti. "Kadın ve çocukla ilgilen."

Kendine de yumruklarını sıkıp göle gitti. Partnerinin buna itiraz edeceğini tahmin etmeliydi. Ama Seton illa ki kavga etmek istiyorsa Robbie ona istediğini vermekten memnun olurdu.

Bedeninin onu yakalayan adama değmemesi için çabalarken -adamin bedeni taş bir duvar gibiydi- bir yandan da uzun bir süre boyunca el sterininde zıplamış olan Rosalin, zalim adamın sonunda Gaike, "Durun," dediğini düşündüğü sırada sevinçten ağlayabiliyordu.

Belenindeki tüm kemikler -sürekli sarımsı yüzünden hâlâ tımarlı dışarı bile- ağrıyordu. Kaburgaları dayak yemişi gibiydi. Kırılmadılarsa da kırılmış gibi ağrıyorlardı. Zavallı midesi de terti donmuştu sanki. Panayırda bir şey vemediğine sevinmiyordu.

Yoksa başına geçirdikleri çuval daha da kötü bir hal alırdı. Mide sindekiler olmadan da zaten yeterince iğrenç kokuyordu.

Onu bir un çuvalıymış gibi onune oturtan adam attan inmişti.

Rosalin buna itiraz etmek istiyordu. Hayatında hiç bu kadar küçük düşürülmemişti. Ama daha da kötü şeylerin olacağını farkındaydı. Bu yüzden itirazlarını kendine saklayıp sokince bekledi.

Adam ona -onlara- ne yapacaktı?

Korku ve endişe zaten yaralanan ve hırpalanan kaburgalarını uice geniyordu. Ama zarar göreceğini düşündüğü sırada, muhtemelen onu kaçıran adama itiraz eden net, tenniz ve düzgün bir İngilizceyle konuşan öfkeli bir adam sesi duydu.

Kendisine karşı konmasından hoşlanmadığını anlaması için verdiği cevabı duymasına gerek yoktu.

Ensesi urperdi ve bunun nedeni çuvalın kaşıntıran kumaşı değildi. Rüzgârın gurultusu ve atların sesleri olmadan, onu kaçıran adamın sesini ilk kez net bir şekilde duymuştu. Bu, derinden gelen kaba ses tonunda kulaklarını kaşıntıran ve midesini urperten bir şey vardı. Zihninde alarmların çalmasına neden olan bir şey. Anılarını canlandıran bir şey.

Ama sonra o şey yok oldu ve bunun kendini korumak için uydurduğu bir his olabileceğini düşündü. Bir doğanın kanat seslerini ilk kez duyup tehlikeyi sezen bir yaban tavşanının ölkel teğduleri gibiydi. Ve böylesi bir sesin tehlikeli olacağından şüphe yoktu.

Yeniden biri tarafından tutulduğunda kaskatı kesildi. Ama belli ki bu, az önceki el değildi. Bu kez kendinden daha az emin olan biri tarafından hafifçe tutuluyordu. Rosalin'ın atını arkasından yarı taşıyıp yarı çekerek indiren adam, belli ki kızın ağı olduğuna düşünüyordu.

Çuval eve takılmış olmalıydı çünkü Rosalin ile birlikte grımedi. Avakları toprağın güzel sertliğine değdiği anda cığerlerine tırmık bırı dıldıgını hissetti. Çuvalın karanlığında gın ısıgına -ya da gınun gerive kalan ısıgına- çıktığı anda gözlerini kısıpıyordu. Kısn kısa gınlere bı de yögün grı sıs eklerımıce. gın ortasını bıkaç saat geçmış olsa da etrafta tuhat bı alacakaranlık loşluğu vardı.

Hâlâ ata donuk olan Rosalin, adam onu bıraktığı anda nere deye vere vıgılabaktı.

"Özur dilerım, leydım," dedi adam, dengesını sağılaması için Rosalin'in kolunu tutarken.

Rosalin, adamın şırırtık sesını duyuıp donduğunde, karşısn da on sekıznden daha bıvuk olmadıgını düşünđuü al vanaklı ve sıllı bı genç görtlü. Daha önce gördüğü korkunç eşkıyalara kıyasla, çocuğun dısı canlısı ve yakışıklı vüzuyle ınce ve tehdıt kâr olmayan cıssesı, Rosalin'in ılık andakı tecavuz, öldürölme ve parçalanma gıbı korkularını hafıfıetti.

Çocuğun çelik başıgının altındaki gözleri kocaman açııldı ve gerıve doğru bı adım attı.

Rosalin'in hunun nedenını anlaması bıraz zaman aldı. Rosalin normalde kufır etmezdi ama şu anda elıyordu. Çuvalın kıından çıkarken muhtemelen başından kaymış olan pelerının başıgını telaşla venıden kapattı ve kovı renklı vınnun kıvrımları ıcıne rınce sokıyordu.

Ama genç, Rosalin'in karanlıktakı vüzüne hâlâ ağız açık halde fıkrıyordu.

"Malıulen, soranus sı, sııat? Kıpten sıma rehınerlerle ılığlın- mısız sıylımsız."

Rosalin, başıgının gıvenlı karanlığında venı gelen adama bıldı. Ama vı anda korkutacı görünümlü, sıvası, yögınnı ıterek gırlıgından sıma dıkkatı çocuğa kardı.

"Roger!" diye bağırııp onu kollarına almak ıcın koştu. "Tan rıva şükır! İyı mısın?"

Onu sımsıkı sıarıp rahatladıktan sonra çocuğun gözlerine baktık ıcın gerı çekıldı. Flenuz on uç vışında olsa da Roger sımdıden ondan daha uzun bıvıuydu. Kırık vüzünü ve dagınık sıarı saçlarını dıkkatle ınceledi. Çocuk başıgını kısıbetmıştı ve sıvası pelerini zararı görüp kırlenmıştı ama onun dışında bı zarar görmemış gıbiydi.

"Ben ılıyıym," dedi. "Ya sen?"

Rosalin, bıoğazında bı düğünle başını salladı.

Neyse kı bı bırlesme anında sıvası sıvanlarında değıldı ama Rosalin kendılerini ızleyen gençin fıarkındaydı. Gençin ağız ka panmış olsa da Rosalin'e sırssemlemış bı ıfadeyle baktıma da sıam edıyordu.

Baska şartlar altında bı sevimlı bı tepkı olabılırdı ama şu anda Rosalin'in tek düşünեbildığı eğer genç çocuk bı tepkıyı verdıyse, adamların onu gırdüklerinde tepkılarının ne olacağıydı. Zorbalar. Kanunsızlar. Kanunlardan uzakta vısayıp tereddüt etmedeı .

Ürperdı. Yüce Tanrıım, bı şeyler yapması lazımdı!

Etrafına baktı ve dığer sıvasıılardan on beş yırımı metre uzakta, bı akıntının yanındaki kúçük bı bıos alanda oldukları nı gırdü. Barbarların atlarıyla ılığlenırken onlara dıkkat etmıyol olusuna hem şırırdı hem de sevındı. Bılı kı kımsе onların bı tehdıt olabıleceğını düşünmıyordu. Roger'in bına çok bıozulu çağını bıkıyordu ama Rosalin şansı kendılerine gıldıgı ıcın çok mutlıuydu.

Bıvle bı fırsatı bı daha bılamavacaklarını bıldıgından ve ne kadar çabık kaçarlarsa o kadar ılıt olacağından -agabevının adamları çok uzakta olamazdı- zaman kısıbetmedı.

"Benı tut," dıve mırıldandı yegenıne sıssızce. Sııtra da abır tılı bı şekilde sallanmaya başladı. "Ah!" dedi derın bı neles anı ıcın. "Hıssedemıyo, ."

Kelimeler dudaklarından dokulemeden kendini yere bırakıp
oyunak oon bebek gibi ağladı

Şaşkın veğeni Rosalini yere çarpmadan son anda tuttu

Genç savaşçı ona doğru kostu "Nesi var?" dedi gergin bir se
kilde

"Bilmiyorum" diye vandıladı Roger "Sanırım bayıldı."

Rosalin abartılı bir şekilde inleyip gözlerini kırıştıtararak açtı
"Su," dedi acınacak bir sesle ve kaygılı gencin gözlerine bakarak
"Lütfen"

"Alın biraz viski için," dedi çocuk omzundan çekip çıkardığı
matarasını uzatarak

Rosalinin urperisi sahte değildi O içkinin tadı komur gibi
acıydı. Başını iki vana sallayıp çocuğun kolunu tuttu "Lütfen"

Kemik olduğunu bilse de gözlerini birkaç kez daha kırıştırdı

Ama içe varamıştı

"Hemen gelirim," dedi genç savaşçı ve ağaçların arasından
gürünen su akıntısının kenarına doğru gitti.

Rosalin, yepemise elini tutup hemen ayağa kalktı. "Hadi gi
dilen"

Akılanna hiç bakmadan ağaçların arasından karşı yöne
doğru gidip şeytan posterinden gelivormuş gibi kuştular. Ger
çekten de şeytan posterinden geliyordu

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

10

Robbie, ofkeli partneriyle ilgilenmek için su kaynağının kenar
ında durmadan önce duvulmamak için veterince uzaklaştık
larından emin olmak istemişti. Seton başlığını çıkarmıştı. O da
avını yapıp ellerini, terden ve kirden başına yapışmış olan
nemli ve kaşınan saçlarında gezdirdi

Yüzü kıpkırmızı kesilen Seton'un sabunun taşmak üzere ol
masını umursamadı. Kaynağın yanında diz çökmesinin adamı
daha da sınırlandırıcak olması da umurunda değildi. İki eliyie
buz gibi sudan alıp birkaç kez yüzüne ve başına çarptı. Tanrımı,
bu çok iyi gelmişti. Normal görevlerde giydikleri tüm vuzu kapla
yan başlıklardan nefret ediyordu. Highland Muhafızlarının giy
diği burunlu başlıklar çok daha iyiydi. Ama bu tara Bruce'un
hayaleleriyle eşleştirilmişti ve sansını zorlamak istemiyordu

Islanan saçlarını sallayıp ayağa kalktı ve umursamaz tavrından
dolayı önce öfkelenen Setona baktı

Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip adama dikkatli bir
bakış attı. "Soylayacak bir şeyin mi var?"

Seton gözlerini kıstı. Dudakları sıkılmaktan benibevaz ke
limiştir. Highland savaşlarında geçen yedi yıl, genç şövalveni
torpulemiş olabiliyordu ama hâlâ ofke kontrolünde sorun vasıyo
du. En azından dışarıdan öyle görünüyordu. "Kahretsin ki ovie
Soylayacak bir şeyim var. Ben kesinlikle kadınlar ve çocuklar
uzerinden bir savaş yürütmeyi kabul etmedim"

Robbie savaşmayı neden kabul ettiğini sormamak için kendini zor tuttu. Adamın olen kahraman ağabeyinin Bruce'un en yakın arkadaşlarından biri olduğunu biliyordu.

"O çocuk, Clifford'un oğlu ve Fraser'a kılıç doğrultacak kadar büyük bir yetti. Kadın da bize engel oluyordu. İlk fırsatta serbest bırakılacak. Nedenine gelince, bunun veterince açık olduğunu sanıyorum. Rehinelerle, iki tarafta da sık sık karşılaşılı." Kendine engel olamadan ekledi, "İngiliz şövalyeleri için bile durum budur."

Bu doğrudu. Rehin almak, özellikle de kesinlik olması için vârisleri ele geçirmek, yüzyıllardır Hristiyan aleminde uygulanan bir yöntemdi. İki taraf da bunu yapıyordu. Seton bile buna uzur edemezdi.

"Rehin verilir alınmaz," dedi Seton ınatla.

"Bunlerine sormak için bekleyemeyeceğim için bu ikisi arasındaki farkın anlamaz olduğunu söyleyebilirim. Ama istersen Northan'a dönüp Clifford ile anlaşmaya oturmayı bekleyebilirsin. Gerçi daha önceki deneyimlerimden hatırladığını kadarıyla görüşmenin olumsuz sonuçlanacağını söyleyebilirim."

Seton, laşına atlayacak kadar aptal değildi. Kildrummy'de nasıl muamele gördüklerini yıllar sonra bile acı bir şekilde hatırlıyordu. Çenesi neye kadar döşetimi sıkı. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Boyd'un yanıtı, "İkifanman görürmüyör," oldu. "Kral, Clifford ile anlaşmamam istiyor ve çocuk, Clifford'un bu kez ilimle davranmasını sağlayacak."

Partneri bir şeyler söylemek zannı de çıktı.

Robbie ırdeni adamın ne duyduğunu fark etti. Araların daha gerilime rağmen bunun son sürümü. "İlanet olsun Ejder, yasadığın onca serisi ardından bir çocuğa zarar verebileceğini düşünüyor olamazam değil mi?"

Seton bakışlarını ona dikip dudaklarını sıkı. "Öyle olabileceğini düşünmek istemiyorum ama babasından ne kadar netrettiğini biliyorum."

Robbie yanlarına sarkan yumruklarını sıkı. "Evet, intikam almak istiyorum ama Clifford'dan. Küçük bir vaverden değil. Namim başka türlü yayılmış olsa da ben masumları katletmem ya da benden zayıf olanlar üzerinden savaşmam."

Partnerinin bunu biliyor olması lazımdı.

Belki Seton da bunun farkındaydı. "Herkes senden daha zayıf," dedi soğuk bir şekilde.

Robbie bu iltifata gülümseyerek karşılık verdi. Bunun bir uzur olduğunu düşündü. "Ne demek istediğini anladın. Zorbalığa katlanamazdı. Belki de gücü sebebiyle sadece savaşmasına değecek kişilerle savaşıyordu."

Seton eğilip başlığını aldı ve ona uzattı. "Kadının gitmesine izin verecek misin?"

Robbie başlığını kolunun altına aldı. "Onu almak istememişim ama çocuğa sınırsız tutunmuştu ve Fraser onları ayırmakta güçlük çekti. Kadını alırsam çocuk daha az karşı koyacak gibiydi."

"Peki kim o?"

Robbie omuzlarını sıkı. "Bilmiyorum. Muhtemelen bir hız metçi ya da bakıcıdır."

"Bakıcı değil," dedi Fraser atları hırakıtları verden onlara doğru yaklaşarak. MacLeod'un karısının genç kardeşi Sor Alexander Fraser, sınır bölgesindeki savaşta vol arkadaşları olmuştu.

Robbie kaşlarını çatı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Yüzüne tek bir bakış atmak bunu anlamaya yeter. Haşımı iki yana salıadı. "Boyle görünen bir bakımcı olsa her zaman bakım verdim."

Demek ki kadının güzel şekilli kalçası konusunda yanlışla-
mıştı. Yine de Fraser'in abarttığından emindi.

"Güzelliğin bu tür işler yapmaya engel olduğunu bilmiyor-
dum ama ben İskoç bir hizmetçiyi, bir İngiliz geline tercih eder-
dim," dedi Robbie.

"Partnerim Roma duvarlarının aşağı tarafında değerli hiçbir
şeyin yetişmeyeceğini düşünüyor," diye ekledi Seton.

"Pekala, öyleyse fikrini değiştirmeye hazırlan," dedi Fraser.

Robbie birden meraklanıp rehinerleri bıraktığı ağaca doğru
baktı. Ağaçların kalınlığı ve sığın yoğunluğu onları görmesine
engel oluyordu. Etrafına bakınca Malcolm'ın suyun kenarına
diz çökmüş, matarasına su koyduğunu gördü ve kaşlarını çatı.
Genç savaşçı ayağa kalkıp yeniden tepeye yöneldi.

"Kadını çocuğa kim bakıyor?" diye sordu Fraser'a.

"Malcolm'a söylediğini sanıyordum. Seni bulmaya geldiğimi
sırada Clifford'ın yavrusunu da ona bıraktım."

Robbie kufür etti.

"Sorun ne?" diye sordu Seton.

Ama Robbie çoktan atlara doğru hızla ilerlemeye başlamıştı.
Tılsım peşini bir şekilde bakan Malcolm'dan kısa bir süre sonra
o da açıklığa ulaştı.

"Neredeler?" diye sordu Robbie.

Malcolm'ın sesi attı. "Kadın bayıldı. Ona biraz su götürmeye
götür. Sadece birkaç dakikanıza uzaklaşmıştım."

Robbie bir kez daha kufür etti. Gerçekten bir kadına haddini
biddirecek kadar bir adam olmadığı için pişman olmaya başlı-
yordu.

Genç savaşçı Robbie'nin ofkesi üzerine geri çekildi. Rob-
bie'nin ona çok büyük bir hata yaptığını söylemesine gerek yok-
tu. Atarını yitirdi ama sonra... Şimdi Robbie'nin tek odak
noktası (veya rehinerleri) geri getirmektir.

Hemen adamlarından bir arama ekibi oluşturdu. Başka bir
sonucu kabul etmediğini anlatan kısık bir sesle talimatını verdi.
"Bulun onları."

"Acele et!" Rosalın, Roger'in elini tutup çocuğu arkasından nehre
çekti. "Geliyorlar."

Buz gibi su, devrilmiş ağaçlara doğru ilerledikleri sırada diz-
lerine değiyordu. Korkusundan neredeyse suyun ne kadar soğuk
olduğunu bile fark etmeyecekti. Neredeyse... Kalbi deli gibi atar-
ken birkaç metrede bir arkasına bakıp canavarların topuklarını
yakalamasını bekledi.

At sırtındaki bir düzine savaşçı atlatamayacaklarını bilen
Rosalın, koşma fikrini unutup bunun yerine değerli birkaç da-
kikasını saklanacak iyi bir yer bulmaya çalışarak geçirdi. Kurak
bir bölgede kış mevsiminde bu çok da kolay değildi ama devri-
miş ağaçlar saklanmak için beklediğinden daha fazla iş görecekti
gibiydi.

Bir ucu bir kayaya yaslanmış olan ağacın bir süredir orada ol-
malıydı. İç kısmı oyulmuştu. Kutunun üzerinde biten yosunlar
ve eğrelti otları adeta bir battaniye gibiydi. Altına sokulmalarına
yetecek kadar boşluk vardı.

Roger'a ne yapması gerektiğini söylemesi gerekmedi. Rosal-
ın yosun kaplı perdenin altına atlatırken çocuk da içi oyulmuş ağacın
altına girdi.

Tam zamanında gitmişlerdi. Rosalın yerleştikleri anda gelen
sesleri duydu.

"Çok uzağa gitmiş olamazlar."

Kendisini yakalayan adamın derinden gelen sesini duyunca
kalbi duracak gibi oldu. Uçurmesinin tek nedeni sadece soğuk
değildi. Onlara doğru yaklaşımlarını bekledi.

"Lanet olsun keşke Avcı da vanımızda olsaydı," dedi adamlar dan biri. Rosalın emin olmasa da bunun, kaçırılmalarına karşı koruyan adamı olduğunu düşündü.

"Zemin çok sert ve çok fazla ız var," dedi derinden gelen ses. "Hangisinin onarın ızı olduğunu anlayamıyorum."

Bu ses Rosalın'ın sırtı ürperdi. Bu sesle tanıdık bir sesler vardı.

Bu düşüncesi zihninden hemen attı. Bu mümkün değildi. Onu kaçıran adamın sesi derinden geliyordu ama sert ve soğuktu. Soğuk ve olurlar bir tınısı vardı. Mahkûmun -Boyd'un- sesi daha yumuşaktı. Daha kibar. Gücumsenmeyi bilen biri gibiydi. Sert ve affetmeyi bilmeyen bir vahşi gibi değil.

"Sence nehrin geçmüşler midir?" diye sordu ikinci adam.

"Sanırım," dedi Rosalın'ı kaçıran adam. "Öyle olsa çıktıkları yerde ıslaklık görünürdü."

"Tabii ki akıntı yönünde yürümeye karar vermedilerse..."

"Yoldenize de çok uzağa gitmiş olmalılar. Donarak ölmek istemiyorlar mı? Adamlardan birini alıp nehrin diğer tarafına gitsin. Ben de bu taraftan gödeyim."

"Kapatın buradalar," diye uyarı veren birini duydu Rosalın. Bu, muhtemelen altındaki genç savaşçının sesiydi. "İzleri?"

"Yok," dedi adam. "Ben Mahkûmun ne bulduğuna bakayım."

Bu an için Rosalın'ın duyamayacağı bir mesafeye gittiler. Tek duyabildiği kalbinin deni gibi atması ve Roger'in titreyen dışıydı.

"Sence gittiler mi?" diye fısıldadı çocuk.

"Henüz değil," diye yanıtladı. Sert ve acımasız sesli adamın kollar kollar vazgeçemiyormuş gibi hissediyordu.

Bakışlarında sonra açık sesleri duyduğunda dinledi kalbini. Kalbinde zaten duymuştu ama o anda neden almaz da buraktı.

"Bu neyi görebiliyor musun?"

Artık kalbi tamamen durmuştu. Gelen genç savaşçıydı ve sevine bakılacak olursa, devrilmiş ağacın hemen yanındaydı.

"Bakmaya devam et," dedi adam uzaktan seslenerek. "Lanet olsun, buradalar. Bunu hissedebiliyorum."

Sesindeki ofke ve telaş, Rosalın'ı beklenmedik bir umut verdi. "Yine Tanrım, gerçekten işe varıyabilir!"

Kutugun altındaki vosun tabakasının arasından, barbarlar dan birinin oyuğun karşısına vurduğunu gördü. Neyse ki adam durmadı. Muhtemelen içeride kimsenin saklanamayacağını düşünmüştü. "Hiçbir şey göremiyorum. Hâla koşuyor olmalılar."

Bu genç savaşçının sesiydi. Rosalın'ı kaçıran adam ona Mal'lerin demişti.

Adam küfür etti. Rosalın'ın yanında pek küfür edilmezdi ama o anda bunu duyduğu için heyecanlandı çünkü daha çok umutlanmasına neden olmuştu.

"Atlara geri donelim," dedi Rosalın'ı kaçıran adam az öncekinden daha yakın bir yerlerden. "Geri gidip başka izler bulup bulamayacağımıza bakalım. Tamamen ortadan kaybolmuş olmaları."

Başarmışlardı! Rosalın, bunu başardıklarına inanamıyordu.

Yukarıdan gelen çılgınca bir koşuş ve ardından Roger'dan gelen keskin bir 'ahhh!' sesi Rosalın'ın neşesine golge düşürdü. Çocuk birkaç saniye sonra ağacın dışına koştu. Arkasından da koca kuyruklu ve kedi büyüklüğünde kahverengi bir canlı kımıştı. Belli ki kutugun içinde yaşayan biri vardı. Bir ağa, sarsın.

Rosalın, Roger'in arkasından çıkıp peşlerindeki adamların seslerini duymamış olması için dua etti. Ama kutugun üst tarafına bakar bakmaz bunun ancak bir hayal olduğunu gördü anlad.

"Oradalar!" Genç savaşçı, kırk metre kadar uzaktan sesleniyordu. "Oradalar!"

Rosalin aniden panikledi. Roger'in elini tutup karşısındaki ormanlığa doğru gitmeye başladı. "Koş!"

Engebeli topraklara doğru giderken kayarsa Roger i da beraberinde vanaçtan aşağı düşürmemek için çocuğun elini bıraktı. Ayrıca onu vavaştattığı da belliydi.

Arkalarındaki avak sesleri gıderek yaklaşıyordu. Kaçmalarına dair son umut da bir ağaç sansarı yuzunden yok olmuştu ama Rosalin'in yine de çabalaması lazımdı. "Kayalar," dedi nefes nefese. "Acele et."

Roger hızlandı. Rosalin, çocuğun peşinden gitmek yerine peşlerindeki adamları vavaştalıp yeğenine zaman kazandırmak umuduyla durdu. Adamların hemen arkasında olduğunu fark etmemişti. Adam üzerine atladığında ıksı birden çanıur ve kırım içine düştü.

Rosalin, sırtının yere çarpmasını ve hemen ardından ırı ve sert, den zıhlı mermerin üzerine inmesinin şiddetiyle bağırıldı. Bu, son derece ırı ve sert bir mermer parçasıydı.

Aniden ciğerlerindeki tüm hava dışarı süzıldı. Nefes alamıyordu. Gözleri, kısa bir an için kendisini yakalayan adama takıldı ve tamamen farklı bir şey hissetti. Onu tanımıştı.

Ciğerlerinde kalan havayı aniden içine çekti. Yüce Tanrım, bu oydu! Robbie Boyd. Yıllar önce Rosalin'in hapishaneden kurtardığı kıkoc. Rosalin'in kalbini çalan yakışıklı ve iriyarı genç ası Rosalin bundan emindi. Kule penceresinden bile olsa adamın yüzünün kavvetli halları zihnine silinmeyecek şekilde kazanmıştı. Koyu renk saçları artık daha kısaydı. Koyu ten rengine bakıp kaliverengi sandığı gözleri aslında maviydi ama Tanrım, bu gerçekten oydu.

Kalbi duracak gibi oldu. Onu tanıdığı o kusacık anda gençliğindeki tüm fantaziler romantik bir dalga halinde geri döndü. Gizli den gıdıve onunla yeniden kayıuşmayı dilemişti ve şitodi karalları gerçek oluyordu. "Bu sensin," diye fısıldadı.

Yumuşak bir ses tonuyla söylediği bu sözler, o anda ıksını de saran sersemliği dağıttı. Belli ki adam onu tanımamıştı. Bakışları serleştı ve dudakları ofkeli bir hal aldı. Rosalin'in anıları birden dağıldı. Karşısındaki adam anılarındaki genç savaşıçı değil, soğuk ve acımasız biriydi.

Romantik dalga, kalbini yere çarpıı.

Robbie Boyd hakkında duyduğu hikâyelerden daha önce suphe ettiyse de şu anda ona bir kez bakması bile anlatılanların doğru olduğunu anlamasına yetiyordu. Adam tam da söylendiği gibi acımasız bir tedarıydı. İngiltere'deki en korkulan adamdı. Sınır bölgesinin başına bela olan kalpsiz bir şeytandı.

Değişmişti. Rosalin bunun mümkün olmadığını düşünüyordu ama adam artık daha da korkunçtu. Sıradışı boyu ve kaslı bedeni aynıydı ama altı yıldır süren savaş, cussesını jilet gibi keskin bir hale getirmiş, gençliğin ızlerini silmişti. Daha önce olmayan bir sertliği, katılığı ve dikliği vardı. Savaşmaktan başka hiçbir şey yapmayacak bir adama benziyordu.

Halları aynıydı ama Rosalin artık onun yakışıklı olduğunu söyleyemezdi. Bu, onun için fazla nazık ve medeni bir kelimeydi. Şu anda kendisine hakan korkunç görünümü barbarın nazık ve medeni bir yanı yoktu. Kanını donduran buz mavisi gözlerin den sert çenesini golgeleyen sakalına kadar vahşi ve korkunç bu kötülük akıyordu. Vahşi ve iyi görünümü belki onun için daha uygun bir tanım olurdu.

Rosalin'in ilk düşündüğünden daha büyüktü. Muhtemelen Çifli gibi otuz iki yaşındaydı ve savaşla geçen yıllar içinde yüzünü çizgilerle yara ızleri eklenmişti. Yüzündeki vahşi ifade de savaşlardan yadigar olmalıydı. Sanki içindeki tüm iyilik ondan alınmış gibiydi.

Dudaklarından birkaç santimetre uzakta olan dudaklarına baktı. Ona ilk öpücüğünü veren o geniş ve çekici dudakların,

kursundaki uşuk ve sert dudaklara aynı okduğuna inanmak zordu.

Ama hatırlıyordu. O anda içinde bulundukları duruma rağmen hatırlıyordu. Birbirlerine bu kadar yakınken anılar onu arpeterek geri dönmüştü. Özellikle de bacaklarının arasına de içti o sertlik.

Robbie villar vüren savaşta katasına birkaç kez savaş hattı dar ben almıştı. Altındaki kadını ilk gördüğü anda hissettiği bu aşırı na. atlatılan ve baş döndüren his de neredeyse onunla aynıydı.

Kadının zarif hatlarının kusursuzluğunu tanımlanacak çok güzel kelimesi fazla sıradan kalıyordu. İri ve koyu yeşil gözleri uzun ve sık kırpıklarla çevrelenmişti. Porselen kadar beyaz tını kusursuz ve veni yağmıs kar kadar pürüzsüzdü. Çukuk elmacık kemiklerinde güzel bir pembelik vardı. Güzel ve kalık burnu hafif sını çenesi ve tatmamak için kendini zor tuttuğu vişne ren gi dudakları.

İpeği andıran uzun daigalar, arkasına altın bir hale gibi sarılmıştı. Robbie hayatında bu şirvel bir tanım yapmamıştı ama bu kadın sıradan erkeklerin çoğuna cennetten inen melek leri ve sanrıçaları düşündürebilirdi.

Birbirlerine baktıklarında tam olarak yaşkına döndü. Ama önceki Highland Oyunları nda çevresine toplanan kalabalık ka den topluluğu içinde bile görse hatırlayacağı türden bir yuzdu.

Sonra kız kırmızı ve Robbie onu neden tanımadığını anladı. Kız İngilizdi.

Zatınru başka şeyleri de fark edecek kadar toparladı. Altın daki nelerinin ilk yutmuşluğunu, güzel katesinin altında de nen göğüsleri dolgunluğunu ve en önemlisi, kızın bacaklarını nı sıradaki güzel ve güçlü birleşen erkekliğini fark etti.

Ah Tanrım. Düşünmeye başlayınca kendine engel olamadı. Bu çok güzel bir kız. Kız altındasken ona kendini çok iyi hissettiriyordu. Bir kadınla birlikte olmayan bir hattayı geçmişti.

İçindeki arzu dalgası öyle sıcak kusvetli ve yoğundu ki atlatıldı. Bacaklarının arasına uzanan dalga saklayamayacağı kadar ın olan bir yerde yoğunlaştı.

Belki ki kıza daha önce verdiği tepki saçma değildi.

Lanet olsun. Fraser haklıydı. Bu kız ona İngiliz kadınlardan hoşlanmamak konusundaki onyargılarını yeniden düşündürebir di. Yanıklığını kabul ediyordu. Fena halde vanılmıştı.

Azın verdiği aşkın nemesi ona ilk kez bir kadınla birlikte ola zı bu çocukmuş gibi genldiğini fark ettirdi. Kızı korkutmak niyetiyordu. Renginın aniden atmasına ve gözlerinin kocaman lmasına bakılacak olursa korkmuştu. Ama gözlerinde aynı za manda kendinkine benzer şekilde bir usanılmışlık gördüğüne de şemim edebilirdi.

Kendini ondan uzaklaştırıp tehlikede olmadığını - özellikle de onun gelecek n tür bir tehlikede - söyleyecekti ki sırtında sert bir darbe hissetti.

"Halamin üzerinden çekil seni lanet barbar!" Lanet olsun diye geürdü içinden, zihnini toparlayarak. Bu bir bıçak kahrastı. da Robbie çocuk kendisine yeniden vuramadan önce toparlandı. Ona dokunursan seni öldürürüm!"

Malcolm çocuğu çekerken Robbie avaga kalktı. "Özüt dile sun," dedi genç savaşçı. "Ben durduramadan sana ulaştı."

Robbie kendi hatası yuzunden Malcolmı kızmayacaktı. Bu hayatına mal olabilecek bir hataydı. Robbie'nin üzerinde kadın ı deri tanığının olması büyük şanstı. Belki ki çocuk da hiçk kulllanımında çok usta değildi. Tanrım. İskoçya'nın en güçlü ada nı bir yaver tarafından öldürülebilirdi. Eğer Şahın hunu duysa Robbie onun dilinden kurtulamazdı.

Ama kızdan o kadar etkilenmişti ki arkasından at sırtında bir ordu gelse bile duymayabilirdi. Birkaç metre ilerideki Seton'a ve adalarına bir bakış atınca, aslında bir ordu adamın gelmiş olduğunu fark etti. Kız...

Birden neler olduğunu anladı. *Halam...*

Lanet olsun. Sadece Clifford'ın vârisini değil, kız kardeşini de alacağını fark ettiği anda az önce hissettiği arzu gılgelendi.

Yavaşça ayağa kalkıp üzerindeki çamuru ve yaprakları silkeleyen kadına bakarken dudaklarını sıkı.

Kadın onu kandırmış gibi, "*Hala mı?*" diye sordu.

"*Leydi Rosalin mı?*" diye sordu Seton şaşkın bir sesle. Robbie onun da kızın yüzünü gördüğünü ve henzer şekilde etkilendiğini anlarabiliyordu.

Robbie'nin sorusunu yok sayan Rosalin, Seton'a dönüp başını salladı.

Tabii ki Robbie bunu tahmin etmeliydi. Clifford'ın kız kardeşinin güzelliği dilbere destandı. İngilizler ona, Clifford'ın meşhur ailesinden esinlenerek Güzeli Rosalin derlerdi.

Robbie abartılı olduğunu düşündüğü İngiliz hikâyelerinin gerçek olduğunu bu kez kabul etmeliydi. Hatta eksik bile anlatılmıştı. Kız bu zamana kadar gördüğü en güzel canlılardan biriydi. Mükemmel bir İngiliz geleneği. Çeneasını sıkı. Ama ağabeyine çok benzeyen ve ona Clifford'ı hatırlatıyordu. Kendilerini mahvedip topraklarını tozlamak ve onların beyin egdığını görmek için elinden geleni yapan adamın kardeşi bu kız.

Lanet olsun. Clifford'ın kardeşiymiş! Damarlarında akan soğuk kanı hissederken yüzünün kızamığı fark etti. Kadının etkilenmiş olmasının durumu daha da kötü yapıyordu. Kendini ihanet ettirmişti. Bu durumda, kadına ihanet etmişti bile.

Tamamı belli ki de ağabeyi gibi kalırlı ve kendini beğenmişti.

Evet, hayatı boyunca hiçbir zorluk çekmemiş şımarık ve el üstünde tutulmuş bir kız olduğuna şüphe yoktu.

Güzeli olsun ya da olmasın Robbie onun İngiliz olduğunu - kısa bir an için bile - nasıl unutabilirdi ki? Dışarıdan sevimli görünüyordu olabilir ama kesinlikle içi ağabeyinininki kadar çırkındı. Güzelliği kesinlikle aldatıcı olmalıydı.

Ona soğuk ve temkinli bir bakış atıp hatlarının kusursuzluğu yerine düşmanına benzerliğini ve ona ne kadar yarayacağını düşünmeye çalıştı. Haskin Robbie'nin beklediğinden çok daha verimli geçmişti.

"Belli ki şans bugün yüzümüze iki kez güldü" dedi hem kızı hem de çevrelerinde toplanan adamlarına. "Sadece Clifford'ın vârisini değil, sevgili kız kardeşini de yakaladık." Clifford'ın sahip olduğu tek kardeşine olan düşkünlüğü iyi bilinirdi. Belli ki paslık herfin hayatındaki kadınlara bir düşkünlüğü vardı. Bir zamanlar Robbie de onun gibiydi. Ama Clifford'ın kız kardeşinin aksine, Robbie'nin kardeşi savaşın zulmünden kurtulmamıştı. O tanıdık otke yeniden kendini belli ederken dudaklarını sert bir şekilde sıkı. "Bu sayede barışı sağlama şansımızı henüz ikiye katladık. Öyle değil mi çocuklar?"

Şaşkınlığından zorlukla kurtulup Robbie'ye dönebilen Seton "Şimdi hepsi birlikte eve!" dediler. "Ben sanmıştım ki..."

"Durum değişti," dedi Robbie adama uyarısına bir bakış atarak. Seton, ıhtızarlarına devam edecekti - ki bunun bir yararı olmazdı - bunu şu anda yapması iyi olurdu. Robbie, Clifford'ın kız kardeşini rehin alma fırsatını elinin tersiyle itmecekti. Çok düşünmesi lazımdı.

"Bize ne yapacaksınız?" diye sordu Rosalin. Çocuğu korumak dergesine onun önüne geçmiş olsa da sesinin titrediğini duyabiliyordu.

Sesinin tınısı Robbie'yi rahatsız etti. Kendinden korkan bir kadına ele geçirmiş olmanın dışında - Clifford'ın kız kardeşi olsa

bile onu rahatsız eden bir şeyler daha vardı. Sanki zihninin arkasından bir ses ona bir uyarı fısıldıyor gibiydi ama bunun ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

Bu tuhaf duyguyu bir kenara atıp kızın sorusunu yanıtladı. "Ağabeyine bir ulak göndereceğiz. Bu sırada sen ve çocuk da güvenli bir yerde bekleyeceksiniz." Omuzlarını silkitti. "Ondan sonra neler olacağı ağabeyine bağlı."

Gözlerini kocaman açtı ve korkusuna rağmen, "Bunu yapamazsınız!" dedi.

Robbie, kızın cesaretine daha sonra hayranlık duyacaktı. Şu anda tek görebildiği şey, sırtı kasılan ve çenesini dikleştiren kızın ukala ağabeyine benzerliğiydi. Ona doğru tehditkâr bir şekilde eğildi, mesajını daha sert bir şekilde vermek istiyordu. Bunu kızın güzel kokusunu almak için yapmamıştı. Gerçi o anda kızın çiçek kokusu duvarlarına işleyip onu sardı. Kokusu tabii ki gül kokusu değildi. İri, dolgun ve çiçek açmış bir buket. Robbie kokuyu içine çekti.

"Emniyet olun bunu yapabilirim, leydim. Ağabeyinizin otoritesi burada işler. Yermiş olsam bunu unutmazdım." Rosalın'ın gözleri daha da büyüdü. Robbie'nin onun kim olduğunu kendi kendine hatırlatması gerekti. Clifford'ın kız kardeşi... İçinde beliren aptalca dürtülen bir kenara itti. Ama lanet olsun, kızın ona bu şekilde hakımı kesmesi lazımdı. "Kaçmaya çalıştığınız için cezalandırılmadığınızı şükredin."

Rosalın'ın gözlerinin yüzünü dikkatle inceliyor olması, Robbie'nin kendine hakımı hissetmesine neden oldu. Kız ağlamak istemeydi. "Sana ne olur?"

Robbie kollarını çattı. Bu tuhaf bir yorumdu ama Robbie İngilizleri zaten hiçbir zaman anlayamazdı. "Savaş," dedi sadece ve arkasını döndü. Kız, zaten yatacağı zaman barınmasına bir den olmuştur. "Çocuğu bağlayın ve dışarı çıkarın," dedi hâlâ Clifford'un oğlunu tutan Malcolm'a.

Böylece daha fazla sorun yaşamayacaklardı.

"Hayır!" diye bağırarak Rosalın, Robbie'nin kolunu tutup onu kendisine doğru çevirerek. Robbie, bu dokunuşun kalbini hızlandırmasını ve bedenini ısıtmasını yok saydı. Teninin gerildiği mi hissetti. Tüm bedeni gerilmişti.

Korkusunu unutan Rosalın'ın gözleri öfkeyle parıltıladı. "Bunu yapamazsın. O sadece bir çocuk. Ona zarar vermene izin vermem."

Sesinin seriliği Robbie'yi gülümsetti. Böylece daha iyiydi. Kız bu şekilde daha çok hoşuna gıtmıştı çünkü ağabeyini hatırlaması daha kolay oluyordu.

Ancak coşkulu savunmasının kaynağı pek sevindirici değildi. Çocuk, bir kadının onu savunması için fazla büyükü ve kızarcı yanakları da bunun farkında olduğunu gösteriyordu. "İzin ver beni bağlasınlar. Rosalın Hala. Umurumda değil. Bana zarar veremezler. İkminizden birine zarar vermeye kalkarlarsa babam onları öldürür."

Tam olarak bir çocuk sayılmazdı. Az önce Fraser'a kılıç sallayışını ve arkasına bıçağının kabzasıyla vurusunu gördükten sonra Robbie'ye lele olduğundan şüphe etmişti. Ama artık ne halasının ne de çocuğun cesaret gösterileriyle uğraşmaya sabrı kalmamıştı. "Ben bizi zaten öldürmek istiyordum. Emin ol sizin güvende olmanız sağlayacak olan şey Clifford'dan korkmamız değil."

"O halde ne?" diye sordu Rosalın.

Robbie kendine hakim olmaya çalışarak yeniden kadına baktı. Gerçi pek işe yaramamıştı. Bedenindeki tüm kaslar gerildi. "Tanım, neyi vardı böyle? Hayatında hiç güzel kadın görmemiş miyim? Gözleri daldı. Ve şeyi fark etti. Gözlerini ondan uzaklaştırıp bedenindeki arzuya hakim olmak istedi. Kontrolü mu kaybetmek ona göre değildi.

"İyi niyetim," dedi. "O yüzden şansınızı bir daha zorlamayın. Tavsiye ederim." Rosalın elini indirdi ve Robbie de nabız normalde döndüğünü fark etti. "Ama kaçmaya kalkmayın."

Ağabeynin baskınları bu bölgedeki insanlar tarafından pek hoş karşılanmıyor ve sizi buralı kişileri sevmeyebilirsiniz. Benim ko-
rumam altında olduğunuz sürece kimse size zarar veremez.

"Bunun için rahatlatması mı lazım?"

Alex ediyordu. Robbie bunu da sevdi. Şu anda karşısında ge-
çekten Clifford'ı görüyordu. "İçinin rahatlayıp rahatlamaması
umurumda değil."

"Korkarak bir şeyiniz yok" diye araya girdi Seton. Bir kalkan
mı yoktu? "Biz ve çocuk, burada olduğunuz kısa süre boyunca
güvende olacaksınız. Bunu bizzat ben sağlayacağım."

Seton aralarındaki parlak kalkanını çekse de aynı etkiyi ya-
ratırdı. Kendisi onların kahramanı. Robbie'nin de düşmanı. Seton
etmişti.

Bu daha önce de Seton'un üstlendiği bir rolü ve Robbie'nin
konusuna gerek yoktu. Elindeki parlak kalkanı alıp kendine
değer vermesi önemine gerek yoktu. Kızın Seton'a minnetle
bakmasını umursanmamalıydı.

Ama kızın baktığı kişi Seton değil, Robbie'ydı. Yüzünde de
tuhaf bir ifade vardı. "Lafien," dedi yumuşak bir ses tonuyla.
"Bunu yapmayın. Ben beklemeyi rica ediyorum."

Kızın bakışı Robbie'yi huzursuz etti ve yine sanki onu tanı-
yormuş gibi hissetti. Robbie'nin yüzünde bir şey arıyor ama bu
lanetmiş gibiydi. Bir şey bekliyor gibiydi.

"Bunu neden yapayım?"

Gözlerini Robbie'den hiç ayırmıyordu. "Çünkü bunu bana
borçlusunuz."

Robbie gülmeye çalıştı ama bu içindeki huzursuzluğu rahat-
latmamıştı. Bir sorun olduğu hissi her türlü gitmiyordu ve bu so-
run her neyse hiç beşpara gitmemişti. "Clifford'un kız kardeşine
ne borçlu olduğunuz ki?"

Rosalin sesini alçalttı ama Robbie her şeyi değiştiren o tek
kelimeyi duydu. "Kıldrummı?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

75

Robbie'nin yüzündeki kan çekilmişti. *Kıldrummın*. Anıları can-
landı. Kalbi hızlandı.

Havıt, bu muniskun değildi.

Olamazdı.

Midesi kasıldı. Zihnindeki sesin ona ne demeye çalıştığını
tari etti. Kızın ona neden tanışıyormuş gibi baktığını ve hatı-
rlanması beklediğini anladı.

Kufur edip aralarındaki mesalevi tek bir adımla kapattı. El-
divenin içindeki parmaklarından biriyle - bu eldiven onu sayay-
larda kılıçlardan koruması için tasarlanmıştı, ipek gibi yumuşak
değildi ama şu anda bu deriye minnet duyuyordu - kızın yüzünü
ısıtacakaranlıkta kendisine çevirdi.

Rosalin, bu dokunuştan korkmadı ya da geri kaçmadı. Zarif
hatlarıyla, sanki gerçekleri inkâr etmesi için ona meydan okur-
casına dündük baktı.

Robbie'nin midesindeki korku kıyamet habercisi gibiydi. Ama
bilmiyordu. Kızın gölgede kalan çenesi ile burnu öyle olduğuna
suphe bırakmıyordu. Bu, yıllar önce hapishaneden kaçmasına
neden olan genç kızdı. Başlıkları pelerinine arkadan bakıp hi-
metçi sandığı kızdı. Borcunu ödemek için senelerce aradığı kız-
ın tasallufları güç olsa da o hafif opiağın etkisiyle kaçıntısı du-
raklanıyordu. İnceleyen o tatl ve genç kız, Clifford'un kız kardeşiydi.

Bu gerçek, göğsüne bir çekiç gibi indii. Bu, o kadar kuvvetli bir darbeydi ki Iskoçyanın en güçlü adamını bile devirebilirdi.

Aniden tüm taşlar yerine oturdu. Bazı muhafızların, Hereford'un ekibiyle birlikte bir kızın da beklenmedik şekilde geldiğinden bahsettiklerine kulak misafiri olduğunu hatırladı. Kızın kulelerden birine, Iskoç eşkıyalarıyla aynı havayı soluması bile istenmeyen lanet bir prenses gibi hapsedilmesi de anlam kazanmıştı.

Koruyucu meleklerinin, Clifford'un değerli kız kardeşi olabileceği aklına bile gelmezdi. Robbie, araştırmalarının sonucu vermemesine şaşırılmamalıydı. Kontun ekibindeki yarım düzine genç hizmetçiyi sormuştu ama levdileri hiç sormamıştı.

Birbirlerine baktılar. "Bir kez daha buluşursak bana borcunu ödeyeceğini söylemiştin," dedi Rosalin.

Seton, onları duyacak kadar yakınlarındaydı. Kızın ne konuştuğunu da sadece o anlayabilirdi. Bu yüzden sessiz bir kudur savurdu.

İlk kez partneriyle aynı fikirdeydiler. Robbie elini kızın yüzünden indirip kendine güvenemediği için geri çekildi. İçinde bilmediği bir his buruyordu. Farklı bir ofkeydi bu. Vahşi ve çalgin bir gıdıp gibiydi.

Lanet olsun, bu hiç doğru değil! Neden o? Onu o cehennem deliğinden kurtaran meleğin, genç ve tatlı kızın, kendini oraya tıkan adamın kız kardeşi olduğunu anlayınca o korkunç zamanlara dair hatırladığı tek güzel anı da yerle bir olmuştu.

"Bırak bizi," dedi Rosalin. Yumuşak ses tonu, Robbie'nin uzun zamandır unutulduğu yerlerine dokunuyordu.

Lanet olsun, vıdalarına dokunuyordu.

Kız bunu ona neden yapıyordu? Her şeyi mahvetmişti. Onun vızırda, lanet bir Clifford'a borcu kalmıştı. Dudaklarını sıkıttı. İçindeki ofkeyle vızırlıkları gerildi.

Düşünmesi lazımdı. Ama kız karşısında durmuş ona bu şekilde bakarken bunu yapamazdı. O umut dolu gözlerle arkasını dönüp altına doğru gitti. "Onları ata bindir," dedi Setona. "Toplama alanına zamanında ulaşmak istiyorsak hemen gitmemiz lazım."

Bugün yağmalanacak olan tek yer Norham değildi. Douglas ve Randolph, onları Channelkirk yakınlarında bekliyordu.

Kıza bakmasına gerek yoktu. Duyduklarına inanamadığını belli eden nefes alıp verişini her şeyi anlatıyordu.

Seton da şaşırılmıştı ama kız kadar sakın değildi. "Yani onları serbest bırakmayacak..."

Robbie, hisleri kadar karanlık bir bakışla partnerinin latini ketti. Keşke bir kez olsun bir şeyleri sorgulamasaydı. "Lanet olsun şimdi olmaz. Clifford'un adamları muhtemelen peşimizdeyiz. Şu anda buradan gitmezsek serbest bırakılması gereken bir oluruz."

Yasadır da bu kadar yanılabilirim?

Rosalin adamın büyük adımlarla uzaklaşmasını izlerken içinde son şüphe de yok oldu. Yıllardır onun hakkında duyduğu hikâyeler ve efsaneler doğruduydu. Rosalin'in kim olduğunu anladığında yüzünde beliren soğuk ifade ve onları bırakmayı reddetmesi, Robbie Boyd'un iyi biri olduğuna dair tüm düşüncelerini ortadan götürdü.

En büyük korkusu gerçek olmuştu. Onu serbest bırakarak büyük bir hata yapmıştı ve bundan utanç duyuyordu. Yersiz tutkusunu yüzünden kaç yurttaşının olduğunu düşünmeye katlanamıyordu. Büyük bir hatayı düzelttiğini sanmıştı. Zihninde oluşmuş soylu asil, aslında onursuz ve merhametsiz bir eşkıya idi.

Rosalin'in onun için yaptıklarından ve riske atıklarından sonra kız resmen arkasını dönmüştü.

U aptal genç bu kalbinden kalan son kıvrıntılar da böylece verile bir oldu. Düşünmeden atılan bir adım yuzunden aralarında oluşan ekleğin onları birbirine bağlayacağını mı düşünmüştü gerçekten? Ödemeyi atından bile geçirmedeği bir borcu olduğu için onları serbest bırakacağını mı sanmıştı?

Evet, öyle sanmıştı. Pencereden izlediği adamın bu kadar acımasız olabileceği aklına bile gelmemişti.

"O isteye ne dedin, Rosalin Hale? Onu tanıyormuş gibi konuşuyordun."

Malcolm Rogeri bırakmıştı. Savaşın savaşçı yolda onlara kimin edileceğini avarırken, çocuk da halasının yanına gitmişti. Rosalin ona vatan söylemekten netret ediyordu ama bunu açıklamaz, zorla "Onu nereden tanıyabiliyorsun ki?" Bu doğrudu. "Sadece bazı serbest bırakmasını istedim."

"Ama onun kim olduğunu bilmiyor musun? O, Şeytanın Fedası Robert Boyd. İskoçya'daki en acımasız savaşçılardan biri, en güçlü adam olduğu da söyleniyor. Babam bir kere onu hapse atmış. Kaçması idam edilecekti. O ve babam birbirlerinden netret ediyor. Şeytanın fedası babamdan zorla para almadan bizi bırakmaz."

"Fani sındı anlıyorum," dedi Rosalin sessizce. "Ama denemem lazımdı."

Daha fazla konuşmadılar çünkü ailer yolculuk için ayarladıklarını tamış. Birbirlerinden ayrıldılar. Roger'in elleri bağlandı. Nöbetinde ona ilk vakalayın savaşçı ile aynı ata binmeye istendi. Rosalin bu yüzden ona Fraser dedigini duymıştı. Fraser bu büyük varanever ailenin bir üyesiyne ondan da merhamet göremeyecekleri kende. Rosalin, diğerlerinden büyük olan kızıl saçlı ve donuk suratlı savaşçının kontrolündeydi. Kızla tek bir kelime bile konuşamaz. O da John'nın adı Callum'du. Genç Malcolm'a çok benzeyordu. Rosalin'i duşundugu gibi onun bir babası

belli ki Malcolmı kandırmış olmasını kendisine de bir hakaret olarak algılamıştı.

Birkaç dakika içinde Callum'ın önüne oturtuldu ve yula çıkarıldı. Nereye gittikleri konusunda sadece fikir yürütebiliyordu. Sor Humphrey ile Kildrummy'den gineve doğru yaptıkları yolculuk sırasında etrafına daha fazla dikkat etmiş olmayı dilerdi. O zamanlar aklı romantik havallerle az önce olanların ardındır bunlar son derece saçma görünüyordu. Doluydu ve çevreye dikkatini vermemişti. Çok fazla kilise ve kale olduğu için bir süre sonra gördüklerini fark etmemeye başlamıştı. Büyük kasa baların ve şehirlerin yerini aşağı yukarı biliyordu ama asilerin oralara vaklaşacağından şüpheliydi. Tahminlerine göre Northam ile Berwick'in kuzeybatısındaki tepelerde ve ormanlardaydılar. Batıdaki ormanlara gidiyor olmalıydılar.

Bruce ve adamlarının kırsal kesimlere hakim olduklarını ve uslerinin Ettrick Ormanında olduğunu biliyordu.

Kalbi duracak gibi oldu. Yuce Tanrım, oraya mı gidiyorlardı? Rosalin hayaletlere inanmazdı ama Bruce'un hayaletlerinin Royal Forest'a sığındığını duymak içine suphe düşürüyordu. Ağabeyinin adamları, böylesine zorlu ve tehlikeli bir bölgede onların peşinden gitmekte zorlanırdı.

Bu da bir an önce kaçmalarını daha da kaçınılmaz hale getiriyordu. Ama Roger olmadan bir şey yapamayacağından, doğru anı beklemesi lazımdı. Sınır bölgesinden Ettrick'e kadar hiç mola vermeden gidemezlerdi.

En azından Rosalin öyle olmasını umuyordu. Ama bu adamlar son derece güçlü ve hırpanı görünüyordu. Kemiklerini açıp kalçalarını hissizleştiren uzun mesafelerde at binmeye alışık gibiydiler. Atları voruklugunda, onları sınırlarına alıp taşıyor bile olabiliyorlardı.

Kasına çuval geçirilmiş halde Boyd'un kucagında gittiği anıdan çok daha rahat olsa da hava kararıp sis bastırdıkça nehirde

yürümüş olmasının etkisi kendini daha da belli ediyordu. Islak ayakları buzundan ayakları buz tutmuştu. Kısa süre sonra kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı.

Kimse bunu fark etmedi. Arkasındaki aksı ve yaşlı savaşçı onun varlığının farkında bile değildi gibiydi. Sırtı dimdikti ve doğrudan karşıya bakan gözleri onu tamamen yok sayıyordu. Diğer savaşçılar da ondan farklı değildi.

Boyd ve tanıdık gelen yakışıklı sarışın savaşçı başta arkada kalmıştı. Muhtemelen onları takip eden askerler olup olmadığını gözlevereceklerdi. Sonra birden ortaya çıktılar.

Rosalin tabii ki *ondan* merhamet beklemiyordu. Rosalin'in olduğu tarafa bir kez bile bakmamıştı. Aralarında bir bağ olmasını beklemesi versizdi. Aralarındaki bağın tek taraflı olduğuna dair bir kanıtı ihtiyacı varsa işte karşındaydı. Adamın onu tek bir bakışla tanıyacağını mı sanmıştı? Adamın dizlerinin üzerine çöküp onun uğruna yaptığı şey için vefasını ifade etmesini mi bekliyordu?

Adam yüzünü görmemişti bile. Onu nasıl hatırlayabilirdi ki? Ve o, masallardaki şövalyeler gibi değildi. Bir asiydi. Bir eşkiyaydı. Bir hayduttu. Kurasız ve onursuz savaşan bir adamdı.

Rosalin de bir aptaldı.

Pelerinine daha sıkı sarılıp ne kadar yorgun olduğunu, ne kadar üşüdüğünü ya da ne kadar çaresiz olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Burda hıyarlı olamadı. Boğazı düğümlendi ve gözlerinde sıcak yaşlar parıltıladı. Ağlamayacaktı. Bunu yapamazdı. Ne kadar istese de olmazdı. Kaçırılmış, zorlanmış, yakalanmış, deli gibi vurulmuş, kahraman sandığı adam acımasız bir eşkiya çıkması olsa ve muhtemelen Hristiyan âleminin en korkunç yerine doğru götürülse bile... Roger için gücü kalmalıydı.

Belki de merhamet ondan çok uzaktaydı. Sarışın savaşçı ona doğru bakarken bakışlarını gözlelerinden kaçırıyordu. Gergin

konusmalarına bakınca Rosalin konuşmanın onun hakkında olduğunu düşündü. İki adam her ne konuşuyorsa belli ki aynı konuda değillerdi.

Rosalin çok üşüyordu ve kendinden geçmek üzereydi. Aksı ve yaşlı savaşçıdan ayaklarına sarmak için bir şeyler isteveceği sırada Boyd atıyla geldi ve ters ters baktı. Omzundaki pelerini çıkarıp onlara doğru attı. "Lanet olsun Callum, şunu kıza sar. Dışları bu kadar takirdarken bütün İngiliz ordusunu peşimize takacak."

Callum pelerini yakalayıp kızın üzerine örterek tek tarafa sarıttığı avaklarının altına sıkıştırdı. Rosalin, rahat bir nefes verip pelerinin sıcaklığına sokuldu.

Belli ki Boyd, ondan teşekkür beklemiyor ya da istemiyordu çünkü çoktan geri dönmüştü.

Rosalin kendini çok daha rahat hissediyordu. Nezaketten uzak bu jestten farklı anlamlar çıkarılamaması gerektiğini düşündü. Ama onun pelerinine sarılırken tuhaf bir yakınlık hissetti. Kalın yün kumaş, adamın bedeninin sıcaklığını almıştı ve Rosalin biraz içine çekse, çam ve fundayla karışık erkeksi bir koku alabilirdi. Sanki Boyd onu çevreliyor, aptalca şeyler düşünmeden duramamasına neden oluyor gibiydi.

Bunun yerine Sir Henry'yi düşünmeye çalıştı. Kısa süre sonra Berwick'e varacaktı. Kaçırıldığını öğrendiğinde ne yapacağını düşününce ürperdi. Aptalca bir şey yapmamasını diledi. Yüzünü buruşturdu. Onu çok iyi tanımamasına rağmen aklına ilk gelen şeyin bu olması tuhaftı.

Bonunda durduklarında hava tamamen kararmıştı. Birkaç at sırtında olsalar da engebeli arazi, ağır yükler ve tepeleştiren atların yavaş hızıyla yirmi-yirmi beş kilometreden daha hızlı gittiklerini sanmıyordu.

Callum attan indi ve hiç yüzüne bakmadan Rosalin'in imine ve de yardım etti.

İstisna olmayan tavrına rağmen Rosalini "Neredeyiz?" diye sordu

"Kaptana sor" diyen adam oradan uzaklaştı

Rosalini de avnen öyle vapıyordu ama önce Roger'i kontrol etmesi lazımdı. Yegenini birkaç metre ileride kaptan ile birlikte görünce bızla yanlarına gitti. Roger'in ıvı olduğunu gördükten sonra Boyd'a döndü. İstemese de pelerini omzundan çıkarıp adama verdi. "Fesekkurler" dedi

"Kalsın," dedi Boyd umursanmaz bir tavırla. "Gece ihtiyacın olacak"

"Ben uyumeyecek roisin?"

Boyd ona uzun bir bakış attı. "Ben nehirde yüzmeye gitmedim"

Yüzmeye gitmemişlerdi ama kaçma girişimlerinden bahsetmek zorunda kalmamak için konuyu kapattı. Mesalelerle aydınlanan çevreye baktı. Puslu tepelerin arasında akan bir dereyi ve ormandaki küçük korunaklı çukuru gördü. Uyumese ve kaçınılmamış olsa bunun güzel olduğunu bile düşünebilirdi. Burası muhtemelen geceyi geçireceği verdi. "Neredeyiz?"

Boyd cevap vermeden önce uzun bir süre bekledi. "St. Cuthbert tepelerindeyiz"

"Daha önce hiç duymadım"

Omuzlarını silkinme şekline bakılırsa Boyd da bunun farkındaydı. Muhtemelen nerede olduklarını Rosaline bu yüzden söylemişti. Bu isim buralı olmayı bu için bir anlam ifade etmeyecek olan yerel bir isim olmalıydı

"Edinburg'un yakınında mıyız?"

Boyd, delici mavimsi gözlerini kırdı. Rosaline henüz açık renk gözleriyle koyu renk saçları arasındaki zaliğe alışmamıştı. Teninin upper lip'inin incikti. Huzursuzdu. Boyd onu huzursuz ediyordu

"Bir kez daha kaçmayı düşünüyorsan bunu hiç tavsiye etmem. Bu tepeler çok tehlikelidir. İydidim. Neyle karşılaşacağını bilemezsin"

Boyd'un sözlerini vurgulamak istercesine karşı taraftan bir gıuş atıldı. "Ah, işte geldiler" dedi Boyd

Belli ki birilerinin gelmesini bekliyorlardı

Birkaç dakika sonra bir adam atının sırtından atladı ve başını çıkarıp onlara doğru vurudu. İniyari bir adamdı. Boyd'dan daha, santimetre uzun olabiliirdi ama onun kadar kaslı değildi. Rosaline onun kadar kaslı olabilecek çok fazla adam olmayacağını düşünürdü. Boyd da kas yığını değildi ama çok güçlü görünüyordu. Rosaline de ona yiyecek gibi bakışlar atmıyordu zaten. Rosaline, arka bir erkeğin etkileyici dış görünüşünden hoşlanacak olan ondan bir kız değil, yirmi iki yaşında bir kadındı. Karşısındaki, gördüğü en etkileyici dış görünüme sahip adam olsa bile. Bir verilerinde birkaç gram fazla yağı kesin olmalıydı ama Rosaline bunu göremiyordu

Bakışlarını zorla diğer adama çevirdi. Onun üzerinde de diğer saraycılarda olan siyah deri savaşı ceketi ve pantolon vardı ama bu, Chiff'in giyebileceği kadar yıktı. Düzgünce tıraş olmuş, tırnak ve kırsız bu adamı, Boyd ve hispani görünüşle eşkıyalar dan çok daha medeni görünüyordu

"Geciktin," dedi Boyd. "Sorun mu oldu?"

Yeni gelen karanlık yüzlü adamı başını salladı. "Üstesinden edemeyeceğiniz bir şey değildi". Kızı fark edince şaşkınlığı m zorlukla gizledi. Kaşlarından birini ağır ağır kaldırıp Boyd'a baktı. "Peki ya sen? Senin yolculuğun benimkinden çok daha etkileyici geçmiş gibi. Sonunda evlenmeye mi karar verdin? Evlenmenin eski moda olabilir ama sonucuna bakılırsa bizi daha uygun gibi. Hafif bir ıslık çaldı. "Şanslısın ki ben mutlu evliliğim var. Bir adamım. Ama Randolph'un onu görmesi için benimle münabara ne kadar dışkun olduğunu biliyorsun"

"Kes sevin! Sor James kız rehine Çocuk da."

"Sor mu? Bu lanrı! Sonunda bir şovalye! Birakılmalarını, sağlayacak birini bulmuş olabirdi. Gerçi Boyd'un bu unvanı söyleye beşini daha olduğunu gösteriyordu."

"Bu daha da ilginç," dedi Sor James. "Kim bunlar?"

Clifford'un kız kardeşi ve varisi.

Sor James'in iladesi o kadar hızlı değişti ki sanki başlarına yıldırım düşmüş gibiydi. Rosalin üzerindeki kötü hakikatları görünce geri adım attı.

"Teydi Rosalin. Genç Roger," dedi Boyd alaycı bir ciddiyetle. "Sor James Douglas ile tanışın. Belki de onu duymuşsunuzdur. Clifford'un on beş yıldır işgal etmeye çalıştığı toprakların asil sahibi."

Rosalin derin bir nefes aldı. Kanı donmuştu. Kurku tüm bedenini kaplarken kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştı. İçgüdüsel olarak Roger'in eline uzandı ve onu da kendisiyle birlikte geriye doğru çekti. Farkında olmadan Boyd'u aradı. Birkaç dakika önce en kötü kâbusunun o olduğunu sanıyordu ama aslında ovie de geldi. En büyük kabusu şu anda karşısındaydı. Kara Douglas Ağabeyinin en büyük düşmanı ve ondan herkesten çok nefret eden adamı.

Robbie, tek bir bakışla Douglas'a uzak durmasını söyledi. Kız, farkında olmadan korumamak için kendine yanastığında kalbinde tuhaf bir şey hissetmiş ve onu kolumun altına almamak için iradesini zorlaması gerektiği. Seton ona tuhaf bir bakış attığında kendini yeterince zorlanamış olduğundan şüphelenmişti.

Douglas'ın ilk andaki şakınlığı mı geçmişti yoksa Robbie'nin bakışları mı etkili olmuştuk oluyordu ama adamın iladesi değişmişti. Dudaklarına alaycı bir gülümseme yayıldı. "Tanrı'm, bu

pekemmel. Ne büyük şans! Sonunda İngiliz pıslığına diz çoktu. Hırsatı vakaladık. Kız kardeşi ve varisi elimizdeyken, ister Berwick Kalesi'nin siperliklerinde dans etmesini bile sağlayabiliriz."

Robbie de aynı şeyi düşünmüştü ama nedense bu tepkisi Douglas verdiğinde kulağa farklı geliyordu. Belki de bunun ne deni kullandığı kelimelerin kızda ve çocukta bıraktığı etkiydi. Kızının da belırgın bir şekilde rengi attı ve Robbie'ye biraz daha yaklaştılar. Robbie'nin kalbindeki o tuhaf his iyice arttı.

Setona dönüp tek bir bakışla ne yapmasını istediğini anlattı.

"Eh, iyeydim," dedi Seton onu uzaklaştırarak. "Acıkmiş olmanıznu. Size ve küçük Roger'a yiyecek bir sevdeler bulalım."

Kızın bakışlarındaki minnet, Robbie'nin Setona talimatı sesi, bir şekilde vermiş olmayı dilemesine neden oldu. Bu tuhaf tepki razunden kollarını çattı. Şovalye rolü Seton'a attı ama kız, Robbie'nin tuhaf tepkiler vermesine neden oluyordu. Daha önce de ceyren gözleyp donduğunda, kızın her titremesiyle kendi teni seriliyormuş gibi hissetmişti.

"Seton," diye seslendi. Partneri soru sorarcasına döndü. "Sizi olma ateş yaktır."

Seton hiçbir şey demedi ama Robbie, adamın bakışlarındaki tepki gördü ve ters bir bakışla buna karşılık verdi. Lanet olsun bu aradışı bir istek değildi. Soğuk ve sisli bir gecede, ateş yakarak kışkırtılmalı daha kolay olsa da İngilizler gece vakitlerini tepelerde ve ormanın içinde -gerçi gündüz vakit olsa da- geçirmezdi. Takip edemezdi. Kowlerin ve İngiliz kargayhanları arasında diğerkatlı olmaları lazımdı.

"Nasıl istersen, kapıyı."

Boyd, Seton'un sevindeki alaycı tınıyı kaçırmamıştı. Partneri, kals Bruce'un Robbie'ye soruldu tutması için rahatsızlık. Bu onun göreviydi ve bu yüzden -son birkaç saatte Seton'a da de-

larca söylendiği gibi ne yapmaları gerektiği konusunda Seton'un uyarılarını dinlemesine gerek yoktu.

Adamın ahlak kurallarını ve kızla çocuğu bırakmaları gerektiği konusundaki fikirlerini dinlecek halde değildi. Kızın, kenditen içi sapıklarının ardından onları bırakmaları daha doğru olurmuş.

"Doğru olan bu lanet savaşı kazanmaktır. Robbie'nin düşünmesi gereken tek şey buydu. Sadece Clifford'a anlaşınmayı kabul ettirmeye ve sonra da parayı almak için yapılması gerekenlere odaklanmalıydı. Çocuk ve kadın bu konuda onlara yardım edilemez, bunda bir sakınca yoktu. Lanet savaşı onur kazanmaya çıktı.

Ama bunu kendine kaç kez söylerse soylesin kızın sesi zihninde yankılanmaya devam etti. *Bana borçlusun. Kahretsin, gerçekten öyleydi.*

Guturu ya da ondan geriye kalan kıvrıntılar ile görev duygusu savaşıyordu. Kıza borçluysa ama Clifford'u diz çöktürme fırsatını da elinin tersiyle itmezdi.

Seton ile huzla gidişlerini izlerken ne konuştuklarını merak etti. Ya da kızın neden aniden dönüp Seton'a sevimli bir gülümsemeyle baktığını.

"Lanet olsun!" Yumruğunu sıkı. Böyle görünmek zorunda mıydı? Daha önce onun kadar güzel bir kadın gördüyse de hatırlıyarmıydı. Levdi *Kendisi* Clifford'u büyüleyiciydi. Neles ki vardı. Halbuki Clifford'un kardeşinin çatallı bir dili, hoyuzları ve sırtını andıran başka özellikleri olmalıydı. Ya da bir canavar veya cadı gibi uşakları ve lekeleri olmalıydı.

Kulunda bir leke vardı. Çu gibi görünen çok küçük bir leke. *Bu lekenin, öst dışapın okları* bir şekilde kıvrıldığı yerde görünmese de Robbie'ye kadınlık canavarları değil, tamamen başka şeyleri hatırlatıyordu. *Kendilerinin* hiç de istemeyeceği bir siyah

ya da ağırlık belmiyordu. O da her erkek gibi erkekliğinin emiliminden hoşlanırdı ama sadece bunun düşüncesiyle tertleseyi teceği aklına bile gelmezdi.

Clifford'un *iki kardeşi* Buna inanamıyordu. Onu kurtaran sevimli kız ile Clifford'un kardeşinde olması gereken simarik ve kışah İngiliz güzelliğini bağdaştırıramıyordu. Kızın korkusu da çölde Robbie'nin onlara zarar gelmeyeceği konusunda ciddi olduğunu anladığı anda taleplerde bulunup emirler vermeye başlayacağını düşünüyordu. Kesinlikle bakışları değişecekti. Robbie, en sevdiği masalın sayıtlarını yitmiş ve gözlerinin önünde vakmış gibi kibirli ve kuçumser bir hale dönüşecekti. Kuçuk barmunu naval kinklığı ve kırıngılıkla değil saf bu netretle dikleştirmecekti.

Kesinlikle göründüğü kadar sevimli biri olamazdı. Ağabeyi öle biriyken bu mümkün değildi.

Seton'un kızın oturması için pelerini bir kavaya ortugunu görünce kollarını çattı. Eder ve lanet şovalye hassasiyetleri koruyan gibi savaşıarak geçen yedi yılın ardından hâlâ lanet lanet olduğunu sanıyordu. Savaş adını da bu şekilde kazanmıştı. *Hayır*, Seton'un eğitimlerinin ilk günlerinde ısrarla takmayı sürdürdüğü arnaların üzerindeki ejderi kasteden bir sakaydı. Daha sonra onlar gibi savaşıırken zırh ve uzun savaş ceketi giymenin ne kadar saçma olduğunu anlamıştı.

"Lanet olsun senin neyin var?"

Douglas'in kendisiyle konuştuğunu anlaması biraz zaman aldı. Tanrım, ne kadar zamandır öylece durmuş bakıyordu? Adamın kustuğu gözlerine bakılacak olursa çok uzun bir süre.

"Daha heyecanlı olmanı beklerdim," dedi Douglas. "Clifford: tasaklarından yakaladık."

"Heyecanlıyım," dedi Robbie yüzündeki karanlık ifadeye en az olarak, "Piskopostan para aldın mı?" Douglas Cumbria Eski topusuyla buluşmak için Bewlry Kalesi'ne gitmişti.

Ama Douglas'ı kolaya atlarması mümkün olmayacaktı. "Ne dedeyse kızı korumak istediğini düşüncektim. Guzel olduğunu kabul etmeliyim ama bu kadar kolay aldanabileceğini sanmazdım. Tanrı aşkına, o İngiliz surtuğu, Clifford'ın kız kardeşi."

Robbie sandığından daha yorgun olmalıydı çünkü şu anda Seton'un yavaşca hasasiyetlerine salıpmış gibi hissediyordu. Arkadaşının yüzüne yamurğunu indirmek istedi. Ama neden? Kız surluk deliği çin mi? Robbie de daha önce düşmanları için bu sözün defalarca kullandı. İngiliz köpeği, İngiliz surtuğu. Bu hava yağmurlu ya da soğuk demek kadar sıradandı.

"O halde neden dışlarını sıkıyordu? Kim olduğunu hatırlatmaya gerek yok." Janet olsun zaten başka bir şey düşünemiyor du ki. "Ama kız benim korumam altında ve serbest kalana kadar da öyle olacak."

"Onu neden serbest bırakasın ki? Kral Edward hâlâ Bruce'un eşini, kızını ve kız kardeşini elinde tutuyor. Biz neden derebeyimizin ailesine aynısını yapmıyoruz?"

Robbie, Douglas'ın fikirlerini -aynı Seton'un fikirleri gibi- duymak istemiyordu. Kendini ona açıklamayacaktı.

Seton ile bahs geçen lediva baktığı sırada hafif bir kahkaha dünmüdü. Bedenindeki tüm kaslar gerildi. Roger da gülüyordu. İkisi de ayaklarını yanan ateşe doğru uzatmıştı ve çok rahat görünüyorlardı.

"Janet olsun, kızı istiyorsan neden almıyorsun? Clifford'ın, kız kardeşinin Robbie Boyd'un yatağında olduğunu öğrenince ne kadar şaşılacağına düşünsene."

Bu düşünce, Robbie'nin istemeyeceği kadar etkileşiciydi. Akıl na, kıyımış çarşafın üzerinde birbirine geçmiş, terli ve çıplak bacaklar geldi. Kasları sıkırene dek çenesini sıkı. "Onu istemiyorum. Zaten ben bu eş de istemiyorum."

Douglas alaycı bir tavırla güldü. "Ben de onu eşim olarak düşünmüyordum. Bir İngiliz ile evlenemessin." Abartılı bir şekilde urperdi. "Onu metresin yap."

"Janet olsun, onu istemediğimi söyledim!"

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi Douglas gülererek. Pışlık he rif "(O yüzden Seton'a, sanki onu öldürmek ister gibi bakıyorsun. Yani her zamankinden daha çok öldürmek ister gibi..." Kaşını kaldırdı. "Ah, bak kim geldi! Onu bulması çok uzun sürmedi. Sana sarışınlarla karşı zaafı olduğunu söylemiştim."

Robbie başını kaldırdığı anda Bruce'un yeğeni ve en az Seton kadar sınıf bozucu olan Sir Thomas Randolph'u gördü. Kızın önünde, acımasız bir savaşçı gibi değil de -hepsi öyleydi- nazık bu saray mensubu gibi eğiliyordu.

"Eşimin söylediğine göre kadınlar onu çekici buluyormuş. Bunu hiç anlanıyorum," dedi Douglas tiksintiyle. Belli ki Joanna Douglas, dillere düşen hırslı eşiyile alay etmekten çekinmiyordu. Robbie, arkadaşının yeni eşini sevmeye başlamıştı. Kadın görünüşünden daha çetindi. "Belki de onu yatağa atan kişi sen ol mazın," diye ekledi Douglas.

Robbie başının çatlayacağını düşündü. "Janet olsun, kimse onu yatağa atmıyor. Burada uzun süre kalmayacak."

ALTINCI BÖLÜM

7

Rosalin onu fark etmesi biraz zaman aldı. Fark ettiğinde de Sir Thomas'ın Roger ile konuşmaya başladığını ve böylece durulmalarını sağladığını bekledi.

Robert Bruce'nun sevinen olan Sir Thomas ile adamı birkaç gün önce tarla dışındaki sırada - varavda karşılaşmıştı. Onu mert ve vakıflı bir valye hoc değışmişti. Hala çok etkilemişti. Dost canlısı görünüşü, kara bıyıklı ile karşılaşmanın yarattığı gerginliği kısmen hafifletmişti.

Ana örd olarak konuşmanı düşündüğü kişi Sir Thomas değildi. "Ez de oradaydım," dedi daha önce onları savunan bir kişi.

Çok değışip kızı bunu daha önce fark etmemişti. Uzun boylu, zayıf ve çocuklu bir vakıflılığa sahip olan sarı saçlı genç neredeyse tanınmayacak kadar suskunmuş ve yaglatılmıştı. Ama gözleri bir delikanlı değildi. Koca etkilemişti - bunu kabul etmeliydi. Bu etireti, Mani gövleri ve altın rengi saçlarıyla, parlak tırnakları ve her gece kuzay rüyalarına girebilen bir valye değildi.

Ama tahmini bir şekilde değildi.

Adını sorduğunda de bapru salladı. "Evet oradaydım."

Rosaline derin tabaklı birerenden ya da onun tabiriyle "anagından ve bir yılanlığı, katıp zindanlık pıymış bir vulaletti."

şeyi daha vardı. Rosalin aşıktan oluyordu ve o anda her şeyi biliyordu ama bu basit viyecek sağıntı derecede lezzetliydi. Yutun kendine de verdikleri domuz eti dilimierindeki yağla karıştırdıkları ni düşündü.

"İzi hatırlıyorum." Ashında ilk olarak Boyd'u görmese muhtemelen kendini Seton'u izlerken bulurdu. "Boyd ile sürekli konuşuyordum. O zamanlar bile arkadaşınız." Seton niye itiraz etmek istediği dudaklarını sıktı. "Başka bir adam daha vardı. Kızıl saçlıydı."

"Thomas" dedi Seton. "Boyd'un çocukluk arkadaşı."

"Ona ne oldu?"

Seton üzgün bir bakış attı. "Kaçtıktan iki gün sonra oldu."

Rosalin kalbi aızladı. Bu cevap onu beklediğinden daha da uzmuştu. Onu kurtarmak için verdiği çabaların yeterli olduğunu duymak, yaptığı şeyin daha da kötü olduğunu düşünme neden oldu. "Üzgünüm."

Seton başını salladı. "İyi bir adamdı."

Rosalin bundan şuphe etmedi. "Adınızı öğrenebilir miyim?"

"Sir Alexander - Alex - Seton, kurdum."

Bir valye mıydı? Rosalin şaşırdığını belli etmiş olmaıdı. Setonun dudagının tek tarafında uzulduğunu belli eden bir gülümseme belirdi. "Öyle görünmediğini biliyorum ama hepimiz ekşiyiz değiliz."

Setonunda hafif bir acı vardı. Rosalin bunun nedeni için aından şimdilik - öğrenmeye çalışmamasının daha ni olduğunu düşünüyordu. Ama asiler arasından bir dost edinmek istese, bu adamın en uygun kişi olacağını düşündü.

Aniden adamın söyleceği diğer şey dikkatini çekti. Gözlerini anımsan açtı. "Seton mı? Sir Christopher ile bir akrabalığı var mı?"

Seton bakışlarını ateşe eğip elindeki çubuğu oynattı. "Tutuk kadesiymiş."

Bunu ciddi bir şekilde söylemişti ama Rosalin bu basit sözlerin altındaki derinliği fark edebiliyordu.

Çok şaşkıntı. Wallace gibi Sor Christopher Seton da savaşın ilk zamanlarında İsiko kahramanlarının en büyüklerinden. Sor Christopher'ın kadesinin olması, Cliff için Robbie Boyd'un ölmesi kadar önemli bir darbe olurdu. "Ağabeyim bilmiyor muydu?"

Söz Alex başını da vana salladı. "Şartlar... O zamanlar adımı duyulmaması için nedenlerim vardı diyelim. Teslim olmanın karmaşası ve karışıklığı içinde kimse o bağlanmayı kurmadı. Ben sansin dimi ama diğerleri değildi."

Rosalin'in midesindeki rahatsızlık, suçluluk duygusu ile birlikte bulundu. Ağabeyine ve ulkesine ettiği büyük ihanetler listesinde artık sadece Robbie Boyd'u serbest bırakması yoktu. Sor Christopher Seton'un kadesini de serbest bırakmıştı.

Seton, kızın düşüncelerini tahmin etmiş olmalıydı. "Bizim için yaptıklarınıza teşekkür ederim, leydim. Size hayatımı borç verdim. Hepimiz size borçluyuz."

Münasipini cömertçe ifade etmişti. Rosalin buna itiraz edemezdi. Başta bu teşekkürü kabul etti. "Rica ederim." Bakışları Kara Douglas ile konuşmaya devam eden Boyd'a döndü ve farkında bile olmadan urpendi. "Keşke herkes sizin gibi hissetseydi."

Orada Sor Alex'e dönmüş ve dudaklarını sıkıştığını görmüştü. "Denedim, leydim. Komuta bende olsaydı sizi de çocuğu da asla vanımıza almazdık." Uzun bir şekilde sustu. "Ama komuta bende değil."

"Denediğiniz için teşekkürler. Yapabileceğiniz başka bir şey... Arkasında hissettiği göğüsle birlikte kısıp çıktı. Yüce Tanrı'nın, nasıl bu kadar çabuk gelebilirdi?"

Kimin geldiğine bakması gerekmiyordu. Tannın uipermesi, rahatsızlık hissetmesi, gelenin o olduğunu söylüyordu. Ona bakıp canlanmadığını görmek istegine karşı koydu. Umursamaz tavır larının onu rahatsız edeceğini tahmin edebiliyordu.

Boyd'un sesinin sertliğine bakılırsa rahatsız olmuştı. "Yatma zamanı, leydim."

Ses tonunda bir ısrar yoktu ama Rosalin'in midesi yine de kaşındı. Ama bir nefes almamak için kendini zor tutsa da renginin anmasına engel olamadı. Adama baktı ve gözlerindeki ısıtılan aklımdan geçenleri anladığını gördü. Kızı huzursuz etmek, sevgi ni bir şekilde hoşuna gidiyordu.

Rosaline neden bu kadar kızgındı? Sor Alex'e bakışları, bunun onunla ilgili bir şey olabileceğini düşünmesine neden oldu.

"Henüz yorgun değilim." Saat daha vardı bile olmanmıştı. Ayakkabılarını ateşe doğru yaklaştırdı. "Ve ayakkabılarımı da kurmadı."

"Sabah ağabeyimizi görmek istiyorsanız şimdi yatma gitme zor lazım."

Rosalin şaşkın bir şekilde, "Ne?" derken çevresindeki varım duzine kadar adam da onunla aynı sevi söyledi. Rosalin kimin daha şaşkın olduğunu bilmiyordu. Kendi mi, Sor Alex mi yoksa Kara Douglas mı?

"Bizi serbest mi bırakıyorsun?" diye sordu kulaklarına mana mavarak.

"Sizi değil, seni."

Kara Douglas daha fazla dayanamadı. "Onu serbest bırakamazsın! Clifford, bu kız için bize sol kolunu bile verir."

Rosalin'in bakışları, Boyd'un bahsettiği yegennin döndü. Roger, düşman savaşçılarının arasında cesur bir tavırla korkusu nu puzleme çalıssa da Rosalin renginin attığını görebiliyordu. Kalbi acıdı. Boyuna ve zihnine rağmen o henüz bir çocuktur. Rosalin ne kadar korkarsa korksun, onu bırakmayacaktı.

"Havır!" İki adamın kendisine döndüğünü görünce bunu ne kadar yüksek sesle söylediğini fark etti. Üzerinde onca gecen olduğunu fark edince vanaları kızardı. "Gitmeyeceğim" dedi; daha sonra bir ses tonuyla "Roger olmadan gitmeyeceğim."

Robbie ölmesini kontrol etmeye çalıştı. Leydi Rosalin Clifford'in vanasında bunu sık sık yapması gerekiyordu. Kız da Seton kadar güçlü.

Robbie sadece son birkaç kelimeyi duymuş olsa da ne haklılık konuşmalarını tahmin etmekte zorlanmamıştı. Çok kızgın olmasa halinden anlayacak birini hemen bulmasından etkilenmemişti. Seton ile aralarında daha fazla anlaşmazlığa ihtiyacı yoktu. Bu bile kızın gitmesi için yeterli bir nedendi.

Northamda çocuğu bırakmamasının ardından Robbie'nin bunu tahmin etmesi gerekirdi. Çocuğa karşı vergilediği korku, tane tane tatlıya şırıyordu ama Tani aşkına, karşılığında hiçbir şey olmadan kızın gitmesine izin vermenin onun için ne büyük bir şey olduğundan haberi var mıydı? Kızın tek kişi Douglas olacaktı. Kralın da soruları olacaktı. Robbie, kızın onun için yaptıklarını anlamadan bu soruları cevaplanmakta zorlanacaktı; kızın bunun biliminin istemediğini tahmin edebiliyordu.

Ama kız haklıydı. Ona borçluydu. Ve Robbie Boyd her zaman borçlarını ödürdü. Tüm İngilizlerin güvenebileceği tek şey buydu.

Çocuğu tutacaktı. Clifford, kız olsa da olmasa da ödemevi yapardı.

Robbie, kızın konuşma tarzına açık olmadığını söylemeye istegini karşı koyup Seton'a döndü. "Çocuğu mağaraya götür ve gear için hazırla. Çarşeye dört saatlik vardiyalarla iki adam görevlendir."

Robbie, kız ile çocuğun birbirine korku dolu bakışlar attıkları anı gördü. Bu haberi korku, tahmin ettiğinden daha çok etkiledi.

"Ama"

Robbie, kızın sözünü bitirmesini beklemedi. "Hatan birazdan gelecek" dedi çocuğa. İkisi de rahatlamıştı. "Leydi Rosalin ve ben aynı bir şey konuşmamız lazım." Douglas ve Randolpha baktı. "Yalnız."

Çocuk halasına baktı. Rosalin başını salladı. "Çit hadı. Benim Kaptan bize zarar gelmeyeceğine söz verdi."

Douglas'a ürkek bir şekilde bakışı, bunu aynı zamanda onun için de söylediğini düşündürdü.

Çocuk isteksiz bir şekilde söyleneni yaparken sıslı karınlığın içinde kaybolana kadar omzunun üzerinden endişeli bakışlar attı.

Randolph ve Douglas da isteksiz bir şekilde arkasından gittiler. "Seninle sonra konuşacağız," dedi Douglas hesaplamak istediğini belli edercesine.

Dunyada, Kara Douglas'ın tehdidinden korkmayacak birkaç adam olabilirdi. Robbie de onlardan biriydi. Arkadaşının gözlemlerine kendinden emin bir şekilde baktı. Douglas bundan hoşlanmayacaktı ama kızın gitmesine engel olamazdı.

Birterlerine bakışları, Leydi Rosalin'ı farklı bir şekilde etkiledi. Engel olmak için çok çalıştığı korku geri döndü. Douglas'ın gidişini izlerken, adamın bu yere çöreklenmiş ve saldırıya hazır bir yılan olduğunu düşündü. Douglas gider gitmez Robbie'e döndü. "Bize ne yapmak istiyor?"

Robbie Seton'dan boşalan kutunun üzerine, Rosalin'ın karısına oturdu. "Hiçbir şey. Benim korumam altındasınız. Douglas'ın korkmanıza gerek yok."

Rosalin gülmekle öksürmek arasında keskin bir ses çıkardı. "Bunu o da biliyor mu?"

Robbie kendine engel olmasa gülümseyebiliirdi. "Douglas konuşurken endişelenme. Onunla ilgilenmeyeceğim."

Rosalin ona tuhaf bir bakış attı. Belli ki ona inanıp inanmamak konusunda tereddutluydu.

Robbie onu kendine mandırmak için çabalama isteğine engel oldu. Daha önce hiçbir rehine için böyle bir şey hissetmemişti. Gerçi daha önce bir kadını rehin almamıştı. Hem de güzelliği yüzünden her bakışında kanını kaynatan bir kadını.

Tanrım Robbie'nin neyi vardı? Lanet olsun, kız bir İngiliz'di. Clifford'un kız kardeşiydi. Düşmandı.

Dudaklarını sıkı. "Eve git. İyeydi Rosalin. Sana istediğini şeyi verdim. Bunu kabul etmeni tavsiye ederim."

"Ben durumu de serbest bırakmanı istemiştim. Roger'i burada yalnız bırakmayacağım." Seninle diye eklemesine gerek yoktu. Bakışları vahşet gibiydi. "Lütfen, gitmemize izin veremez misin?"

Robbie bunu istese de yapamazdı. Bu, çok önemliydi. Clifford'u hıza getirmek için eline bir şans geçmişti ve bu şansı geri tepmeyecekti. En azından tamamen geri tepmeyecekti. Kral ona güveniyordu.

"Douglassı duydun. Gitmene izin verdiğim için kendini şanslı sayma. Ağabeyin sorun çıkarıyor. Yegenin bunun çözülmesini sağlayacak."

"O zaman ben kalayım ama yegenimi bırak."

"Hayır."

"Neden?"

"Çocuk daha değerli. Sen, Clifford'un kardeşi olabilirsin ama Roger var mı."

"Çogu erkek için öyle olabilir ama ağabeyim için öyle değil. Beni seviyor. Benim için her şeyi."

Buna söylememesi gerektiğini fark edip sustu.

"Çocuk kalıyor."

Rosalin ona baktı. Puslu ay ışığında ın yeşil gözleri parlıyor. "Hiç acıman yok mu? O sadece bir çocuk. Daha geçen ay on üç yaşına girdi."

Robbie, kızın gözlerindeki yaşlardan etkilenmemek için toparlandı. Bu savaşlarda karşılaşmadığı bir hamleydi ve tüm kılıc darbelerinden daha etkili olduğu ortadaydı. Tanrım! Yumruk larını sıkı. "O 'çocuk' fırsatını bulsa sırtıma bir bıçak saplayıp adamlarımdan herhangi birini öldürebilirdi. Onu savaşa dahil eden ben değildim." Rosalin ona bu şekilde bakarken soğuk ve ddi olması zordu. Kısmen de olsa yumuşadı. Kızın, yegenine olan düşkünlüğü ve onu koruma isteği hayranlık uyandırıyor. "Çocuk için korkmana gerek yok. Burada kalıp onu korumana ihtiyacı olmayacak. Tamamen guvende olacak."

"Bunu senden duyup inanmanı mı bekliyorsun?" Adamin gözlerine baktı. "Ununuz her yere yayılmış durumda, lordum."

Ses tonunda, Robbie'yi öfkeliendirecek kadar belirgin bir İngiliz gururu vardı. "Belki de bunu daha önce düşünmeliydin."

Ne demek istediğini anlamak Rosalin'in biraz zamanını aldı. Kızın irkildiğini gördüğü anda, bunu söylememiş olmayı diledi.

"Kim olduğunu bilmiyordum." Robbie'nin gözlerine bakarken o kadar çaresizdi ki adam bakışlarını uzaklaştırdı. Kız, ondan uzun zaman önce kaybettiği bir şeyi istiyordu. "O zamanlar karımda kurtarılmaya değer bir adam görmüştüm. Soylu ve gururlu biri. Belli ki yanlışmışım. Bir kadını ve çocuğu kendi yararına -bir savaş silahı olarak- kullanan bir adamı görürsünüz. Bu şövalye asla..."

"Lanet olsun! Siz İngilizler ve lanet şövalyeleriniz!" Bir an için o dipsiz yeşil gözleri bakarken, kızın kim olduğunu unutacaktı. "Bana bir şövalyenin ne yapacağını söylemene gerek yok. İngiliz mahareliğini çok iyi bilirim. Yurttaşlarının, ozanların hikayelerindeki kalırsanlar olduğunu sanıyorsan yanlışsın. Senin"

kralın ben vegenimin vaparınlarım elime bir kılıç verdi. Baba-
m ve diğer verel iderleri berru gurusmesine - ateskes zamanın
da - davet etti ve sonra da harru hepsini katletti”

Rosalin kocaman acıyı gözlerini vavayya kırptı

“Ben her ne vapırsam,” diye devam etti. “Emm ol, yurttaş-
ların çok daha korusunu vapı. İki velden uzun bir süre boyunca
İngiliz kalelerindeki balederde asılı kalan iki kadını hatırlatmam
gerekir mi? Şorniveru bunun neresinde? Bruce’un eşi, kız
kardesi ve kız: hâlâ benim kralının tırsığı. İngilizler, on bes
vış akmı suredu bize zarar vermek ve gurusu düşürmek için
ellerinden gelen her şeyi vapıyordu. Kırsal bölgeleri vakıp
vıkıyorlar, kalelerimizi ahyorlar, kadınlarımızı tecavuz ediyorlar
ve insanlarımızı öldürüyorlar. O yüzden bu savaşı kazanıp
ülkemizi İngiliz istilasından ve boyunduruğundan kurtulduğ-
u görmek için bir vapı kullanmam gerekecek ve emm ol bunu
vapırmaktan çekinmem. kazanmak için vaparımayacağımı çok az
şey var. O yüzden hakkında hiçbir şey bilmediğin kurallar ve
kanunlar hakkında konuşmadan önce bir kez daha düşünmen-
i öneririm”

Rosalin bu duyum üzerine geri çekilse de pes etmedi. “Tan-
rı m ver tam da söyledikleri gibisin. Şeytanın Fedası. Bruce’un
kiralık kurveti. Bir eşkya ve haydut.”

Robbie, beniardan çok daha kötülerini duymuştu ama kızın
sözleri düşünülünce çok daha derine, sert bir taş gibi etki etti.

Ökürle kırakıp onu da yanına çekti. Bu bir hataydı. Kıza bu
peşinde yakın olmak, bir gurdaha vakalanmış gibi hissetmesine
neden oldu. Kanı, yangın veri gibi tutuştuğu anda tüm duyuları
harekete geçti.

Birbirlerine bakılar. Kızın, boyundaki damarın hızla
akması gördüğüne vemin edebildi. Uzanıp boynunu parmağıyla
oysamazmak için kendine engel oldu.

Kız korkmuş muydu yoksa uvarılmış mı bundan emm değildi.
Rosalin derin bir nefes aldı. Aralarındaki elektrigin farkın-
ıydı. Dudaklarının aralanmış olması Robbie ve gerekli cevabı
veriyordu: Uvarılmıştı. Ateşli, yumuşak ve hazırdu.

Robbie, kızın dudaklarına baktı. İçinde çok şiddetli ve güçlü
bir arru belirdi. Tüm kasları kasıldı. Dudaklarını, kızın dudakla-
rına götürmesi an meselesiydi.

Tanrı olsun, ne halt ediyordu?

Kız kırakıp geniyeye doğru bir adımı attı. “Yerinde olsam, ka-
rakterim hakkındaki tahminlerinin yanlış olmasını umardım.
Gurusuz bir adamı, davetini kabul ederdi.”

Rosalin gözlerini iyice açtı. Parlak zümrüt rengi gözleri of-
aride ıplıyordu. Levdi Rosalin Clifford dışarıdan sevimli ve
zakkat görünüyor olabiliyordu ama Robbie onun vegenini nasıl
savunulduğuna şahıttı. Küçük kedi, kızdığı anda kaplamı andıran
prajelerini çıkarıyordu. Robbie genellikle belli tipte kadınları
erik ederdi. Ne istediğini bilen deneyimli kadınları. Sevimli
tahminlerin sıkkı olduğunu düşünürdü. Bu, bir daha yapmayaca-
e orıttardı. Kızın sevimliliği ve asılığı şayirtici derecede tahrik
ediydi. İnsanı çılgına çevirecek kadar tahrik edici.

“Davet mi? Tanrım, sen delirmiş olmalısın! Ne gordugunu sa-
nıyorsan bilmiyorum ama emm ul, ben artık gorduğu kaslardan
etkilenen kadar saf ve hulsalı o genç kız değilim. Sevimli bir
ekilde gülümseyip Robbie’nin kaslarına baktı. Aşırı mı barhar-
lardan, on yedi yaşına geldiğimde vazgeçtim.”

Perçer ve bir de sıvrı bir dil. Robbie’nin bu vanı kızın ru-
husa bayraklık duvarken bir vanı da doğruyu söyleyip söyleme-
deymi merak ediyordu. Olanlar kendi havalı mıydı?

Bir den gözlerini kıstı. On verdi. Tanrım, kız ne kadar kuşuktu?

İkisini de bahsetmek istemediği o opucuk aralarında asılı
duruyor gibiydi.

"On sekiz yaşında değildim," dedi Robbie sert bir şekilde

Rosalin'in hafif gulumsemesinde şeytani bir ışıltı vardı. Sanki cevabın onu ne kadar rahatsız ediyordu biliyormuş gibiydi. "Hayır, on altıyım."

Robbie yüzünü buruşturup kudur etti. Yani şu anda da yirmi iki yaşındaydı. Otuz iki yaşındaki Robbie'ye kıyasla bir çocuktu Tanrım. Robbie o on yıla bir onire sığdırabileceği kadar çok acı ve sorun görmüştü.

Anden gençliği has bir masumiyet ve enerjiyle dolu olan bu güzel kızın gözlerinde yok yorgun ve yaşlı olduğunu düşündü.

"Yeniden düşünmek için sabaha kadar zamanın var ama senin verinde olsam teklifi kabul ederdim, Leydi Rosalin. Bu bir daha tekrarlanmayacak bir teklif. Savaşın zorluğundan hoşlanmıyorum."

Rosalin kalmasını seçti. Zaten başka bir şansı yoktu, Roger'i yalnız ve eşsizleriyle tek başına bırakamazdı. Bu işe birlikte girmişlerdi ve birlikte çıkacaklardı. Gerçi üzerlerine örtülecek tesbihi pelerinden daha fazlasının olmadığı çamurlu bir mağarada uyumak zorunda kaldıkları lanet bir gece daha geçirmeseler fena olmazdı.

Boyd haklıydı. Savaşın zorluğundan, özellikle de en temel ihtiyaçları bile gideremeyen kanunsuzlar gibi yaşamaktan hoşlanmıyordu. Daha önceleri yolculuğun zorlu bir şey olduğunu düşünürdü ama o zamanlar uzun mesafeler giderken kalelerde ve dağlarda- molaalar verip kendi vatanında uyur, ihtiyaçları vardinçileri tarafından görülürdü. Burada yüzünü yıkaması için bir su kabı su ve da saçını taraması için bir tarak bile yoktu.

Dışarıda, bir sürü zalim barbarla birlikte uyumak zorunda kalıyordu. Mağarada Roger ile yalnız uyuduğu için mutlu olmasın da gerekliyordu. Ama böyle bir zorluktan kaçarken küçük sevgilere minnet duymak zordu.

Boyd'un ona karşı soğukluğu canını acıtıyordu. Onun nasıl biri olduğunu sandığını bilmiyordu ama boylesine korkunç ve duygusuz bir vahşi olduğunu hiç düşünmemişti. Adam taş gibi sertti, aynı kaslı bedeni gibi. Eskiden olduğu gibi görünüyordu ama artık intikamı ateşiyle yanıyor, düşmanını bedeli ne olursa olsun mahvetmek istiyordu. Rosalin'in Cliff'in kız kardeşi olduğunu öğrenince belli ki kaçmasına yardım etmesinin bir anlamı kalmamıştı. Rosalin, ağabeyinden ya da İngilizlerden nefret etmesine şaşırmaııştı. Sadece bu nefretin derinliğine ve kendisine kadar uzanmasına şaşırmaııştı.

Rosalin'in yaptığı şeyin ardından nasıl olurdu da böyle davranabilirdi? Tanrı aşkına... Rosalin, tüm bu yaşananların ona tek bir yararı olacağını düşündü. Robbie, onu kesinlikle tüm romantik havallerden kurtarmıştı. Bu işkence sona erdiğinde Sir Henry ile evlenecek ve asla arkasına bakmayacaktı.

Adamın Roger'i serbest bırakmak gibi bir niyeti olmadığına göre Rosalin'in veniden kaçmayı düşünmesi lazımdı. O ve Roger mağarada birlikte kalıyor olsalar da uvandıkları ve sıkılmak için dereve gitmek istedikleri anda birbirlerinden ayrıldılar. Roger, grubun geri kalanına dahil olurken Rosalin'in ihtivaçlarını gidermesi, buz gibi suyla yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalaması ve saçını parmaklarıyla tarayıp elinde kalan yıpranmış tesbihi kurdele ile ormesi için birkaç -sadece birkaç- dakikası vardı. Bir kez daha düşünüp saçını açık bıraktı ve kurdeleyi de belinin hemen altında asılı duran ince deri çantaya koydu. Aklına bu fikir gelmişti.

Sabahın en güzel anı kampa geri döndüğünde -bunu duydularca o da Roger de rahatlamıştı- Kara Douglas da dahil adamların varısından fazlasının gittiğini öğrendiği andı. Belli ki kuzeyde Robert Bruce adına tüm haksız yağmalamaları yapmaya niyetli lerd, Rosalin ile Roger'i başka bir vere goturdular. Başlarındaki adam nereye gittiklerini söylemese de atla güneşbatıya doğru

gitmeleri, hedeflerinin korkutucu Etnick Ormanı olduğunu duşunduruyordu

Sabahın ikinci en güzel anı Rosalın ve Roger için de atları hazırlandığını öğrenmeleri oldu. Yarı asık suratlı ve sessiz Calum ile aynı atta olmak zorunda kalmıyacaktı. Bu da planını uygulamaya başlamasına fırsat verecekti.

Ne yaptığını kimsenin görmemesi için dikkat eden Rosalın yıpranmış pembe kordeleri çantasından çıkarıp iplerini sökme ve haşladı. Her iki vuz metrede bir bunları yere attı. Ağabesi adamaları peşlerinden geliyorsa bu ipler sayesinde takip edilmeleri kolaylaşacaktı. Ama yuk beygirleri ve fazladan eşvalar olduğundan çok daha hızlı deriyorlardı. Rosalın onları yavaşlatmanın bir yolunu bulmaya çalışacaktı.

İlk çabası başlarındaki adamı sınırlı etti. "Yine mi?" dedi. Ama Rosalın'ı bir çocuk gibi azarlayarak, "Yola çıkmadan hemen otuz otuz dakika önce gitmişsin."

Rosalın'ın yanakları kızardı. Onu sorgulamayı ne kadar kabavdi! Başını dikleştirdi. "Kahvaltı sırasında çok fazla su içmem almalıyım."

Adam sürekli homurdansa da diğerlerini durdurdu. Sor Alex Rosalın'ın inmesine yardım etti ve kızın sözde ihtiyacını giderceği gizli bir yer buldu. Rosalın dönene kadar Boyd'un rahatsızlığı, yerinde duramayacak kadar artmıştı. Hiçbir şey demese de kızı olkeyle baktı. Rosalın ise sevinçli bir şekilde gulumseledi. "Teşekkürler."

Robbie kadınlarla ilgili anlaşılması güç bir şeyler mirıldandı ve veniden vola koyuldular. Robbie şüphelenip buna bir son verene kadar daha kaç kez bu numarayı yapabileceğini düşündü. Utancuna engel olabilsen, bir daha sorgulandığında kadınlarla has rahatsızlığı olduğunu söyleyecekti. O zaman adamı kesinlikle utanırdı. Belki de bununla yetinmeyip ondan kendisine kullanması için bir kumaş parçası getirmesini isterdi.

O güçlü vuzunun erkeklerle has bir dehşet içinde sarardığını ve ulandığını haval edip gulumseledi.

Bu adından korkması lazımdı. Onu rahatsız etmenin zıllanını -her ne kadar tıvı bir neden için olsa da- aranıyordu. Ama her nedense, korkutucu namına, ona karşı gösterdiği sert ıstımlara ve korkutucu sızığine rağmen bu adamın kendisine zarar veremeyeceğini düşünüyordu.

Diğer adamlarla konuşma gırışimleri Sor Alex dışındakiler tarafından kabaca reddediliyordu. Sor Alex'in de artık Boyd'dan daha fazla konuştuğu söylenemezdi ama en azından sorularına gulumseterek karşılık veriyordu.

Rosalın zamanının çoğunu Roger'i izleyerek geçiriyordu. Ne olsa bulduğunda çocuğu cesaretlendirme ve canıyordu. "Tuni bu ar butiğinde anlatacağın hikâyeleri düşün," dedi. "Enanın üçer veriler tüm detayları öğrenmek için can atacaktır."

Yegeni, bunu düşündü ve sonu çıkmış omuzları biraz olsun sıkıktı. "Boyle düşünmemiştim. Sence etkiyenitler mi?"

Rosalın onun yaşındaki erkekler için tüm erkekler için diyeledi- yasıtlarını etkilemenin ne kadar önemli olduğunu bildiğinden gulumsememek için kendini zor tuttu. "Bence evet. Kara Douglas ve Sevtanın Fedası ile vuz yüze gelen çok fazla İngiliz avari yoktur. Tabii bir de bıcağını neredeyse birinin sırtına sapladı ve Sor Alexander Fraser gibi bir şövalyeye kılıç çekti. Bu anı, anlatacak çok fazla hikâye olacak. Bence kaidek kızlar da bununla çok ilgilenecek." Yegenine vandan bir bağıttı. "Çerci sen kızlarla ilgilenmiyor olabilirsin."

Kızaran yüzü, Rosalın'e tam tersini söylüyordu. Çocuk, çektiği ağırlınlırmış gibi kıvrandı. "Aslında Northamda bunlarla ilgilenen bir kız var."

Rosalın tek kaşını kaldırdı. "Ben de öyle düşünmüşüm. Üstünlüğünle ilk tanıştığında senin yaşlarındaydı."

Roger ona şaşkın bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

Rosalin bunu hafısla onayladı. "O zamanlar hunun çok romantik olduğunu düşündüğümü hatırlayabiliyorum." Boyd'un dinlediğinden şüphe ettiği için de ekledi. "Tabii ki o zamanlar ben de kuçuktum ve romantik hayallere aptalca kapılıyordum. Babam ve annem çok şanslıydı. Çoğu gençlik hayali genellikle hayal kırıklığıyla sonlanır." Boyd'un kaskatı kesildiğini gördüğünde, sözünün yerine ulaştığını anladı. Birden aslında kimle konuştuğunu hatırlayıp gülümseyerek yeğenine döndü. "Ama bunun için çok zamanın olacak. Ayrıca habana çok benziyorsun. Sınır bölgesindeki genç kızların yarısı ona âşikti."

Roger kızardı. Boyd, hızlarını artırınca -Rosalin bunun tesadüf olmadığını ve özellikle yapıldığını düşündü- daha fazla konuşmaya fırsatları olmadı. Boyd ya da adamlardan başka biri ara ara gruptan ayrılmış ya da arkaya giderek takip edilmediklerinden emin oluyordu.

Rosalin, bir sonraki kaçma denemelerini düşünerek çevreyi ezberlemeye çalışıyordu ama sık ormanlar ve tepeler, yakınların da bir koy olmasını imkansız kılıyordu. Fundalık tepelerle hayallerin grısı ormanların sıradanlığını ancak ara ara gördükleri kileseler ve uzaktaki evler bozuyordu. Buralar, ilkbaharda kesinlikle daha güzel olurdu ama şu anda her şey soğuk ve korkutucu.

Üç Tanrı. Rosalin eve gitmek istiyordu!

Tam ihtiyaçlarını gidermek için bir kez daha mola vermek isteyecekti ki doğuda, iki yüz metre kadar ilerideki ağaçların arasından dumanlar yükseldiğini gördü. "Durun," dedi dizginleri tutarak.

O sırada tam önünde olan Boyd atını çevirip öfkeyle ona baktı. "Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum, leydim, ancak bu da o molalarından biriyse beklemen gerekecek."

Boyd o sırada yine öfkeyle bakıyordu ve Rosalin de kızgındı ama yine de başını kaldırdığında kalbinde bir şeyler hissetti.

Boyd, suçu ona yüklemeye çalışmış olabılırdı. Davet etmiş miydi, etmemiş miydi bilmiyordu ama dün gece opuşmek üzereydiler ve o andan beri birbirlerine her baktıklarında Rosalin o anı hatırlıyordu. Adamın nazik olan tek bir yanı bile olmasa da Rosalin'in inidesinin kasılmasına neden olacak kadar etkileyiciydi. Erkekçi çekiciliğini inkâr edemezdi. Ona hakmak, kalbinin on altı yaşındaki gibi hızlanmasına neden oluyordu. Belli ki hâlâ iri-tan barbarlardan hoşlanıyordu.

Rosalin genellikle tıraşlı erkekleri tercih ederdi ama kaba ve tıraşlı erkeklere de ilgi duymaya başlıyordu. Adamın sert çenesinde beliren sakalları Rosalin'i urpertiyor ve aklına kötü düşünceler getiriyordu.

Boyd'un bir cevap beklediğini fark edince sersemliğinden kurtulması gerekti. "O yüzden durmadım. Sadece dumanı gördüm." Rosalin dumanı işaret etti. "İşte orada."

Robbie o tarafa bakmadı bile. "Gördüm."

"Ne olduğuna bakmayacak mısın?" diye sordu Rosalin buna anlamayarak. "Bir hına yanıyordur."

Robbie'nin itadesi karardı. "Muhtemelen birden çok ev yanıyor. Bakmaya gerek yok. Thirlestane'deki karargaha yakın olarak, İngilizlerin stoklarını doldurmak için köylere duman düzenlediklerini tahmin edebiliyorum."

Boyd sorusunun onu neden öfkeliendirdiğini anladı ve teni kızardı. "Ama bunun dikkatini dağıtmasına izin vermedi. "Görünce ihtiyaçları olup olmadığına bakmanız gerekmez mi?"

Boyd'un için çok geç. Dumanın rengine ve yoğunluğuna bakarak, dumanın İngilizler çoktan gitmiş olması.

"Bunu söyledim ama tek neden İngilizlerle çatışmak değil. Köylere yardımınıza ihtiyaç duyuyor olabilirler. Hiçbir şey yapmadan yanlarından geçemeyiz."

Robbie ona dikkatli bir bakış attı. "Bunu neden önemsiyorsun? Onlar senin insanların değil. Lanet olsun, baskın talimat muhtemelen agabeyinden gelmiştir."

Rosalin ofkeyle kızardı. "Kesinlikle öyle değildi! Öyle olmasımı umuyordum. "Dedğin gibi benimi insanların olmayabilir ama onlar insan ve şefkat hak ediyor." Rosalin sesini alçalttı. Robbie'nun gözlerine baktı ve karsı gelmesini bekledi. "Ben ihm vaci olan kimselere sırt çevirmem. Açlıktan ölmek üzere olan mahkumlara bile."

Robbie bu sözlerle kanmadı. "Pekala ama gördüklerinde hoşlanmadığında beni suçlama."

YEDİNCİ BÖLÜM

Rosalin gördüklerinden hiç hoşlanmadı. Bu korkunçtu. Norlanda tanık olduğu kadar yıkıcıydı. İnsanlar bunu birbirine nasıl yapılabiliyordu? Ama savaş ve buna dahil olan korkunç şeylerle anlayamayacaktı. Agabeyi haklıydı. Rosalin'in kalbi tüm bunlar için fazla yumuşaktı.

Belki de uzaklarda büyümüş olmasa her şey farklı olabilirdi. Norlanda baskın, yıkım ve savaşın neden olduğu derinler yoktu. Sordun hissettiği türden bir nefret çok vahancıydı ama söyletmiyordu. Eğer doğru olsa belki ona hak verebilirdi.

Babası gerçekten haince mi öldürülmüştü? Cihil Rosalin'i sırtından uzak tutmaya çalışsa da Robbie'nin anlattığına benzerdi. Birlikleri hakkında bir hikaye duyduğunu hatırlıyordu. Aynı zamanda Wailie ve İskoçların zalim intikamlarını da hatırlıyordu.

Ama Robbie'nin Berwick ve Roxburgh kalelerindeki katesinde tutulup hapsedilen Buchan Kontesi ve Marjorie'nin tutulması Rosalin'in zıvalheşlik hakkındaki düşüncelerinin ne kadar yanlış olduğunu fark etmesine neden olmuştu. İki taraf da birbirine bantmeler yapmıştı. Savaşta de olsalar eskaya değildi.

Rosalin, zıvalheşlik, zıvalheşlik, küçük vadide hakarken iki tarafın aynı yerde olduğunu ve uçuncusunun de hala varmakta olduğunu gördü. Kırt ahşap bina, kapkara bir iskeletten, yarılmış ve kırılmış duvarlardan ibaret kalıyordu. Herkesi hala varıyordu.

İkinci tanesi de vanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. En az uç düzine insan -çoğu kadın ve çocuktu- kendileri için çok ağır bir görev olsa da çılgınlar gibi dereye koşup gürleyen alevlere kovalarla su taşıyordu.

Tepeden aşağı indikleri sırada Boyd çoktan Galce talimatları yağdırmaya başlamıştı. Rosalin'in anladığı kadarıyla adamların yarısı köylülerin yangını söndürmesine yardım edecek, Boyd ve diğer adamlar da kuru otları ve çalılıkları az sayıdaki binanın çevresinden temizleyip alevlerin daha fazla yayılmasına engel olacaktı.

Rosalin ve Roger'i unutmamışlardı. Robbie, Malcolm'a onları güvenli olan nehir kenarına götürüp lanet gözünün önünden ayırmamasını soyledi. Rosalin bunu İngilizce söyleme nedeninin kendisinin de anlaması olduğunu düşünüyordu. Malcolm, babasının aksine Rosalin'e karşı kötü hisler besliyor gibi değildi. Rosalin, iyi niyetini kötüye kullandığı için özür dilemişti. Çocuk buna hem şaşırmış hem de utanmıştı.

Saatler gibi gelen -ama muhtemelen çok daha kısa olan- bir süre boyunca güvenli ama sınır bozucu bir mesafeden adamların yorulmadan çalışıp yangını söndürmelerini ve alevlerin yayılmasına engel olmasını izlediler. Bu, etkileyici bir manzara raydı. İskoçların çarpışmasında fark ettiği şiddet, alevlere karşı yürüttükleri organize ve stratejik çalışmada da vardı.

Farkında olmadan gözleri sürekli bu ahşaplı kahramanların kaptanına kayıyordu. Savaşı ne pahasına olursa olsun kazanmaya odaklanmasının onu sıradışı bir lider yaptığı belliydi. Odaklanmış, kararlı ve kendinden emindi. Rosalin onu bu şekilde izlerken, sandığı kadar değişmemiş olduğunu düşündü. Ugruna çok büyük bir riske girdiği gürültü savaşçıdan kalıntılar vardı. Belki de onun hakkında tamamen yanlışlamıştı.

İskoçlar, telaketler karşısında durmakta belli ki iyiydiler. O zamana kadar hafif bir esinti şeklinde esen rüzgâr, değişip kuvvetlenme ve alevleri çılgınca savurmaya başladı.

Ahıra benzeyen bir yapının duvarlarından biri üzerlerine doğru devrilmeye başladığı sırada bir avuç kovlu çığlık attı. Bod'un adamlarından bazıları hızla gidip kaçmalarına yetecek kadar bir süre duvarı tuttukları için kurtulabildiler.

"Yardım etmek için bir şeyler yapmalıyız," dedi Rosalin.

Malcolm, görev duygusuyla, "Kaptan burada kalın dedi," diye cevap verdi. Ama Rosalin'e katıldığı ve onları korumaktansa adamlarla birlikte olmayı tercih ettiği belliydi. Belli ki kaçmalarına izin verdiği için cezalandırılmıştı.

Daha yakından gelen bir diğer gürültü Rosalin'in yerinden sıçramasına neden oldu.

"Bu da neydi?" diye sordu Roger.

Malcolm yanmış taş bir binayı işaret etti. Yakınlardaki en büyük bina olduğuna göre küçük köylerdeki en önemli adam olan köy meclisi başkanına ait olmalıydı. "Çatının kalan kısmı da yıkıldı. Kimselerden biri düşmüş olmalı."

Rosalin tam arkasını dönecekken bir ses duydu. "Siz de duydunuz mu?"

"Neyi?" diye sordu Malcolm.

"Dinle." Bir süre sessizce beklediler ama rüzgâr, yangının gürültüsü, köylülerin çığlıkları ve alevlere karşı savaşan adamlar yüzünden bir şeyler duymak imkânsızdı.

Malcolm kaşlarını çatı. "Bu da numaralarınızdan biriye."

"İşte," dedi Rosalin. "Duydun mu? Birileri vardım istiyor."

"Ben hiçbir şey duymadım."

Ama Rosalin çoktan çatısı devrilmiş yanık yapıya doğru koşmaya başlamıştı.

"Bekleyin lütfen! Oraya giremezsiniz. Kaptan burada beklemizi soyledi."

"Aferet!" dedi Rosalin onu dinlemeden. "Belli ki birileri var."

Digerlerinin arkasında olup olmadığina bakmadan binaya girdi. Dışarıdan içi boş taş bir hına gibi görünen yapının içi karanlıktı; dumanı tuten kırışler, kalaslar, çatı parçaları, saz parçaları ve mobilyalar ile doluydu. Rosalin, dumandan boğulmamak için pelerininin ağızına kapatmak zorunda kaldı.

"Merhaba!" diye bağırdı.

"Buradayım!" dedi kısık bir ses.

Rosalin sesi takip etti ve yapının en uzak köşesinde, kısmen çökmüş bir duvarın karşısında bir tahta yığını gördü. Duvarın altında, taşlarla hâlâ yanan keresteler arasına sıkışmış olan bir adam gördü. Karanlığın ve yoğun dumanın arasında görmesi zordu. Adamı onca molozun altında zorlukla hayatta kalıyordu.

"Burada!" diye bağırdı kendisine seslenen Malcolm ve Roger'a. "İşte."

İkili ona doğru ilerledi. Yaklaştıkça öksürükleri de artıyordu. İkisi de Rosaline'ne deli bir kadına bakar gibi bakıyordu. "Yardıma mı ihtiyacı var. Sıkışmış."

"Burada ne işi varmış?" dedi Roger.

Bu güzel bir soruydu. Rosalin de buradan çıktıklarında adama bunu soracaktı. "Bilmiyorum," dedi. "Hadi şu kırışı kaldır mama yardım..." Rosalin, sıcak ahşaba dokunduğu anda acıyla bağırdı.

"Biz hallederiz," dedi Roger. "Eldivenin yok. Sen yoldaki taşları kaldırmaya çalış."

Rosalin bunu başıyla onaylayıp daha küçük olan taşları kaldırmaya başladı. Bir zamanlar kayaları kolaylıkla kaldıran bir adamı hatırlayıp Boyd'un onlara yardım etmek için yanlarında olmasını diledi. O olsa hızlıca...

Malcolm ve Roger yannış ırın parçalardan birini yoldan çıkardılar. Sıra da büyük bir çığırta duyuldu. O sırada başını kaldırdı.

Yapının kalan kısmının, kaburgasını oluşturan ana kırışle birleşen duvarlarına çıktığını gördü.

Onları uyararak için çığlık attı ama artık çok geçti. Malcolm zamanında çekilemedi ve kırış tam önüne düştü.

"Malcolm!" Rosalin ona doğru atlamaya çalıştı ama o sırada duvar gibi aralarına inmişti. Kurtarmaya geldikleri adamı artık göremiyordu.

Birden en kötüsünü düşünse de havadaki kül ve toz indiği sırada Malcolm'un hareket ettiğini görüp rahatladı. "İyi misin?"

"Sanırım," dedi Malcolm sersemlemiş bir şekilde. "Şunu üzerinden kaldırmama yardım edin."

Rosalin ellerini pelerininin yünüyle korumaya çalışıp Roger ile birlikte devasa kırışı kaldırmaya çalıştı ama işe yaramıyordu. Muhtemelen binanın inşaatı sırasında bunu kaldırmak için yarım düzine adam çalışmıştı. "İşe yaramıyor," dedi Roger'a. "Yardıma getirmeliyiz."

Birbilerine baktılar. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu çünkü aynı düşünce o anda kendi aklından da geçmişti. Başını yana salladı. Kaçmak için başka şansları olmayabilirdi ama Malcolm'u ve köylüyü bu şekilde bırakamazdı.

Roger da bunu başıyla onayladı. "Hemen dönerim"

Rosalin yan tarafında nabzının hızlanmasına ve bedenindeki omunların panikle harekete geçmesine neden olacak bir şey yoktu. Ateş artık köz halinde değildi. Düşen kırışlerle çatı, koku veriyor ve ateşi yeniden tetiklemişti.

"Roger" diye bağırdı. Çocuk arkasını döndü. Altı yedi metre uzakta üzerindeki alevlerin olduğu tarafa baktı. "Acele et!"

Malcolm'un ciğerleri yanıyordu. Terlemiş ve vorulmuştu. İle duvarın diğer tarafına baktı. Tüm teminin putur putur olduğunu hissediyordu.

ama yine de yangınla yüzleştiği sırada İngilizlerle yüzleşirk- olduğu gibi kararlıydı. Savaşmadan birilerine yardım ediyor ol- manın ne kadar ıy bir his olduğunu fark edince şaşırıldı. Yurtta- larını savunmak için kılıçtan başka bir şey kaldırmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ama İngilizler bugün bu köyü yerle bir edeme- yeceklerdi. Boyd orada olduğu sürece bu mümkün değildi.

Çalıların oluşturduğu hat bitince Seton'in su taşımasına yardım etmeye başlayacaktı ki nehre doğru bakıp kalakaldı.

Malcolm, Roger ve Leydi Rosalın gümüşti. Bir dizi kudur- vurup koşmaya başladı. Kız, Malcolmı yeniden kandırıp kaç- maya çalıştıysa volculuğun geri kalanında onu bağlayıp çuvala yeniden sokması gerekecekti.

Oraya ulaşmak üzereyken Roger Clifford'ın uzunlamasına inşa edilmiş, yanık bir evden çıktığını gördü. Gözleri is lekeli yü- zünde iki büyük beyaz yuvarlak gibi görünüyordu. Halasının saç- larını andıran altın rengi saçları mat bir renk almıştı. Robbie'ye doğru sendeleyerek koşarken zorlukla nefes alıyordu "Acele eli" diyebilirdi çatallanmış bir sesle. "Ya-yardıma ihtiyaç var."

Robbie çocuğu kolundan tutarken kızmaktan ziyade ona yar- dım etmek istiyordu. "Ne oldu? Halan ve Malcolm nerede? Ora- dalar mı?"

Çocuk bunu başıyla onayladı ve Robbie, zihninden yüzlerce küfür geçerken hızla binaya koştu. Kulaklarında tanımadığı bir ses yankılanıyordu. Bunun kalbinin sesi olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı.

Lane! olsun, Rosalın o binaya neden girmiş olabilirdi ki? Robbie çok kızgındı. Kızgın olmak eksik bile kahrıldı. Aklını oy- natacak gibiydi. Ama her şeyden önemlisi deli gibi korkuyordu. Bunu kabul etmesine yetecek kadar çok korkuyordu.

Dumanlı bir mağarayı andıran eve girdi. Ağzını koluyla ka- patıp siyah dumanın içinde gözlerini kırptı. Gözleri hemen su- lanmıştı.

"Rosalin! Malcolm!" Dumanı tüten harabenin içinde onları- gormeye çalışırken oksürüyordu. İçeride Sutherland'in barutları- patlamış gibiydi.

"Buradayız!" dedi tanıdık bir kadın sesi. "Arka taraftayız."

Kirşlerle kolonları ince dallarmış gibi iterek onlara doğru- ilerledi. Hiç zorlanmamıştı. Tek yapması gereken onlara doğru- gelirmiş gibi görünen alev hattını takip etmektir.

Kalbi ne kadar hızlı atarsa atsın, Rosalın'ın gözyaşları ve isle- çeklenmiş yüzüne hakarken son derece sakin bir şekilde konu- ştu. "Ne oldu?"

Sesi başka birine aitmiş gibiydi. Bu kadar... şetkath konuşa- bilmesinin mümkün olmadığını sanırdı.

Rosalin'in küçük çenesi titredi ve kalbini acıtan kısa bir an- ırm Robbie, kızın kendini hırakacağını sandı. Öyle yapsa daya- namayıp onu kollarına alacağını biliyordu. Kendine engel ola- mazdı.

Ama Rosalın derin bir nefes alıp duygularını kontrol altında- tuttu. "Bir adamın yardım istediğini duydum. Ona yardım etmek- için içeri girdiğimizde Malcolm, üzerimize düşen kışın altında- kaldı."

O- gibi atan kalbinin birden durabilmesi çok tuhaftı. Rob- bie kalbinin yeniden atması için birkaç saniye bekledi. Düşen- kışın altında Rosalın'ın olduğunu düşünemiyordu. Bunu du-- myecekti. Ama yine de midesi kasıldı. Daha önce hiç hisset- miştiği bir şey oldu. Dizlerinin bağı çözüldü.

Kaptan? Sen mi geldin?"

Malcolm'un sesi toparlanmasını sağladı. "Evet, evlat. Seni he-- r- çıkaracağım."

Rosalin arkasına baktı. "Yanında birileri gelmedi mi? Sesin- iz pek vardı. Zamanında kaldırmamız mümkün olmayacak."

Belli ki Rosalın onu kurtarmak için çabalıyordu.

"Geri çekilin." Robbie hızla durumu değerlendirdi ve dikkat etmesi gerektiğini fark etti. Tek bir yanlış hamleyle bütün taş vığını ve kirişler Malcolm'ın ustune devrilir ve çocuğu anında öldürürdü.

Kirişe sırtını dönüp kare şeklindeki ucunu tuttu ve bacaklarını kullanarak kaldırmaya başladı. Lanet olsun, bu kiriş Robbie için bile ağırdı. "Altından çıkıp çıkamayacağına bir bak," dedi sıkığı dişlerinin arasından. Bedenindeki tüm kaslar gerilmişti.

"Çok zor," dedi Malcolm. "Birkaç santimetre daha lazımsın."

Robbie dişlerini daha da sıkıp kirışı kaldırdı. Kolları ağırlık yüzünden yanıyordu. Ama Malcolm kirişin altından çıkabilirdi. Robbie de çok dikkatli bir şekilde geri yerine bıraktı.

Tam zamanında müdahale etmişti. Artık alevler birkaç metre ilerideydi. "Hadi," dedi. "Buradan çıkalım."

"Peki ya adam?" dedi Rosalin. "Onu burada bırakamayız."

Robbie, içindeki öfke ve korkuyu belli etmemek için yumruklarını sıkı. "Nerede?" dedi gergin bir şekilde.

"Duvarın arkasında." Rosalin, duvarın içine muhtemelen saklanmak için yapılmış bir oyugu işaret etti. Bunun nedenini tahmin eden Robbie adamı düşüncesizliği yüzünden orada bırakmak istese de birkaç dakika sonra molozları adamın sürünmesine yetecek kadar temizledi. Rosalin'e artık çok geç olduğunu söylemek istemediği için ölü adamı tek koluyla omzuna attı ve diğer koluyla da Rosalin'in belini tutup onu kendine sıkıca çekti. Bunun ne kadar iyi bir his olduğuna odaklanmamaya çalıştı. Onları ateş kapanının içinden dışarı çıkardı.

Temiz havaya çıktıkları anda Malcolm yere düşüp öksürmeye başladı. Rosalin ayaklaydı ama o da oksürmek için eğildi. Robbie de kolunu onun belinden çekip koyu yere bıraktı. Devrilmek için en yakın ağaca gitti. Cigerleri ve kolları yanıyordu.

Seton, Fraser, Callum ve iki diğer adam da o sırada geldi. Belli ki çocuk onları da tehlike konusunda uyaramıştı. Seton, he-
neydi Rosalin'e yardım etmek için ilerledi. Callum da Malcolm'un yardımına koştu. "Ne oldu?" diye sordu Seton.

Robbie ilk kez Seton'ın aşırı ilgisinden rahatsız olmamıştı. Kı-
tan ilgiye ihtiyacı vardı ve kendisi zorlukla ayakta durabiliyordu.

Hikâye birkaç duraksamayla aktarıldı. Malcolm, Roger ve Rosalin detayları anlattılar. Rosalin'in tanımadığı birine yardım etmek için vapurun içine koşmuş olmasına inanmak güçtü ama genç kadın, Malcolm'ın enkaz altında kaldığı kısmı anlatırken tüm adamlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Robbie hepsinin aklından geçeni dile getirdi. "Onu orada bırakıp kaçabilirdiniz."

Rosalin ona baktı. "O zaman ölürdü," dedi sanki bu yeterince açıkmış gibi.

Rosalin için durum bu kadar netti. Düşmanı bile olsa bir adamı ölüme terk edemezdi. Robbie'nin bunu herkesten iyi bilmesi lazımdı. Kalbinde bir şeyler değişti. Sanki ırk bir kaya çekilmiş ve arkasında küçük bir açıklık bırakmış gibiydi.

Callum, tüm dünyaya fikrini belirtir gibi. "Ama kız bir İngiliz," dedi Galce.

"Biliyorum." Robbie de açıklama yapamayacak haldeydi. O
onun ara inanamıyordu. Bu küçük kadın, bütün İngiliz ordusu
onun toplumundan daha gururluydu.

Robbie onu izledikçe bunun numara olmadığından daha da
emniyetli. Rosalin görüldüğü kadar sevinçli ve kıbardı. Yolday-
ken ve toplumun moralini nasıl düzelttiğini, kendi adamlarına kar-
şı karşıya oldukları sert hatta kaba olsalar bile gösterdiği doğal ve
dönüştürücü fark etmişti. Köyde vardım edebilecekleri bir şey
adığını görmek istediğinde Robbie bunun bir numara
adığını sanmıştı ama değildi. Belli ki buraya gelmelerinin

nedeni Rosalin'in içten kavgısıydı. İskoçlar için kaygılanması. Yanan bir binaya, düşmanına yardım etmek için girmişti.

Buna inanmakta zorlanıyordu.

Ama dahası vardı. Robbie, sevimliliğinin altında ona bir de rını hatırlatan kuvvetli bir doğru/ yanlış hassasiyeti seziyordu. Ama kimi hatırlattığını anlayamıyordu.

Rosalin, Robbie'nin yanlarına geldiği kısmı anlatmaya başlınca genç adam ona engel olmaya çalışsa da durmadı. "Hayatımda böyle bir şey görmedim," dedi. "Onu tek başına nasıl kaldırdığını bilmiyorum."

Robbie daha önce de bir kadından hayranlık ve şaşkınlık belirtten sözler duymuştu ama ilk kez yüzünün kızardığını hissediyordu. Lanet olsun, Robbie'nin yüzü kızarıyordu!

"Onu bir de Highland Oyunlarında görmelisiniz, leydim," dedi Malcolm. "Kaptan, herkesin kaldırabildiğinden üç kat daha ağır kavalı fırlatabilir. Bu zamana kadar kimse onu yenmeye yaklaşıp bile. Sadece elleriyle on İngiliz'i birden nasıl savuşturabili..."

"Bu kadar yeter, Malcolm," dedi Robbie sert bir şekilde. "Leydi bunları dinlemek istemiyor."

Rosalin buna itiraz edecekken Robbie'nin ayaklarının onun- de yatan adama baktı. Gözleri yaşlarla doldu. "Öldü, değil mi?"

Robbie bunu başıyla onayladı.

Rosalin ona baktı. "Neden böyle tehlikeli bir şey yaptın?"

Robbie uzanıp adamın sıkıdığı parmaklarının arasındaki çan tayı aldı. "Bunun için. Bunu bir miktar tahıl ve diğer malzemelerle birlikte duvara saklamış. Muhtemelen İngilizler geldiğinde oraya koymuş ve guvende olduğunu düşününce de geri almaya çalışmış."

"Tüm bunlar para ve tahıl için mi?" diye sordu Rosalin duyduklarına inanamayarak.

Robbie çenesini sıkı. "Evet, yaptığı aptalca ama muhtemelen ailesini beslemek için sahip olduğu tek şey buydu. Bu insanların hiçbir şeyi kalmayacak."

Bunu fark etmek Rosalin'i çok etkiledi. Gözlerindeki gerçek ümitsizlik ve üzüntüyü görmek mümkündü.

"Ama hazırlarını kurtardınız," dedi. "Alevler neredeyse kontrol altına alıncaktı."

Rosalin'in ona bakışları...

Bunun için kendini Seton'un parlak zırhını giymiş gibi hissetti. Lanet olsun.

Robbie adamların ve son su kovalarını boşaltan köylülerin içinde olduğunu görmek için etrafına bakındı. Ama Rosalin bakıyordu. Bazılarını kurtarmışlardı.

Bir şeyler değişmişti. Rosalin bunun ne olduğunu bilmiyordu ama sonraki saat boyunca Robbie ve adamları köylülerin yangını tamamen söndürmesine yardım edip kurtarılanlarla neler yapılabileceğine bakarken Rosalin, adamların kendine karşı tavırlarında bir değişiklik olduğunu hissedebiliyordu.

Rosaline sanki ikinci bir başı varmış gibi bakmayı kestikten sonra onunla tam olarak konuşmaya başladılar. Artık homur- lanıp Galce anlaşılabilir sözcükler etmiyorlardı. İngilizce tek bir kelime bile bilindiklerini sandığı adamlar aniden ona 'leydim' demeye başlamıştı.

Callum bile. Hatta özellikle Callum ona iyi davranıyordu. Malcolm'i kandırmasını kişisel algılamasının ardından bu kez de güvenli yanan binada bırakıp gitmemesi, aralarında bir tür bağın kurulmasına neden olmuştu. Rosalin adamın bundan memnun olup olmadığından emin olmasa da onu koruma görevini Malcolm'dan devralmış, kendini onun muhafızı ilan etmişti.

Kovlu çocuklardan bazıları temkinli bir şekilde olup Rosalini kirletmiş ama sık elbisesine dokunduklarında adam on söylemişti. Rosalin, son yirmi dört saati ne kadar kaba saba ge uvarların kulağa nasıl komik geldiğini düşündü. Ama adamı erdivetini ve tam bir İskoç gururuna sahip olduğunu görünce gülümsemesine engel olup bundan rahatsız olmayacağını söyledi.

Çocuklar, Rosaline hayran olup son derece komik sorular sordular. Rosalin bunlarına gülmek için kendini zor tuttu. Ona yaklaşık on kez gerçekten İngiliz olup olmadığını sordular. Korkunç bir suratının, şeytan boynuzları ve kuyruğunun olma masının anlaşılabilir bir şey olduğunu düşünüyorlardı.

Çocuklarla konuştuğu sırada -birkaçı her şeyini kaybetmişti- Rosalin'in aklına bir fikir geldi.

Callum, ona yeniden tuhaf bir bakış atıp tereddüt etti. "Onla ra bizim yiyeceğimizi mi vermek istiyorsunuz?"

"Evet, sence bir kısmını ayıramaz mıyız?"

Callum ona uzun süre baktı. Kırmızı ve yıpranmış yüz hatla rından bir şey anlamak çok zordu. "Kaptana sorayım."

Nehrin yanında durdukları yerden yaşlı savaşçının Boyd'un köylülerle durduğu yere gidişini izledi. Boyd ona doğru baktı ve aralarındaki mesafeye rağmen bakışları Rosalini ürpertti. Birkaç dakika sonra adam başını salladı ve Callum da atların bağlandığı ağaçlara doğru gidip çuntaları karıştırmaya başladı.

Callum mesgüldü. Roger, diğer adamlarla temizlik yapma- ya gitmişti. Rosalin de tüm koyun ilgisini üzerine çeken adama bakmamaya çalışıp çocukların sorularına cevap vererek zaman geçiriyordu.

Kaslarını çatı. Küçük bir koy için kesinlikle fazla sayıda genç kız vardı. Ve hepsi de Robbie Boyd bir kahramanmış gibi arka- sında dolanıyordu.

Rosalin şüphesiz da onlar için gerçekten bir kahraman oldu- ğunu fark etti. Bu adam, sınırın diğer tarafında bir şeytanken, ismi altında bir kahraman olarak görülüyordu. Bakış açısının bu- nade fark olması çok tuhaftı.

Kadınlar, kendilerini ona gösterebilmek için neredeyse bir- nelerin üzerlerine çıkacaklardı. Yüce Tanrım, hayatlarında hiç- nede bir adam görmemişler miydi? Rosalin uzakta olsa bile- nelerin gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordu.

Bunu neden önemsiyordu ki? Barbarlarla ilgilenmiyordu, ayrıca Robbie ona karşı hislerini açıkça belli etmişti. Rosalin bunu unutmayacaktı.

Sonunda düşünmesi gereken şey kaçmaktı. Aşırı kash bedenleri- nin boylu ve geniş omuzlu zahımleri düşünmemesi lazımdı.

Kadınları kendine hayran bırakan adamdan bakışlarını ayırıp- nede çocuklara verdi. Çocuklar gidince Callum'a gitmeden- nede yıkanmak istediğini söyledi. Adam, Roger'ın Malcolm'u ve- nede bir diğer genç savaşçıyla birlikte durduğu yere bakınca -yeğeni- nede olmadan kaçmaya çalışmayacağını biliyordu - başını salladı ve- nede etmesini söyledi.

Rosalin sola doğru ilerleyip hızla nehre gitti. Burası aşağı- nede ve ağaçlar, görülmesine engel olup ihtiyacı olan mah- nede sağlıyordu.

Rosalin yalan söylememişti. Yıkanmak ve ellerini soğuk suya- nede ıskırmak istiyordu ama aynı zamanda Cliff için bıraktığı kurdele- nede stokunu yenilemesi lazımdı. Son birkaç pembe iplik çantasın- nede vardı ama iç elbisesinin boynunda ve kollarında küçük, açık- nede saten kurdeleler vardı. Bu pahalı kumaş Fransadan ithal idi. Anlatışlı ağabeyi bile bunu gördüğünde tek kaşını kaldırmıştı- nede ama içinde bulundukları duruma bakılacak olursa kumasın- nede görmesine bir şey demezdi.

Bir zamanlar sık olan tüm kıyafetleri şu anda berbat halde- nede Peleennini ve üzerindeki yün kumaşı kaldırıp bunları elinden

geldiğince kuvvetli bir şekilde silkeledi. Sonra da göğüsleri bir kütüğün üzerine koyup lacivert dış elbisesinin etek ucundaki boynundaki tozla ısı temizleyerek yan taraflarındaki altın işlemeli kurdelerini kesti. Boylesi bir kırı çok iyi fırçalanmış ve mazense de bu güzel kumaştan çıkaramayacağından endişe etmi.

Kumaşı incelemek için kaldırdığında yüzünü buruşturdu. Açık mavi olan yan onluğu daha iyi durumdaydı. Sadece dış elbisenin altından görünen etek uçları çamurluydu. Ama Rosalini buharını üzerinden çıkarmayı düşünmedi çünkü ısınmak için her bir kata ihtiyacı vardı.

İki elbisenin kolları da üst kısımları da dardı. Dış elbisenin on taraflarını ve onluğun yanlarını hafifçe gevşetip alttaki iç elbiseye uzanması biraz zor oldu.

Ulaştığı kadar çok kurdele aldıktan sonra bunları hala belinde olan çamasına ilaştırdı. Sonra da nehrin yanına diz çöküp ellerini buz gibi suyun içine soktu ve yüzünü yıkadı. Soğuk olsa da canlandırıcı bir etkisi vardı. Su, kirden ve isten griye dönmevene kadar yıkanmaya devam etti.

Temizlenmek o kadar iyi gelmişti ki başını da suya daldırıp saçlarını yıkamayı düşündü ama ata bindikleri sırada saçının ıslanıp usummesini gözle alamıyordu. Kıyafetlerini gevşettiği için üst bedenini ciinden geldiğince yıkadı. Bu işe kendini o kadar kapmıştı ki onun geldiğini duymadı.

"Girme zamanı. Adamlar."

Sevi giderek alçaldı. Rosalini bunun nedenini anlaması kısa sürdü. Robbie vedendiğinde ırkılıp hiç düşünmeden ona dönmüştü. Adamın bakışları Rosalini'nin göğüs kafesine indiğinde dili tutulmuş gibiydi.

Rosalin başını eğince bunun nedenini anladı. Yıkandığı için iç elbisesi sırtıksam olmuştu. Çok ince, şeffaf ve her yerini ortaya çıkaran iç elbise, göğüslerine yapışmıştı. tüm kıvrımlarını hatırları ve kurusuz tüm detaylarını ortaya seriyordu. Çıplak görünüyordu.

Rosalin derin bir nefes aldı ama bu bir hataydı çünkü böylece göğüslerini daha da ortaya çıkarmış oluyordu.

Robbie'nin dudaklarından acı çekermiş gibi bir ses geldi ve bu Rosalini'nin teninin alev almasına neden oldu.

Üzerini örtmek için çabaladı ama Robbie elini tuttu. "Hayır Tanrım, lütfen yapma."

Rosalin bir kez daha alev aldığını düşündü. Sıcak ve erimmiş lev üzerinden akıyor gibiydi. Meme uçları gerildi.

Robbie inledi. Derinden gelen ve son derece erkeksi olan bu ses Rosalini'nin hacak arasının ısınıp nemlenmesine neden oldu. İstiklak, sıcak ve acı veren bir şekilde tam da orada birikti.

Robbie'nin yüzünü daha önce hiç bu kadar sert -keskin- ve tehlikeli görmemişti. Sanki tüm medeni tavırları ondan alınmış, geneve zalim ve ilkel bir erkek kalmıştı.

Rosalini'nin göğüslerine hayatında bundan daha arzu edilir bir şey görmemiş gibi bakıyordu. Sanki ona dokunmamak için kendini zor tutuyormuş gibiydi. Onları okşamak istiyor gibiydi.

Birbirlerine baktılar. Rosalini üzerine yıldırım düşmüş gibi şakındı. Hayatında hiç kimse ona bu kadar arzulu, sahiplenir cesare ve alevli bakmamıştı.

Havada anlamlandıramadığı bir elektrik vardı. Aralarındaki duyguların kuvveti inanılır gibi değildi.

Daha önce de onu isteyen erkekler olmuştu ama hiçbiri böyle değildi. Bu farklıydı. Hisleri, vahşi, tehlikeli ve kontrolsuzdu. Bu, daha önce hiç deneyimlemediği bir arzuydu ve bir an için onu korkuttu.

Robbie onu korkuttu. Onu iyi tanıdığını düşünmüş olabilir ama kuvvetli savaşçı Robbie Boyd, küçük bir kızken izlediği vovlu ası değildi. İskoçyanın en korkunç adamlarından biriyle karşılaşmıştı. Her açıdan haydut, eşkiya ve barbar olan bir adamla... Rosalini tamamen onun merhametine kalmıştı ve içinde bulunduğu duruma -kendi savunmasızlığına- bakınca ürperdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Robbie'nin, onu korkuttuğunu anlaması biraz zaman aldı. Öncesinde kendini kaybetmişti. Rosalın ona doğru d... anda, ıslak kumaş tamamen göğsüne yapıştığı için aklından en bir mantıklı düşünce geçmiyordu. Tüm o arzu dolu düşünce zihninde dolaşırken başka hiçbir şeye yer yoktu.

Lanet olsun, onu gördüğü ilk andan beri zihninde başka bir düşünceye yer yoktu. Rüyalarında bile o vardı, gördükleri zünden bu sabah sert ve huzursuz bir şekilde uyannıştı. Gün içinde de ruyasındaki görüntüler sayısız kez aklına gelmişti, ancak gerçekte olanın yanına bile yaklaşamazdı.

Karşısında gördüğü görüntü, havatı boyunca aklından çıkamayacaktı. Şu andan itibaren gördüğü tüm göğüsleri karşındakilerle kıyaslamak zorunda kalacaktı.

Komik olan da Rosalın'ın Robbie'nin idealindeki kadınla uzaktan yakından ilgisinin olmamasıydı. Robbie - açık konuşmak gerekirse - tatlı, gergin uçları olan, ırı ve dolgun göğüsleri beğenirdi. Başını o yumuşak çıkıntılara bastırmak ve birlikte olduğu kadının içine girip çıktığı anda göğüslerinin de sallandıklarını ve sarsıldıklarını izlemek isterdi. Arkadan tuttuğunda -evet, özellikle bunu seviyordu- ellerinin üzerine inmelerini, sert meme uçlarını ağzına alıp emmeyi ve dışleri ile dilinin arasına çekmeyi severdi.

Yeniliklere kapalı değildi. Ama idealinin ne olduğu sorulsa bunu anlatırdı.

Şu ana kadar Karşısındaki çıkıntılar kesinlikle ırı değildi. Ama ellerini dolduracak kadardı ama şekilleri -detayları uslulıkla işlenmiş gibiydi- Yunan heykeltıraşları utandıracak cinstendi.

Kalkık, yuvarlak ve sıkıydılar. İnce kaburgaları ile belinin üzerinde kusursuz görünüyorlardı. Soluk pembe meme uçları küçük ancak Robbie'nin hakışlarının sıcaklığı ile gerilmişlerdi. İkinci inciden daha büyük değillerdi. Dışlerinin arasına alması için küçük olsalar da diliyle bu küçük noktaları kolaylıkla tadabilirdi. Ona uzanıp başparmağıyla okşamamak için kendine engel olması gerekti. Meme uçlarının kırışık teninde elini gezdirip leziz ucunu yavaşça parmaklarının arasına almak ve gördükleri kadar kusursuz olup olmadıklarına bakmak istiyordu.

Kesinlikle kusursuzlardı. Tanrım, öyle olduklarını biliyordu.

Bir kapıyı açmış ve karşısında tatması için onu bekleyen bir sürü şekerlemenin olduğu bir oda bulmuş bir çocuk gibi hissetti. Tanrım, Rosalın da şekerlemeydi. Sevimliliği ve tazeligi nefesini kesti.

Teni, yeni dökülmüş krema gibi pürüzsüz ve kadifemsi bir beyazlıktaydı. Tanrı, bir erkeğe işkence etmek ister gibi dudagının varındaki varamaz çilden bir tane de sol göğsüne kondurmuştu. Robbie dudaklarını önce hangisine götürmek istediğinden emin değildi. Tek düşünebildiği buydu.

Damarlarında kan pompalanıyordu. İstikle zonkluyordu. Onu bu şekilde görmek tüm kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. Kıza karşı hissettiği çekim, mantık sınırlarını zorluyordu. Bedeni, onun İngiliz ve da Clifford'ın kız kardeşi oluşunu umursamıyordu. Ona dokunmanın havatının en büyük hatası olabileceği de umurunda değildi. Bedeninin tek istediği ellerini

o yumuşak tende gezdirmektir. Onun da en az kendi kadar sıcak yanaklarının kızarmasını, dudaklarının arzulu nefeslerle arımasını, kalçasını sessiz bir istekle vücuduna sürmesini diler. Parmaklarıyla -ve hatta belki de dudaklarıyla- onu aralamak için girmek için kaygan ve ıslak bir hale getirmeyi istiyordu. Sert bir şekilde içine boşalıp ona sahip olmak istiyordu. O da onun na kadar içine girip çıkardı. Çığlıklarla adını haykırıp son kısımlar da bedenini terk edene kadar...

Robbie daha önce böyle bir şey hissetmemişti. Hisleri o kadar kuvvetliydi ki çevresindeki başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Kızın gözlerini kocaman açtığını görene kadar... Bu baktı ona kendini buzlu suya dalmış gibi hissettirdi. Sert bir gerçekçe döndü.

"Tanrım, özür dilerim." Geriye doğru bir adım attı. "Ne olduğunu bilm..." Susup hafifçe öksürdü. Yanlış bir şeyler söylememek için tuhaf hislerini kontrol etmeye çalıştı. "Seni korkutmak istememişim."

Arkasını dönüp kızın üzerini düzeltmesine ve kendi kanının soğumasına imkân verdi. Ancak o zaman kıza yeniden bakacak tı.

Rosalin yeterince hızlı toparlanamamıştı. Hem elbiselerini hem pelerini hem de yün örtüyü üzerine almıştı ve hâlâ Robbie'ye tuhaf bir şekilde bakıyordu.

Robbie onu suçlamıyordu. Lanet olsun, ne halt ettiğini sınıyordu? Daha önce kontrolünü hiç bu şekilde kaybetmemişti. Çevresinde olan bitenden dikkatini asla ayırmamıştı. Bir kadının dikkatini dağıtmasına hiç izin vermemişti. Asla. Her zaman kontrol onda olurdu. Ama ona bir şeyler olmuştu ve bunu Rosalin de görmüştü.

Kahretsin, ne olursa olsun hiçbir kadını zorlamazdı ve Rosalin'in de bunu bilmesi lazımdı. "Hakkımdaki pek çok şey..."

...ama asla bir tecavüzcu değilim, Rosalin. Benim için soyunmaları her şeye inanabilirsin ama bunu bilmen lazım. Seni asla zorlamam ve bunu yapmaya çalışsanı da öldürürüm."

Son cümleyi kendini bile şaşırtacak kadar sert bir şekilde söylemişti. Bu da tek başınayken bile sormaktan çekineceği sorular sormuştu. Ona karşı neden bu kadar korumacı olduğu gibi sorular...

Rosalin bakışlarını bir an için kaldırıp ardından geri indirdi. "Pekâlâ."

"Ciddiyim"

Ona yine baktı. Bu kez gözlerine bakıyordu. Korkusunun kısman gittiğini gördü ama tamamen silinmemişti.

Dudaklarını öfkeyle sıkı. Rosalin'e değil, açacağı konuyaydı öfkesi. Geçmişten bahsetmekten nefret ediyordu. Kız kardeşine olanları düşünmekten nefret ediyordu. Bu konu hakkında, olanları zaten bilen muhafız arkadaşlarıyla bile konuşmamıştı. Ama bu lanet konuyu, Rosalin'in emin olması için bir kereliğine açacaktı. "Kız kardeşime tecavüz edildi."

Rosalin aniden bir nefes aldı. Robbie'nin ciddi ses tonunun derin ve delici bir acısı -asla kapanmayacak bir yarayı- gizlediğini anlamış gibi gözlerine baktı.

Elini Robbie'nin koluna götürdü. Robbie, kızın eline bakarken göğüs kafesinin daraldığını hissetti.

"Üzgünüm. Bu, korkunç bir şey... Ama onu bu kadar önemseyen bir ağabeyi olduğu için çok şanslı bir kız olmalı."

Eskiden önemseyen. Rosalin, kibartlık etmeye çalışıyordu ama sözlerinin Robbie'nin canını ne kadar yaktığının farkında değildi. Robbie, kız kardeşini dünyadaki herkesten daha çok seviyordu. Yüzünde her zaman bir gülümseme olan sevimli ve hayat dolu kız kardeşi, onu son gördüğünde Rosalin'in yaşlarındaydı.

"Bu, hiçbir işe yaramadı. İngilizler, Rentfrewshire'daki Kings Inch Kalesi'ne konuşlanıp koyumuzu istila ettiklerinde yanında olmadığım için onu koruyamadım. Komutan, asi Robbie ve Duncan Boyd'un kız kardeşinin varlığını öğrenince onu kullanarak bir ders vermeye karar vermiş. Üstelik bir kez değil, delalere kullanmış. Onu fahişesi yapmış ve kıza daha fazla dayanamayınca kadar tecavüz etmiş. Kardeşim de sonunda çilesine bir son vermek için kendini bir yamaçtan denize atmış."

Rosalin dehşet içinde elini ağzına kapattı. "Aman Tanrım Robbie, çok üzgünüm! Ama bu, askerin hatası. Senin değil. Elmi de olsa kardeşine yardım ederdin."

Rosalin'in ona olan inancı, Robbie'nin suçluluğunu hafifletmeye yetmedi. Mariana yardım etmek için geldiğinde artık ça geçti ama asker, yaptıklarının cezasını çekmişti. Yaptıklarını yaavaş yaavaş, acı çekerek ve en sonunda can vererek ödemişti. Robbie, bunları hatırlayınca yumruğunu sıkıttı.

"Bunu sana şefkatini ya da merhametini kazanmak için söylemedim," dedi. "Bir kadına asla bu şekilde zarar vermeyeceğimi bilmeni istiyorum."

Rosalin ona baktı. Bu kez bakışlarında şüphe yoktu. "Bunu anlayabiliyorum. Bana anlattığın için teşekkürler. Belli ki..." Sesi alçaldı. "Çok fazla şey kaybetmişsin. Baban ve kız kardeşin için üzgünüm. Ve arkadaşın için de."

Kardeşi Duncan ile annesini de kaybetmişti. Kız kardeşinin ölümünün ardından annesi de bu acıya daha fazla dayanamamıştı. Kaşlarını çatı. "Arkadaşım?"

"Thomas" Rosalin, onun gerildiğini fark etmiş olmalıydı çünkü ellenyle oynarken bir yandan da açıklamak için acele ediyordu. "Sor Alex, Kildrummy'den gittikten kısa süre sonra onun öldüğünü söyledi. Beni neden suçladığını anlayabiliyorum. Beni meğri bıraktığım için dövülmesi benim suçumdu."

Robbie, kızın elinin gergin bir şekilde kıpırdanmasına engel olmak için kolunu tuttu. "Seni suçlamıyorum. Sana o gece de suç ediyim gibi yaptığın şey kibarlıktı. Yiyecekler ona bir şans verdi."

Robbie'nin dokunuşu Rosalin'in nefesini kesti. Ona dokunamıyordu. Erkekler, canları istediğinde kadınlara dokunamazdı. Ama Robbie onun yanındayken içgüdüleri normal işlemiyordu. Elini huzursuz bir şekilde indirdi.

"O zaman neden bunu yapıyorsun? Nefretini hak edecek ne yaptım?"

Robbie kaşlarını çatı. Bunun onunla bir ilgisi yoktu. Ağabesiyle ilgisi vardı. "Senden nefret etmiyorum."

Robbie ondan nefret etmediğini fark etti. Sorunlardan biri de buydu. Onun için savaş siyah ve beyazdı. İngilizler onun düşmanıydı ve nefretini hak ediyordu. Ama Rosalin... Rosalin, Robbie'nin gri rengi de görmesine neden oluyordu.

"O halde, öyleymiş gibi davranmakta çok iyi iş çıkarıyorsun. Bunca yıldır yeniden buluşsak nasıl olur diye düşünüp durdum. Böyle olacağını hayal bile edemezdim."

Sesindeki alaycı tını, Robbie'yi de alaycı olmaya davet etti. "Kurtarıcımın, en büyük düşmanımın kız kardeşi olduğunu öğrenince sevineceğimi mi düşündün? Herkesten daha çok nefret ettiğim adamın kız kardeşisin. Yakalanmamızdan ve bir sürü arkadaşımın idamından sorumlu olan adamın..."

Robbie, kızın gözlerini kocaman açtığını görene kadar sesinin ne kadar yüksek olduğunu fark etmemişti.

Kutur edip parmaklarını saçında gezdirdi. Kızgınlığını ve öfkesini ona yansıtmaması gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Bu kızdaki bir şeyler önce onu kollarına almak istemesine, sonra da kafesteki bir aslan gibi saldırmak istemesine neden oluyordu.

"Ağabeyim sadece görevini yapıyordu. O..."

Robbie onu bir kez daha susturdu. Kolundan tutup kendine çevirdi. "Sus, Rosalin. Bana lanet ağabeyini savunmaya kalkma. O, üzerinde asla anlaşma sağlayamayacağımız bir konu."

Rosalin onun öfkesinden korkmak yerine neşelendi. "Onun da senin için aynısını söylediğini biliyor musun?"

Robbie kızı bıraktı. Öfkesi kısmen dağılmıştı. "Tahmin edebiliyorum," dedi. Robbie, Clifford'ın kendisi için pek çok şey söylediğini tahmin edebiliyordu. Rosaline şüpheyle baktı. "Ne yaptığını bilmiyor, değil mi?"

Rosalin başını iki yana salladı. "Yiyeceği biliyor ama denimini bilmiyor. Eğer öğrenecek olursa..." Sesi alçaldı. Robbie kızın telaşını görebiliyordu. "Hayal kırıklığına uğraması katlanamam."

Ağabeyinin düşüncesi Rosalin için çok önemliydi. Belli ki Clifford'ın kardeşine olan meşhur düşkünlüğü tek taraflı değildi.

"Bunu asla benden öğrenmeyecek." Robbie yapabileceği tek şeyin bu olduğunu düşündü. Clifford'ın düşüncesi bu kadar önemliyse, ona yardım etmek gibi bir riske en başından neden girmişti ki? Rosalin'in hayranlığını biliyordu. Başka bir şey daha mı vardı? "Bunu neden yaptın?"

"Ortada bir hata vardı," dedi Rosalin kısaca. "Öylece durup ağabeyimin bir hata yüzünden insanları ölüme terk etmesini izleyemezdim."

Robbie kendine engel olamayıp güldü. "Clifford, İskoçları öldürmek için hiçbir zaman durumu yanlış ya da doğru olarak değerlendirmez."

Bu kez kasılan Rosalin'di. Vatansever İngiliz güzelliği, sert ve soğuk bir hal aldı. "Ağabeyimi bir katil olmakla mı suçluyorsun?"

Robbie'nin bakışları son derece sertti. "Sanırım bu, ne taraftan baktığına göre değişir. Ağabeyini, kanunlar - İngiliz kanunları

ışığında hareket ediyor ve emin ol bu kanunların İskoçlara karşı pek adaleti yok." Rosalin ağabeyini yeniden savunmaya kalktı. Robbie ekledi, "Hadi, bizi bekliyorlar"

Ağaların arasından yürüdükleri sırada Rosalin bir süre sustu. Sonunda konuştuğunda Robbie hiç konuşmamış olmasını dırdı. "Beni hiç düşündün mü?"

Sesi kısık ve tereddütlüydü. Robbie'nin hayır demesi lazımdı. an a kendini soruyu durustçe yanıtlarken buldu. "Kim olduğunu merak ettim." Robbie opüşmelerini düşündü ve yüzünde beliren hal bir ifadeyle ekledi. "Gerçekte kaç yaşında olduğunu da merak ettim."

O anda Rosaline baktı ve yanaklarının kızardığını gördü. Sonrasında kız, dudaklarını ısırıldı. Robbie kasıklarının ısındığını hissedip bakışlarını uzaklaştırdı. "Beni neden öptün?"

Robbie olduğu yerde durdu ama sonra toparlanıp az öncekinden de hızlı yürümeye başladı. Tanrım, bunlar nasıl sorulardı böyle? Rosalin de yanında hızla yürüyüp ona umut dolu bakışlar atıyordu.

Robbie derin bir nefes verip yorgun bir ifadeyle yanıtladı. "Hiçbir fikrim yok."

Bu cevap, Rosalin'in hoşuna gitmiş gibiydi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Robbie bu gülümsemeye saatlerce bakabileceğini fark etti. Böyle bir gülümseme son derece dikkat dağıtıcı olabiliyordu.

Ama adamların beklediği köye donmek için yürüdükleri sırada Robbie el sallayan kadınların birine karşılık verdiğinde bu gülümseme yok oldu.

"Evli misin?"

Bu soru Robbie'yi şaşırtmıştı. "Lanet..." Sustu. "Hayır," dedi daha sakın bir sesle.

"Neden?" Rosalin dudaklarını büzdü. "Bu kadınlar... Bir duğum kadarıyla karşına fırsat çıkmamasından dolayı olamaz. Rosalin bunu gözlemlemekten rahatsız olmuş gibi konuşuyordu. "Otuz yaşından da büyük olmalısın."

"İki yaş daha büyüğüm," dedi Robbie. "Evli değilim çünkü bunu istemiyorum. Hayatımda bir eşe ya da çocuklara yer yok."

Robbie bunu bir uyarı olarak söylememişti ama kulakları öyle geliyordu.

Kendilerini bekleyen adamların sesini duyacak kadar yaklaşıp mışlardı ama Rosalin yine de sordu. "Bir aile istemiyor musun?"

Doğruyu söylemek gerekirse Robbie bunun üzerine çok fazla düşünmemişti. Hayatının bu kısmı onun için hiçbir zaman önemli olmamıştı. Elindeki göreve fazlaca odaklanmıştı. Ayrıca kız kardeşine olanlar ortadaydı. Bir eşi olursa o da tehlikeye girerdi. Highland Muhafızları arasındaki yeri öğrenilmese de Robbie yeterince tanınıyordu.

"Belki savaş bitince... O zamana kadar başka bir şeyin önemi yok" Durdu ve Rosalin'in gözlerine baktı. Kimsenin dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. "Hiçbir şeyin."

Zaman tükenirken Rosalin'in kalbi kaygıyla atıyordu. Geçen her kilometrenin onları, geri dönüşü olmayan o ormana yaklaştırdığını biliyordu. O ana kadar kimsenin nereye gittiklerini söylememiş olsa da güneybatıya doğru ilerliyor oluşları şüphelerini doğruluyordu. Geçilmez Ettrick Ormanı -hırsızlar ile hayaletlerin korkunç sığınağı- tarafından yutulmadan önce Roger ile kaçmayı denemeleri lazımdı.

Bir diğer dağlık ormandan, İskoç standartlarına göre yol olarak tanımlanabilecek bir yere çıktıktan sonra Rosalin parmaklarının arasındaki bir diğer açık mavi kurdeleyi de bıraktı ve omzunun üzerinden arkaya bakmamak için kendini zor tuttu.

Cliff peşlerinde miydi? Boyd o yüzden mi çok hızlı ilerliyordu? Rosalin hedeflerine ulaşmayı ne kadar istemiyorsa Robbie de bir kadar istiyor gibiydi.

Savaşçı ekibinin başında kimi zaman izcilik yapan kimi zaman da atıyla öncülük eden adamın güçlü sırtına baktı. Nehirde yaşamak üzere olan şey, onu da Rosalin kadar huzursuz etmiş miydi? Rosaline karşı arzularını öyle iyi gizlemişti ki kız, böyle bir yaklaşımı asla beklemiyordu. Kendisi bile buna şaşırmış gibiydi. Belli ki Rosalin'i istiyordu ama ona karşı hislerinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceği de ortadaydı. Rosalin onun rehinesiydi - yaşanan sorunlara bir son verecekti- hepsi bu.

Rosalin'in Robbie için hissettiği duygular da kafa karıştırıcıydı. Bugün gördüğü soylu savaşçı ve kız kardeşiyle ilgili anlattıkları da hiçbir şeyi değiştirmemişti. Robbie, Rosalin'in en başta sandığı tas kalpli canavar olmayabilirdi ama her şeyi bir kenara bırakıp önündeki savaşı kazanmaya odaklanmıştı ve bu konuda son derece kararlıydı. Hayatını özgürlük için savaşmaya adanmıştı. Yüce Tanrım, on sekiz yaşından beri evli olan, altı çocuk sahibi ağabeyiyle aynı yaşıydı.

"Başka hiçbir şeyin önemi yok" demişti Boyd. Rosalin ona inanıyordu.

Ama kaçma isteğinin artmış olmasının tek nedeni az önce yaşananların verdiği huzursuzluk ve hâlâ ondan aptalca hoşlanmaması değildi. Gerek olmadıkça Roger'i da onu da incitmeyeceğini anlarsa da onları Cliff'e karşı bir silah olarak kullanmaktan çekinmeyeceğini biliyordu. Rosalin buna izin veremezdi.

Yeğenin hayatını riske atamazdı. Tanrım! Zavallı Roger, atının sırtından düşmek üzereymiş gibi görünüyordu. Köyde çalışması, ardından da engebeli ve zorlu zemin üzerinde hiç bitmeyecekmiş gibi gelen yolculuk çocuğu vormuştu. Roger yalnız değildi Rosalin de ondan farksızdı. Onlar zorlu savaşçılar değildi.

Arada bir mola verdiklerinde bu konuyu Boyd'la konuşmaya başlamıştı ancak adam her seferinde Rosalin'in ricalarını yok saymış ve kızmış gibi görünüyordu.

Bir kalenin siperliğini andıran duvar ile yanındaki köyü gördüğü sırada birkaç saatlik yoldalardı ve Boyd onları bir kez daha ağaçlarla tepelerin arasına doğru yönlendirdi. Rosalin taşınan yüzde doksanının bu lanet tepelerle kaplandığından artık emin değildi. O anda normal İngiliz yollarını görmek için neler vermezdi. Bu günler geçtikten haftalar sonra bile kalçası ağrımaya devam edecekti. Neyse ki ellerinin acısı azalmıştı.

Kısa bir süre sonra gün batarken Boyd durmalarını söyledi. Rosalin, onun diğer savaşçılardan biriyle gidişini izledi. Muhafız melen çevreyi gözlemleyeceklerdi. Robbie'nin telaşı, Cliff'in yakınlarda olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Callum, Rosalin'in attan inmesine yardım etti. Rosalin, Sör Alex'in Malcolm ve Roger ile konuştuğu yere doğru gitti. İki çocuk da uzun boylu ve zayıftı. Ama aralarında sadece birkaç var olsa da farklılıkları son derece belirgindi. Malcolm, bir savaşçı gibi sağlam, dayanıklı ve güçlüydü. Bir iki gün daha at sırtında kalabilecekmiş gibi görünüyordu. Roger ise bacakları her an çökecekmiş ve bunu saklamak için çok çabalıyormuş gibiydi. Rosalin'in kalbi acıdı. Düşmanın karşısında zayıf görünmenin genç gururunu nasıl incittiğini tahmin edebiliyordu.

"Geceyi burada mı geçireceğiz?" diye sordu Rosalin umutla.

Sör Alex ona şefkatli bir gülümsemeyle baktı. "Korkarım hayır. Sadece atlara su vermek için durduk."

Rosalin, Roger'in yüzündeki hayal kırıklığına bakmama ya çalıştı. Adamların yanında dikkati ona çekmek istemiyordu. "Ama kısa süre sonra hava kararacak. Bir şeyler yemek için mola vermeyecek miyiz?"

"Tüm yiyeceklerimizi verdiniz ya," dedi Malcolm şaşkın bir ifadeyle.

Rosalin ona döndü. "Öyle mi?"

Çocuk bunu başıyla onayladı. "Evet, koydekilere verdiniz."

Kara Douglas'ın baskından getirdiklerinin ardından çok az yemekleri kaldığını fark etmemişti. Callum konuyu açtığında Boyd'un ona neden o kadar tuhaf baktığını şimdi anlıyordu.

"Az yemeye ilerlemek istiyorduk ve köyde zaman kaybetmeyi planlamıyorduk," dedi Alex, kadının suçluluk hissinin kibarca habesini yitirmeye çalışarak. "Şimdiye kadar kampa ulaşmış olabiliydik."

Ama Rosalin yaptığından pişman değildi. Zavallı köylülerin yemeye onlardan daha çok ihtiyacı olacaktı. Rosalin bir gece yemek yemeden dayanabilirdi. Midesi guruldadı. Midesi ona itiraz etse de buna dayanabilirdi.

"Zamanımız olsa bir şeyler avlayabilirdik," dedi Malcolm ona yardım etmek ister gibi. Sör Alex, şövalye gibi davranan tek erkek değildi. Malcolm da Rosalin'in kendini suçlu hissetmemesi için çabalıyordu.

Rosalin minnet dolu bir gülümsemeyle baktığında çocuğun yüzü de kızıl saçlarıyla aynı rengi aldı. Ardından yeniden Sör Alex'e döndü. "Kampa ulaşmamıza daha çok var mı?"

"Birkaç saat var. Karanlık çöktükten sonra süre biraz daha uzayabilir."

Rosalin homurdanmadan edemedi. Roger da tekme yemiş bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

"Sör Alex, bir dakikanız varsa sizinle konuşmam gereken bir şey var. Özel."

Adam bunu başıyla onaylayıp Malcolm ile Roger'ı atlarla ilgilenmeleri için gönderdi. Sör Alex, Rosalin'e yakındaki bir taşın üzerine oturmasını işaret etti ama o bunu başıyla reddetti. Ne kadar yorgun olursa olsun sert bir taş oturmak çok da cazip gelmiyordu. "Biraz yürümemizin sizin için sakıncası var mı? Bacaklarımı rahatlatmak istiyorum."

Dereye doğru ilerlediler ama Sör Alex, diğer adamlara katılmak yerine onu diğer tarafa doğru yönlendirdi. Suyun kenarına ulaştıklarında durdular. Ormanlara ve tepelere ek olarak her yerde dereler ya da Iskoçların tabiriyle kaynaklar vardı. Rosalin bunların sevimli olduklarını fark etti. Kış mevsiminin çıplaklığına rağmen kızıl bozkırlardan oluşan küçük vadilerin ortısından akan ve ağaçlarla kaplı tepelerle çevrelenen bu karanlık sular vahşi ve savaşın yıpratmış kırlara inat huzurlu bir atmosfer yaratıyordu.

"Malcolm'ın önünde bir şey söylemek istemedim ama yorunmanın ne kadar yorulduğunu görüyor olmalısınız. Gerçek yorgunluktan olmadan önce bunu asla kabul etmeyecektir. Bu tür bir coğrafyada bu kadar uzun süre at binmeye alışık değil. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum." Rosalin ona yalvarmaya başladı. "Ben ne kadar daha dayanabilirim onu da bilmiyorum. Yakınlarda geceyi geçirebileceğimiz bir yer yok mu? Bir han meselesi?"

Adam dudaklarını sıkı. "Üzgünüm, leydim. Bunlara dayanmak zorunda kalmanızı istemezdim, sonuçta bir leydiye ya da bir çocuğa uygun şartlar değil." Gülümsedi ama bu, neşeli bir gülümseme değildi. "Ama burada benim fikrimin ne kadar onemli olduğunu fark etmişsinizdir."

Sesindeki acı gayet açıktı. Rosalin, Sör Alex'i potansiyel bir muttetik olarak düşünürken yanılmamıştı. Rahatsızlığı sandığından daha büyüktü. Boyd ile aralarındaki anlaşmazlık her neyse bunun çok daha derin olduğu belliydi.

Rosalin anlayamıyordu. Bu adamlar belli ki yıllardır birlikte savaşan yakın arkadaşlardı. Çoğu zaman iletişim kurmak için konuşmalarına bile gerek kalmıyordu. Sadece bakışmaları yetiyordu. O zaman bu düşmanlık ve dargınlık nedendi?

Rosalin, Sör Alex'in nezaketinden bu şekilde faydalanmaktan hoşlanmıyordu ama onları yavaşlatmak için bir şeyler yapması

lazımdı. Cıfı'ya onlara yetişmesi için ya da kendine Roger ile bir şey söylemek için bir fırsat yaratması lazımdı. Gördüğü koy ve ne çok uzakta değildi. Eğer durabilirlerse...

"Lutfen, Sör Alex." Gözlerindeki yaşlar numaradan değildi. Çığırını yorulmuştu. "Yapabileceğiniz bir şey yok mu?"

"Seton!"

Arkaından gelen derin ses Rosalin'i şaşırttı. Alex'in koluna emdiği bile fark etmediği elini indirdi ve hemen arkalarında duran Boyd'a döndü.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" dedi Rosalin suçluluk duygusuyla. Bu hissetmesi için bir neden olmadığına göre bu çok saçmıydı. Robbie, kızın ricalarını reddettiğinden, o da bunu daha şeffaflaştırmak istemişti.

"Ne? Nasıl yapıyorum?"

"İnsanların arkasından nasıl bu kadar gizlice yaklaşıyorsun?"

"Pratik," dedi Robbie. Gözlerinde Rosalin'in tanıyamadığı bir ifade vardı. "Yeğenin yanına dön. Sör Alex ile konuşmam lazım."

Sör kelimesini vurgulayışı hakaret eder gibiydi.

Rosalin buna itiraz etmek istedi ama adamın ifadesi bundan vazgeçmesine neden oldu. Sör Alex'e soru sorarcasına baktı ve adam da başını salladı. Her nedense bu hareketi Boyd'u daha da rahatsız etmişti. Gözlerinin kararmasına ve Sör Alex'e bakarken burun deliklerinin irileşmesine bakılırsa, dövüşmeye hazır bir boğa gibiydi. Rosalin o anda genç şövalyenin yerinde olmak istemezdi.

Robbie'nin karşısındaki adama öfkelenmesinin nedeni her neyse bunun kendisiyle bir ilgisi olmamasını diledi.

Alexe özür diler gibi bir bakış atıp ilerlemeye başladı ama Boyd onu durdurdu. "Leydi Rosalin."

Rosalin arkasını döndü.

"Bir şey düşürmüşsünüz."

Rosalin içgudusel olarak yere baktı ama adam uzanıp kızı elini tuttu ve avucunu açtı. Birkaç saniye sonra Rosalin'in mavi kurdeleler ve pembe saten ipliklerle dolmuştu.

Robbie'nin gözlerine bakarken derin bir nefes aldı. Ama adamın ifadesi taş gibi sert ve anlaşılmazdı.

"Eşyalarını bıraktığın yere dikkat et," dedi buz gibi bir ifadeyle. "Birilerinin bizi takip etmesini istemeyiz."

Rosalin yavaşça yutkundu. Dudakları kurumuştu. Söyleni başıyla onayladı.

Robbie, partnerine donmeden önce Rosalin'in kendilerini duymayacak kadar uzaklaşmasını sabırsızlıkla bekledi. Kolları sıkı tutmak için kasılmış halde adama doğru eğildi. "Kahretsin, uzak dur. Ejder."

Abartılı tepkiler verdiğini biliyordu ama o anda kanında dolaşan karanlık hisler, mantıklı ve kontrol edilebilir olmaktan uzaktı. Leydi Rosalin'in Seton'la konuştuğunu her gördüğünde -bir başka deyişle her arkasını döndüğünde- bu hisler kendini gösteriyordu. Ama o lanet kurdeleleri toplayıp döndüğünde, kızının sarışın katarlarının birlikte eğildiğini ve kızın elinin Seton'un kolunda olduğunu görmüş, kontrolden çıkıp öfkeden gözleri görmeyiş olmuştur.

Seton hiç hareket etmedi, tehdidi anlamamış gibi davranmak yerine Robbie'ye uzun ve kararlı bakışlar attı. "Bunu yapacağımı sanmıyorum. Leydi Rosalin'den çok hoşlanıyorum."

"Hoşlanıyorum da ne demek?" diye patladı Robbie. "Onun kim olduğunu unuttun mu?"

Seton bunu umursamayan bir tavırla omuzlarını silkeli. "Ortak çok yanımız var. Zaten sen de bunu sık sık dile getiriyorsun. Yoksa unuttun mu?"

"Beni artık İngiliz mısın?"

"Bana zaten yedi yıldır öyle olduğumu söylemiyor musun?"

"Seni dinlemeye karar vermişimdir."

"Lanet olsun bu da ne demek oluyor?"

"Sana karşı sadakatimi savunmak zorunda kalmaktan bıktım."

"Nasıl oluyor. Son yedi yıldır akıttığım kanın en az senin kanın kadar kanı olduğunu kanıtlamaktan voruldum ve ailesinden tüm hayatından- koparılmış, korkmuş ve yardıma ihtiyacı olan biriyi görürsem -İngiliz bile olsa- onu rahatlatmak için çaba harcarım."

Robbie bir an için öyle yaşardı ki ne diyeceğini bilemedi.

"Gerçekten neler oluyor. Akıncı?" Seton durup Robbie'nin yüzüne baktı. Omuzlarını dikleştirilmiş yumruklarını sıkı tuttu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence onu kısıtlıyor. Onu istiyorsun ve beni sana tercih edebileceği ihtimaline katlanamıyorsun."

Robbie daha önce birkaç kez bunu yapmayı istemiş olsa da partnerine hiç vurmamıştı ama şu anda bunu yapmamak için kendini zor tutuyordu. Yumruğunu o ukala gulumsemenin üzerine indirmeyi o kadar çok istiyordu ki kol kasları seğiriyordu. En büyük sorun da bunun doğru olduğunu bilmesiydi.

Onu kısıtlıyordu. Hayatında ilk kez bu çırkın duyguyu hissediyor ve engel olamıyordu.

Rosalin'den etkileniyordu.

Lanet olsun, etkilenmek hafif bile kalırdı. Tek yapabildiği kızı baki onu çıplak ve altındayken hayal etmektir. Yanaklarının kızardığını dudaklarının aralanıp arzuyla adını seslendiğini -hayatı havkırdığını- hayal ediyordu. Evet. Güzel Rosalin'in -muhtemelen İngiliz gülünün- adını havkırdığını ve kızın tekrar tek başına doğmasını sağladığını aklından çıkaramıyordu. Ama bunu söylemek anlamazdı.

"Evet, Ejder Belki ki kız senin kolay lokma olduğunu biliyor. Sadece aptala bir şey yapmaman için seni uyarıyorum."

"İsteklerine kulak vermek beni kolay lokma yapıyorsa o zaman haklı olabilirsiniz. Kızın onu koruyacak birine ihtiyacı var."

Robbie bir kez daha öfkelenmişti. "Hayır, yok Ben Sanırım Ben onu korurum."

"O zaman korumaya başlasan iyi olur. Ona ve çocuğa hiç bakmıyorsun mı? O kadar vurgunlar ki zorlukla ayakta duruyorlar. Onları bir buçuk gündür neredeyse hiç yiyecek vermeden iskanın yarısı boynuca sürükledin."

"Bu kimin hatasıydı?" diye Seton'ın sözünü kesti Robbie.

Seton, ona kızın kibarlığından etkilendiğini ve aç kalmıştı sorun etmediğini bildiğini belli eden bir bakış attı. "İkisinden biri hastalanırsa ne olacak? O zaman Clifford'a ne diyeceksin?"

Lanet olsun, Robbie kor değildi. Seton'ın söylediği şeyin kendisi de görebiliyordu. Ne yazık ki sahip olduğunu yeni keşsettiği vadediği ukıye her baktığında sızlıyordu. "Clifford'ın ne düşündüğü umurumda değil ama ben de sana Fraser'in Keith ve Barclay ile birlikte Kirkton Köşkü ne gittiğini ve bu gece için bu oda avarlayacağını söylemeye geliyordum zaten."

Yaşlı toprak sahibi son derece sadıktı ve kalacakları yer, Rossalın'ın bir kez daha kaçmaya yeltenemeyeceği bir yerdi. Henry ormana gelmemiş olsalar da çok yaklaşmışlardı ve Bruce'un top raklarındalardı. Gerçi Peebles Kalesi'ndeki karargâh sadece bir kaç kilometre geride kalmıştı.

Seton gülümsekti. "Tamamen duygusuz bir pislik olmadığınızı görmek güzel."

Robbie gözlerini kıstı. "Kurdelelerin peşinden gitmek zorunda kalmasam sana planımı daha önce haber verecektim."

Seton daha da çok gülümsekti. "Bunun zekice olduğunu kabul etmelisin."

Dudaklarının kenarında hafif bir gulumseme belirdi. "Evet, bunu Fraser'in fark etmesi büyük şanstı. Yoksa Clifford tam da üzerimize gelecekti. Onu bu yaptığı yüzünden cezalandırmalıydım."

"Ama bunu yapmayacaksın."

Bu bir soru değildi. Belki de Seton onu sandığından daha biliyordu. "Tanrım, uzun zamandır partnerlerdi. Seton onun hakkında herkesten daha çok şey biliyordu. Kaşlarını çattı. Kardeşimcandan bile daha çok şey biliyordu."

"Belki yapmam" dedi. "Ama bunu düşünmesini sağlayacağım."

Seton güldü. "Bunun işe yarayacağını sanmam. Ona attığın onca oku bakışa rağmen kız senden hiç korkmamış. Belki de buların bilmediği bir şey biliyordur?"

"Bilmiyorum. Ejder Sanırım seni korkutmayı da çok uzun zaman önce bıraktım. Yoksa başıma böyle bela olmazdın."

Bu bir onay gibiydi. Başta aralarında olan uyumsuzluğa rağmen dengelerin artık sağlandığını kabul etmek gibiydi. Savaş konusunda ve savaşın nasıl kazanılacağı hakkında asla anlayamayan bularlardı ama savaşçı ve partner olarak Seton'a saygı duyuyordu.

Seton başını salladı. Bu, çok net bir cevap olmasa da Robbie, onun için bir anlamı olduğunu görebiliyordu.

Kısa bir süre sonra partnerine, "Onlara iyi haberi sen mi vermişsin, ben mi vereyim?" dedi.

İkisi de bu sorunun anlamının görüldüğünden daha derin olduğunu biliyordu. Seton'ın kahraman rolünü üstlenmeye devam etmesine izin verebilirdi ya da...

Robbie, partnerinin gözlerine baktı. "Ben hallederim."

Ne tür olduğunu bilmiyordu ama bir iddiada bulunduğunu keşsetti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir yastık görmek Rosalin'i neredeyse ağlatacaktı. Küçük, dolgu ve kumaş kaplı bir yastığın onu ağlatabileceği gerçeği, ne kadar yorgun olduğunun kanıtıydı. Boyd'un geceyi konaklayarak geçirmelerini kabul etmesine hem çok minnet duymuş hem de çok şaşırmıştı.

Ama kalacakları yeri görünce bunun nedenini daha iyi anladı. Korumalı bir çiftlik evine dönüştürülmüş olan eski ahşap kule, dımdık bir dağ geçidinin kenarında yer alıyordu. Çok iyi korunan tek bir kapısı olduğundan kaçmak neredeyse imkânsızdı. Neredeyse. Ama Rosalin şansını denemeye kararlıydı. Kurdele planı suya düştüğüne göre bir şeyler yapması lazımdı.

Roger ile birlikte, çiftçinin kendilerine çok lezzetli bir yemek verirmiş gibi verdiği biftek çorbasını ve bayat ekmeği iştahla ve diler. Ardından da Boyd tarafından, iki kat yukarıdaki tavan arasındaki odalarına götürüldüler.

Binayı ilk gördüğünde doğru tahmin etmişti. Evin en üst katında dağ geçidine bakan oda onlara verilmişti. Odanın yüksekliği ve konumu yetmezmiş gibi kaçmalarını imkânsız kılmak için Boyd da kapılarının önünde uyuyacaktı.

Ev sahipleri şaşırtıcı derecede düşünceliydi. Sadece yıkanmaları için su vermekle kalmamış, dişlerini temizlemeleri için macun bunun için adama dua etmişti- ve saçlarını

taramaları için tarak da vermişti. Kösedeki küçük bir demir soba, odaları böyle güzel ısıtıyordu ki kömür kokusunu yok saymaları zor olmuyordu.

Odadaki kepenkli pencerelerden birinin alt tarafına küçük bir yatak yerleştirilmişti ve yan taraftaki bir kapının arkasında da kumbeşler için konmuş birkaç örtü vardı.

Yatak ve pencere, Rosalin'in aklına bir fikir getirdi. Yıkanıp yatak için hazırlandıklarında bunu yegeniyle de paylaştı.

Roger, halasına kocaman açtığı gözleriyle baktı. "Ne yapmak istiyorsun?"

Odanın diğer tarafındaki adamın farkında olan Rosalin, parmağını dudaklarına götürüp yegenine sessiz olmasını işaret ederek planını anlatmaya devam etti. "Kraliçe Matilda gibi," diye ekledi. "Oxford Kalesi'nden nasıl kaçtığını hatırlıyor musun? Çarşafları birbirine bir halat gibi bağlar ve bir ucunu da yatak başlığına geçirirsek..." -yatak başlığının yeterince sağlam olmasını umdu- "... pencereden inebiliriz."

Kraliçe -ya da İmparatoriçe- Matilda, Oxford'da Kral Stephen'in kuşatması altındayken, benzer şekilde adamları tarafından duvardan sarkıtılarak kaçmıştı. Karla kaplı çevrede seçilememek için beyaz giymiş olmasıyla ünlenmişti.

"Dağ geçidini görmedin mi? Buradan zemine kadar on-on iki metre mesafe olmalı."

"O zaman çok fazla çarşaf kullanmamız gerekecek." Rosalin odadaki tek mumu alıp kepenkleri dışarı bakmasına vetecek kadar araladı. Ona, gitmeyi planladığı odanın sıcaklığını ve güvenliğini hatırlatırcasına dışarıdan buz gibi hava geldi. Korkunç karanlığa doğru bakarken ürpermemeye çalışsa da pek başarılı olamadı. "Bak, o kadar da kötü görünmüyor. Hiç muhatız görmüyorum."

"Bunun bir nedeni olmalı," dedi Roger. "Akli başında olan biri bu pencereden tırmanır mı ki?"

Rosalin yeğeninin haklı olduğunu biliyordu. Oda çocuk kadar korkuyordu ama en azından denemeleri lazımdı. Bu, ona izin vermeyecekti. "O kadar da kötü olmayacak. Göreceksin. Ve aşağı indiğimizde, az önce yakınından geçtiğimiz kaleye dönmemiz çok uzun sürmeyecek."

Roger bunu başıyla onayladı. "Orayı ben de gördüm. Bana nerede olduğumuzu bilseydim. Ama bizi Ettrick Ormanı'na götürdükten konusunda haklıysan muhtemelen İngilizlerin elinde olan Melrose, Selkirk ya da Peebles Kalelerinden biridir."

Rosalin bunu başıyla onayladı. "Baban da muhtemelen ya da onlardan birine doğru ilerliyordur."

Roger bu fikre ısınmaya başlıyordu. "Belki de haklısınız. En azından denemeliyiz. Ormandan çıkmamız çok daha zor olur. Ama bunu yapacaksan bir şartım var."

Rosalin, çocuğun otoriter duruşunu görünce gülmek için kendini tutup konuşmasını işaret etti.

"Önce ben gideceğim."

"Kesinlikle ol..." Buna itiraz edecekken çocuk onu susturdu.

"Bir şeyler yolunda gitmezse ben senden daha uzağa zıplaya bilirim."

Bir şeyler yolunda gitmezse endişelenmeleri gereken son şey zıplamak olurdu. Rosalin buna itiraz etmek istedi ama Roger'in yüzünde, Cliff'in inatçı tavrını görebiliyordu. Ona bir süre baktı. "Pekâlâ, sen de bana bir söz vereceksin. Eğer bir sorun olursa durmayacaksın, beni beklemeden yardım bulmaya gideceksin."

Roger ona bakıp başını salladı. İkisi de şartlardan memnundur olmamıştı. Bu da iyi bir anlaşma yaptıkları anlamına geliyor olmalıydı.

Rosalin, çocuğun alnındaki saçı uzaklaştırıp şefkatle gülümsemedi. "Biraz uyu. Buna ihtiyacımız olacak. Ben ortalık sakinişince seni uyandırırım."

Roger buna itiraz edemeyecek kadar yorgun olduğundan başını salladı. "Orada hen uyuyayım." Tavan arasını işaret etti. "Sen beni göç." Kaşlarını huzursuz bir şekilde çatı. "Ya da belki de babam evdeyken uyusam daha iyi olur. O adamın sana baktığından hiç hoşlanmadım."

Rosalin de bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi ama Roger çok kaygılı görünüyordu. Çocuğun halasını koruma. Rosalin'in kalbini ısıttı.

Asıl korunması gereken Roger'di. "Buna gerek olacağını sanmıyorum." Çocuğun gururlu tavrını fark edip ekledi. "Ama tekliğin için teşekkürler. Bana o şekilde bir zarar veremez."

Bu gün öğrendiklerinin ardından Robbie Boyd'dan korkmanın nedenlerinden birinin tecavüze uğramak olmadığını anlamıştı.

Ya Rosalin'in özgüveninden etkilenen ya da kendisi de aynı şekilde. Ya da Rosalin, ona dalgın bir bakış attı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi Rosie-lin Hala?"

Rosalin, yeğeninin dikkati karşısında şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Ben..." Dudağını ısırdı. "Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum," dedi dürüst bir şekilde.

Roger da buna karar veremiyormuş gibi kaşlarını çatı. "Sandığım gibi biri değil. Bir eşkiya gibi davranmıyor. En azından sürekli öyle davranmıyor. Ama babam onun adının anılmasından bile nefret ediyor. O yüzden kesinlikle çok fazla kötü şey yapmış olmalı."

Rosalin bir süre düşünüp Boyd'un bugün ettiği ıhtıatları hatırladı. "Öyle olduğundan eminim ama iki taraf da savaş adı altında pek çok kötü şey yaptı. Tamamen iyi ya da kötü birilerini bulmak çok zor. İnsanlar genellikle bu ikisinin arasında bir yerde."

Halasının söyledikleri Roger'in kafasını karıştırırsa da başını salladı. Çoğu insan gibi o da sadece siyah ve beyaz görmek

istiyordu. Grinin tonları olmamalıydı. Ama Rosalın, Robbie Boyd'un son derece gırtlı olduğunu görmeye başlıyordu. Acı veren kahığunun altında, hatırladığı adamdan bir şeyler daha vardı. Taş kalpli ve acımasız bir eşkiye olmayabilirdi ama biraz daha şövalye de değildi. Muhtemelen aynı şey Cliff için de söylenirdi.

Rosalın sonraki birkaç saati -gözlerini kapatmaya çalışarak edemediğinden- Roger uyumadan hazırladıkları kepenkleri birine bağlayarak geçirdi. Aralık kepenklerden süzülen ay ışığında çarşalları urup uçlarını bağladı. İş bittiğinde on iki metre uzunluğundaki güçlü halatlarını hazırlamıştı.

Neyse ki ahşap yatak gayet dayanıklıydı. Çarşalları bir ucunu kalın direğe bağlayıp diğer ucunu da pencere kenarına. Son birkaç metreden atlamak zorunda kalabilirlerdi ama yeterince uzun olmuştu.

Aşağıdan gelen sesler tamamen kesildikten ve herkeşin uykusundan emin olduktan sonra Roger'ı uyandırdı.

Odanın içinde hayalet gibi ilerleyip yatağın üzerine çıktılar. Kepenkleri dikkatli bir şekilde açtılar. Roger halatı sıkı tuttu, pencere pervazına çıktı ve aşağı baktı. Rengi altı. Beş dakika damar da atmaya başlamıştı ama tereddüt etmeden ilerledi. Birbirlerine baktılar ve çocuk inmeye başladı. Rosalın uzanıp tutmak isterken nefesini tuttu. Roger, halasının hislerini hatırlamış olmalıydı. "Sözünü unutma," diye fısıldadı.

Rosalın olduğu yerde kaldı. "Sen de."

Ve sonra Roger gitti. Acı veren beş dakika boyunca, Rosalın ipin çocuğun ağırlığıyla gerilişini izledi. Birkaç kez yatak gıcırda ve Rosalın'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Ama taşıması, İp Roger'ı taşımıştı! Sonunda -en sonunda- ip gevşedi. Robbie yere inmişti.

Rosalın aşağı baktı. Onu göremese de emindi. Roger'in ağırlığını test etmek için yaptığı gibi ipi çekti ve pervaza tırmandı.

Ama ahşap ahşaba değmeden felaket gerçekleşti. Kepenk tahtanın arkasına değildi. Rosalın yanlışlıkla duvarı çarpıp kepenk gurultusuyla dış duvara çarpmasına neden oldu.

Kepenklerin, gecenin sessizliğini kılıve çanı gibi bozmasını Robbie duymamış olabilir miydi.

Anı hareketlilik ve kapıdaki ses, oyle olmadığını gösterdi. Son birkaç kepenk kapının sürgüsünü çekmişti.

Rosalın Kapiyı açtı.

Rosalın dışarı çıktı ve kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Sanki ona atlamasını söylüyor gibiydi. Yeğeninin arkasından gıdıp kaçan bir elinden geleni yapmasına yardım eder gibiydi.

Ama Roger'a bir şans vermeliydi. Hemen halatı çözup aşağı atıp kepenkleri kapattı. Kapı gurultulu bir şekilde açıldığında, den bala sürgünün üzerindeydi.

Robbie çok huzursuzdu ve bu yüzden uyumaya çalışmadı. Bu yüzden verine sırtını kapiya yaslayıp oturdu ve kanını alevlendiren kapi verine Kirkton'un sert viskisine odaklanmaya çalıştı.

Robbie uyuyamıyordu. Arkasındaki odada uyuyan kadına o kadar yakınmıştı ki duyduğu her gürültüyle kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Ama bu seferki farklıydı. Ayak sesi ya da fısıltı değildi. Robbie'nin donerken gıcırdattığı yatağın sesine de benzemiyordu. Gecenin bir varısı gelen anlamsız ve büyük bir gürültüydü. Robbie hemen cevap vermeyince kapiya omuz atıp zayıf sürgüyü kullanarak içeri dalmakta tereddüt etmedi.

Soğuk hava aniden yüzüne çarptı. Pencere açıktı. Yatağının kenarında dizlerinin üzerine çökmüş ve ellerini kepenklere uzatmış olan Rosalın da bu şüphelerini doğruluyordu. Rosalın şaşkın bir sesle ona dondu. Robbie, gözlerindeki ifadenin panik

olduğunu düşündü ama sadece şaşkınlık da ne için var?

Robbie kapıyı arkasından kapatıp sert bir şekilde oturdu. "Ben de sana avnısını soracaktım."

Robbie, kızın teninin nasıl ısındığını ve hoynunda bu damane nasıl hızlı atmaya başladığını görecektik kadar yakınındaydı. Kızın çok gergindi. Ama bunun nedeni odasına girip duş aldığı suyun kokusunu alacak kadar yakınında duruyor olması mıydı yoksa başka bir şey miydi genç adam bundan emin değildi. "Neden kepenkler açıktı?"

Robbie ona o kadar yakından bakıyordu ki boyunun hızlandığını görebiliyordu. "Oda çok ısıyor. Ben de kepenklerden birini araladım. Uyurken rüzgardan soğulduğundan acılmış olmalı. Seni uyandırdığım için özür dilerim ama gördüğün gibi endişelenmene gerek yok."

Odaya hızlıca bakınca Rosalin'in haklı olduğunu gördü. Odanın ortasında soba komurle doluydu ve odanın diğer tarafındaki kepenkler de açılmıştı. Küçük masanın üzeri, Kirkton'dan istediği eşyaları doluydu. Müm, komodinin üzerinde, vata da pencerenin önündeydi.

Her şey olması gerektiği yerdeydi.

Ama yolunda olmayan bir şey vardı. Rosalin'in arkasındaki kepenklerin sargısına uzandı. Robbie'nin eli onundan geçerken göğsüne değince Rosalin anı bir nefes aldı. Robbie de dokunuşla ırkıldı. Tüm duyuları dikkat kestirse de kıza dönmedi.

Robbie eğilip dışarı baktı. Bu bir hataydı. Rosalin'in o kadar hafif hafif gelen kadınsı kokusu derinleşti ve tüm duyularını işleyerek Robbie'nin boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Atın üzerinde geçen iki günün ve yanan bir binanın içinde sıkışık kalmanın ardından insan nasıl bu kadar güzel kokabilir

Robbie kadınların erkekleri delirtmek için kullandığı gizli bir silah mıydı?

Karanlıkta hızlı bir şekilde kontrol ederken tüm bedeni sanki bir şey göremeyen bir şekilde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu söylerdi ve bu güdüler onu o kadar çok kez kurtarmıştı ki onları kontrol etmesi mümkün değildi.

"Çocuk? Roger nerede?"

Karanlık olsa da Robbie, kızın yan taraftaki çatı katına giden gözlerinin ışıldadığını fark etti. "Uyuyor."

Robbie kapıya doğru ilerlemeye başladı ama Rosalin elini kolunu yavaşça koyup durmasını sağladı.

"Tanrım! Kanı deli gibi akıyordu. Rosalin çok yakınındaydı ve ona dokunuyordu."

"Lütfen onu uyandırma. Çok yorgun ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Bubirlerine baktılar. Aralarında bir elektrik oluştu. Robbie'nin nefesini kesip kalbini durduran, ona zeminin ayaklarının altından kavdığını hissettiren bir histi bu.

Kanı ısınmış, bedeni sertleşmişti. Uçurumun kenarından düşmemek için kendini kontrol etmesi gerekiyormuş gibiydi. Dokunmamak için çabaladı. Ama bu, kazanamayacağı bir savaştı.

Kalbi hızlandı ve kasları gerildi. Kaçınılmaz sonun ağırlığını hissetti. Bu, onun için bile çok ağır bir yükü. Rosalin'in kadar çok ısıtıyordu ki güzel tadını dilinde hissedebiliyordu.

Rosalin'in bakışları dudaklarına indi. Ardından dudaklarını aradı ve Robbie'ye yaklaştı.

Bu küçük davete karşı koymak çok zordu. Robbie savaşı kaybetmişti. Dudaklarını onun dudaklarına indirirken derinlerden

bir inleme geldi. Bir an için kendini ilk kez opuştuğunu hissetti. Kızın dudaklarının bu kadar lezzetli olduğunu ona tutkulu retin kişi olma isteğiyle yapıp tutuşmasına neden oldu.

Ama sonra her şey değişti çünkü Robbie bu kez geri çekildi. Bu kez, opuşmayı iletme isteğine karşı koymadı. Kızın tatlı yumuşaklığının keyfini çıkardı. Rosalın'nın dudaklarını kendi dudaklarının arasına alıp onları nasıl aralıyor, onu okşamasına nasıl izin vereceğini öğretti.

Evet, onu okşuyordu. Dilinin uzun ve ağır hareketlerini okşarken Rosalın da karşılık verdi. Dilinin ilk hareketi Robbie'ye inlemesine neden oldu. Neredeyse dizlerinin başı çıcaıcaı.

Bu inanılmazdı.

Kemikleri eriyordu.

Kanı kaynıyordu.

Aklını kaybediyordu.

Tanrım, bu zamana kadar hissettiği en güzel his. Ve her bir dokunuşla daha da güzelleşti. Daha da ısındı. Nihayet, inandı.

Robbie, daha önce eğitici rolünü üstleneceğini hiç düşünmemişti. Yatağında deneyimli kadınları tercih ederdi ama bu kez zevk aldığı ve kendini, kızın yumuşak inlemeleriyle keşfetmesine kapıldığını fark etti.

Bunun Rosalın için yeni bir şey olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Daha önce hiçbir erkeğin onu bu şekilde opmesine izin vermediğini biliyordu. Tutkularını ilk ateşleyen kişi Robbie olmuştu.

Robbie, aniden ona güç veren -bedeninin diğer kısımlarını terisi istiyor olsa da- beklenmedik bir şelkat dalgası hissetti. Yavaşladı.

Sadece bir opuşuk, dedi kendi kendine. Bunu daha önce de yaptı.

Ama bu anda yepyeni hislerle savaşıyordu. Onu opmek. Sebep, sadece tadının çok güzel olması değil, dudaklarının da hayatında tattığı en yumuşak dudaklar olmasıydı. Dilinin diline hafif dokunuşları, Rosalın sanki erkekliğini yalması gibi hissetmesine neden oldu. Aynı anda hem yapıp hem begu gibi hissetti. Huzurluydu. Gerçekten huzurluydu. Çok zamandır ilk kez -Tanrım, en son ne zaman olduğunu bile hatırlamıyordu- içindeki huzursuzluk rahatlamıştı. O anda ne olması gerektiğini biliyordu.

İçinde her şeyi yok eden bir zevk hissetti. Tek düşünebildiği şeylerin arasındaki yanakların yumuşaklığı, gül kokusu, kendisi ve vasıyan bedeninin hissettirdikleri ve onu bu şekilde sonsuza dek opebilecek oluşuydu.

Keşke bu kadar sıcak olmasaydı. Damarlarındaki kan gumbur gumbur akıyor, kalbi göğüs kafesinden taşacak gibi oluyordu. Keşke kızın zevkle inleyişi, Robbie'nin kasıklarına ulaşıp onu uykırtmıyor olsaydı. Keşke Rosalın'nın elleri Robbie'nin omuzunda olmasa, tırnaklarını omuzlarına bastırmasa, giderek artan zevkini ilkel bir şekilde göstermeseydi. Keşke göğüsleri, Robbie'nin göğüs kafesine sürtmese, Robbie'nin erkekliği karnına kadar uzanıp zonklamıyor olsaydı. Ve Keşke Rosalın kalçasını oynatmaya başlamasaydı...

Evet, özellikle bunu yapmasa çok daha iyi olurdu. Hafif dokunuşu, tatlı sürütmesi ve kalçasıyla onun kasıklarında küçük dardeler çizmesi, Robbie'nin içinde bir şeylerin serbest kalmasına neden oldu. Zihninin gerisindeki ona sahip olmasını isteyen ses, artık yüksek tonda bir kukremeye donmuştu. Rosalın'nın de onu çok istediğini bilmek, kontrol altında tuttuğu düzinleri bırakmasını sağladı.

Rosalin tüm bunların olmasını istememişti ama haşladığında o kadar kaçınılmaz -kader gibi- geldi ki bu kadar geçikmemişti.

Dudaklarının onunla ilk buluşmasında hissettiği büyü ve mukemmel his ile şaşkınlık, Robbie onu gerçekten öptüğünde hissettiği kusursuz duygu karmaşasının yanında bir hüçtu.

Rosalin önce ısındığını, viskunun haş donduren tadına boğulduğunu ve tam olarak anlamlandıramadığı duyguların bedenine ele geçirdiğini hissetti. Vahşi duyguların, kuvvetli duyguların nefesini kesen, kalbini durduran ve bedeninin eriyip sıcak bir havuza donuştuğunu hissettiren yoğun duyguların.

Rosalin, o ilk deneyimin ardından da birileriyle oyuşmuştu ama asla böyle olmamıştı. Bu kadar derin ve nefes kesici değildi. Böyle bir arzu, böyle bir sahiplenme, böyle yetenekli bir tabirlik edicilik ve şerikat yoktu.

Bu, onun için en büyük şaşkınlıktı. Bu sert savaşçı, bu acımasız fedai, kutsal bölgelerde fırtına gibi esip her yeri yağmalayan bu adam, onu şeffaflı bir şekilde opebiliyordu. Dudaklarının dilinin yumuşak dokunuşları komuta etmiyor, yalvarıyordu. Bu inanılmaz güçteki adam istediğinde ne kadar da nazık olabiliyordu. Rosalin buna asla inanamazdı ama şu anda yatağının üzerine hafif dız çokmuşken Robbie'nin göğüs kafesine yaslanmış dünyadaki en değerli şey kendisiymiş gibi öpülüyordu.

Robbie'nin eli çenesini tutuyor, bir kılıcın sapını son derece öldürücü amaçlarla tutabilecek olan iri ve nasırlı parmakları Rosalin'in yanaklarını bir annenin yeni doğmuş bebeğini okşayacağı şekilde nazıkçe okşuyordu. Bir yandan da dilinin usta hamleleriyle dudaklarını aralıyordu.

Usta vavaş ve dizlerinin hâgını çözecek kadar sevimliydi. Bu samimi istilânın hissettirdiği şaşkınlık, bunun son derece doğru olduğu hissiyle yok oluyordu. Robbie'nin dilinin diline değdiği son derece duğal ve kusursuzdu.

Bir hareketi onu daha derine çekmek için hesaplanmış. Onun urperip inlemesi için planlanmıştı sanki. Daha istemesi için. Rosalin buna dayanamıyordu.

Ama belli ki Robbie'nin acelesi yoktu. Kızı deh edecek şekilde kolları eline geçirmişti ve onu bu şekilde saatlerce öpmekten memnûn olabiliyordu.

Ama Rosalin'in içinde bir şeyler buyuyordu. Anlamlandıramadığı bir şeyler. Sıcak, güçlü ve kaygı verici bir şeyler. Robbie'nin şeytani dokunuşları daha istekli bir hal aldı.

Rosalin'in miltilleri de artık daha ısrarlıydı. Dilinin yumuşak hamleleriyle çizdiği daireler daha cesur ve daha istekliydi. Ken-

Robbie'ye bırakıp göğüslerini, onun sıcak ve taş gibi sert göğüs kafesine bastırıyordu. Yüce Tanrım, göğüs kafesi çok etkilemişti. Tüm sert hatlarını, çeliği andıran kısımlarını ve kaya gibi çıkıntılarını hissedebiliyordu. Bedenine her zaman hayranlık duymuştu ama uzaktan hayran olmakla onun gücüne bu şekilde yakın olmak arasında fark vardı. Robbie son derece in ve güçlüydü.

Tüm o kaslarla sarılması, bedeninin ısınmasına, ağırlaşmasına ve daha yakın olmak istemesine neden oluyordu.

Özellikle de -bunu bilmek bacaklarının arasının ısılmasına neden oluyordu- karnına sarktandığını hissettiği o uzun ve kalın uzvu...

Rosalin inleyip gerildi. Kendini ona hastırıp sürttü ama bu da yetmedi. İçinde beliren his azalmıyordu. Giderek buyuyordu. Ona dokundukça, öptükçe, bedenleri birbirine değdikçe bu istek de artıyordu.

En azından artık yalnız değildi. Robbie onu daha sert - daha derinden- öpüyor, kontrolünü kaybetmiş gibi davranıyordu. Dudaklarını, Rosalin'in dudaklarında gezdirdiği ve onu saf bir coşkuyla öptüğü sırada çenesinde beliren sakalı, Rosalin'in çenesinin hassas tenine sürüyordu.

Robbie'nin inlemeleri de Rosalin'ininkilerin yansıması gibiydi. Nefes alıp verişleri ise en az kızınki kadar hızlıydı. Kalbi onun kadar hızlı atıyor, teni onunki gibi alev alıyordu.

Rosalin bir erkeğe hunları yapabildiğini fark edince baş dönürken bir kadınlık gururuyla keyiflendi. Robbie de onun kadar etkilenmişti.

Robbie'nin dudakları Rosalin'in dudaklarına ve ardından da boynuna indi. Nefesinin ıslaklığı, Rosalin'i urpertip tenini boydan boya operken titremesine neden oluyordu. Kızın bedene sarıldığı elini yukarı doğru kaydırıp göğsünü avuçladı. Zevk o kadar keskindi ki Rosalin'in tek yapabildiği inleyip kendini bedeminde bırakıyormuş gibi görünen bu ıtır ve sıcak ele daha çok bulaşmaktı.

Robbie onu arkaya doğru eğip bir kez daha öptü. Bir yandan da şeytani dokunuşlarla göğüslerini sıkıştırdı. Meme uçlarını sertleşene kadar avuçluyor, sıkıştırıyor ve parmaklarının arasına da sıkıyordu.

Rosalin'in içinde bir duygu fırtınası vardı. Ah Tanrım. Robbie bunu nasıl yapıyordu? Ona nasıl bu kadar iyi hissettirebiliyordu? Boyle in ve sert eller nasıl olurdu da böyle benzersiz bir arzuyu uyandırabilirdi?

Rosalin olup cennete gittiğini düşünüyordu. Ardından Robbie eli ile dudaklarının yerini değiştirdiğinde gerçekten cennete gittiğinden emin oldu. Her nasılsa elbisesinin ipleri, Robbie'nin dudaklarını kumaşın altına itmesine izin verecek kadar gevşemişti. Onu dışlarının arasına alıp çektiirmeden ve emmeden önce ılık dalyile daireler çizişini hissetmek...

Rosalin, bacaklarının arasındaki tuhaf ve zonklayan bir hisle çılgık attı.

Çılgığı Robbie'yi etkilemiş gibiydi. Adamı küfür etti. Hatif ve telafsız hareketleri daha ısrarlı ve kararlı bir hal aldı.

Rosalin bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde bütün üzerine uzanmıştı. Robbie de üzerindeydi. Son derece in ve sert olsa da hissettirdiği şey gayet güzeldi. Rosalin sıkılaşarak hissetmekten çok memnundu. Bu ona tuhaf bir güvende olma ve yakınlık hissi veriyordu.

Robbie onu emdiği sırada gözlerini kısa bir süreliğine açıp doğru eğilmiş olan koyu renkli başını gördü. Ama arzu öyle kuvvetlendi ki gözlerini yeniden kapattı ve dudaklarının arasından bir diğer çılgık süzülde.

Robbie bir şeyler söylüyor, Rosalin'in teninin üzerinde Galce bir şeyler mırıldanıyordu. Rosalin ne dediğini anlamasa da bu deninden gelen sesin ona yapmak istediği şeyleri anlattığından emindi.

Robbie'nin dudakları bir kez daha dudaklarına ulaştığında sıcaklık düşündü ve bedeni urperdi. Robbie geri çekilip Rosalin'in gözlerine baktı. İçerisi karanlıktı. Kepenklerden süzülen ışık solgun olsa da Robbie'nin bakışlarındaki kuvvetli hisleri görülebiliyordu. Bu hisler, Rosalin'in kalbinin duracak gibi olması ve nefes alıp verişlerinin hızlanmasına neden oluyordu. Robbie'nin bakışları çok ateşliydi. Rosalin'i istiyordu. Bunu görebiliyordu. Ama bu, istemekten fazlası olmalıydı. Rosalin'e kalbini istediğini düşündüren ilkel ve yoğun bakışlar atıyordu.

Bu ifadenin Rosalin'i korkutması lazımdı. Ne yapmak istediğini biliyordu. Onu durdurmak için bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Şu anda istediği şeyin imkânsız olduğunu biliyordu.

Ama bu bakış onu etkisiz hale getirdi. Ona hayır diyemedi. Robbie'nin elinin elbisesinin altına doğru kaydığını anladığı ve ne yapacağını tahmin ettiği anda bile bir şey yapamadı. Robbie ona dokunduğunda ve Rosalin'in tüm bedeni yıldırım çarpmış gibi hissettiğinde bile...

Rosalin derin bir nefes alıp titredi. Robbie, bacaklarının arasındaki hassas vere parmağını hafifçe sürüttüğünde tüm sınır uçları gerildi.

Tanrım! Bacaklarının arasına bir ısı ve ıslaklık topladığını biliyordu. O anda düşünebiliyor olsa utanır ve bu tuhaf zıtlıklardan birini olduğunu merak ederdi. Ama sonra Robbie ona bir kez daha dokundu. Tek düşünebildiği bunun ne kadar güzel hissettirdiği ve onun buna devam etmesini ne kadar çok istediğiydi.

Nasırlı parmak uçlarının hafif dokunuşları yeterli değildi. Rosalın dudaklarının arasından sızlanma ile valvarma, hafif bir ses sızıldı. Bedeni tuhaf bir huzursuzlukla sarsılıyor du. Sanki hareket etmek istiyor ama bunu nasıl yapması gerektiğini bilmiyor gibiydi.

Robbie ona bir kez daha dokundu. Rosalın artık daha fazla dayanamıyordu. Kendini ona yasladı. Bedeni farkında olmadan daha fazla baskı hissetmek istiyordu.

Robbie iniltiyi andıran bir ses çıkardı. Yüzü karanlık ve gergindi. Sanki bu ölçülü dokunuşları kontrolünü kaybetmesine neden oluyormuş gibi çenesini sıkı. Bakışları Rosalın'ın üzerine desken alev alevdi. Onu yoğun bir şekilde sarıyordu.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi gergin bir şekilde "Seni titretmek için sabırsızlanıyorum"

Rosalın bunun ne demek olduğunu bilmiyordu ama umurunda değildi çünkü sonunda Robbie ona istediği şeyi verecekti. Onu elile kavıyor, okşuyor ve ardından "Tanrım!- parmağını içine itiyordu.

Onu dilyle yaptığı gibi okşuyor, içine doğru parmağını itip zevkle dolana kadar daireler çiziyordu. Arzuyu daha fazla karşı edemeyen genç kızın vücudundaki hafif zıtlıklar, artık sert bir kasılmaya dönüşmüştü. "Robbie! Ah Tanrım, luttien!" Onun altında kıvranıp çığlık attı. Bir his tüm bedenini sarmıştı. Sonunda kendini bıraktı. Çok yoğun, şiddetli ve buyulu bir zevk dalgası ona kapıldı. Cenneti görmüş gibiydi.

Rosalın'ın boşalmasını izlemek ve hedenini saran zevkle kavırmamasını duymak Robbie'ye bir şeyler yapmıştı. Bedenindeki tepkisinin dışında -ki bedeni ile son derece heyecan ve kirlenme noktasına yakındı- göğüs kalesinde yer alan ve sızdıran bir his vardı. Rosalın'la birlikte olmazsa, ona sahip olmazsa olacakmış gibiydi.

Tanrım çok güzeldi. Her erkeği arzuyu kıvrandıracak es-tetik tahrik edici bir bedeni vardı ama Robbie arzuyu daha önce de tatmıştı. Bu ilkel istek, kemiklerine kadar ulaşan arzu ve tüm bedenine işleyen ihtiyaç daha önce yaşadıklarına hiç benzemiyordu. Çok derinden, diplerde bir yerden geliyordu. Sadece bir verim varlığından bile haberdar değildi.

Bu his her şeyi yuttu. Rosalın'ın kim olduğu ve neden burala bulunduğu umurunda değildi. Bunların hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, kızın kollarındayken hissettiği...

Bir şey hissediyordu. Güçlü, sağlam ve güzel bir şey...

Zevkle attığı yumuşak çığlıklar hala kulaklarında çınladığı gibi bacak zırhı ile pantolonunun iplerini çözdü. Tüm ağırlığı kızın üzerine vermemek için yan tarafa uzandığı sırada alnı zemindeydi.

Rosalın altında uzanmıştı. Bedeni yumuşacık ve acı verecek kadar tatlıydı. Boşalmanın etkisiyle zayıf düşmüş ve iyice yumuşamıştı. Çok hazırdı. Rosalın'ın ıslaklığı hâlâ Robbie'nin parmak ucundaydı. Ne kadar hazır olduğu ortadaydı.

Robbie'nin erkekliği pantolonundan dışarı çıktı. Soğuk akşam havası gergin tenine vurduğunda hızla içine girme isteğine zorluk karşı koydu.

Hazır olup olmadığını kontrol etmek için kendini avuçlarına almaya gerek yoktu. Patlamak üzereydi.

Rosalın'ın üzerine inip bacaklarının arasına yerleşti. İçgudu onu başını arkaya atıp içine girmesi için onu zorluyordu.

Rosalin onu durdurmayacaktı. O da Robbie'yi, onun kendisini istediği kadar çok istiyordu. Robbie bunu gözlerinden anlayabiliyordu.

Donup kaldı. O kısacık bir anda kanında kükreleyen kızıl arzu dalgasının ve bacaklarının arasındaki zonklamanın dışında bir şey duymadı. İlkel arzusunun içinde kaybolmak üzere olan insani bir ses. Bu sesi yok sayıp acı ve otkeyle bağışlamak istedi. Bu ses ona yaptığının yanlış olduğunu söylüyordu. İkisi de bunu çok istiyor olsa da onun bekâretini alamayacağını söylüyordu.

Tanırım, bunu çok istiyordu! O kadar çok istiyordu ki ona sahip olma isteğine karşı koyarken tüm bedeni titriyordu.

Rosalin ona ait değildi ve asla olamazdı. Ve belli ki Robbie gururunu sandığı gibi tamamen yitirmemişti.

Rosalin'in soru sorarcasına başını yana eğmesi son darbeye oldu. Robbie sert bir kudur savurup ona arkasını döndü. Sanki bu sayede aklını toplayıp düşünebilecekmış gibi.

Ama düşünemiyordu. Acı çekiyordu. Tüm bedeni öfke ve kavganın bir arzusuyla zonkluyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki nefes alamıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Rosalin. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Robbie'yi rahatlatmak isteyerek elini omzuna götürdü ama adam ondan uzaklaştı. İçinde bulunduğu durumda ufacık bir temas bile dayanılır gibi değildi. Yatağın kenarına oturup başını eğdi. Kanında baş gösteren yangını durdurmaya çalışıyordu. Ama bu işe yaramadı. Kanı deli gibi akıyor, bir yerlere gitmek için yer arıyordu.

Robbie'nin buradan çıkması lazımdı. Ayağa kalkıp hızla kıyafetlerini giydi. Rosalin'in yatakta darmadağın halde arkasına yaslanmasına bakmaya cesaret edemedi. Dağınık saçlarına, kızarmış yanaklarına ve şişmiş dudaklarına karşı koyamayacağını biliyordu. "Özür dilerim," diyebilirdi kısaca. "Bu asla yaşanmamalıydı."

ONUNCU BÖLÜM

Bu asla yaşanmamalıydı, diye gece boyunca sürekli tekrarladı. Asıl zor olan ve kendine sormadığı soru, bunun nasıl yaşanmamalıydı. Daha önce sevişirken kendini boylesine kaybetmemişti. Her zaman kontrol onda olurdu. Her zaman farkındaydı. Lanet olsun, bir kadın onu dudaklarının arasına almışken aynı şekilde boşalabilir ama aynı anda bir sonraki görevini yerine getirebilir da olabilirdi. Fakat Rosalin Clifford'ı öptüğü dakika hemen sonrasında neredeyse içine girecekti. Başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Robbie...

O anı unutmaya çalıştı. Ama kızın boşaldığı anda adını söylemeyi asla unutamayacaktı. O yumuşak ve tahrik edici ses, hatta onun geri kalanı boyunca rüyalarına girecekti.

Lanet olsun, Robbie'nin nesi vardı? Rosalin'in kim olduğunu nasıl unutmuyordu? Kız, onun rehinesiydi. Onun korumasındaydı ve uzun günahlar listesine bir de 'Masumları Kirleten' sıfatını eklemek istemiyordu. Rosalin, Clifford'un kız kardeşi olsa bile...

Seton'u uyandırıp Rosalin'in kapısında muhafızlık yapmasını söylediikten sonra gecenin soğukunda hem kanını soğutmaya hem de düşüncelerini arındırmayı denedi. Ana kapıyı koruması için bıraktığı iki adamın yanından geçip ormana gitti.

Robbie'nin ifadesi, sohbet etmek istemediğini belli ettiğinden adamlar nereye gittiğini sormadı. Bunu o da bilmiyordu.

Ağaçların arasına çokmuş olan yoğun ve dondurucu sis, tıpkı bir çekilde rahatlatıcıydı. Soğuk havanın keskinliği, arzunun sonunda bedenindeki gerginliği kısmen azalttı.

Arzunun nasıl ıvileştirileceğini biliyordu. Savaşçılar, çok uzun zaman kadınlardan uzak kaldığından ihtiya, duyduğunda ihtiyacını nasıl gidermesi gerektiğini bilirdi. Avucunun sert bir ka, surlunuşu ile tatmin edemeyeceği asıl şey, bedeninde olan son derece kuvvetli ve yoğun diğer hislerdi.

Bu kadına olan isteği, arzusun ötesindeydi. Onun kim olduğunu bile unutturacak kadar güçlüydü. Tanrım, kızını bile unutmamış olsa kendi adını bile unutabilirdi. Tamamen kontrolünü kaybetmişti. Bir kadınla birlikte olduğunda genellikle takındığı maske, teli tavırları delip daha önce asla yaşamadığı duygular hissetmesine neden olmuştu.

Ama onu asıl kaygılandıran bu değildi.

Savaş meydanında acımasız ve merhametsiz olabilirdi ama yatak arkadaşlarına karşı her zaman çok düşünceli olmuştu. Sadece Wallace kılıcını çekmeden ve Robbie ömrünü Iskoçyanın bağımsızlığı için savaşmaya adamadan önceki gençlik ovnaşmalarında bile bir kadına karşı bu kadar kıbar ve şefkatli davranmadığını hatırlamıyordu. Kızı optuğu anda hissettiği kaygı, ila ve korumacı his, onu deli gibi korkutuyordu.

Yatağa goturduğu hiç kimsenin farklı ve özel olmasını istemezdi. Bir İngilizin –özellikle bir İngilizin– özel olmasını ise hiç istemezdi. Romantik bir trajedide rol almaya hiç niyeti yoktu. Aralarında yaşanabilecek şey ancak bir trajedi olurdu.

Aklında hiçbir hedef yoktu. Koske dönüp uyumaya çalışmak için hâlâ çok huzursuzdu. Bu yüzden Dollar Law Tepesi ne doğru giden Manor Tepelerini tırmanmaya başladı. Dağın karanlık golgesi, sisin içinde yok olsa da vadinin üzerine tetikte olan bir bekçi kopeği gibi uzanmıştı.

southern Uplands sıradaglarının, sınır bölgesinin çoğunluğuna hakim olan ıvışlı çıkışlı tepelerini tırmanmak Kuzey Iskoç standartlarına göre kolay sayılırdı. Dollar Law, bölgedeki en yüksek zirvelerden biriydi ve Highland Muhafızlarının eğitildiği bir bölgeye kadar yüksek olsa da büyük Ben Nevis dağından oldukça aşağıda. Tepeye ulaşana kadar nefesi kesilmişti ve bacakları titiyordu.

Orada sis olmadığından, tepedeki anıtın yanındaki taşlara aydın gün doğumuna gebe olan gece karanlığını ızledi.

Robbie sol tarafında güneş ışığının ilk kıpırtıları belirip aşağıdaki vadiye açık turuncu bir ışık saçana kadar, ne yapması gerektiğine karar vermişti. Rosalin Clifford burada kalamazdı. Robbie bırakmak istemiyor olabilirdi ama olanlardan –ya da gelecekte olacaklardan– sonra onun isteklerinin artık bir önemi yoktu. Robbie görevin selameti için en doğru olanı yapmalıydı. Burada en doğru şey, kızı kendinden mümkün olduğu kadar uzaklaştırmaktı.

Karşısındaki ağaçların arkasındaki kaleye baktı. Rosalin uyarırmaz onu Peebles'a gotürecek ve...

Ağaçlara doğru bakarken gözlerini kısıp öylece durdu. Peebles Kalesi on beş kilometre kadar uzaktaydı ve sis yere çok yakın olduğundan net görebilmek zordu ama bir hareket vardı. Kısa sonra bir hareket daha gordu. Bu kez flamaları ve gümüşün beşerlin ışıltısını da görüp neler olduğunu anladı.

Tepeyi hızla inip koşkun olduğu ormana doğru ilerledi. Bir saat önce bıraktığı muhafızlara hemen adamların geri kalmasını da hazırlamaları talimatını verdi.

Kızı ve çocuğu bıraktığı odaya giden merdivenleri tırmandığı anda, az önce nöbet tuttuğu ve ardından bir ses duvup içeri girip çığı verdi Seton'ın olduğunu gördü.

Partneri hemen ayağa kalktı. "Sorun ne?"

"İngiliz askerleri, kaleden bu tarafa doğru geliyorlar. Gitmemiz lazım."

Seton kulur etti. "Bizim peşimizde olduklarından emin misiniz?"

"Hayır ama bunu öğrenmek için beklemeyeceğimden eminim."

Robbie kapıyı çaldı ve Rosalin'in içeri girmesine hemen izin vermesine şaşırdı. Belki ki bu gece uyuyamayan kadın kendisi değildi. Kapıyı açtığı anda, kızı demir sohanın yanındaki koltukta oturmuş, ellerini dizine yaslamış halde buldu. Rosalin onun kaldırdı ve bakışları kesişti. Robbie, soru sorarcesine baktı. Rosalin'in incindiğini ve kafasının karıştığını görüp göğüs kafesinde beklediği bir sızı hissetti.

Kızın rengi atmıştı. İfadesi sakındı. Sabah ışığında altın rengi saçları parlıyordu. Acı verecek kadar güzel görünüyordu. Robbie onu sonsuza dek böyle hatırlayacağını biliyordu çünkü az sonra veda edeceklerdi. İngilizler bu tarafa geldiğine göre onu Peables Kalesi'ne götürmesine gerek kalmamıştı.

"Yeğenini uyandır." dedi Robbie. "Gitmemiz lazım."

Rosalin son derece sakin bir şekilde dik durup bu isteğe neredeyse hiç tepki göstermedi. "Bunu yapamam."

Robbie ona doğru gidip dirseğini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Bu bir rica değildi, leydim. Buraya doğru gelen bir grup İngiliz askeri var ve İngilizleri öldürmeye itirazım olmasa da Roger ile seni bir çarpışmanın ortasında bırakmak istemem."

Rosalin ona bakmıyor, onun olduğu tarafa dönmüyordu. Normalde böyle davranmazdı ve bu, Robbie'yi huzursuz etti.

Rosalin'i bırakıp parmaklarını saçına götürdü. "Gece yaşanlar için özür dilerim. Bunu yap..." Birden durdu. Tanrım, hayatında ilk kez öpüşmüş Roger yaşlarında bir çocuk gibi konuşuyordu. Ama aralarında yaşananlar sadece bir öpücükten ibaret değildi. "Bir daha böyle bir şey olmayacak."

"Roger'i uyandırılmaz çünkü burada değil."

Rosalin ne dediğini anlaması biraz zaman aldı. "Ne demek burada değil?"

Rosalin çenesini dikleştirip gözlerinin içine baktı. "Çarşalların vaprım ve Roger'i pencereden aşağı indirdim."

Robbie dilini yutmuş gibiydi. Rosalin'in yüzüne baktı. Kesinlikle ciddi olamazdı. Oda, kayalık bir dağ geçidinin on ıki metre kadar yukarısındaydı. Çocuğun böyle bir risk alabileceğini düşünmek bile saçmaydı. Akıl alır gibi değildi. O yüzden buna inanmak istemedi.

Rosalin doğruydum. Bunu kızın yüzündeki soğuk ve korkusuz ifadeyle anlayabiliyordu.

"Sen delirdin mi?" dedi yüksek sesle. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu farkında mısın? Çocuk düşüp ölebilirdi." Bir sonraki düşünce kızı omuzlarından sarsmasına neden oldu. "Sen de düşüp ölebilirdin." Lanet olsun. "Buydu, değil mi? Duyduğum ses buydu. Pencereden inmek üzereydin."

Rosalin başını hafifçe sallamış olsa da diğer gerçek de birden yüzüne çarptı. Öfke, sıcak ve karanlık bir çekiş gibi indi üzerine. Kulunu tutarken parmaklarını sıktı. "Bunu bilerek yaptın," dedi. Ağrı dışlarının arasından hırlar gibi. "Seni hain İngiliz sürtüğü çocuğun gittiğini anlamamam için kendini kollarıma attın."

Rosalin, onun öfkesinin zehriyle ırkılıp şaşkıma dondu. "Hayır, öyle olmadı. Seni durdurmaya çalıştım ama bunların olmasını istememiştim."

"Öyle mi? Bir erkeğin seni bu şekilde öpmesine izin verdiğin de başka neler olabileceğini biliyor musun? Bedenini, deneyimli bir tahişe gibi bir erkeğe sürtiğinde."

Rosalin gözlerini iyice açtı. "Bana böyle bir şeyi nasıl söylersin? Biliyorsun ki ben..."

"Bacaklarımı son derece istekli bir şekilde açtığını ve daveti ne karşılık vermemin an meselesi olduğunu biliyorum. Kendini tutmak benim hatamdı."

Rosalin'in rengi attı. Boynunun altındaki zarif damar hızla atınaya başladı. "Bunu yapmazdın! Benden faydalanmayacağını yemin etmiştin."

Robbie'nin dudaklarında karanlık ve şeytani bir gülümseme belirdi. "Faydalanmaktan bahseden kim? () kadar ateşliydin ki sanırım bunun için ısrar etmem gerekmezdi."

Robbie bunu o anda kanıtlamak zorunda kalmamak için Rosalin'i kendinden uzaklaştırdı.

Bu kaba sözler, Rosalin'in yanaklarının pembeleşmesine neden oldu. "Tek hata yapan sen değildin. Ama yemin ederim yeğenimin kaçtığını öğrenmene engel olmak için sana kendimi vermek gibi bir niyetim yoktu."

Robbie orada durup kanında dolanan öfkeye engel olma çalıştı. Güzel bir yüz ile büyüleyici bir bedenini, onu aldatmasına izin verdiğine inanamıyordu. Düşünceli davranıp kaptırmaları konusunda ısrar etmemesinin karşılığını bu şekilde almıştı.

İhaneti bekliyor olmalıydı. Kız bir İngilizdi, değil mi? Ve şimdi onun yüzünden Clifford'a karşı kullanacağı silahı -rehinesi- parmaklarının arasından kaymıştı.

Bakışları sertleşti. Clifford'ın vârisi elinde olmayabilirdi ama kız kardeşi hâlâ elindeydi. Artık onun gitmesine izin vermesi mümkün değildi. Rosalin Clifford da onunla geliyordu ve bu yaptığının ardından ağabeyi şanslıysa Robbie onu geri verirdi.

Boyd ile yüzleşmesi korkunç olmuştu. Peşlerindeki kilerden kaçmak için sonraki birkaç saat boyunca acımasız coğrafyada hızla ilerleseler de Rosalin yaptığı şeyden pişmanlık duymuyordu.

Roger Peables Kalesi'ne ulaşmış ve askerlerin Rosalin'in peşinden gitmesini sağlamış olmalıydı. Belki Cliff'i bile göndermiş olabilirdi. Ne olmuş olursa olsun yeğeni güvendedi. Kendi güvenliği için tedirgin olsa da Roger için mutluydu.

Boyd onu korkutmaya çalışsa da bu işe yaramayacaktı. Rosalin onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Bu yüzden ona kendi davranıp nefret dolu şeyler söylemişti, değil mi? Robbie onu tahmin etmeye zorlamazdı. Öyle yapmayı denerse bu 'zorlama' olurdu. Robbie bunun aksini iddia etse de Rosalin ona kendini bir daha bu şekilde vermezdi. Robbie'nin söylediklerinden ve ne yapmak üzere olduğunu öğrendikten sonra bunu yapmazdı. O kadar da aptal değildi.

Öyle olmadığını umuyordu.

Ona kendini çok çabuk vermesi mi yoksa tavırlarını Robbie'nin yanlış yorumlaması mı daha kotüydü bundan emin değildi. Rosalin, Roger'i sormasın diye çabalamıştı ama amacı, kendini bir dikkat dağıtıcı olarak sunmak değildi. Sadece işler kendiliğinden öyle gelişmişti. Rosalin de Robbie gibi o ana kendini kaptırmış ve aralarındaki şeyin boylesine kontrolden çıkmasına şaşırmıştı.

Robbie bir öpücüğün bu kadar hızlı bir şekilde buralara gelebileceğini Rosalin'in bildiğini mi sanıyordu? Rosalin neler olduğunu bile bilmiyordu. Bir erkeğin dokunuşlarının içinde böyle inanılmaz hisler uyandıracağını bilemezdi. Tutkuya kendini bu kadar kaptırıp onun dışında her şeyi unutacağını düşünemezdi. Namusu, konumu... Yuce Tanrım, başka bir adamla nişanlı olduğunu!

Birine bu kadar çabuk teslim olmak onu utandırıyordu. Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce Robbie'nin durmuş olması büyük şanstı. Masumiyetini kaybetmiş olsa da namusunu hâlâ koruyordu. Saf ve aptal olabilirdi ama girdaba ne kadar ko-

in kapıldığını gördükten sonra bir daha sayun yanına yaklaş-
madı.

Kendini ne kadar ateşli hissederse hissetsin. Robbie'nin
kaba sözleri hala canını acıtıyordu. Ona bu kadar sertlikle de-
guk davranabilirdi? Az kalsın Robbie'nin kendisini bu az olsun
umursadığına inanacaktı. Onun da tuhaf bir arkam hissettiğini
sanacaktı. On altı yaşında kalbinin yanılmadığını düşünürdü.

Ama Robbie'nin sert sözleri onu tüm o vanilgilerden kurtar-
mıştı. Rosalın bir İngiliz surluğu ydu. Düşmandı. Onun ses-
sesiydi. Ve bunu unutacak olursa kendini onun rahibi olarak
bulabilirdi.

Ne olursa olsun, Robbie'nin onun hakkında böyle kolu fer-
ler düşünmesine katlanamıyordu. Adamın ofkesi uğur vermi-
şti ona masumiyetini yeniden kanıtlayacaktı.

Üzerinden yarım gün geçmişti. Yine de hayatında gördüğü en
tehlikeli vollarından saatler boyunca ilerleyip en dik ve en dar dağ
vollarından en yoğun, karanlık ve geçilmez ormanlardan geç-
ken Robbie'nin çenesi hâla odadan aniden çıktığı anda olduğu
gibi uykulmuş dudakları gerilmiş ve gözleri kısılmıştı.

Karanlık yarı Rosaline bir kez bile donmemişti. Hatta vola
çukluklarından beri bir kez bile ona bakmamıştı.

Adamların habiri ona bakmamıştı. Malcolm, Callum ve Alex
nede bakışlarını ondan kaçırmıştı. Köydeki vangında kazandı-
ğı vergi tamamen yok olmuştu. İskoçlar, kaptanlarının izinden
gidiyordu. Boyd'un ona karşı ofkesi son derece netti. Nasıl olmuş
olsun onun Rosalın, veğenin kaçmasına izin vererek onların
kahramanını alt etmişti ve bu, affedilemezdi. O bir İngiliz reh-
beriydi. Kadın ve İngilizdi. En asâğılıklardan da asâğılıktı. Büyük
İskoç gururu böyle bir darbevi kaldıramazdı.

Ama sessizlik can sıkıcıydı. Rosalın daha önce kendini hiç
bu kadar yalnız hissetmemişti. Kampın görüntüsü karşılarında

olduğunda Rosalın ovle çaresizdi ki ne kadar kırı ve yorgun
olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Attan inip bu amansız
umursamazlıktan kurtulabilmek için o anda bir ahıra bile sevi-
şebilirdi.

Rosalın, bir su kanıpundan ne beklediğini bilmiyordu. Belki
yapraklar ve süpürgentlerinin üzerine atılmış pelerinler olabi-
rirdi. Ama kesinlikle Romalı lejyonierlerin tarzında düzenle sıra-
lanmış bu çadırları ve kavalik nehir yatığının yanındaki yoğun
ormanın dışına doğru uzanan Viking tarzı sağlam ve geniş bir
binayı görmeyi beklemiyordu. Tüm bunlar, ağaçla kaplı yama-
ca serleşmiş masalsi bir köyü andırıyordu. Lüks denemezdi ama
Robert Bruce'un Haydut Kral lakabına yaraşır kanunsuz haydut
kale göre bir yer olmaktan çok uzaktı.

Anıak orman korkutucu yanını hak ediyordu. Ağaçların
karanlık golgesine girdikleri andan itibaren Rosalın, Bruce'un
halelerinden birinin ağaçların arkasından çıkıp onu korkut-
masını bekledi. İngilizlerin, ormanları önce Wallace'dan
da Bruce'un adamlarına neden teslim ettiği belliydi. Asiler her
yere puslu kurmuş olabiliyordu. Ormanın içinde uzanan dar patı-
kalar İngilizlerin tekli sıralar halinde at binmelerine neden olup
onları daha da savunmasız kılardı. Ettrick Ormanı'ndaki adam-
lar da -kanunsuz haydut gibi- yay konusundaki yetenekleriyle
biliniyorlardı. Arkasına saklanabilecekleri onca ağaç varken bu
yetenekleri gayet öldürücü olabiliyordu.

Rosalın etrafta gözcülük yapanlar olduğunu tahmin edebil-
irdi çünkü birkaç erkek -ve birkaç kadın- geri donen savaş-
çıları karşılamak için çoktan kampın girişinde beklemeye başla-
mıştı. Tezahuratlardan ve neşeli ses tonlarından, başarılı görevi
tuttuklarını anlayabiliyordu.

Rosalın kadınları görmeyi beklemiyordu. Adamlar atlardan
indikleri anda kadınların onları samimi bir şekilde karşıladıkları
nı gördüğünde neden kampta olduklarını anladı.

Kimse'nin inmesine yardım etmeyeceğini anlayan Rosalin tam kendi inecektir ki Boyd'a döndü. Kadınlardan biri, kendinin onun kollarına atmış, göğsüne yaslanmıştı. Başını davetkar bir şekilde eğerken, uzun ve siyah dalgah saçları sırtına dökülüyordu.

Rosalin şaşkın bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü Boyd onu bakıp hemen ardından kadının öpücüğüne karşılık verdi. Bu oldukça davetkar bir öpücüktü.

Rosalin, göğüs kafesine bir at çiftesi yemiş gibi hissetti. Hayır diye bağırarak istedi. *Yapma. Bunu yapamazsın.*

Ama yapabiliirdi. Rosalin onun üzerinde hak iddia edemezdi. Robbie bunu gayet açık bir şekilde belli etmişti.

Robbie'nin kolu, bunu daha önce de yapmış gibi rahat bir şekilde kadının belindeydi. Öpüşmelerinde de bir samimiyet vardı.

Ah Tanrım! Rosalin'in midesi altüst oldu. Şimdi anlıyordu ki kadın, Robbie'nin sevgilisiydi.

Ağlamak istemesine neden olan saçma acıya karşı koyup kasını dondu. Boğazına ve gözlerinin arka tarafına bir sıcaklık oturdu. Ama ayaklarını üzengiyeye koyup elbisesinin ucuna takılma-
madan inmeye çalışırken gözyaşlarına engel oldu.

O anda biri arkadan belini tutmasa düşebilirdi. Hayır, bu herhangi biri değildi. Kim olduğunu anlayınca kasıldı. İri elleri neredeyse belini tamamen kaplıyor, onu ılık bir mengene gibi sarıyordu. Rosalin'i hiç çaba sarf etmeden kaldırdı. Bedenleri bir birine değme-
se de arkasındaki geniş göğüs kafesini, artık tanıdık gelen deri ve baharat kokusunu hissedebiliyordu.

"Teşekkürler," dedi. Ona bakmaya cesaret edemiyordu çünkü kadına gösterdiği samimiyetin kendisini ne kadar etkilediğini belli etmek istemiyordu. "Düşmeme izin vermemene şaşırdım."

"Artık tek rehinemiz olduğuna göre böyle bir şey yapmam mümkün değil."

Rosalin karyesindeki buz mavisi gözlerle bakarken gözlerini kısarak "Evet, hane zarar gelirse ağabeyim şantajına kanmaz. Bunu unutmamalıdır."

Robbie az önceki tehdidine pek de üstü kapalı olmayan şekilde yapılan gönderme üzerine dudaklarını sıktı. "Bence hangi durumda olursan ol, seni geri almak için ödeme yapacaktır. Sizin bunu unutmamalıdır, *leydim*." Son kelimayı belirgin bir şekilde alay ederek söylemişti.

Rosalin'in tüyleri diken diken oldu. "Olanlar hakkında yanlış varsun. Deneyimli kadınlar konusunda çok bilgün olduğuna göre kimin deneyimli kimin deneyimsiz olduğunu ayırt edebilmen laz mı?"

Robbie gülümsedi ve Rosalin o anda bu kaba sözlerinden pişmanlık duydu. Az önce onu open kadından bahsederek, bunun kendisini rahatsız ettiğini belli etmiş oluyordu.

"Bu taraftan, prenses," dedi Robbie alay ederek. "Sarayınız sizi bekliyor."

Robbie ilerlemeye başlayınca Rosalin'in de onu takip etmekten başka şans kalmadı. Kendine doğru atılan meraklı bakışları yok sayıp hızla adamın arkasından ilerledi.

Başta Robbie'nin onu, salon olarak kullanıldığını düşündüğü uzun ahşap yapıya götüreceğini sandı ama Robbie yapının ilerisinde kurulu olan diğer birkaç çadıra doğru gitti. Rosalin, diğerlerinden daha büyük olan bu çadırlarda muhtemelen kralın yardımcılarının -hatı orada olduğu sırada bizzat kralın- kaldığını düşündü.

Robbie ilk çadırda durdu. Burası muhtemelen on iki metre-karelikti. Eğimli çatısı da en az iki metre yükseklikteydi. Çadırın yapıldığı doğal yün bir zamanlar, kahverengiye dönük kirli bez-
azsa da korunması için sürülen yağ ve su geçirmemesi için kap-
lanan balmumu sarı renge dönmesine neden olmuştu. Ara ara

da koyu kahverengi ile siyah arası lekeler vardı. Bir düzine fazla keneyir halatı golgelığı dışarıdan destekliyordu. Zeminin ahşap çivilerle sabitlenmişti. Geriye doğru tutturulmuş kapıdan içeri giren Rosalin, çadıra şeklini veren sayısız ahşap direk olduğunu gördü.

Henüz öğleden sonra saatleriydi ama ortam son derece karanlıktı. Gerçi Boyd girişteki uzun meşaleleri yakınca, Rosalin içeriyi daha rahat görmeye başladı.

Sezar, kendi mozaik karo döşemeleriyle gezmeyle nam salmıştı. İngiliz krallarının da çadırlarını, saraydaki odalarını gibi dokuma halılar, şık mobilyalar, gümüş ya da altın mutfağın takımlarıyla donattığı biliyordu. Bu çadır çok şık olmasa da kaba sabah bir ahır gibi de değildi.

Rosalin'in ilgisini ilk çeken şey, her yerin çok düzenli olmasıydı. Çadır, ortadan ikiye bölünse bir taraf diğerinin yansıması sanılabilirdi. İçeride, muhtemelen samandan yapılmış yastılarla tuyle örtülmüş ahşap yataklar, sayısız yün battaniye, birkaç kanepe, iki masa, iki tabure ve ısınmak için iki küçük ocak vardı. Yeteri kadar örülmüş sazlarla kaplanmıştı. Altı zeminini mavi olan ve üzerinde kırmızı beyaz kareli bir arma olan bir kalkan, birkaç mum, bir surahî ve yıkanmak için bir kâse dışında, içeride kimin kalacağı hakkında fikir verebilecek herhangi bir kişisel eşya yoktu.

Ama Rosalin bunu biliyordu.

Burası bir savaşçı çadırıydı. Korkusuz, ayrıntılara önem vermeyen ve savaş anında dikkatini dağıtacak hiçbir fazlalığın olmadığı bu iç mekân Boyd'a tamamen uyuyordu.

"Orada uyuyabilirsin," dedi Boyd soldaki yatağı işaret ederek.

Kendi pelerini ile başlığını da diğer yatağa attığına göre diğer yatak da onundu. Yüce Tanrım, Rosalin ile aynı çadırdaki yatmayı planlıyor olamazdı.

"Kalabileceğim başka bir yer yok mu?"

"Eğer fark etmemiş olabilirsin ama ormanın ortasındayız. Korkarım konaklama imkânlarımız biraz sınırlı."

Rosalin bunu kastetmemişti. Robbie de öyle olmadığını biliyordu. Sadece Rosalin'e kendini şımarık ve hep el üstünde tutulmuş bir prenses gibi hissettirmeyi seviyordu. Ona böyle söylemişti. Rosalin ona saldırgan bir bakış atıp başını dikleştirdi. "Kimseyi yatağından etmek istemem."

"O kadar endişeleniyorsan benimle yatağıma paylaşabilirsin."

Adamın taş gibi sert yüzünden ciddi olup olmadığını anlayabilecekmiş gibi öfkeyle baktı.

Adamın gülümsemesi soğuk ve espriden uzaktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Korkmayın, leydim. Seton bundan rahatsız olmaz. Bu tür kibarlıkları çok sever. Şimdi başka bir şey yoksa keşif zamanı geçirmek için başka seçenekler bulacağım." Yüzü sertleşti. "Ancak bir diğer kaçma girişimi konusunda seni uyarıyorum. Yaptığın şey yüzünden bir çukur hapishanesine girmen hak etmiş olsan da sana çok daha konforsuz konaklama imkânları bulabilirim. Burada on iki metrelik duvarlar yok ama sana muhafızlık eden iki adamı geçecek olsan bile -bu arada bahsettiğin muhafızlar Douglas'ın iki akrabası, o yüzden dışılığı onlara karşı kullanmaya çalışma- orman, yalnız kalmak isteyeceğin bir yer değil. En azından yabandomuzlarını sevmiyorlar." Rosalin'in yüzüne baktı. "Ve hayaletleri."

Rosalin ürperdi. Uyarısında haklıydı. Rosalin kapana kısılmıştı ve bunun farkındaydı. Douglas'ın adamları... Urperdi. Aniden Robbie'nin gitmesini istemedi. Ne kadar kızgın ve zalim olursa olsun ona güveniyordu. En azından Douglaslara güvendiğinden daha çok güveniyordu.

"Bekle!" Robbie çadırın kapısını çekmeden önce onu durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Başarılı bir baskını kutlamaya. Sen din boşalmış olsaydın ama ben boşalmadım. O yüzden Deirdre'nin teklif ettiği gibi baş ağzıyla tatmin etmek istemiyorsan, sana iyi geceler dilerim."

Rosalin şaşkına dönüp derin bir nefes aldı. Adamın yapması niyetlendiği şey bile ona bakmasına engel olamıyordu. Böyle şey mümkün müydü?

Robbie'nın gözlerindeki ukala meydan okuma mümkün olduğunu söylüyordu.

Şaşkınlık, acı veren bir zonklamaya döndü. İtiraz etmek istiyordu. Ona gitmemesini söylemek istiyordu. O kadının kendisine ne o şekilde dokunmasına izin verirse aralarındaki şeyin neye dek biteceğini söylemek istiyordu.

Ama asla başlamamış bir şey nasıl olurdu da biterdi?

Bunun yerine bakışlarını yere indirip ona arkasını döndü. Penceresinden izlediği yakışıklı ve asil savaşçı gitmişti. Onu yerine gelen adama ise artık bakmak istemediğini fark etti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Yı

Eğilimce sesleri geceye kadar sürdü. Ne yapıyorlardı? Robbie ne yapıyordu? Kadın gerçekten...

Rosalin'in göğüs kafesindeki kara delik gıderek büyüyor gibiydi. Bunu neden önemsiyordu ki?

Neşeli sesler hayal gücünü meşgul edip onu yorarak -hem fiziksel hem duygusal olarak- sonunda uyumasına neden oldu. Boyd dönmedi.

Rosalin, dinlenmiş hissetmek yerine kaderine razı olmuş halde uyandı. Ağabeyi ondan istedikleri fidye her neyse ödeyene kadar elindekine razı olacaktı. Başka ne yapabiliyordu ki? Kısa süre sonra tüm bunlar uzak bir anıdan ibaret olacaktı. Uzak, rahatsız edici ve acı verici anılar...

Boyd gittikten kısa süre sonra getirilen -belli ki Rosalini tamamen unutmamıştı- ekmek, peynir ve kurutulmuş eti iştahsız bir şekilde yiyip çevresini keşfetmeye başladı. Ne yazık ki ıbrikte su yoktu. O yüzden yıkanamadı. Ancak yanında duran tarak ile sabun onu cezbedti.

Kirli kalmayı istememek son derece güçlü bir motivasyondur. İam Douglas muhafızlarıyla yüzleşmek için cesaretini toplamıştı ki adamlardan biri bir tabak yiyecekle geldi. Bu seterki neyse ki bir elmaya benziyordu.

Adam karık vutmuş gibi dimdik içeri girdi ve alması gerekeni Sor Alex'in sandığının üzerine koydu. Muhtemelen tahmin edilemeyecek kadar büyük ve buvuktu ama karanlık suratı ve sakatı, Romalıların akrabasını hatırlatmaya yetti.

"Başka bir şey ihtiyacın var mı?"

Rosalin'in duyduğu en aksi ses tonuyla sanki dövüş kavgası yapıyor gibiydi.

Rosalin'in yanakları vardı ama bazı ihtiyaçlar yoktu. Boylesine küçük ve kesinlikle ona özel olmayan bir alana ihtiyacı yoktu. Lazımlığı kullanmak ona cazip gelmedi. "Yakınımda bir tuvalet yok mu?"

Adam bakışlarını hâlâ kaçırmıyor olsa da bu soru, Rosalin'i o kadar kadar onu da utandırmıştı. "İhtiyacın olduğunda arka soka kadar sana eşlik ederim."

Rosalin'in ihtiyacı vardı. Yerinde duramıyordu. Soğuk ve sisli bir sabahtı ama adam onu dışarı çıkarıp ihtiyacını giderdiğini bilirdi. Biraz daha uzakta beklerken temiz hava almak ona iyi geliyordu.

Kampın diğer sakinleri, eğlencenin ardından hâlâ uyuyor olmalıydı çünkü her yer sessiz ve huzurluydu. Rosalin etrafına bakınca daha önce fark etmediği şeyler gördü. Birkaç küçük bahçe, birinin yanında bahçeye benzeyen bir yer, tavukların sesi, yamaçta birkaç koyun, tarım aletleri ve ahşap yapıya yaslanmış bir el arabası. Rosalin dışarıda biraz daha kalmak istedi ama adam onu içeri goturdu. Rosalin, muhatızı gitmeden önce "Yemek için biraz su ve mümkünse bir de kuvet istiyorum" dedi.

Adam ona tiraz etmek ister gibi dudaklarını sıkı. "Munh olup olmadığına bakayım."

Kısa bir süre sonra Rosalin cennetteydi. Muhtemelen ayaklarına bakmakla yükümlü olan iki genç savaşçı, çevresi kumaşla kaplanmış ahşap bir kuvet getirdi. İçerisi soğuk suyla doluydu ama bu, Rosalin'in umurunda değildi. Adamlar gıder gitmez kıyafet

lerini çıkarıp sabunla taraya uzandı. Kendini yeniden temiz olmanın benzersiz hissine bıraktı.

Ne olur ne olmaz diye düşünüp iç elbisesini çıkarmamıştı ve duşta hizmetçilerinin yaptığı gibi keşelendikten sonra suyla ve ıslanmış hissederek çıktı. Ama uşuyordu. Üzerinden sular akıp utrerken havlu istemediğini fark etti. Daha yakında duran Boyd'un sandığına uzandı. Açınca içinde bir yığın düzgün katlanmış kumaş buldu. Muhtemelen bu amaçla kullanılan kumaşlardan birini alıp titreyen bedenine sardı.

Ama iç elbisesi sırlıklam olduğundan, işe yaramadı. Giyeceği bir kıyafet yoktu ve kumaş da işe yaramamıştı. İki seçeneği vardı. İç elbisesini çıkarıp yeniden ıslak ve yolculuktan kirlenmiş elbisesini giyebilirdi ya da Boyd'un sandığında gördüğü yeni kirlenmiş tuniklerden birini giyerdi. Bu, verilmesi zor bir karar değildi.

Bir süre sonra elbisesiyle ıslak iç elbisesini muhtemelen bu amaçla kullanılan birkaç çiviye astı ve Sor Alex'in sandığının üzerine oturup saçını taradı. Boyd'un tuniğinin yanı sıra yine sandıkta bulunduğu pelerinlerden birini de üzerine geçirmişti. Hem temiz hem rahattı. Başta pelerinin sıvah olduğunu sanmıştı ama belli ki içinde lacivert ve gri tonları da vardı. Bunu vücuduna Romalıların gibi sarıp tek omzunun üzerinden düğüm attı ve beline gümüş bir kuşakla tutturdu.

Sor Alex birkaç dakika sonra içeri girdiğinde onu bu kıyafetler içinde görüp öyle bir şaşırdı ki Rosalin yanlış bir şey yapmış olabileceğini düşündü.

Şaşkınlığı geçince gülümse. "Bakıyorum temiz kıyafetler bulmuşsunuz."

Rosalin kızardı. "Banyo yapmak isterken giyebileceğim temiz bir şeyim olmadığını unutmuşum." Ayrıca senelerdir ilk kez bir hizmetçi olmadan kendi kıyafetlerini çıkarıyordu. Tabii bundan bahsetmek istemedi. "Sizce buna kızarmı?"

Ama suçlu hissetmesi için bir neden yoktu. Rosalin Clifford öfkesini hak ediyordu. Hatta yaptıkları yüzünden bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Bu yüzden mi onu kendi fahişesi yapmakla tehdit etmişti? O yüzden mi bir İngiliz leydisine erkekliğini emmesi gibi kaba bir teklifte bulunmuştu? Ne yaptığını sanıyordu?

Robbie genellikle ilk yumruğu atmazdı ama birileri ona vurursa kesinlikle karşılık verirdi. Diğer yanğını dönmezdi. Gözler göz, dişe diş. Onun tarzı buydu. Bildiği tek şeyi yapıyordu. Yanlış bir şey yapıldığında acımasız bir şekilde savaşıyordu. İngilizler bunu sert bir şekilde öğrenmişlerdi. Rosalin'e karşı yumruk ya da kılıç kullanamayacağına göre geriye kalan tek silahını kullanıyordu. Sözlerini.

Bir kadının onu bu şekilde kandırmasına izin verdiğine hâlâ inanamıyordu. Normalde kadınsı numaralara ya da hilelere kanmazdı. Bu tür sıradan zayıflıklara karşı dirençli olduğunu düşünüyordu. Dikkati dağılmazdı.

Lanet olsun, yanlış bir şeyler olduğunu bile hissetmişti ama Rosalin ona dokunup beni kendimden geçir dercesine baktığı anda Robbie lanet aklını yitirmişti.

Tabii kız ne yaptığının farkındaydı...

Peki ya farkında değilse? Ya Robbie ahmaklık ediyorsa?

Rosalin gururunu incitmişti. Robbie, öfkesinin ne kadarının kendi gözetimi altındayken çocuğun kaçmasına olduğunu bilmiyordu.

Küfür edip parmaklarını saçında gezdirdi. Dün geceki eğlenmeden ve gunlerdir at binmekten kalan kokusunu hissedince yüzünü buruşturdu.

Derede iyice yıkanması lazımdı. Belki o zaman zihni kısmen rahatlardı. Gerçi sinirinin kolay kolay geçmeyeceğini biliyordu.

Konien daha dinç bir şekilde salonun köşesini dönüp çadıra gidecekti aniden durdu.

Lanet olsun! Yumruklarını yanlarında sıktı. Seton'a ondan uzak durmasını söylemişti ama partneri çadırın içinden yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çıkıyordu. Yanılmıyorsa yan tarafta çadırın doğru giderken ılık bile çalıyordu.

Robbie'nin zaten karanlık olan ruh halinin üzerine kara bulutlar çöktü. Fırtına bulutları. Çadırına doğru hızla ilerledi. Seton ile sonra ilgilenilecekti. Önce neler olduğunu öğrenmesi lazımdı. Ama Rosalin, Seton'u da onu kandırdığı gibi kandırabileceğini sanıyordu...

Durdu. Yüce Tanrım, bunu mu yapıyordu? Seton o yüzden mi yok mudu ve rahatlamış görünüyordu?

Robbie daha fazla düşünemedi. Zorlukla nefes alıyordu. Kalp atışlarını beyninde hissediyor, zihni kontrolden çıkıyordu.

İain Douglas tam bir şey diyecekken belli ki bunun için doğru zaman olmadığını anlayıp çenesini kapattı.

Robbie iki savaşçının yanından hızla geçip çadırın kapısından girdi ve karşısında bulacağı şeye kendini hazırladı.

Rosalin'i gördüğünde midesine bir bıçak darbesi almış gibi oldu. Karşısındaki manzara, şüpheleriyle örtüşüyordu. Kız, Seton'un yatağına oturmuş uzun ve nemli saçlarını tarıyordu. Yanakları banyodan -ya da sevişmekten- kızarmıştı ve üzerinde...

Tanrım, yanılmıyorsa üzerinde Robbie'nin muhafızlarla aldığı görevlerde giydiği tuniklerden biri vardı!

İçeri girdiğinde Rosalin şaşkınlıkla bir nefes alıp ona baktı. Bakışları ürkekti.

Robbie vicdanının sesini yok saydı. "Seton burada ne yapıyordu?"

Sesi, istediğinden daha yüksek ve gergin çıkmış, kızı suçlar gibi konuşmuştu.

Rosalin gözlerini kocaman açtı ve sonra yaramaz bir şakıyla veniden kıstı. "Sence ne yapıyordun?" diye sorup başını yana eğdi. "Banyo yaparken yardıma ihtiyacım oldu."

Robbie çadırı iki büyük adımıyla geçip onu kendine çekti. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsunuz, leydim? Emin olun öyle değil. Seton'ın 'teklifini' kabul etmesi için ne yaptın? Benden daha akli başında davrandı mı bari?"

Rosalin midesi bulanarak arkasını döndü. "Sen bir aptalsın." Robbie de öyle hissediyordu zaten. Kıskaç bir aptal. "Merak ediyorsan, birkaç eşya almak için gelmişti. Muhtemelen o da benim gibi banyo yapacak." Yüzünü buruşturdu. "Sen de aynı şeyi yapmayı deneyebilirsin. Kutlamanın kokusu üzerine sinmiş."

Rosalin'in buz gibi tavrı, Robbie'nin zaten gergin olan sinirlerini iyiden iyiyeye oynattı.

Banyoya baktı ve zihninde tehlikeli bir düşünce belirdi. Geriye doğru bir adım attı. Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Ne güzel bir fikir."

Zırh başlığını -bu, ağır zırhlar konusunda onayladığı tek parçaydı- başından çıkarıp yatağının üzerine attı. Ardından kalın deri tuniği geldi. Bir önceki gece oradan ayrılmak için o kadar sabırsızlanıyordu ki zırhını çıkaracak zaman bulamamıştı. Altı taktı kumaş gömleğe ulaştığında Rosalin gözlerini kocaman açmıştı.

"N-ne ya-yapıyorsun?"

"Teklif ettiğin şeyi." Robbie gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı ve diğer kıyafetlerin üzerine attı. "Banyo yapacağım. Suyu boşa harcarsak yazık olur."

Rosalin çıplak göğüs kafesini dikkatle izlerken adam derin bir nefes aldı. Dikkatle izlenmesine karşı verdiği doğal tepki, tüm kaslarının gerilmesi oldu. 'Dikkatle izlemek' hafif bir tabirdi. Gözleriyle yiyip bitirmek daha doğru olurdu. Robbie, öfkesine

gelen Rosalin'in kadınsı takdirinin sıcaklığı altında ısındığını hissediyordu.

Tanrım kimi kandırıyordu ki? Sehep sadece kadınsı bir takdir değildi. Onun takdirdiydi. Robbie normalde bir tavus kuşu gibi kasılıp dolanmaktan hoşlanmazdı.

Pantolonun zırhının iplerini çözmeye başladığında Rosalin bakişlarını uzaklaştırdı. Yanaklarında beliren kırmızılık yok oldu.

"Ben buradayken mi?" diye sordu şaşkınlık içinde. "Bunu yapamazsın."

"Emin ol yapabilirim. Hem sen de bana yardım edeceksin."

"Yardım etmekten kastın ne?"

"Kalenin leydisinin önemli misafirlerini yıkaması geleneğini bildiğini düşünmüştüm."

"Bu, modası geçmiş bir adet. Artık kimse uygulamıyor"

Robbie ona baktı. "İskoçya sizden biraz daha geri kalmış durumda. Eminim ağabeyin bundan bahsetmiştir"

Rosalin daha fazla ıstıradı etmedi çünkü o zamana kadar Robbie pantolonunu çıkarmaya geçmişti. Pantolonunun bağını hızlı bir şekilde açıp çıkardı. Rosalin'in karşısında çıplak kalmıştı.

Kız tamamen hareketsizdi ama gözleri kesinlikle hareket halindeydi. Robbie de kızın gözlerinin yavaşça aşağı doğru indiğini görebiliyordu. Gözleriyle adeta ona dokunuyor -onu okşuyor- teminde iz bırakıyordu. Göğüs kafesinden karın kaslarının her birine, koyu renkli kılların oluşturduğu ve dar bir yol halinde...

Onu gördüğü anda Rosalin'in gözleri kocaman oldu. Tamamını gördüğü anda... Bu biraz zaman almıştı.

Yanakları kıpkırmızı olsa da bakışlarını kaçırmadı. Bakışındaki saklı şehvet ve çocuksu küstah merak, Robbie'nin ısınmasına neden oldu. Kabarıp sertleşmeye başladı. Tamamen sertleşmeden serin kuvete girdi.

Küvet başını sokmasına yetecek kadar büyüktü. Geri çıktı. Arkasına yaslanıp kollarını Haçlı devletleri sultanlarından biriymiş gibi küvetin yanlarına yasladı ve ona baktı. Rosalın o duğu yerde donup kalmıştı. Yaptıklarına inanmıyormuş, ona bakmalı mı yoksa arkasını mı donmeli karar veremiyormuş gibi şaşkındı. Robbie'nin kolundan ve göğsünden süzülen sudan çok etkilenmiş gibiydi.

Serin su, Robbie'nin sertleşmesine engel olamadı. Çok kızgın olmasa, bu işi abartmamaya çalışırdı ama çok kızgındı. Ateşle oynayacak kadar kızgındı.

Tek kaşını kaldırdı. "Pekâlâ? Sabunu getirecek misin? Sandıkta keselemen için bir bez var." Gözleri Rosalın'ın kıyafetlerinde dolandı. Lanet olsun, kızın Highland Muhafızları arasındaki görevini fark etmesini istemiyorsa daha dikkatli olmalıydı. "Zaten biliyorsundur."

Rosalın tereddüt etti. Robbie kızın kararsızlığını görebiliyordu.

Bunu yapmasını hiç beklememişti. Onu reddedip cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyeceğini sanmıştı.

Onu artık daha iyi tanıyor olmalıydı. O bir Clifford'di. Gururu, mantığından daha büyük ve daha inatçıydı. Kendisine meydan okunduğunda geri çekilmezdi. Tanrım, ağabeyinden nefret etmesine neden olan özellikler nasıl oluyordu da ondan hoşlanmasını sağlıyordu?

Rosalın dişlerini sıkıp gözlerini kararlılıkla kısarak bezi almak için sandığa gitti ve sonra da sabunu bıraktığı masaya yöneldi. Küvetin yanına diz çöküp elini suya soktu. Robbie'nin ilg görmek için bekleyen bölgesine çok yakındı. Bezi ıslattı ve sabuna kuvvetli bir şekilde sürttükten sonra aynı şekilde kuvvetle Robbie'nin tenine uzandı. Göğüs kafesi aniden, çamaşırcı kadınların çamaşırları dövmek için kullandığı kayalar gibi geldi.

Rosalın kollarıyla devam etti. "Bu izler çıkmaz."
"Onlar dövme." Robbie'nin dövmesini saklaması gerekiyordu.
"Şaha kalkmış aslan ve..." Rosalın daha çok yaklaşıp dövmeyle dikkatle inceledi. "Bu bir orumcek ağı mı? Ayrıca *confido* ne demek?"

"İnan. Klanımın İskoç davasına olan sadakatini kastediyor. Kalkımda da bu yazıyor."

"Yani bunlar klanını mı temsil ediyor?"

Oyle dedenebilirdi. Highland Muhafızları onun kardeşleriydi. Kolundaki şaha kalkmış aslan ve burğu şeklindeki orumcek ağı, onları birbirine bağlayan işaretti. Bu, en başta kimliklerinin tespiti için kullanılacak olursa kullanılmak üzere tasarlanmıştı. Arthur 'İzci' Campbell, bir İngiliz kampına casus olarak gönderildiğinde olduğu gibi- ama bu işaret ne yazık ki William Gordon'un ölümüyle düşman tarafından öğrenilmişti. Kızın ağabeyine bundan bahsetmemesini diledi.

"Evet." Robbie daha fazla soru duymak istemediği için ekledi. "Oyalanıyorsun."

Rosalın ona dikkatle baktığını fark edince yanakları kızardı ve adamı keselemeye kaldığı yerden devam etti. Dokunuşunda tahrik edici ya da erotik bir hal yoktu ama Robbie yine de bundan etkileniyordu. Lanet olsun 'etkilenmek' yetersiz bir tanımdı. Ellerinun bedenine değdiğini düşünmek bile onu dehşetliyordu. İlk kez bir kadın tarafından yıkanmıyordu ama şu anda bunun son derece farkındaydı.

"İngiltere'yi düşün," dedi kendi kendine. Başını arkaya itti. Gözlerini kapatıp hayatının neredeyse yarısı boyunca karşısında savaştığı düşmanın nefret ettiği tüm özelliklerini düşünmeye çalıştı. Hadsiz krallarını, cıcaflı burnu büyük tavırlarını, ikiyüzlü comertliklerini, ihanetlerini ve sinir bozucu lanet aksanlarını.

Ama bu bir işe yaramıyordu. Gözlerini kapatmak diğer duyularının daha kuvvetli çalışmasına neden oluyordu. Rosalın'ın

sıcaklığını, supurgeotu sabununun kokusunu, nane kokan nefesini, yumuşak ve ince parmaklarının her bir dokunuşunu...

Tanırım. Neredeyse inleyecekti.

Gözlerini açtı. Rosalin, bezi Robbie'nin karnına doğru götürdüğü sırada altın renkli başını eğmişti. Suyun yüzeyinin hemen altında duran erkekliğinin kalın başına tehlikeli bir şekilde yakındı.

Robbie buna bir son vermek üzereyken Rosalin gözlerine baktı. Yüzü, isteyeceğinden daha yakınındaydı.

"Bu hoşunuza gidiyor mu lordum?" dedi yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. "Korkarım erkekleri yıkama konusunda çok deneyimim yok. Ama bu, bir domuzu pazara götürmeden önce yerkamaktan farksız."

Robbie tehlikeli bir oyun oynuyordu ve bunun bilincindeydi. Aralarındaki sıcaklık birkaç derece daha yükselmişti ama domuz benzetmesi çok sert bir darbe olmuştu ve karşılık gerektiriyordu. "Sanırım kolumdaki bir kısmı atladın."

Birbirlerine baktılar. Kızın yeşil gözlerindeki öfkeyi gördüğünde kazandığını düşündü. Ama sonra Rosalin dudaklarını buzdü ve bezi tazelenen bir kararlılıkla suya batırdı.

Robbie o anda bir hata yaptığını anladı. Kızın hareketleri yavaşladı. Eli, kas kutlesinin üzerinde hafif bir şekilde dolandı. Robbie, kızın nefesinin önce yavaşlayıp ardından hızlanmasını izledi. Dudakları aralandı ve bakışları uyarılmış bir ifadeyle yumuşadı.

Birbirlerine baktılar. Bu tehlikeli oyuna neden olan öfke yok olmuştu. Artık aralarında farklı bir gerginlik vardı. Kalbi, göğüs kalesinde deli gibi atıyordu. Her şeyin farkındaydı. Soru sorar gibiydi. Bir şevler bekler gibi...

Öfke yok olduktan sonra kendini çıplak hissetti. Onun önünde soyunduğu anda hissettiğinden daha çıplak... Kızı ne

kader istediğini saklaması mümkün değildi. Ondan ne kadar etkilendiği ya da aralarındaki çekimin karşı koyamayacağı kadar büyük olduğu da buna dahildi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

r.

Rosalin başının dertte olduğunu biliyordu.

Başta öfkeliydi. Aklını vücudunun bölümlerinden -gorkemli bölümlerinden- uzak tutabilmiş ve adamı keselemişti. Bir komuta-nın çelikten yapılmış zırhı gibi görünen karnı, kusursuz şekilde kasları, geniş omuzları, sert göğüs kafesi, dar beli, kılın ve yoğun kaslarla dolu kolları... Bedeninde bir gram fazla et yoktu. Savaşçı bedeninin her bir santimetresi savaş için yontulmuş ve hazırlandı.

Iskoy'a nın en güçlü adamı. Evet, kesinlikle öyle görünüyordu. Başka hiçbir erkeğin onunla kıyaslanamayacağını düşündü Robbie ona zarar vermişti. Belki o şekilde zarar vermemişti ama diğer tüm açılardan zarar vermişti.

Ve bir de vücudunun o diğer kısmı vardı. Rosalin'in görünce arkasını dönüp kaçması gereken o kalın ve uzun kısım.

Robbie, gördüğü ilk çıplak erkek değildi -en geniş ve lüks kalelerde bile mahremiyeti sağlamak çok kolay olmuyordu- ama kesinlikle en etkileyici olandı. Ve Rosalin'in bakmak istediği ilk adamdı. Elleriyle... dudaklarıyla keşfetmek istediği ilk erkekti. Robbie'nin bir gece önceki eğlencesini düşününce yanakları kı-zardı.

Adamın izleyip izlemediğini görmek için başını kaldırdı. Her şey değişmiş gibiydi. İkisi de bunu biliyordu. Çarpışmanın gu-

ruhunu, kılıçların sesleri ve irade gerginliği aniden durulmuştu. Onların yarını bir farkındalık, çekim kuvveti ve sağır edecek ka-dar gürültülü bir arzu dalgası almıştı.

İlgisiz gibi davranmak mümkün değildi. Robbie'nin bakışla-rında güven azlık yoktu. Onun düşmanı ya da Clifflord'un kız kar-deşi olduğunu düşünmüyordu. Onu istiyormuş gibi bakıyordu. Cessini olan tek şey oymuş gibi bakıyordu.

Rosalin'in eli farkında olmadan Robbie'nin karnına doğru vardı. Robbie'nin karnı kasları gerildi. Nefes alıp verişleri acı verecek şekilde hafifledi. Çeliği andıran mavi gözleri, Rosalin'e ahın gibi bakıyordu.

Robbie ondan bir şey istiyordu ama Rosalin bunun ne oldu-ğunu bilmiyordu. Sonra kalçasını hafifçe kaldırdı ve Rosalin an-ladı. Onan kendine dokunmasını istiyordu.

Birbirlerine baktılar. Rosalin kararsızlık içindeydi. Kalbi bir uçuşunun kenarındaymış gibiydi. Karar vermesi lazımdı. Geri dönüşü yoktu.

Ama bilmeden yoluna devam edemezdi. "O sana... sen..." Doğru kelimeleri bulamıyordu. Ama o koyu renk saçlı kadınla yapacağını söylediği şeyi yapıp yapmadığını öğrenmek zorun-duydu. Kadının adının Deirdre olduğunu söylemişti.

Robbie uzunca bir süre bir şey söylemedi. Yalan söylemek istiyormuş gibiydi. Söyleyeceği şeyin önemli olduğunu farkın-daydı.

Evet dese her şey bitecekti. Rosalin ayağa kalkıp ondan uzak-laşacak gücü kendinde bulacaktı. Bir önemi olmadığını anlaya-caktı.

Ama Robbie ona doğruyu söyledi. "Hayır, Rosalin," dedi yu-muşak ve kısık bir sesle. "Öyle bir şey olmadı."

Rosalin'in kalbi göğüs kafesine sığamıyormuş gibiydi. Daha fazla tereddüt etmeden elini aşağı doğru indirdi.

Rosalin'in dokunuşunu beklerken Robbie'nin kolları gerildi. Olacakları düşünmek de en az.

Tanrım! Rosalin'in avucu erkekliğinin kalın başına değdiği anda neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Bunu, tüm sınır uçlarında hissedip inledi. Olacakları düşünmek mi... Tanrım! Rosalin'in elinin ona dokunuşundan daha güzel bir şey olamazdı. Ve onu avucuna aldığı anda. Robbie o zamana kadar duyduğu tüm Tanrı'lara şükredip adını bilmediği birkaçından da güç diledi. Hissettiği zevki kontrol altına almaya çalışıp kızın içine girme isteğine engel oldu.

Rosalin, kaya gibi sert erkekliğini yumuşak okşama hareketiyle tepip ona vahşi bir canlıymış gibi -bu benzetme o an için çok da yanlış sayılmazdı- dokunduğu sırada, bu savaşı kaybetmek üzere olduğunu anladı.

Kendini o kadar iyi hissediyordu ki dayanamadı. Utangaç ve masum dokunuşları, en deneyimli okşamalardan daha tahrik ediciydi. Kızın masum merakı, Robbie'yi insanlıktan çıkarabiliyordu.

"Ah Tanrım, beni öldürüyorsun, tatlım." Bu güzel söz dudaklarından öyle kolay süzölmüştü ki daha önce hiç kullanmamış olmasına şaşırdı.

Birbirlerine baktılar ve Rosalin utangaç bir şekilde gülümsedi. Robbie, göğüs kafesinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Bu yük, güçlü ve önemli bir şeyin... Onu durdurması gereken bir şeydi ama o, bunun yerine...

Bu hissin ne olduğunu fark edince siktir, diye kufür etti kendi kendine. Mutluydu. O kadar uzun zamandır bunu hissetmemişti ki bu duygunun varlığını bile neredeyse unutmuştu.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle," dedi Rosalin.

Robbie bunu yapıp yapamayacağından emin değildi. Bedenindeki tüm kaslar gerilmişti. Lanet olsun, o anda karnına bir kaya değecek olsa sekebilirdi.

"Beni elinle kavra," diyebilirdi sıkıştığı dişlerinin arasından. Bir vandan da kendine hakim olmak için kuvetin kenarlarını tutmuştu.

Parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

Rosalin'in parmakları ona değip erkekliğini kavradığı anda inledi. Kanı damarlarında zonkladı. Hatta patladı. Katlandığı zevk öyle yoğundu ki ağlayabilir, diz çökebilirdi.

"Yapamıyorum," dedi Rosalin. "Çok ırsısın."

Robbie o anda patlamamaya odaklanmamış olsa kızın çaresiz ses tonuna gülebilirdi. "Biraz sık. Kırılmaz."

En azından şimdilik, diye geçirdi içinden.

Rosalin kendine söyleneni yaptı ve Robbie sırtına doğru inip yanını yakan zonklamayı kontrol altına almakta zorlandı.

Çok uzun sürmeyecekti. "Beni okşa, tatlım," diye fısıldadı. Bir vandan da elini Rosalin'in elinin üzerine kapatıp ona nasıl yapacağını gösterdi.

Tanrım, beni okşa.

Rosalin söyleneni yaptı. Hem de çok etkili bir şekilde. Yumuşak ve narin parmaklarının hafif baskısı, onu sıkıştırmaması ve okşamaması kusursuzdu. Baskıyı yoğun bir şekilde hissedebiliyordu. Birkaç okşamadan sonra Robbie daha fazla dayanamadı. "İşte bu, aşkım. Ah Tanrım, evet, geliyor... şimdi..."

Gözlerini kapatıp başını arkaya atması lazımdı. Normalde hep bunu yapardı. Ama Rosalin'in yüzünü görmek istiyordu. Onun tutku dünyasıyla tanışmasının tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu.

Birbirlerine baktılar ve Rosalin onu zevkin doruğuna çıkardığı anda öylece kaldılar. Bu, Robbie'nin en zayıf anıydı. İstese de karşı koyamazdı.

Derinlerden gelen sert bir inleme duyuldu. Kasıldı. Boşalmaya başladığında bile bakışlarını ondan uzaklaştırmadı. Özellikle

le o anda kızı bakmayı sürdürdü. Rosalin'in, teldeninden çekip çıkardığı zevk yoğunlaşıp keskinleşti. Ona karşı daha önce hiç hissetmediği bir yakınlık hissediyordu. Göğüs Lafesinde şefkatli hisler vardı.

Robbie hayatında ilk kez boşalırken yalnız değildi. Bunu bir niyle paylaşıyordu. Bu, daha öncekilere hiç benzemeyen bir deneyimdi. Daha büyük, daha güçlü ve daha etkileyiciydi. O an son derece etkiliydi ve bakışmaları da bir o kadar anlamlıydı.

Robbie ona izin vermişti ve her şey bitip yaptığı şeyin gerçekliğini fark ettiği anda onu nasıl geri göndermesi gerektiğini bilmiyordu.

Başını eğip kendine kızarak küfür etti.

Bana bunu yapmadım de. Bana az önce Clifford'in kız kardeşinin eline boşalmadım de.

Ama bunu yapmıştı ve bunu yaparak onun karşısında zavallı düşmüştü. Metresini gönderdiğini, başka bir kadın istemediğini belli etmişti. Sadece onu istiyordu. Ve Pandora'nın kutusu misal bunun ortaya çıkmasının ikisine de yapacaklarını merak ediyordu.

Ona baktı. Rosalin küvetin biraz ilerisindeydi. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve ona tereddütlü bakışlar atıyordu.

Robbie kendinden emin bir şekilde bakıp, "Sanırım artık beraberiz," dedi.

Ne demek istediğini Rosalin'in anlaması biraz zaman aldı. Anladığındaysa tokat yemiş gibi irkildi. Yüzündeki incinmişlik öyle belirgindi ki Robbie'nin bakışlarını ondan uzaklaştırması gerekti. Yoksa onu kollarına alma isteğine karşı koyamazdı.

Rosalin'in bakışlarının üzerinde olduğunu fark etmemiş gibi küvetten kalkıp sandığına doğru gitti. Kendini kurulayıp hiç öyle olmasa da sakın bir tavırla temiz bir tunik ile deri pantolon giydi.

İş bittiğinde onunla yüzleşecek kadar toparlanmıştı. Rosalin, sandığın yatağının kenarına oturmak için geri çekilmişti ama hala onu izliyordu.

"Bunu bak etmedim," dedi sessizce. Güzel yeşil gözlerindeki sadakata Robbie'yi etkilemedi. "Senden nefret etmiyim, görüyorsun kadar sağık ve duygusuz olduğumu düşünmemi istiyorsan sırsı çıkarıyorsun."

Robbie hayatında ilk kez kıvrınmak istedi. Rosalin haklıydı. Bunu hak etmemişti. Parmaklarını ıslak saçlarında gergin bir şekilde gezdirdi. Sonunda daha dik durup ona baktı. "Nefret etmen bizim için de daha iyi olur."

Rosalin buna inanmamıştı. "Ciddi misin? Senden nefret etmem için kötü sözler söylemenin benim için daha iyi olacağını düşünüyorsun? Bu, duyduğum en saçma şey. Tüm o yanlış..." Ona bakıp gözlerini kırptığı sırada bakışları öfkeliydi. "Seni kirli pislik! Bunu, sana âşık olmamaları için tüm kadınlarına mı söylersun? Yoksa çekiciliğine karşı korunmasız olan sadece ben miyim? Pekâlâ, beni benden korumaya çalışmana gerek yok. Kendi başıma da senden nefret edebilirim."

Artık Robbie kendini gerçek bir pislik gibi hissediyordu. Rosalin haklıydı ama tamamen değil. Korumaya çalıştığı kişi sadece o değildi.

"Ne yapmamı önerirsin, Rosalin? Bunun iyi bir yere varmayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sen benim rehinem-sin. Ağabeyinin ateşkesi ve iyi niyeti için güvencemsin."

"Bu, düşman olmamız gerektiği anlamına gelmiyor. Birbirimize karşı medeni davranamaz mıyız? Roger'a karşı bir dost gibiydin. Bana da o şekilde davranamaz mısın?"

On üç yaşındaki bir çocuğa davrandığı gibi mi? Tanrım. Rosalin çok toydu. "Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

"Neden? Benden o kadar mı nefret ediyorsun?"

Yüzündeki haval kırıklığı, Robbie'nin normalden daha açık konuşmasına neden oldu. "Hayır, seni çok istiyorum."

Durustluğu kıızı şaşırtmış gibiydi. Hemen ardından da belirgin bir şekilde memnun etti. Dudaklarında hafif bir gülümseme vanaklarında da bir kırmızılık belirdi.

O kadar sevinçli görünüyordu ki o anda onu kucaklıyordu. Ve Tanrım, onun tadını çıkarmayı gerçekten çok istiyordu.

Rosalin başını yana doğru yatırdı. "Daha önce istediğin bir kadına karşı dostça davranmadın mı hiç?"

Daha önce hiçbir kadını onu istediği gibi istememişti ama bunu söylemeye iyi olacağını düşündü. "Hayır."

"Neden?"

Robbie omuzlarını silkeli. "Kadınlar sadece..." Cümlesini bitirmedi çünkü söyleyeceği şeyin Rosalin'in hoşuna gitmeyeceğini tahmin edebiliyordu.

Rosalin'in dudaklarını büzmesi cümlemin devamını tahmin ettiğini gösteriyordu. "Kadınlar sadece yatak odası içindir, değil mi? Başka anlarda zamanını ayırmana değmezler."

Özeti buydu ama Robbie'nin aklından geçtiği sırada kulağına bu kadar kötü gelmiyordu.

Rosalin öfkelenildiğini gösteren bir ses çıkarıp şımarık ve kibirliliğiyle ilgili bir şeyler mırıldanınca Robbie gülümsedi.

Rosalin, yatağının yanında ayakta duran Robbie'nin yanına gidip elini beline koydu. "Pekâlâ, senin için sorun olmayacaksa bunu denememi istiyorum."

Robbie ona baktı. O anda Rosalin'i kollarına almayı öyle çok istedi ki kasları gerilmekten ağrıdı.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

Tek yapması gereken onu koklayıp ardından da arkalarındaki yatığa almakken Rosalin ondan bunu mu yapmasını bekliyordu? "Yeterince güçlü olup olmadığımı bilmiyorum."

Rosalin'in dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Olduğum kadarıyla gayet güçlüsün."

Robbie ona sert bir bakış attı. Yaramaz kız! Robbie öyle demek istememişti. Ve bu sözler, kontrollü davranması konusunda ona yardım etmiyordu. "Söz konusu sen olduğunda öyle değilim." Sustu ve bunu daha kibar bir şekilde söylemenin yolunu bulmaya çalıştı. "Sana o şekilde dokunmamalıydım ya da bana o şekilde dokunmana izin vermemeliydim. Bu çok tehlikeli. Bir kadına dokunmaya devam edemeyebilirim. Söz konusu sen olduğunda kontrolümü sağlayamıyorum. Ayrıca ağabeyime beni öldürmesi için bakli bir neden sunmak istiyorum."

Rosalin ürperdi ama nedeni korku muydu yoksa başka bir şey? Robbie bunu düşünmek istemedi.

"Bu denemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

O kadar kırgın görünüyordu ki Robbie onu reddedemedi. "Deneyeceğim," dedi. Bunun kendisini çok zorlayacağını bilse bile.

Rosalin'in yüzüne yayılan gülümseme yeniden düşünmesine neden oldu. Şüphelerinde haklıydı: Şimdiden onu öldürmeye başlamıştı bile.

"Ateşkes," dedi Rosalin elini uzatarak.

Robbie isteksiz de olsa kızın yumuşak elini tuttu "Ateşkes." diye tekrarladı.

Robbie, Cliffordlardan biriyle ateşkes sağlamıştı ve bunun kendine neye mal olacağını merak ediyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rosalin sonraki iki gün boyunca onu çok az gördü. Belli ki Robbie'ye göre ateşkes; kıyafetlerini almak için gelmek, birkaç saat mırıldanmak ve sonra da ortadan kaybolmaktan ibaretti. Çadırdaki onunla birlikte uyusa da içeri girmek için Rosalin'in uyanmasını bekliyor, sabah da o uyanmadan önce çadırdan ayrılıyordu.

Rosalin bu arada bir şeylerle meşgul olup sıkıntıdan patlamamak için elinden geleni yaptı, gerçi bunda pek başarılı olamadı. Pek de arkadaş canlısı olmayan Douglas muhafızlarıyla araların da geçen 'konuşma' adı altındaki ciddi birkaç söz dışında -muh temelen kızın bir hastalığı olduğunu düşünüyorlardı çünkü sırf dışarı çıkabilmek için sık sık tuvalete gitmek istiyordu- yalnız geçen uzun saatler sonunda Rosalin ciddi ciddi isyan etmeyi düşündü. Ya da ayaklanma da başlatabilirdi.

İlk gün kendiyle ve zarar gören kıyafetleriyle ilgilendi. Sağını, son düğüm ve karışıklık da çözülüp omuzlarından uzun ve parlak dalgalar halinde dökülene kadar taradı. Yün elbiselerini kirden neredeyse tamamen arınana kadar dövüp fırçaladı. Hâlâ is kokuyorlardı. Bu yüzden asık suratlı Douglas kardeşlerden birine -sonunda isimlerini öğrenmişti: Iain ve Archie- kurumuş supurge otu getirmesini söyledi ve elbiselerini bunlarla birlikte paketledi. Ertesi sabah kıyafetler tamamen kurumuştü ve yeniden giyilebilecek kadar iyi kokuyordu.

Rosalin hayatında hiç temizlik yapmamıştı ama ikinci gün sabahında tüm yüzeyleri temizlemiş, tüm mobilyaları düzenlemiş ve Whitehall Sarayı'ndaki tüm hizmetçilere rakip olabilecek kadar çok kez yatak düzenleme alıştırması yapmıştı. Hatta her şeyi süpürge ile temizlemişti. Hatta her şeyi süpürge ile temizlemişti. Hatta her şeyi süpürge ile temizlemişti.

Ölünce aldığı kumaşlarla pelerini geri koyarken sandığın geri kalanına da bir göz atmaya karar verdi. Normalde bu kadar meraklı davranmaz, insanların özel eşyalarına dokunmazdı ama bu Robbie'nin suçuuydu. Eğer Robbie ona kendinden bahsetmezse, o zaman Rosalin'in kendi başına neler bulabileceğine bakması gerekirdi.

İtirafı andıran cümlesi aklından hiç çıkmıyordu: *Yeterince bekliyorum, ama olmamıştı.*

Bunu bir uyarı olarak söylediğini biliyordu ve mesaj yerine ulaşmıştı. Robbie haklıydı, ağabeyi onu öldürebilirdi ama Rosalin adamı zayıf düşürdüğünü öğrenince içinin ısındığını ve biraz da -çok az sayılmaz- heyecanlandığını fark etmişti. Durumu biraz daha didikleyip daha fazlası olup olmadığını görmek istiyordu. Kader onları yeniden bir araya getirmişti ve Rosalin bunun bir nedeni olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Ne bulmayı umduğunu bilmiyordu. Belki birkaç anı olabilirdi -kurutulmuş çiçekler ya da eski sevgililerinden bir tutam saç, bir broş ya da yüzük, geçmişine dair bir iz- ama düzenli bir şekilde katlanıp konmuş kumaşlar, kıyafetler ve zırhın arasında bunları göremedi.

Rosalin, deri kaplı kitaplardan birini alıp diğerini bıraktı. Toplamda yedi kitap vardı ve hepsi de birden fazla eseri içeriyordu. Sokrates ve Platon'dan Augustinus'a, hatta kısmen daha yeni olan ve azız olacağı söylenen Rahip Thomas Aquinas'a kadar pek çok yazarın elyazmalarından oluşan küçük bir servetti bu. Bun-

İki bu. Bu-burın savaş sandığında olmasını bekleye gelmiş bir
den şeyler değildi. Yuce Tanrım, Robbie, felsefi eğitimle ağabeyi
vina kata tutabilirdi!

Birkaç da tarih kitabı vardı. Appianus isimli biri tarafından
yazılmış, üzerinde *Roma Tarihi* yazan ciltlerden birini aldı. Kalem
altı-talar, gözden geçirip Latince ve dikkatle yazılmış kelimeleri
okuyordu. Bir diğer kitabı aldığında Yunanca olduğunu gördü. Ya
sardı!

Robbie bunları gerçekten okumuş muydu? Açınmış ciltlere
bakılırsa -hatta sık sık- okumuş gibiydi.

Rosalin, keşfinden o kadar etkilenmişti ki Robbie hemen ar
kasına gelene kadar onun içeri girdiğini bile fark etmedi. "Ne
yapıyorsun?"

Rosalin sandığın onunde yere oturup bağdaş kurmuştu. Sıcak
lu bir ifadeyle başını kaldırdı. Ne yaptığı çok açıktı ve Robbie'nin
sert bir şekilde kaşlarını çatmış olması da bunu bildiğini gösteri
yordu ama yine de cevap verdi. "Sıkılmıştım."

Robbie gözlerini kıstı. "O yüzden eşyalarımı karıştırmaya mı
karar verdin?"

"Ödünç aldığım tunik ile pelerini geri koyacakken bunları
gordum."

Robbie buna inanmamış gibiydi.

Çadırın etrafına bakınca Rosalin'in yaptığı değişiklikleri
zark etti. "Sen bir hizmetçi değilsin, Rosalin."

"Hayır, ben bir rehineyim," dedi Rosalin meydan okurcasına.
Robbie'nin kaşlarını çatıldığını görünce hemen ekledi. "Yapacak
bir şeyler bulmam lazımdı."

Robbie kızın imasını yok saydı. "İyi o zaman, nasır tutan elleri
nini ağabeyine açıklamamanın bir yolunu bul."

Rosalin kitaplardan birini alıp sayfalarını geçmeye başladı.
"Neden bunları saklamak istiyorsun? Mükemmeller."

"Hiçbir şey saklamıyorum. Sadece önce bana sormanı istiyordum."

"Burada olsan sorardım ama benden kaçtığın için..."

"Ben benden kaçmıyorum. Sadece meşguldum."

Rosalin masum bir şekilde gözlerini kırptı. "Öyle mi? Hmm...
varısını geçene kadar çadıra gelmevip sabah gün doğma
dışına çıktığına göre çok meşgul olmalısın." Rosalin, onun ne ka
dıkta olduğunu görünce gulmeve başlamadan önce konuyu
değiştirmeye karar verdi. Onunla alay etmek şaşırtıcı derecede
eğlenceliydi. İncelediği kitapları kaldırıp, "Gerçekten Yunanca
okuyabiliyor musun?" diye sordu.

"Evet, biraz." Kitabı adeta Rosalin'in elinden çekip aldı. "Dikkat
et! Bu, Polibios tarafından yazılmış nadide bir Roma tarihi
dizmesidir."

Rosalin yüzünü buruşturdu. "Onu daha önce hiç duymadım."

Robbie kitabı dikkatle sandığa verleştirip diğerlerini de top
ladı. "Evet, zaten çoğu kızın savaş tarihi konusunda bilgili oldu
ğunu sanmıyorum."

Ben de çoğu İskoç savaşçının Yunanca ve eskiçağ felsefesi
konusunda bilgili olduğunu sanmıyorum."

"O zaman şaşıracağsın," dedi Robbie ciddi bir şekilde. "Hepi
şer barbar değiliz." Rosalin, kızardığını görmemesi için bakışla
rı uzaklaştırdı. Aklından tam olarak bunun geçtiğini nereden
bilmiyordu? "İskoçya'da da aynı İngiltere'deki gibi okullarımız var."

Rosalin bu alaycı tavrı gormezden gelip Robbie'nin söyledik
lerine odaklanarak onun hakkında daha fazla bilgi almayı denedi.
Yerden kalkıp elbisesini silkeledi ve yanındaki tabureye oturdu.
"Yani küçükken okula mı gittin?"

Robbie tüm kitapları yerine koydu. Sandığında bir şey arı
mıymış gibiydi. Rosalin'e ne yapmaya çalışıldığını anladığını belli
eden bir bakış attı. "Evet, Dundee'de."

"Buvuduğun ver orası mı?"

Robbie bir netes verip ona dondu. "Hayır" Kimiyle ilgili daha fazla bir şey söylemeye niyeti olmadığını anlamıştı. Rosalın kırılganlığına uğrayan Rosalın bunu belli etmiş olmalıydı. Robbie hiç de hevesli olmadan devam etti. "Bahainin baronluk alanı Noddsdalede doğdum. Ayr yakınlarındaki Rifford'de, İskoçyanın batı kıyısında. Kıyı bölgesinde de savaş eğitimi aldım. Dundee İskoçyanın doğusunda, Tay Nehri'nin kuzey kıyısında. Kildrummy'den yaklaşık elli kilometre güneyde."

"Eğitim almak için oldukça uzak bir mesafte."

"İskoçyanın dört bir yanındaki genç şeflerin ve liderlerin gittiği bilindik bir okuldur. Orada bana eğitim veren piskopos vardı -William Mydford adında bir adam -pek çok görevinin yanı sıra başarılı bir askeri strateji uzmanıydı. Senin yurttaşlarının bizi hep suçladığı 'korsan' taktikleri aslında bu kitapların bazılarında yazıyor."

Rosalın'ın şüphesi yüzünden okunuyor olmalıydı.

"Hem Appianus hem de Polibios, gelmiş geçmiş en iyi askeri strateji uzmanı olarak bilinen Kartacalı komutan Hannibal hakkında yazmıştır. Hannibal sadece kurduğu pusular, yakığı topraklar ve Alpleri geçerek Romalıları savunmasız yakalaması değil, Romalıları korkuyu öğretmesiyle de meşhurdur."

Rosalın, Hannibal hakkında bir şeyler duymuştu. "Ayrıca anlatılamayacak kadar zalim olduğu da söyleniyor."

Robbie ona baktı. "Kim tarafından? Yenilgiye uğrattığı Romalıların soyundan gelenler tarafından mı? Doğuştan Yunanlı olan ve Romalılarla yakın ilişkiler kuran Polibios bile Hannibal'ın da çoğu insan gibi hem iyi hem kötü olduğunu kabullenmiştir."

Rosalın gülümsedi. "Yani okula eşkiya olmayı öğrenmek için mi gittin?"

Robbie ona bakıp kendisiyle alay ettiğini görünce başını salladı.

"Hayır bunu doğuştan biliyordum."

Rosalın deriyle kaplı kollarına ve göğsüne baktı. "Evet, huni. Elinde bir kılıçla doğmuş gibi görünüyorsun."

"İngilizler elime bir kılıç verene kadar hiç ihtiyacım olmasa. Asla savaşçı olmak gibi bir havalım olmadı. Ben sadece... "enden susup anılara dalmay gibi bakışlarını uzaklaştırdı ama sonra kontrollü bir şekilde anıları bir kenara bıraktı.

Yeniden Rosalın'e döndüğünde birkaç dakika önce esprili bir şekilde yaptıkları konuşma geride kalmış. Robbie yeniden kararlı ve esprisiz maskesinin arkasına saklanmıştı. "Okul, 'asr' olma ve öğrendiğim yer. Adaleti -gerçek adaleti, İngiliz versiyonunu değil- zorbalığın yaşattığı zulmu, İskoçyanın ve İskoç halkının her bir hak ettiği ve sorumlu olduğu kendi krallarını belirleme ve yabancı bir kral tarafından yönetilmeme özgürlüğü ile halkın prensiplerini öğrendiğim yer."

Rosalın'ın bulduğu kitaplar, farkında olmadan aralarında bir havalı canlandırmıştı. Bu elyazmalarındaki öğretiler, Robbie'nin, Rosalın'ın yurttaşlarına karşı İskoç bağımsızlığı uğrunda kurban bir şekilde savaşmasına neden olan vatanseverliği hatırlatırdı.

Rosalın, konuya İskoçların tarafından hiç bakmadığını ya da onların da bu konuda son derece felsefi dayanakları olabileceğini düşünüp utandı. Aslında onlar da savaşmak için kendi yurttaşlarıyla aynı sebeplere sahiptilerdi. İskoçların acımasız eşkiya bir geri kalmış barbarlar olduğunu düşünüyordu. Ama ya... ya savaşmak için gerçek nedenleri varsa? Kendi açılarından adaleti sağlamaya çalışıyorlarsa?

Bunu düşünmek hem kralına hem de ağabeyine karşı ihanet ettiğini hissetmesine neden oldu. Ama Robbie'nin başına gelenleri nasıl yok sayabiliirdi?

Düşmanlarının diz çöktürülmesi gereken medeniyetten uzaklıklarından oluşmadığını, özgürlük ve adalet için savaşın olduğunu düşünmek rahatsız ediciydi.

Ama Robbie'nin demek istediği şeyi merak ediyordu. "Sadece ne?"

Robbie, sandığından aradığı şeyi alıp belindeki kürklu kılıcı koydu. Rosalin, bunu kısacık bir an için görmüştü. Kılıcın ucu olan kıvrımlı ince bir metale benziyordu.

Rosalin'in sorusu onu huzursuz etmiş olsa da cevap verdi. "Erkek kardeşim Duncan da babanı gibi savaşmayı severdi. Ben sadece toprağı sürüp sığırları yetiştirerek mutlu olabiliydim. Yani her şey vakulip yıkılmadan önce..."

Rosalin'in duduklarını anlaması biraz zaman aldı. "Çıftı mı olmak istiyordun?" Savaşın ve savaşmanın simgesi olan Robbie'ye mi?

Robbie, Rosalin'in kendine inanmamasına alınmış gibi edavalarını sıktı. "Evet, ama babam senin yustatların taratındır öldürüldüğünde seçme şansım da elimden alınmış oldu. On yedi yaşındayken okuldan ayrılıp çocukluk ve okul arkadaşım William Wallace ile isyana katıldım ve bir daha da hiç arkama bakmadım." Sandığa bakıp başını salladı. "Bu arada kitaplar ona attı."

Rosalin'in rengi attı. *William Wallace, Yüre Tanrım!* Çoğu İngiliz de ona olanları İskoçlar kadar dehşetle hatırlıyordu. "Üzgünüm."

"Ne için? Onu sen öldürmedin." Bunu ciddi bir şekilde söylemişti ama Rosalin bu sıradan sözlerin altındaki derin duyguyu hissetti.

"Hakkı olabilirsin ama kaybettiğin her şey için üzgünüm. Bahsettığın hayat... Kulağı çok hoş geliyor. Sana daha önce söylediğim şeyleri söylememeliydim. Sana haydut ve eşkıya demek memeliydim. Fark etmemiştim..." Durup ona baktı. "İki ülke

arabınla... Ya da tarih hakkında çok az şey biliyorum ama... anıtlıklarından sonra sanırım artık neden savaşmış olduğunu biliyorum." Durdu. "Bir kardeşin mi vardı?"

"Ben kilorumu da yakalanmadan kısa süre önce Duncan'ın Muharebesi'nde yakalandı. Ne yazık ki onu kurtarmak için bir koruyucu melegi yoktu ve ben ona ulaşmadan idam

Rosalin, elini onun koluna koydu. Kalbi acımıştı. Babası, kız kardeşi, erkek kardeşi, en yakın arkadaşları, evi ve geleceği. Robbie, sormaya cesaret bile edemiyordu. "Çok üzgünüm."

Robbie, Rosalin'in eline daha önce kimse ona böyle şefkat göstermemiş gibi baktı. Ne yapacağını bilemedi. Sonunda omuzlarını silkti. "Bunlar çok eskide kaldı. Rosalin. Artık izin alırsan, gitmem gereken bir yer var."

Rosalin sıçradı. "Bekle!" Sansını denemeden gitmesine izin vermedi. "Sana soracağımı bu şey var. Kendimce bir isyan..."

Robbie ne demek istediğine anlamadan baktı.

Rosalin dudaklarını ısırdı. "Şey... izin verilirse..." Derin ve bitkin bir nefes alıp konuştu. "Burada yapacak hiçbir şeyim olmaması için sıkıntıda oluyorum. Etrafta dolanmam için özgür bırakılmaz mıyım? Kaçma girişiminin ne kadar tehlikeli olacağını düşününce açık bu şekilde anlatın."

Robbie ona uzun bir bakış attı. "Kaçmaya çalışmayacağına söz veriyor musun?"

Rosalin'in bir zamanlar koştuğu şartı hatırlıyor muydu?

Robbie'nin ona çukur hapisanesinde söylediği sözleri tekrar etti. "Sözümün inanacak mısın?"

"Evet."

Rosalin gülümsedi. "O zaman söz veriyorum. Buradan kaçmaya çalışmayacağım."

Robbie bunu başarıyla unuttu. "Ben ve da adamlar...
...kayıp... Tehlikeli olabilir. Ve...
...fazla sen beklemeye... Daha önce de söylediğini...
...burada pek popüler bir adam değil. Çok fazla...
...görmeyebilirsin."

İzmit hava alma ihtimali Rosalini o kadar heyecanlandırdı ki...
...sın? Ama suratlı Douglas kardeşlerden baktım. Bana bak...
...vermiyorum."

Robbie ona doğru bir adım attı. Omuzlarındaki kaskat...
...mı? "Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptılar? Eğer sana zarar...
...verdiyse..."

"Havır havır. O şekilde değil. Hatta görevlerini...
...uyandıracak şekilde yerine getirdiler. Ağabevimin kim olduğunu...
...düşünecek oturmak sürekli surat astıkları için onları suçlavamı...
...vız."

Robbie rahatladı. Artık yok etmeye hazır bir savaş tanrı...
...görünmüyordu. "Güzel. Sana zarar vermeye kalkışacak herkes...
...öldürürüm."

Sözlerinin çokluğu Rosalini şaşırttı. İçguduları de... Bu ka...
...dını korumak isteyen bir adamın ilkel içguduları.

"Biliyorum," dedi Rosalin. Bunu gerçekten biliyordu. Robbie...
...Boyd onu havatı pahasına korurdu. Onun yanındayken güven...
...devdi.

Ama o genç kız için güvenli miydi? Rosalini kendinden ki...
...rurabilir miydi? Burada ne kadar uzun süre kalır, onu ne kadar...
...çok tanır ve anlarsa Robbie'den ayrılmak o kadar zor olacaktı.

Robbie ona bir süre baktı. "Pekala. Muhafızları çekeceğim."

Bu beklenmeyen tavız, Rosalini çok mutlu etti. "Teşekkür...
...ederim."

Ama bu an için barbarlerine baktılar ama bu bile Rosalini'nin...
...olmasına yetti.
...kolları addiyle başını sallayıp gitti.

...boyununu kırdığında yüzünü buruşturdu. "Tanrı...
...vakolm. dikkat et. Tiras olmaya ihtiyacım var, boğazımın...
...deği."

...varım. Aş. yeklindeki bıçağı dikkatli bir şekilde...
...çerçemesinde gezdirirken yüzünü astı. "Özur dilerim...
...Berber olan ağabevim."

...dini tıraş olmuş kısımda gezdirdiğinde birkaç parma...
...kan bulandı. "Neyse ki sadece tıraş oldum. Koluma bir ok...
...atmadı."

...kaskatlarını yaptı. "Angus'un Douglas ile birlikte donme...
...rekelebilişdin. Neden bu kadar acele ettiğini bilmiyorum...
...varın dönerler. Daha önce de sakalın vardı."

"Söyledim ve kasındırıyor," dedi Robbie. Tepkisi kendi kula...
...bir abartıydı geldi.

...nı ne yapıyordu böyle? Çocuk haklıydı. Kirli sakalla do...
...alıktı. Hatta bunu severdi.

...bakımsız olmaktan hoşlanmıyordu. Rosaline her bak...
...kızın onun bir barbar olduğunu düşündüğünü hissed...
...tı.

...buraya ait değildi. Robbie bunu biliyordu. İpki çev...
...nedeki herkesin bildiği gibi... Cadırdan dışarı her çıkışında...
...an bir sessizlik çökürmüştü gibiydi. Herkes duruyor ve...
...zda bir dünyadan gelen bambaşka bir canlıymış gibi onu izli...
...tı.

...kuyatları -kısmen lekeli olsalar da- kibar İngiliz tavrıyla...
...saçları ve, Ettrick Ormanı'nın ortasında Robbie'nin

çadırını düzeltmekten, Whitehall Sarayı'nın büyük sandalyesinde dans etmeliymiş gibi görünüyordu. Ve aylarca ormanda kı karargâhlarının basit imkânlarıyla yaşayan Robbie'ne adanmış rının sadece ona bakmaya cesaret ettikleri için bile Londra Kulesi'ne atılmaları gerekebilirdi.

Adamları ona farklı derecelerde düşmanlık hisleriyle bakıyordu ama güzelliğini, asaletini ve masumiyetini kimse inkâr edemezdi. Belki çok masum olamayabilirdi ama Robbie'nin bunu düşünmemesi lazımdı.

Yine de tek yapabildiği şey bunu düşünmekti. Robbie

Ah Tanrım

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıydı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece acele et, evlat."

Kendisine de aynı şeyi söylemesi lazımdı. Robbie ateşle oynuyordu. Güzel Rosalın ne kadar çabuk giderse o kadar iyi olurdu. Robbie'nin içine işlenmişti. Kendi çadırında uyumaya korkuyor, uykusuzluktan giderek daha asi ve huysuz oluyor, gün ortasında tıraş oluyor, lain ve Archie Douglas'a kışkırtıcı çattıkları için bağırıyor ve rehinesine Clifford'u diz çöktürecek olan rehinesine kanipte özgürce dolaşma izni veriyordu.

Hatta ona karşı ıvı - dost canlısı - davranmayı da kabul etmişti. Tanrım, Robbie'ye ne olmuştu böyle? Ondandır çok hoşlanıyordu.

Çadırdaki erken saatlerde etikleri sohbeti bakılacak olurdu. Rosalın buradan gitmeden önce Robbie'nin hayat hikâyesini öğrenmiş olacaktı. Okul mu? Wallace mı? Bu çittçi olmak mı? Bir an için kendini gerçekten bir eş ve çevresinde koştuğun çocuklarla hayal etmişti. Kısa süre sonra ona muhafızların arasındaki yerini nasıl olduğunu da itiraf edebilirdi.

Ama sorun, Rosalın'ın tepkisiydi. Tutku, anlayış ve denet bir adalet duygusu, İngiliz bir kadında görmeyi beklemeyeceği

... Hem de adaletsizlik timsalının kız kardeşinden. Ama Rosalın hâlâ, altı yıl önce yanlış olduğunu düşündüğü bir şeyi düşünmek için risk alan o sevimli kızdı. Artık daha tecrübeli olan o, aynı şeyi aydınlatıyordu.

Robbie kendi için de aynı şeyi söyleyebilmek isterdi. Ama altı yıllık savaşı onu sertleştirmişti. Hedefine odaklanmasına ne engel olmuş, başka hiçbir şeye yer bırakmamıştı. İkisinin de iyiliği için ağabeyi ateşkesi ne kadar erken kabul etse o kadar iyi olurdu.

Malcolm'ı işini bitirip Robbie'ye yüzünü temizlemesi için önemli bir havlu verdi.

"Bu, çok sıradışı bir bıçak," dedi çocuk, elindeki Robbie'ye verirken. "Nereden aldın?"

Robbie bıçağı alıp kürklu kesesine koydu. "Benim için bir arkadaşım yaptı."

Highland Muhafızları arasındaki savaş adı 'Aziz' olarak bilinen Magnus MacKay, Highland'ın tehlikeli coğrafyasını Boyd'un tanıdığı herkesten daha iyi bilen en sert herit olmasının yanı sıra, uşaklığı silahlar yapma konusunda da yetenekliydi. Kimi zaman da jilet gibi gündelik eşyalar geliştiriyordu.

İronik olan, birkaç dakika sonra onun da Kenneth Sutherland, Ewen Lamont, Foin MacLean, Arthur Campbell ve Gregor MacGregor ile karşısında dikiliyor olmasıydı. Highland Muhafızlarından altı adam, Dundee'den Douglas ile birlikte gelmişlerdi. Douglas, gizli savaşçı ekibini - ve onların kimliklerini - bilen, onun en yakın birkaç danışmanından biriydi.

Robbie o anda iki şeyi anladı: Bruce'un aklında onlar için bir görev vardı ve elit muhafızlarının neredeyse hepsine ihtiyacı vardı. Bu önemli bir görevdi. Sadece Tor MacLeod, Erik MacSorley ve Lachlan MacRuairi orada değildi.

Kampın sonundaki eğitim için kullanılan açtıklıkta durdular.

Robbie, kampın çevresinde gözcülük yapan adamlardan gelmelerini haber alınca onları karşıladı.

"Ne var ne yok?" diye sordu MacKay. Bir yandan selamlaşmak için Robbie'yle karşılıklı olarak kollarını tutmuşlardı. Bir yandan da Robbie'nin çenesine bakıyordu. "Seni en son ne zaman tıraş gordüğümü hatırlamıyorum."

Robbie içinden küfür edip arkadaşına böylesine bir ipucu vermiş olmaktan rahatsız oldu. Bu herifler hiçbir şeyin peşini bırakmazdı. Hiçbiri. Tıraş olmasını, Rosalin'in varlığıyla bağdaştırırlarsa Robbie onların dilinden asla kurtulamazdı.

"En son senin düğünündeydi, Aziz," dedi MacGregor ona yardım etmeye çalışarak.

Robbie sert bir bakış attı. "Bunu biliyor olmanın tek nedeni hâlâ kız hakkında öfkeli olman. Buna inanmakta zorlandığımı biliyorum ama her kız sevimli yüzlerden hoşlanmaz."

MacGregor yedi yılın ardından bile İskoçya'nın en yakışıklı erkeği olarak anılmaktan nefret ediyordu. Yay kullanma konusunda onun kadar yetenekli olan bir savaşçının, savaşçılara has olmayan bir özellikle tanınıyor olması son derece utanç vericiydi.

MacGregor ona öfkeli bir bakış attı. "Defol git, Akıncı."

Seton bir şeyler söyleyecekmiş gibiydi ama Robbie, bunu yaparsa bedelini ödeyeceğini ima eden bir bakış atınca sustu.

Douglas ise onun kadar tedbirli değildi. "Umarım bunun rehinenle bir ilgisi yoktur. Kral, kızın alınmasından rahatsız oldu. Bunun özellikle yapılmadığını, onu bırakmayı düşündüğünü söyledim. Ama ikisinden de bizzat seni sorumlu tutuyor."

"Çok kotu," dedi MacGregor. "Güzel Rosalin'i görmek isterim. Douglas bile güzelliğini kabul ediyorsa, kız heyecan verici olmalı."

Robbie neden aniden, karşısındaki yüzün sevimliliğine b- son vermek istemişti? MacGregor'a olan öfkesini gizleyerek Douglassa döndü. "Evet, planlarda bir değişiklik oldu."

Douglas'ın ifadesi karardı. "Ne gibi bir değişiklik?"

"Çocuk gitti."

Adamlar ona dikkatle baktığı sırada ortamda bir ölüm sessizliği vardı. Robbie Boyd bu tür hatalar yapmazdı.

"Clifford'un oğlunun kaçmasına izin mı verdin?" Douglas, diğ- gecenin düşüncelerini tükürürcesine dile getirdi.

"Ben onun hiçbir şey yapmasına izin vermedim. Çocuk, Kirk ton Kaptanı'nun on iki metre yükseklikteki çatı katından gecenin bir anında inip ben gittiğini fark etmeden Peebles Kalesi'ne ulaştı."

Douglas kızdı. "Başlarında bekleyen kimse yok muydu? Bunun olmasına nasıl izin verirsin? Tanrı aşkına, o Clifford'ın varisi!"

Robbie, yeniyetme bir yaver gibi azarlanmaya -şu anda bunu hak ediyor olsa bile- alışık değildi. "Başlarında ben bekliyordum ve yeteneklerimle ilgili sıkıntın varsa eğitim alanında test edebilirsin."

Douglas bu meydan okumaya karşılık vermeyip geri çekildi. "Ama kız hâlâ elinde, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Douglas, ona dahası olduğunu anlamış gibi baksa da Robbie'nin üzerine yeterince gittiğini düşündü.

İzin isteyerek, uzun yolculuklarının ardından yiyecek ve kecek bulmak için büyük salona giden adamlarını görmeye gitti.

Ogider gitmez Robbie, MacKay'e döndü. "Buraya gelmenizin bir nedeni olduğunu düşünüyorum."

Irıyan Highlandlı bunu başıyla onayladı. "Evet. Sen ve Ejder eşyalarınızı toplayın. Gece çökmeden ulaşmak için hemen çıkmamız lazım."

"Nereye gidiyoruz?"

Lochmabena. Carlisle'dan kuzeye doğru Stirling'deki karargaha ödeme olarak giden bir gemi dolusu gümüşün haberını al-

dık. Son derece sıkı korunuyor olacak. İngilizler bu konuda emin olmaz."

"Bilgi kaynağınız güvenilir mi?"

"Son derece," diyerek araya girdi Lamont. Avcının yeni esi, eski Marl Janet, Roxburgh Kalesinde asla yanılmayan bu kaynakla çalışıyordu. Robbie, Lamont'un bu kadar emin olmasının nedeninin bu olduğunu düşündü. Casuslarına Hayat diyorlardı.

"İngilizler, verdiğimiz bazı dersleri hiç unutmuyor," diye ekledi Sutherland. "Dikkatimizi dağıtmak için Caerlaverlocha'ya gelen bir diğer gemi daha ayarladılar. Lider, Şahin ve Yılan her ihtimale karşı sahili gözleyecek ama biz, onlar gece Lochmaben'a ulaşmadan önce onlerini kesmeyi umuyoruz."

"Kaç kişiler?" diye sordu Seton

"Emin değiliz," dedi Lamont

"Muhtemelen elli kadar," dedi MacLellan omuzlarını silkerek.

Robbie şimdiden damarlarında dolanan mücadele arzusuyla kaşını kaldırdı. "Diğerleri ne yapacak?"

Arthur Campbell bile bunun üzerine kıkırdadı. Ünlü ızdı, muhafızların en sessizlerinden biriydi.

Robbie tam arkadaşlarını yiyecek almaları için salona gönderip kendi de Seton ile birlikte Douglas'ın çadırına -muhafızların görevlerinde giydiği sıradışı zırhı meraklı gözlerden uzağa taşımıştı- gidecekti ki MacGregor bir ısıklık çaldı.

"Yüce İsa, eğer rehinen buysa sanırım bundan sonra baskınlara ben de seninle katılacağım."

Robbie, adamın bakışlarını takip edince, Rosalin'in peşinden şeytan kovalıyormuş gibi telaşlı bir şekilde salondan çıktığını fark etti. Douglası görmüş olmalıydı. Eğer pislik adam onu korkuttuysa...

Robbie durup bir diğer pisliğe odaklandı. "Ondan uzak dur Nişancı."

Bunu kükreyerek söylemiş olabiliyordu.

O anda Robbie'ye bakan tek kişi MacGregor değildi. Diğer muhafızlar da kaşlarını kaldırmış, imalı bakışlar atıyorlardı.

"Gerçekten mi?" dedi MacGregor ona dikkatle bakarak. "Clifford'un kız kardeşine mi? Dünyada dikkatini çekecek onca kadın varken!" Şahin'in bunu duyduğunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Robbie, o anda aklına gelen tüm küfürleri sessizce sıraladı. "O andan beri duygularını bu kadar belli ediyordu? Çene seni sıkıyor." Cevap, Rosalin Clifford kucagina oturduğu andan beri değişiyordu.

"Kız sadece rehinem. Hepsı bu. Geçici rehinem. Ama senin için çoğu kızın unutamayacağı bir şey. Sanırım kızın, ağabeyi- senin gördüğünü söylemesini istemeyeceksindir."

Bu güzel bir bahaneydi ama hiçbirine buna inanmadı.

Diğerleri ilerlerken MacKay geride kaldı. Robbie'ye acırcasına baktı. "Bunları ben de yaşadım," dedi. "Diğerlerinin çoğu için. Sanırım sadece Lider ve Şahin bu lanetten kurtulabildi."

"Ne laneti?"

MacKay dudaklarını sıktı. "O lanet yüzün laneti. Tanrım, He- görevlerimize geldiğinde onu korumak istemiyorsam. Ni- nin kendisini korumasını istemekle tehdit etti beni."

Robbie istemedi urperdi. Kimse eşinin MacGregor'a o kadar yakın olmasını istemezdi. "Adamı öldürmemiş olman bile yeterli."

MacKay gülümsedi. "Bunu ona eğitim alanında ödettim ve o kadar büyük keyif aldım."

"Yüzü konusunda da bir şeyler yapabiliydin."

MacKay başını salladı. "Tanrım, denedim. Gerçekten dene- Ama sanırım annesi Nişancı'nın yüzünü Aşil'in annesinin öldüğüne benzer bir suya batırmış. Tek bir iz bile kalmadan kayboluyor."

Robbie guldu ve ardından eşyalarını almak için uzaklaştı. Bu görev, neyin önemli olduğunu ona hatırlatmak için en doğru şevdi. Rosalin Clifford dikkatini dağıtmış olabilirdi ama görevi nun onune geçemeyecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rosalie özgürdü ama bu özgürlüğü kullanmaya korkuyordu. Douglas ile yüz yüze geldikten sonra korkmuş bir fare gibi çadırına kaçmıştı. Üç saat beklemenin ardından -Robbie de gelip onu rahatlatmamıştı- saçmaladığına karar vermişti. Robbie Douglas'ın ona zarar vermeyeceğini söylemişti. Ona inanmalıydı. Ayrıca acıkmıştı da. Muhafızların kapıdan çekilmiş olması emeğini kendisinin alacağı anlamına geliyordu.

Cesaretini toplayıp pelerinin omzuna attı ve serin akşam sığınan arasında çadırından çıktı. İskoçya'da son zamanlarda görüldüğü kadarıyla başka bir şey pek olmuyordu: Sabah sisi, öğlen sisi ve akşam sisi. Bugün hava normalden daha kasvetliydi. Sürekli çiseleyen yağmur bir hızlanıp bir yavaşlıyordu.

Salona gitmesinin neden olduğu tepkiyi -ve kendisine bakan insanlardan nasıl huzursuz olduğunu- hatırlayan Rosaline, daha az meraklı/dikkatli/öfkeli bakışa maruz kalmak için salonun arka duvarına kurulmuş olan kamp mutfağına gitmeye karar verdi. Ahşap bir çatı, tencereleri ve ateşi yağmur ile kardan koruyordu ama çevreyi saran duvarlar sadece üç taraftaydı ve her şeyi kapatmıyordu. Bu da içeridekilerin soğuğa ve rüzgâra karşı korunmasız olmaları anlamına geliyordu.

Burası kaba saba ama işlevsel bir yerdi. Ateşlerin üzerinde duran tencerelerin dışında, yemekleri hazırlamak için bir masa ve taştan yapılmış büyük bir ekmek fırını vardı.

Belli ki kamptaki kadınların burada olmalarının tek nedeni erkeklerle eşlik etmek değildi. Aynı zamanda yemek servisi de yapıyorlardı. Rosalin yaklaşırken kadınlardan biri başını kaldırıp yanında duran koyu renk saçlı kadına bir şeyler fısıldadı.

Rosalin sendeledi. Neredeyse yere düşecekti. Bu, Robbie'yi open kadındı. Deirdre.

Midesinin korkuyla kasıldığını hissetti ve cesareti kısman yok oldu. İsteyeceği son şey öfkeli bir sevgili tarafından suçlanmaktı. Sarayda geçen senelerin ardından Rosalin, kadınlar hakkında net bir fikre sahip olmuştu. Onlar da erkekler kadar zalim ve acımasız olabiliyorlardı. Hatta belki daha acımasız oldukları bile söylenebilirdi.

Ama yine de ilerleyip başını dikleştirdi. O, İngiltere'nin en önemli baronlarından birinin kız kardeşi, Leydi Rosalin Clifford'du. Korkup kaçacak değildi.

Genellikle korkmazdı. Ama bunların hiçbirinin burada bir önemi olmadığını acı verecek kadar farkındaydı. Konumu bu kadınların arasında ona pek koruma sağlamazdı. Onun kim olduğu umurlarında olmazdı. Sadece ne olduğunu biliyorlardı. Bir İngilizdi, bir rehineydi. İskoçya'da muhtemelen en çok netret edilen adamın kız kardeşiydi.

Rosalin, onları duyacak kadar yakınlarına geldiğinde, diğer ikisine bir üçüncü kadın daha katıldı. Tabii ki Galce konuşuyorlardı ve Rosalin tek bir kelime bile anlamıyordu. Diğer iki kadının Deirdre'ya gösterdikleri saygı, onun yetkili olduğunu gösteriyordu.

Kadın, ilk gördüğünde sandığından daha büyüktü. Rosalinden ve kendisi gibi yirmi iki yaşlarında görünen diğer iki kadından en az beş yaş daha büyük görünüyordu. İlk gördüğünde sandığından daha güzeldi. Rosalin'ın asla rekabet edemeyeceği taradın cezur bir çekiciliği vardı. Koyu renk saçları ve gözleri,

kalın elmacık kemikleri ve geniş dudakları ile Deirdre'nin hatları son derece belirgindi. Sıradışı bir görüntüsü vardı. Rosalin kendi ona kıyasla aniden çok sıradan ve yavan buldu.

Bir derincedi. Rosalin farkında olmadan pelerine daha sıkı sardı. O konuda kadınla karşılaştırılmayı bile istemezdi. Baki ve kıvrımlı demek onu hafife almak olurdu.

Orada daha genç iki kadın da kahverengi saçlıydı. Ancak onların tra ve göz renkleri açıktı. Yüzlerinde asık ve mazlun bir ifade vardı. Deirdre'da da aynı ifade vardı ama onunki keskin bir şekilde ön arkasına daha iyi bir şekilde gizlenmişti. Bu kadının zoru pıncırmadığı çok az şey olmalıydı. Rosalin bu yüzden ona kıskanmalı mı yoksa onu kıskanmalı mı emin değildi.

Üç kadın bulaşıkları temizliyor olmalıydı çünkü tepsiler, sıme tahtaları, kadehler ve sürahiler masalardan birinin üzerine eğilmişti. Yan tarafa konmuş olan iki kova su da yıkamaya başlamak üzere olduklarını gösteriyordu.

Rosalin karşılarındaki masada durdu. Kirli tabaklara bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Belli ki yemeği kaçırmışım."

İngilizce bildiklerini düşünmüştü ama yüzlerindeki donuk ifadeler ve ardından gelen tuhaf sessizlik bundan şüphe etmesine neden oldu.

Sonunda Deirdre cevap verdi. "Leydiye yiyecek bir şeyler getir, Mor," dedi yanındaki kızlardan birine. Sonra da Rosaline döndü. "Aşçı birkaç tepsı ayırmıştı. İsterseniz Mor ile odaya gönderirim."

Ses onu ne arkadaşça ne de umursamazdı. Son derece ciddiydi. Rosalin'in korktuğu gibi kin ya da öfke dolu değildi.

Rosalin başını salladı. "Sotun olmayacaksa çadırıma ben otururum." Arkalarındaki salondan yüksek bir gurultu geldi. "Kulamalarını bolmek istemem."

"Kutlama yapmıyorlar. Bira ve viskinin çok içildiği her akşam olan şeyler." Rosalin'in yüzüne dikkatle bakması, kızın zihnini okumayı dilemesine neden oldu. "Ama muhtemelen haklısın. Bu haldeyken çok mantıklı hareket etmezler." Rosalin, İngiliz oluşundan rahatsız olacakları -ya da normalde o düşünceye sahip olacakları- anlamını çıkardı. Deirdre ona yandan bir bakış attı. "İain yemeklerinizi getirmiyor mu?"

Rosalin başını iki yana salladı. "Robb..." Kızarıp hemen düzeltti. "Kaptan, kampta dolanmamama izin verdi."

Deirdre tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Hmmm"

Bu 'hmmm' ne anlama geliyordu bilmiyordu ama kadın, Robbie'nin kararına katılmıyor gibiydi.

Rosalin açıklamaya çalıştı. "Onu, sıkıntıdan ölmekle tehdit ettim. O zaman rehine olarak işine yaramazdım."

Diğer kadının dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Onu bana karşı savunmak zorunda değilsiniz, leydim Kaptan, kendi kararlarını kendi verir. Onu yargılamayı aklımdan bile geçirmem."

Rosalin bunda gizli bir ima sezdi ve Deirdre'nin muhtemelen diğer karardan -kadının yatağından çıkmasına neden olan karardan- bahsettiğini anladı.

Rosalin kalbinin sıkıştığını hissetti ve aniden oradan gitmek istedi. Kadının beklenmedik ağırbaşlılığına rağmen Rosalin aralarındaki erkeğin acı verecek kadar farkındaydı. Deirdre'nin sahip olduğu ama Rosalin'in... asla sahip olamayacağı adamın...

Bu gerçek bir yumruk gibi indi. Deirdre'nin en başından beri bildiği şeyi anladı. Kadın ona kızmamıştı çünkü ondan korkmuyordu. *Onun için bir tehdit değilim.* Rosalin, Robbie'nin aklını geçici olarak karıştırmıştı ama eninde sonunda gidecekti ve gittiğinde de...

Rosalin, düşüncelerinin kadının gözlerinden yansıdığını gördü. O gittiği zaman Robbie, Deirdre'nin yatağına geri dönecekti

Milesi kasıldı. Gözündeki yaşlara engel olması biraz çaba gerektirirdi. Deirdre sayesinde aslında apaçık olan şeyi görebiliyordu. Onların arasında hiçbir zaman anlamlı bir şey yaşanmamıştı. Rosalin geçiciydi. Sona ulaşmak için bir araçtı. Ağabeyinden istediği ödemeyi alınca Rosalin'i geri gonderecek ve şüphesiz onu bir daha hiç görmeyecekti.

Nevve ki kız -Mor- elindeki küçük yemek tepsisi ile geri dönmek için tam da o anı seçmişti. Rosalin tepsiyi kızdan alıp tekerlecek kadar toparlandı. "Bittirince tepsiyi geri getiririm."

"Sabaha gelse yeter," dedi Deirdre sessizce. Dikkatini çoktan karşıdaki buluşuk yığına çevirmişti.

Rosalin tepsisiyle birlikte uzaklaşmaya başlamışken geri döndü. "Burada olduğum sürece size yardım etmekten memnun olurum. Aklınıza yapabileceğim bir iş gelirse söyleyin."

Rosalin, Deirdre ile konuştuğu sırada sessiz duran kız, diğer kadına Galce bir şeyler söyledi. Ses tonuna bakılırsa, Rosalin bunun pek de hoş bir şey olmadığını anlayabiliyordu. Mor gülümsemesini eliyle örttü ama Deirdre'nin söylediği bir şey iki kızın da aniden toparlanmasına neden oldu.

Rosalin bir kez daha incelendiğini ve değerlendirildiğini hissediyordu.

"Sanırım nakış konusunda iyisinizdir."

Rosalin bunu başıyla onayladı. Çoğu soylu kadın, bu yeteneğe sahip olurdu.

"Pekâlâ, cüppe ya da duvar halısı değil ama tamir edilmesi gereken bir yığın kumaş var."

Rosalin çadırdan ayrıldığından beri ilk kez gülümsüyordu. "Kulağa çok iyi geliyor. Teşekkürler."

Gülümsemesi mi yoksa minneti mi bilmiyordu ama bir şeyler Deirdre'nin huzursuz olmasına neden oldu. Teşekkürünü eliyle yok saydı. "Neyse, döndüğünde kaptanın bunu onaylaması lazım"

Rosalin'in yuzundeki gülümseme silindi ve aniden öldüğü
verde kaldı. "Kaptan gitti mi?"

Telaşı o kadar belirgindi ki Deirdre bile onun için üzülmeli
olmalıydı. "Evet, birkaç saat önce atla gitti."

"Ne zaman donecek? Nereye gitti?"

Diğer kadın omuzlarını sıktı. "Bilmiyorum. Sanırım bir iki
gunluğune gitmiştir."

"Sor Alex burada mı?"

"Hayır, o da gitti."

Rosalin aniden paniklemeye başladı. Tepsinin üzerindeki ka-
deh titremeye başladı. Robbie onu yalnız bırakmış olamazdı.

"O halde yetki kimde?" diye sordu. Cevabı tahmin ettiği sıra-
da midesi kasılmıştı.

"Douglas'ta."

Robbie'nın kolu artık kanamıyordu ama atının toynaklarının
yere her sert basışında kaburgaları acıyor ve yan tarafı deli gibi
sızıyordu. Bu da ona içten içe dikkatsizliğin nelere yol açabile-
ceğini hatırlatıyordu. Çünkü normalde yapmayacağı hataları ya-
pıp düşmanın iki temiz darbe indirmesine neden olmasını başka
türü açıklanamazdı: Önce omzuna, çelik zımbalı deri tuniğini
kesip tenine ulaşacak kadar sert bir bıçak darbesi almıştı. Ardın-
dan da yan tarafına aldığı topuz darbesi birden çok kaburgasını
kırmıştı.

Bunun nedeninin görevin herkesin beklediğinden daha zor
olması olduğunu söylemek isterdi -karşılaştıkları elli adam, gü-
muşu kolay kolay vermeye niyeti olmayan çok yetenekli İngiliz
askerlerinden ve kuvvetli paralı askerlerden oluşuyordu- ama
nedenin bu olmadığını biliyordu.

Neden Rosalindi. Dikkatini dağıtan oydu. Bir şeylerin yolun-
da gitmediği hissinden kurtulamıyordu. Kendi kendine endişe

lenen bir şey olmadığını söyleyip duruyordu. Yetkayı Douglas'a
vermiş bir başına bir şey gelirse, huzursuz olursa onu sorumlu
tutacağını açık açık anlatmıştı. Onu, bir kancayla vücudunun
malum yerini kesip yeni evli yatağında eşine zevk vermesine en-
gel olmakla tehdit etmişti ama tam olarak hangi kelimeleri kul-
landığından emin değildi.

Kendi kendine, Rosalin iyi, dedi. Kamptan sadece yarım gün-
luğune ayrılmıştı.

Buna rağmen, Seton ile birlikte gecenin bir yarısında orma-
nın içinde atlarıyla hızla ilerliyor, muhafızların geri kalanı gibi
hararlı görevlerini uyuyarak kutlamıyorlardı. Zorlukla kazan-
dıkları zaterin çok da uzağında olmayan mağaralarında yaraları-
nı tedavi etmemişlerdi.

Ona gittiğimi söylemeliydim. Neden söylemediğini bilmiyor-
du. Sadece arkadaşlarına, onun kendisi için bir şey ifade etme-
diğine dair huzursuz edici bir konuşma yapmasının ardından
kendi kendini de buna ikna etmeye çalışmıştı. Ona tutulmamıştı.

Seton arkasından küfür etti. Robbie meşaleyle arkasını dön-
duğünde kırılan bir dalın sesini duydu.

"Tanrım, nerdeyse boynumu kesecekti," dedi Seton. "Ya ya-
vaşla ya da şu lanet mesaleyi bana ver."

"Ya da sen biraz hızlanmayı dene."

Seton ona sert bir bakış attı. "Her yer karanlık. Yoğun sis var
ve saat gece yarısını geçti. Yaklaşık on iki saat at binmenin ve
sadece birkaç saatliğine lanet bir çarpışma için mola vermenin
ardından atım biraz yorgun. Tanrım, ben de biraz yorgunum. Di-
ğerleriyle hak ettiğimiz şekilde dinlenmek yerine neden hemen
kampa gittiğimizi söylesene."

Robbie dudaklarını sıktı. "Ben donmek istiyorum."

"Bu gayet açık. Asıl soru bunu neden istediğin. Kız için mi
endişeleniyorsun?"

"Douglas ona bir şey olmasına izin vermez" Bunu, Seton'a söylemekten ziyade kendi kendine söylüyormuş gibiydi. Robbie Douglasa canını emanet edebilirdi -ki bunu daha önce birkaç kez yapmıştı- ama Rosalin'in güvenliğini sağlamak Robbie'nin sorumluluğundaydı ve bunu kimseye vermek istemiyordu. Gö-
vendiği bir arkadaşına bile...

"Ama?"

Seton onu çok iyi tanıyordu. "Amasını bilmiyorum. Sadece içimde bir huzursuzluk var"

Uzun süren partnerlikleri sayesinde yaptığı bu açıklama Seton'u tatmin etmişti. Artık o da geri dönmek için Robbie kadar istekliydi.

Robbie, Campbell gibi değildi. Olaylar hakkında içgüdüleri olmazdı. Seton'un ona güvendiğini belli etmesine şaşırı, Muhtemelen şaşırmaması lazımdı ama şaşırmıştı.

Kampa yaklaştıkça bu kötü his de büyüyordu. İlk nöbetçinin yanından geçtiklerinde sabaha karşı iki ya da üç sularıydı. Robbie'nin sabrı taşmak üzereydi. Her yaprak kıpırtısı, her esinti, her haykuş ötuşü, gecenin tüm sesleri, zaten bitkin düşen ve gerilen sinirlerini daha da geriyordu.

"Her şey yolunda görünüyor," dedi Seton kısık bir sesle.

Gerçekten de öyleydi. Nöbetçiler yerlerindeydi. Kamp karanlık ve sessizdi. Ateşten yayılan hafif kömür kokusu havaya yayılmıştı.

O halde neden yüreği ağzındaydı? Neden çıldırmış gibi kamçı geçip çadırın kapısını açarak onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu?

Büyük salonun köşesini döndüklerinde ve ikinci çadır sırası nı gördüğünde tam rahat bir nefes verecekti ki ağaçların arasında bir kıpırtı gördü.

"O neydi?" diye sordu Seton.

Robbie cevap verecek kadar beklemedi. Dizginleri sıkıp ata topuklarıyla vurarak karanlığın içinden aydınlığa doğru ilerledi. Bir saniye sonra duyduğu yumuşak çığlık damarlarının buz kesmesine neden oldu.

Adam aniden ortaya çıkmıştı.

Saatlerce kendine korkmak için bir neden olmadığını, çadırının etrafından birileri geçtiğinde korkmuş bir çocuk gibi nefesinin kesilmesinin kesinlikle anlamsız olduğunu söyleyerek kıvrandıktan sonra uyuyakalan Rosalin, birkaç saat sonra yok sayamıyacağı bir ihtiyaçla uyanmıştı.

Herkes uyudu. Korkacak bir şey yok. Kimse sana zarar veremeyecek. Ama Robbie'nin burada olmadığını bilmek bile durumunu daha korkutucu bir hale sokuyordu. Onun varlığının ne kadar rahatlatıcı olduğunu daha önce fark etmemişti. İçgüdüsel olarak onun kendini koruyacağını farkındaydı. O yokken, kılıcı ve kalkanı olmadan, aç aslanların yaşadığı bir mağarada oturuyormuş gibiydi.

İhtiyacını birkaç dakika içinde giderdikten sonra çadırına doğru yürüyordu ki ağaçların arasından bir adam çıkıp yolunu kesti.

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve dudaklarından tuhaf bir çığlık süzüldü. Mum, ayaklarının önüne düştü.

Adam ondan daha uzun boylu, karanlık ve korkunç bir golge gibiydi. Boyu, çok uzun değildi ama kalın ve yapılıydı. Adam eğilip mumu aldığı sırada içkinin keskin kokusu geldi.

Dili dolanarak, "Bakın bu ada kim va-mış?" dedi ve mumu Rosaline doğru uzattı. "Yeni bir fahişe mi?" Aksanı o kadar kötüydü ki İngilizce konuştuğunu anlamak biraz zaman aldı. Sınır bölgesinde yaygın olan Kuzey İngilizcesi konuşuyordu.

Rosalin'in kanı dondu. Buna itiraz etmek için dudaklarını araladı ama adam çoktan kolunu beline dolamış onu kendine doğru çekmişti.

"Bırak beni," dedi adamı iterek.

"Bu da ne?" Adam, Rosalin'i ağaca doğru itip kolunu boynuna yasladı. "Seni lanet İngiliz!"

Mumu yüzüne yaklaştırdı. Rosalin onu ilk kez net bir şekilde gördü. Soğuk ve siyah gözleri ona bir katil gibi bakıyordu. Bu kabusu olabilecek türden bir yüzü. Büyük bir para izi, kın kaşlarından başlayıp ezik burnunun üzerinden devam ediyordu ve kalın sakalının arasında yok oluyordu. Bu bir kılıç ya da savaş baltası izi olmalıydı. Zaten vahşi olan görüntüsünü daha da korkutucu hale getiriyordu. Adam dudaklarını aralayıp alacık bir şekilde guldüğünde izi ve sarı dişleri Rosaline yaban domuzların anımsattı. Adam aynen öyle görünüyordu. Kalın, tel tel olmuş siyah saçları ve ezik burnuyla, çirkin bir yaban domuzu gibiydi.

Ama Rosalin'in tüm bedeninin ürpermesine neden olan şey, yarı kapalı gözleri ve bakışlarıydı. Ondan kurtulmaya çalıştı ama bu, adamın ona daha fazla yaslanmasına ve kolunu boynuna daha sıkı yaslayıp nefes almasını engellemesine neden oldu.

Yüzü Rosaline çok yakındı. Nefesindeki ekşi viski kokusunu hissedebiliyordu. "Sen de kimsin?"

"Rehine," diyebilirdi Rosalin hafif bir nefes alıp "Boyd."

Adamın sarhoş bakışları yüzünden sözlerinin bir etkisi olup olmadığını emin değildi.

Etkili olmuştu ama bu, beklediği şekilde bir etki değildi. Adamın dudaklarında çirkin bir gulumseme belirdi. "Rehine olarak bir İngiliz sürtüğü demek? Daha doğrusu bir fahişe." Rosalinin göğsünü tuttuğunda, kızın tüm bedeni korkudan kasıldı ve bir çığlık attı. "Kap'n sana bir şeyler öğretmiştir umarım. Bakalım ne kadar edermişsin."

Rosalin, adamın gözlerindeki isteği görünce bir kez daha itiraz etmeye başladı. Adamın boynuna yasladığı koluna sıkıca tuttu. "Seni öldürür," dedi zorlukla.

Adam Rosalin'in ellerini tutup başının üzerine kaldırdı. Bilekleri yumuşak derisini ağacın gövdesine bastırıyordu. Ama bu, Rosalin'in bedeninin kendisine yaslanmasıyla hissettiği korku ve dehşetle kıyasla hiçbir şeydi. Adamın karşısında kıvranıp kurtulmaya çalıştı. Hem kusmak hem de nefes almak istiyordu.

"Boyd mu?" dedi gülerek. "O da İngilizlerden benim kadar nefret eder."

Arkasından bir ses geldiğini duyan adam geri dondu. Karanlığın içinden atlı bir gölge yaklaştı. Gölge attan indiği sırada Rosalin bir şeytanın arkasındaki kanatları gibiydi. Rosalin o sırada gelen kişinin yüzünü kısmen gördü. Neredeyse hayılacaktı. Karartılmış burunluklu başlığın arkasında sadece boşluk varmış gibiydi.

Adamın kolu artık boğazında olmasa da Rosalin zorlukla çığlık attı. Adam, kendini savunmak için donmuştu ama henüz ellerini kaldırmadan çelik eldivenli bir yumruk çenesine öyle bir indirdi ki adam sırtüstü yere düşmeden önce havada bir metre kadar yükseldi.

Koyu renkli ve pelerinli görüntü birkaç saniye sonra adamın başında durmuş, ardi ardına güçlü yumruklarla onu toprağa sabırlıyordu.

Rosalin daha önce de buna benzer bir şey görmüştü. "Robbie!" Kelimeler dudaklarından bir dua gibi süzülüyordu.

Robbie ona hakacak kadar kısa bir an için durdu. Korkutucu maskenin golgesi altından tanıdık hatları belli oluyordu. Ama yüzündeki ifade, Rosalin'in daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Asla merhamet etmeyecek zalimi ve acımasız bir istatedeydi bu. Çarpışmanın ortasındaki bir savaşçının ifadesiydi. Isırıkla kaçmanın en korkulan adamlarından birinin ifadesiydi.

Robbie başladığı işi bitirmek için geri döndü. Onu öldürmek için Adamın yapmaya kalkıştığı şeye rağmen Rosalin o zalimin kenar yüzünden -ya da Robbie yüzünden- olmasını istemiyordu.

Onu durdurması gerektiğini biliyordu ama bunu onun yerine başka biri yaptı. Bir diğer pelerinli gölge karanlığın içinde atıyla belirdi. Başlık takmadığı için sarı saçlarından kısa olduğu belli oluyordu.

Sör Alex atından atlayıp küfür etti. Adamların olduğu yere geldi ve Robbie'yi uzaklaştırdı. "Tanrımı Akıncı, onu öldürecek. Sen. O bizden."

Sör Alex, Robbie'nin kolunu arkasına yasladı. Robbie kolunu kıvrırdı. Sör Alex i sırtüstü devirecek bir hamleyle kolunu çekmeye kalkıştı.

Sör Alex'e Galce bir şeyler söyledi ama Rosalin bu küfrü anlamıyordu. "Bunu hak ediyor," dedi zorlukla nefes alırken, "Ona zarar verecekti."

Sör Alex kıza baktı. Birbirlerine baktıkları anda Alex, kıza bu şekilde zarar geleceğini anlamış oldu. İfadesinin sertliği, Robbie'nin kız kardeşine olanları onun da bildiğini düşündürdü.

Gurultüler yan çadırdakileri de harekete geçirmişti. Rosalin'in, gelenlerden birinin Kara Douglas olduğunu anlaması için dönmesi gerekmemişti.

"Burada neler oluyor?" dedi Douglas. İki adamı da arkasından meşaleyle geliyordu.

Sör Alex tutmaya devam etmiyor olsa, Robbie adamın üzerine atlayacaktı. "Ona böyle mi göz kulak oluyorsun? Seni lanet herif, bunların olmasına izin verdiğin için seni öldürmem lazım!"

İskoçya'nın en taş kalpli adamı, Robbie'nin öfkesinden afallamış gibiydi. Bakışları Rosalin'e döndü -kız hâlâ ağaca yaslanmış haldeydi, muhtemelen rengi atmış ve dehşete düşmüş görünüm

uydu- ve sonra Robbie'nin arkasında yerde yatan adama baktı. Yüzünde olan biteni anlamadığını gösteren sert bir ifade belirdi.

Kara Douglas küfür edip Robbie'nin de az önce kullandığı sözcüklerden birini kullandı ve sonra da elini yatmaktan dağılmış saçında gezdirdi. "Uilleam, eşimin mektubunu daha yeni görmüş sayımda gezdirdi. Ona kızdan bahsetmek aklıma gelmedi. Kim olduğunu bilmiyordum." Rosalin'e döndü. "Üzgünüm, leydim. Böyle bir şey asla yaşanmamalıydı. Zarar gördüyseniz bu benim hatam ve hatanın sorumluluğunu tamamen üstleniyorum."

Rosalin, Kara Douglas'ın ondan özür dilemesine o kadar şaşırılmıştı ki cevap vermesi biraz zaman aldı. Başını salladı. "Bana zarar vermedi." Sesi titrek çıkmıştı. Farkında olmadan morarmış boğazını ovdu.

Robbie, vahşi bir kurt gibi inleyip Sör Alex'in engel olamaya çalıştığı bir kuvvetle öne atıldı.

Kara Douglas içgüdüsel olarak saldırıya karşılık vermek için hazırlandı ama artık Rosalin müdahale edecek kadar toparlanmamıştı. Öne doğru çıkıp Robbie'ye engel olmak isteyerek elini adamın koluna koydu.

Boğazındaki düğümü zorlukla yutkundu. "Gerçekten, ben anlamıyorum." Robbie ona baktı ve bakışlarında alev alev yanan derin duygular. Rosalin'in kalbini hızlandırdı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Bir hataydı."

Ağabeyi bu iki adamın birbirleriyle deli gibi kavga etmesini çok isteyecek olsa da Rosalin tüm bunların bir son bulmasını diliyordu. Robbie'nin siyah deri kaplı göğsüne yaslanmak, başını omuzuna gömmek ve kendini yeniden güvende hissetmek istiyordu.

İlk adım atanın kim olduğunu bilmiyordu ama önce ona yaslandığını ve hemen ardından da Robbie'nin onu kollarına alıp çadıra doğru taşıdığını fark etti.

"Seninle yarın konuşacağız," diye mırıldandı Douglas'ın nından geçerken.

İnşaat adamı asık bir suratla başını salladı. "Ulliam ve alim ben ilgilenirim."

Konuşmalar çok uzaktan geliyordu. Rosalin başını çoktan ona yaslamış, gözlerini kapatmış ve adamın kollarında olmama yaşattığı güven duygusunun kendini sarmasına izin vermişti.

Robbie onu bırakmak istemiyordu. Hem de hiç. Onu kollarına alıp yumuşak bedenini göğüs kafesinde hissetmek havalı bile edemeyeceği bir hisli. İçinde yükselen his onu tamamen ele geçirdi. Neredeyse ona karşı şefkat duyduğunu düşünecekti. Ama bu his, çok daha büyük ve kuvvetliydi.

Bu kendi hatasıydı. Onu buraya asla getirmemeliydi. Rosalin'i korumak onun göreviydi ve zarar görürse kendini asla affetmez.

Tanrım, olabilecekleri düşününce midesi kasıldı. Bir azı düşünülendi. Gözlerinin önünden kız kardeşinin yüzü geçti.

Rosalin'i kendine daha çok çekti. Kırık kaburgalarının acısı, göğüs kafesindeki yakıcı acıya kıyasla hiçbir şeydi. Tanrım, çok güzel kokuyordu. Dudaklarını, ipeksi yumuşaklıktaki saçlarını dayayıp lavantanın hafif kokusunu içine çekti.

Onu bırakmaya henüz hazır olmadığı için çadıra girip onu kendi yatağına taşıdı. Sirtını duvara yasladı, kızın başını da bir yastığa yaslar gibi göğsüne yerleştirdi. Başlığını çıkarıp yatağın ayakucuna fırlattı.

Bu kıpırtı, Rosalin'in gözlerini açmasına neden oldu. Robbie, ona baktığı sırada kaşlarını çatıldığını fark etti. "Savaşmışsın," dedi uzanıp yanağındaki kesiği okşayarak. Bu yumuşak dokunuşu bedeni gerilerek tepki verdi. Rosalin, yüzündeki lekeleri silmeye çalıştı. "Bu kadar is lekese yüzüne nereden geldi? Seni ilk gördüğümde bir hayalet olduğunu sanmıştım." Rosalin başlığı bakıp titredi. "Ya da bir şeytan."

Rosalin'in tehlikeli sularda yüzdüğünü fark eden Robbie, kızın boğulmuş parmaklarını eline alıp dudaklarına götürdü. "Uzun Rosalin. Uzun bir gün oldu. Sabah konuşuruz."

Rosalin'in bakışları Robbie'nin içine işledi. "Beni bırakmaya istediğin değil mi?"

Robbie başını iki yana salladı. Dudaklarından 'asla' kelimesi çıkıyordu. Robbie bu buna engel oldu. Bu, tutamayacağı bir söz olurdu. "Bu gece hırakmayacağım. Şimdi uyu tatlım."

Rosalin kendine söyleneni yapıp yüzünde, Robbie'yi iskoçtanın en güçlü değil, en şanslı adamı gibi hissettiren bir gülümsemeyle uykuya daldı. Robbie bu gülümseme sayesinde, kızın ağaca yaslandığını gördüğü anda içine işleyen soğukluğun ısındığını hissetti. Hemen ardından o da gözlerini kapattı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Rosalin, iğneyi kumaşın içinden son kez çekip düğümü attı ve Deirdre'dan ödünç aldığı makasla ipi kesti. 'Tuniği salonun penceresinden süzülen güneş ışığına doğru kaldırıp -artık güneş ışığını göremeyeceğini düşünmeye başlamıştı- eliğine hayranlıkla baktı. Yeni alınmış gibi görünmese de artık kolun üst tarafındaki büyük delik yoktu. Yıkanmış olmasına rağmen yırtığın etrafında hâlâ görünen pas lekesinin kılıç darbesinden kaynaklandığını düşündü.

"İyi iş," dedi yanında oturan kadınlardan biri.

Rosalin bu iltifata sevinip gülümsedi. "Teşekkürler, Jean. Buranın ışığı, çadırınkine göre çok daha iyi."

İronik olan, birkaç gece önce kollarında uyuduğu Robbie ile aralarındaki yakınlığa rağmen kampın kadınlarıyla, liderleriyle olduğundan daha çok yakınlaşmıştı. Rosalin ertesi sabah uyanığında Robbie çoktan gitmişti. O zamandan beri de konuşmaları genellikle çok kısa ve yüzeysel oluyordu. Kadınlar ise onu artık konuşmalarına dahil etmeye başlamışlardı.

Dikiş ona iyi gelmişti. Deirdre'dan gelen ilk kıyafet yığını çadırda onarmaya çalışmıştı. Ama mum ışığında geçirdiği uzun günün ardından güneş ışığını aramış ve yanına da arkadaş istemişti.

Rosalin üç gün önce salona girip pencerenin olduğu köşedeki bir bankta, bir sepet dolusu kıyafeti onarmaya başlamıştı. Kadın

lar onu ilk gün görmezden gelmiş ama ikinci gün meraklarına yenik düşmüşlerdi. Üçüncü gün Rosalin de onlar hakkında bir şeyler öğrenmeye başlamıştı. Ona karşı tam olarak arkadaşça davranışlarını söyleyemeyecek olsa da genellikle kibarlardı. Birkaçı -Jean gibi- onun yanına oturduğu için azar bile yemişti.

Kız, on sekiz yaşından daha büyük olamazdı. Yaşadığı zorluk ve mücadelenin etkisiyle doğal kumral sevimliliği gölgelenmeye başlamıştı. Rosalin gibi bu kadınların çoğu da anne ve babaları- nı küçükken kaybetmişlerdi. Rosalin'in aksine, onları koruyacak comert bir korumaları yoktu. Hayatlarındaki erkekler ya savaşta günden ya da savaş yüzünden hayatlarını kaybettiğinden kedi başlarının çaresine bakmak zorunda kalmışlardı.

Fahişelik genellikle kibar sohbetlerin konusu olmadığından, Rosalin birimin neden ve nasıl günah dolu bir hayat yaşamayı tercih edeceğini hiç düşünmemişti. Birçoğunun seçme şansının olmadığını bilmek üzücüydü. Ailenizdeki erkekler öldürülüp köyünüz yakıldığında ve yapacak bir iş bulamadığınızda -bir de üstüne kadınsanız- hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapıyorsunuz. Asıl kötüsü, Jean gibi tecavüz yoluyla bu hayata mecbur bırakılan kadınlardı.

Aslında hayat hikâyeleri kalp kırıcıydı. Adaletsizliğin normal ve kabul edilebilir bir şeymiş gibi rahatlıkla anlatılabiliyor olması da bir o kadar üzücüydü. Kilise ne derse desin Rosalin onları suçlayamıyordu. Hatta kader onu böyle bir 'seçim' yapmak zorunda bırakmadığı için minnet duyuyordu. Doğumu, konumu ve sahip olduğu ilgili ağabeyi, ona bu kadınların sahip olmadığı bir koruma sağlamıştı. Onların kaderine sahip olabileceğini düşünmek üzücüydü.

Hayatları zordu. Rosalin'in gördüğü kadarıyla kadınların çoğu gün boyu kampın düzenli bir şekilde işleyişini sağlamak için çalışıp çoğu akşam da erkekleri eğlendiriyordu. Farklı erkek-

leri Deirdre ve Mor gibi birkaç şanslı kadın. Liderler sarahine sahipleniliyordu ama Jean gibi diğer kadınlar her gece bir yataktan diğerine dolanıyordu.

"Siz gittiğinizde ne yapacağımızı bilmiyoruz, leydim," dedi Jean utangaç bir gulumsemeyle. "Sadece birkaç gün içinde haftalık tamirat işimizi bitirdiniz."

Rosalin gideceğini düşününce kalbinde tuhaf bir sızı hissetti. O günün her an gelebileceğini biliyordu. Ormana gelip orman üzerinden bir hafta geçmişti. Ağabeyine gönderilen ulak her an geri dönebilirdi. "Bunu yapmaktan memnun oldum," dedi Rosalın. "Vakit geçirecek bir şeyim oldu."

"Evet ama sanırım ne kadar iyi iş çıkardığınız duyulunca bu rada olduğunuz surece kendinizi meşgul edecek çok fazla soru olacak"

Aniden kızın yuzundeki gulumseme silinip yerine kaygılı bir ifade yerleşti. Rosalın bu tepkinin nedenini anlamak için donduğunda öğle yemeğini hazırlamak için salona giren diğer iki kadını gördü.

Agnes kadınlardan daha büyük ve belli ki daha deneyimli olanıydı. Rosalın'ın anladığı kadarıyla konumu Deirdre'ye çok yakındı. İkinci kadın Mary ise üzgün ve boş bakışları olan biriydi. Robbie'nin cussesindeki bir adamı bile devirebilecek kadar viski ve bira içiyor ama asla sarhoş olmuyordu. Kampta Agnes dışındaki kadınlar, Mary'yi yok sayıyordu. Kadınlar arasında bu sınıflandırma olsa Mary son sırada olabiliirdi.

Rosalın donduğunda Jean'ın bu tepkiyi vermesinin nedenini anladı. Mary'nin sağ elmacık kemiğinde büyük ve kolu görünen bir yara ızı vardı.

Bu yaranın nedenini tahmin eden Rosalın aniden öfkelenip Jean'a döndü. "Bunu ona kim yaptı? Adamlardan biri mi vurdu?"

Jean başını iki yana sallayıp Rosalın'ı susturmak için parmağını dudagina götürdü. "Lütfen, leydim. Bir şey söylemeyin. Sa-

dece bana dert açarsınız. Bu, Mary'nin kendi hatası. Onu uyarmana çalıştık. Fergal sarhoşken biraz kabalaşır ama Mary bunu dinlemedi ve yine de adamın yanında gitti. Artık onu sadece Fergal alır."

"Ne demek istiyorsun?"

Jean dudaklarını tiksintiyle sıktı. "Alışveriş için Corehead'deki köye en son gidişimizde, yakındaki karargâhların birindeki bir İngiliz askeriyile göz goze geldi. Ona âşık olduğunu sandı. Ta ki adam onu çocuğuyla birlikte yatağından kovana kadar..."

Rosalın şaşkınlıkla gözlerini açıp derin bir nefes aldı. "Hamile mi?"

Jean başını iki yana salladı. "Hayır, kısa süre sonra çocuğu kaybettim. Su anda belli olmasa da bir zamanlar erkekler arasında ünlüydü." Omuzlarını sıktı. "Ama kimse bir İngiliz fahişesini istemez." Ardından kızardı. "Saygısızlık etmek istemedim, leydim."

Rosalın bunu önemsemedi. "Bu, birinin ona vurması için bahane olamaz."

Jean ona dünyanın en saf ya da aptal kişisiymiş gibi baktı. "Fergal çok kötü biri değildir, leydim. En azından ayıkken öyle değildir. Eminim kendini affettirecektir. Bu yüzden de Mary'ye yardım etmenize gerek kalmayacaktır"

Rosalın istemese de Jean'ı dinledi ve dikişine geri döndü. Mary'nin durumunun ne kadar zor olduğunu anlamış, işini daha da zorlaştırmak istememişti ama durumun adaletsizliği içini acıtmıştı. Kadın çocuğunu kaybetmişti. Şimdi bir de bu sessizliğe mi katlanacaktı? Yanlış adama âşık olmanın cezasını ne zamana kadar çekecekti?

Zihninde biraz fazla yankılanan bu soruya kulak tıkadı.

Bir saat sonra hâlâ öfkeli olan Rosalın, öğle yemeğine hazırlanmak için kıyafet yığınıyla birlikte çadırına döndü. Bir kadına

herhangi bir kadına vurmak vanlıştı ve Mary arkasını vuracak birine Rosalin onun arkasında durmasını bile.

O zalime ceza verilmeliydi. Birilerine hakaret yaparken gongduğunda bir kenarda durup hiçbir şey yapmamak - hiçbir şey söylememek - Rosalin'in doğasına aykırıydı.

Rosalin çevresine dikkat etmediği için o sırada etrafından gelen gürültü onu şaşırttı. Merakla etrafına doğru baktı. Herkesin tezahürat ve bağırışları takip etti. Köşeyi de gördü. Orada bir açıklıkta büyük bir grup adamı -kamptaki var olan bir adamın tamamı oradaymış gibiydi- gördü.

Robbie'yi bulmak için etrafa bakındı ama onu göremedi. O anda vanlış bir şey yaptığını fark edip arkasını döndü. İki gözleri iki adama takıldı.

Olduğu yerde kaldı. Kalbi, nefesi, adımları donmuş gibiydi. Adeta vere sabıtlanmıştı. Şaşırmış mıydı? Bundan emin değildi ama her ne sebeple olursa olsun bakışlarını belli bir noktaya odaklamıştı. Robbie'nin sadece üst tarafı çıplak değildi. Bu da tek başına yeterli olabiliyordu - bir de üzerine varım olan ne adam farklı vücutlardan geliyor ve ona kılıçlarıyla saldırıyordu. Robbie kendini savunacak bir silahı ve da kalkana olmaksızın sadece ellerini kullanarak onlara karşı koyuyordu.

Rosalin'ine atılmış olmalıydı çünkü kendini iki adamın ortasında buldu.

Yüce Tanrım, daha önce böyle bir şey görmemişti! Highland güreşlerini duymuştu ama bu bambaşkaydı. Tek söyleyebileceği Robbie'nin, çevresindekileri yetişkin adamlar değil de -hep güçlü savaşçılardı- sınır bozan sineklerleymiş gibi elivle savuşturduğuydu. Ona yaklaşamıyorlardı. Hareket ettikleri anda bedeniyle onları savuşturup elivle, dizivle ve hatta attığı bir tekmeyle engel oluyordu. Her biri acıyla yere devriliyordu.

Adamlar Seton için tezahürat etmeye başlavana kadar kimse kimseyi kovamamıştı. Belli ki Sor Alex de onunla aynı savaşçıydı çünkü benzer keskinlikteki benzer hareketleri izlemesi tuhaf bir şekilde etkileyici olan sert, neredeyse ritmik ve şiddetli bir dans gibiydi.

Rosalin, vücutlarının ağzına geldiğini, yumruklanan, birbirine rakemler atan adamlara durmalarını söylememek için kendini tuttuğunu hissetti. İki adam da vorulmuş gibi görünse de bu, sansuza dek sürecekmiş gibiydi. Sonunda Sor Alex, Robbie'ye doğru hızlı bir hareket yapıp dirseğini Robbie'nin kaburgasına indirerek çalıştı. Bunu neden yaptığını fark eden Rosalin derin bir nefes aldı. Robbie'nin sol tarafı büyük ölçüde morarmış ve şişmişti.

Ama Robbie bu hareketi tahmin etmişti. Donup darbesi sağa aldı ve Sor Alex'in çenesine dirseğiyle sert bir şekilde vurdu. Bu da adamın ayaklarının yerden kesilmesine ve yere düşmesine neden oldu.

Kalabalık yüksek sesle bağırды.

Robbie sırtıp arkadaşını yerden kaldırmak için elini uzattı.

Sor Alex ona bir süre bakıp kutur etse de sonunda elini uzattı.

İletişimleri iki kardeşinkine benzediğinden Rosalin neredeyse gülecekti.

"Çok zahırsızsın," dedi Robbie. Rosalin bunun ilk kez olmadığını düşündü. "Ve tahmin edilebilir hamlelerin var. Kaburgalarıma karşı kovamayacağımı biliyordum."

"Bu senin tek zayıf noktan," diye olkeyle mırıldandı Sor Alex.

Robbie sadece sırıttı. Ama bu geniş ve şekilli göğüs katesine bakan Rosalin, ona itiraz edebilirdi. Yaralanmış olmasına rağmen bu, Robbie'nin zayıf noktası değildi.

Robbie, düşüncelerini okunmuş gibi dondu ve Rosalin'in orada olduğunu gördü. O anda herkes onu görmüş gibiydi çünkü gürültü kahaahalar, yıldırım düşmüş gibi aniden kesildi.

Rosalin'in yanakları kızardı. Robbie kaşlarını çatırsa da doğru yürüdü. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Bir seksen ikiden uzun boylu, çıplak bir erkeğin kendine doğru yürüyor olması, Rosalin'in dilini bağlamış gibiydi. Çoruş anı tan sonra bakışlarını, gözlerine çevirmeye çalıştı. Ama o surat kolundaki kesigi fark etti. "Yaralanmışsın!"

"Önemli bir şey değil."

Birden herkesin kendilerini izleyip dinlediğini fark eden Rosalin, "Seninle konuşmam lazım," dedi.

Robbie kaşlarını çatı. "Bir şey mi oldu?"

Rosalin düşünceli bir şekilde etrata bakıp kolundaki kumaşları iyice yerleştirdi. "Lütfen, önemli bir şey."

Robbie bir an için ona bakıp ardından adamlarına dönüp "Öğle yemeginden sonra devam edeceğiz." Çamurla kaplı alanda zaman geçirdikleri kıyafetlerinden belli olan birkaç adamı işaret etti. "Bazılarınızın yıkanmaya ihtiyacı var gibi görünüyor."

Adamlar dağılırken gülüp birbirleriyle alay etmeye başladılar.

Robbie yakınlardaki bir kayanın üzerinden gomleğiyle tuniğini alıp giydi.

Rosalin, bu etkileyici ve parlak göğüs kafesinin kapanmasını istemese de ancak bu sayede zihnini toparlayabilecekti.

Robbie, Rosalin'in elindekileri taşımayı teklif etti. Rosalin ona vermeden önce, "Sanırım taşıyabilirsin. Zaten en üstteki senin" dedi.

Robbie, yaralanmasının ıma edilmesini yok sayıp Rosalin'in diktiği kıyafetlere baktı. Dikişleri incelerken tek kaşını kaldırdı. "Tanrım, bunu nasıl yaptın? Kumaş yeniden tezgähta dükümü gibi görünüyor. Neredeyse dikişler görünmüyor bile. Çok inceler."

Robbie'nin ona gizlice yaklaşma konusundaki yeteneğini sorulduğu zamanlar aldığı cevabı hatırlayan Rosalin, "Tecrübe,

dedi. Adamın dudagının kenarında hafif bir gulumseme belirip belirdi. Rosalin, "Aynı zamanda yaraları tedavi etme ve ilaç kullanmada da iyiydin."

Robbie, "Önemli bir şey değil, Rosalin. Sadece bu sıyrık" dedi.

Rosalin çenesini sıkı. Sadece bir sıyrık değildi. Tanrım, tüm erkekler bu kadar ımtazlı olmak zorunda mıydı? Yaralandığı zamanlarda ağabeyi de böyle davranıyordu. "Tedavi edilmezse, bir sıyrık bile vuruyup olume neden olabilir."

"Clifford'u bu zevkten kolay kolay mahrum bırakmam."

Neredeyse çatıra ulaşmışlardı ama Rosalin olduğu yerde durup ona döndü. "Bu hiç komik değil."

Ağabeyinin Robbie'yi öldürmesini ya da Robbie'nin ağabeyini öldürmesini düşünmek onu korkutuyordu.

"Komik olmaya çalışmamıştım. Sadece olursem, Cliffordlar vurmaşların için en sevindirici sev gerçekleşmiş olur."

Rosalin, Robbie'nin ne yapmaya çalıştığını biliyordu. İkisine içinde bulundukları durumu hatırlatmaya çalışıyordu ama Rosalin buna izin vermeyecekti. "Benim için öyle olmaz."

Meydan okurcasına Robbie'ye baktı ve aralarındaki bağı yok etmeyi denemesini bekledi. Ne ağabeyi ne de savaş, bu bağı yok edemezdi.

Robbie bir nefes verip başını salladı. "Yaram temizlendi."

"Kim temizledi?"

Robbie'nin bakışları, Rosalin'in bu soruyu sormamış olmayı dilemesine neden oldu. "Ah," dedi dudaklarını kapatarak. Deirdre.

Rosalin içeri girerken Robbie de onu takip etti. Kumaş yığını Sör Alex'in sandığının üzerine koyup kendi sandığına gitti ve bir havlu ile sabun akladı. Belli ki o da öğle yemeginden önce yıkanacaktı. "Benimle konuşmak istediğin şey ne?"

"Sen bir kadına hiç verdun mu?"

"Lanet olsun, tabii ki hayır! Neden böyle bir şey soruyorsun?" Robbie bu soruya alınmış gibiydi.

"Bu çok sık rastlanılan bir durum."

Robbie kaşlarını çatı. "Olabilir ama sadece zayıf erkekler kendilerini savunamayacak olan kadınlara zarar verir. Ben zayıf bir adam değilim."

Rosalin buna itiraz etmeyecekti. "Peki, senin emrinde olanlar?"

Gözlerini kısan Robbie'nin yakışıklı yüz hatlarında bir gülümseme belirdi. Bu, Uilleam'a saldırdığı günkü ifadeyi andırıyordu. "Ne reye geleceksin, Rosalin? Biri sana zarar mı verdi?"

Rosalin başını iki yana salladı. "Bana değil."

Robbie'nin ofkesi dağıldı ve ne demek istediğini yavaş yavaş anladı. "Diğer kadınlardan birine mi?"

Rosalin bunu başıyla onaylarken tüm öfkesi geri döndü. "Bu hiç doğru değil. Sarhoşluk, zulüm için bir bahane olamaz. Bana, erkeklerin kadınları koruması gerektiği öğretildi. Onlara zarar vermesi değil."

Robbie bakışlarını ondan ayırmadı. "Bu kadınların neden kampta olduklarını anladın, değil mi Rosalin? Onlar leydi de giller."

Rosalin dudaklarını sıkı. Onun bu kadar saf olduğunu mu sanıyordu? "Evet, ama bir günah diğerini haklı çıkarmaz. Kadınların yaptığı şey, dövülmelerini aklamaz. Yoksa zevk için yatağına aldığı bir kadının düşünülmeğe değer olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

Robbie bu saldırıyı durdurmak istercesine elini kaldırdı. "Ben öyle düşünmüyorum. Sadece senin böyle düşünmene şaşırdım. Çoğu soylu kadın genellikle fahişeleri kuçumser."

"Pekâlâ, ben öyle biri değilim."

Robbie ona takdir edercesine baktı. Rosalin o anda ne düşünüyordu bilmek isterdi. "Bunu görebiliyorum."

"Yani komutan altındaki adamlar, kadınları dövdüğünde onları affediyorsun, öyle mi?"

"Hayır. Bunu kim yapmış?"

Rosalin dudaklarını ısır. "Bunu söyleyemem."

"Neden?"

"Adama ceza verilirse kadın zarar görür." Robbie'nin kafası karışınca Rosalin ekledi, "Kadının durumu... çok hassas."

"Ah İngiliz'in fahişesi..." Rosalin'in ifadesini görüp sustu.

"Ona öyle deme! Yanlış adama âşık olması onun suçu değil. Savaş hatlarını dinlemez."

Robbie ona bir süre baktı. Sanki o da bu konuyu düşünmek istemiş gibiydi. "Olabilir ama adamların onunla yatmak istememelerini anlamak lazım. Onlara kadınla yatmalarını mı söyleyeyim?"

Rosalin kaşlarını çatı. "Tabii ki hayır."

"O zaman ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum ama bu doğru değil. Çocuğunu kaybetmiş. Bu onun için yeterince büyük bir ceza değil mi? Ve şimdi de sarhoş bir zalimin öfkesine katlanıp kamptaki yerini kaybetme korkusuyla sesini bile çıkaramıyor."

"Adaletin kılıcı her zaman doğru hareket etmez, Rosalin. Buna emin olabilirsin."

Rosalin ırmı, parlak yeşil gözleriyle ona öfkeli ve gergin bakışlar atarken Robbie göğüs kafesinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Bu bakışlar sert ve yok sayılamayacak kadar ısrarcıydı.

Robbie'nin başı dertti ve geçen her gün durumu daha da zorlaşıyordu. Onu çok istiyordu. Onun kokusunu azıcık aldı.

gında hayatında ilk kez bir kadınla birlikte olacak bir oğlanı
genliyordu.

Kızın yakınlığı ona deli ediyordu. Rosalin'in her şeyi ona
ediyordu. Ellerine bakmaya cesaret edemedi çünkü o
ve beyaz parmakların kendisini nasıl ayıpladığını.

İlanet olsun, birkaç dakikalık zevk, günler için pişmanlık
donmuştu.

Robbie bundan pişman değildi. Hayatının en eretik, en
edici ve samimi dakikalarından nasıl pişmanlık duyuyordu?

Kampta, Robbie'nin yaşadığı işkencenin farkına
tek kişi Rosalin olmalıydı. Douglas ona deliymiş gibi bakıyor.
Fraser gülüyor. Deirdre onu suçluyor ve Seton da onun gibi
gibi görünüyordu. Eğer Rosaline dokunacak olursa hançerini ka-
burgalarının arasına saplamakla tehdit etmişti onu.

Partneri ciddiydi. Robbie genellikle bu tür şeylerden kork-
sa da -MacLeod'un 'Cehennem Azabı' isimli eğitiminde
atanan on mızrağı yakalamak zorunda olduğu an hariç- Seton'un
hançer kullanımında ne kadar iyi olduğunu çok kez gördüğü-
den bu tehdidi yok sayamadı.

Başlarda Seton'un ekipteki varlığı, Bruce'un, Alex'in karde-
Christopher ile olan arkadaşlığına bir minnet niteliğinde olsa da
Boyd, partnerinin yeteneği sayesinde bu yeri hak ettiğini kabu-
etmeliydi. Hançeri ölümcül bir isabet ve hızla kullanışı muha-
fizlar arasında bu konuda rakipsiz olması sağlıyordu. Tabii
Robbie'nin gördüğü hiçbir savaşçı onun gibi değildi.

Az önceki rekabetlerini düşünüp kaşlarını çatı. Seton, bile-
bileğe mücadelelerde de Robbie'nin beklemediği kadar yetene-
hale gelmişti. Robbie kadar güçlü değildi ama daha hızlıydı ve
Jaha gençti. Sabrını kontrol altına alabilse Robbie'ye gerçek-
meydan okuyabilirdi.

Ama şu anda Robbie'yi endişelendiren Seton'un tehdidi de-
di. İçindeki diğer his. Göğüs kafesinde büyüyen ve her şeyi

geçiren his. Tüm kolulukları yok etmek ve kızın yüzündeki bu
acı bir daha asla görünmemek istemesine neden olan bir his.

Rosalin Clifford çok duygusaldı. Sorun buydu. Bu, ona an-
cak belki kırıklığı ve üzüntü getirebilirdi. Robbie bunu biliyordu.
Rosalin bir gün acı gerçeği, dünyadaki tüm yanlışları düzeltme-
yeceğini öğrenecekti. Robbie, bunu gördüğü zaman yanında ol-
masını düşününce neredeyse sevinecekti. Neredeyse.

Bu, kamptaki kız için bu kadar ofşelenmesinden etki-
lenmediği anlamına gelmiyordu. Elinde olmadan kız kardeşini
gördü. Rosalin gibi birileri de Marianın arkasında dursa belki
da yamaçtan atlamaktan başka bir yol olduğunu düşünebilirdi.
"Özür dilerim" dedi Rosalin elini onun koluna koyarak Rob-
bie kızın eline bakmamaya çalıştı. "Acı hatıraları canlandırmak
istememiştim. Ne demek istediğimi anladığından eminim."

Ona bakmak için başını arkaya eymişti. Lavantanın hafif ko-
rusu Robbie'nin duyularına işledi. Rosalin çok yakınındaydı.
Tek yapması gereken başını eğip dudaklarını dudaklarına değ-
dirmektir.

Olabilecekleri düşününce kanı alev alıyordu. Gözleri, o güzel
kız hatlarında, yeşil gözlerde, uzun ve koyu kırpıklerde, kırmızı
dudaklarda ve kadımsı yumuşaklıktaki teninde dolandı. Tek
düşünebildiği, o dudakların aralandığı, kırpıkların kırıldığı,
Robbie onu elleriyle ve dudaklarıyla zirveye çıkardığı sırada o
beyaz yanakların kızardığıydı.

Tanım, Rosalin'in tadına bakmak istiyordu. Dilini bacakları-
nın arasına doğru itip onu kıvrandırmak ve kendinden geçirmek
istiyordu. Sonunda kendini hırakmasını, dudakları, bacaklarının
arasındayken sıcak dalgalar halinde boşalmasını istiyordu. Hatta
tadına hissedebiliyordu. Ilık ve ipeğimsi bal tadını dilinde
hissediyordu.

Hafifçe inledi. Damarındaki arzu, bir davul gibi gümbürdü-
yordu. Rosalin de bunu duydu. Hissetti. Bakışları yoğunlaştı. Bir
beklentile dudaklarını hafifçe araladı.

Robbie ona doğru eğildi ve Rosalin'in hafif titremesini kendisi titremesiymiş gibi hissetti.

Robbie'nin kalbi hızlanmış, kasları gerilmişti. İstekle yumruklarını sıkıyordu. Bu, karşı koymakta zorlandığı bir istekti.

Hafifçe bir küfür mırıldanıp geriye doğru bir adım atı. "Bilmekten önce yıkanmam lazım." Çadırın dışına çıkmadan önce Rosalin'in cevap vermesini beklemedi.

Lanet olsun, tabii ki kaçmıyordu. Bunu sadece kendini kurtarmak için yapıyordu.

Ama buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Kendi kendine çok uzun sürmeyecek dedi. Clifford'a gönderebileceği her an donebilirdi. Clifford ateşkesi kabul edecek -bunu ne yapabiliyordu ki?- ve Rosalin gidecekti. Robbie de önemi olan tek şeye bir adım daha yaklaşmış olacaktı: Savaşı kazanıp İngiliz hakimiyetinden kurtulacaktı.

Rosalin'in ağabeyi gibi adamlardan kurtulacaktı.

Çenesini sıkı. Deredeki soğuk su onu rahatlattı. Keşke anıları silmek de arzudan arınmak kadar kolay olsaydı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kısa süre sonra Robbie -çok rahatlamış olmasa da temizlenmişti- salona girdi ve Rosalin'i, yemek masasının bir ucunda Seton'un yanında otururken gördüğüne şaşırdı. Douglas halyle diğer uçtaydı.

Douglas, kızı şeytanın dölüymüş -ya da onun kız kardeşiymiş- gibi bakmayı kesmişti, ancak Rosalin onun yanındayken hâlâ huzursuzdu. Robbie, ikinci bariyer görevini üstlenmek için Seton'un diğer tarafına oturdu. Birkaç saat boyunca Rosalin'in yanına oturmayı göze alamıyor değildi tabii ki. Bu kadar zayıf olamazdı.

Kahretsin.

Yemek boyunca Fraser ile sohbet edip partneri ile dikkatini dağıtan kadın arasındaki rahat konuşmaları yok saymaya çalıştı. Tanırım, ne konuşuyorlardı? Neden fısıldıyorlardı? Rosalin neden bu kadar çok gülüyordu? Ve Robbie bunu neden önemsiyordu?

Çünkü Seton haklıydı. Robbie onu kıskanıyordu. Bu, derinden gelen ve mantıksız bir kıskançlıktı. Ona sahip olamayabiliyordu ama başka birinin ona sahip olacağını düşünmeye katlanamıyordu. Başının belası partneri de tam olarak bunu düşündürüyordu.

Hizmet eden kadınlardan biri önünde belirince utanç verici bir şey yapmaktan -onlara çok fazla ses yapmayı kesmelerini

soylemekten- kurtulmuş oldu. Robbie, birasını doldurmak için eğilen kızın yanağını gördü.

Büyük ve çirkin yara izi damarlarında bir öfke dalgası dolmasına neden oldu. İçgüdüsel olarak Rosalin'in öfkesini anladı.

Kız, birkaç damlayı masaya dökmüş, o da süzülüp Robbie'nin kucagına damlamıştı. Adamın yüzüne baktığında öfkesinin nedenini yanlış anladı. Korkmuş görünüyordu. "Özür dilerim, lordum. Temizlemek için bir bez getireyim."

Robbie, kızın gitmesine izin vermeden bileğinden tuttu. Rosalin gibi narin kemikleri vardı. Bu kırılganlık, Robbie'yi daha da kızdırdı. Kızın titriyor olması, ses tonunu biraz daha yavaşlatmasına neden oldu. "Bira sorun değil. Ben yarana üzülüm. Bunu sana kim yaptı?"

Robbie yüksek sesle konuşmamış olsa da salondaki birkaç adam -bunu yaptığından şüphelendiği adam da dahil- bu konuşmayı fark etmişti. Fergal Halliday, yakınlardaki küçük bir toprağın sahibiydi ve kılıç kullanmada iyiydi ama sarhoşken öldürücü bir öfkesi oluyordu.

Kızın bakışları gergin bir şekilde ve istemsizce salonun uzak tarafındaki adama kayınca Robbie'nin şüpheleri doğrulanmış oldu. "Kimse, lordum. Ben yaptım. Ben..." Yarayı kendi kendine yaptığına onu inandırmak için bir bahane bulmaya çalıştı. "Bu çok aptalcaydı," dedi zorlukla gülerek. "Birkaç gece önce yatağıma giderken takıldım ve masanın kenarına çarptım."

Robbie, Rosalin'le göz göze geldi. Bu, kötü bir bahaneydi. Rosalin onu uyarmamış olsa ve kız kendine yalvarırcasına bakmasa, Robbie de öyle olduğunu düşünüp gerçekleri söylemesi için kız zorlardı ama Rosalin haklıydı. Kız, yeterince cezalandırılmıştı. Tek şansını da ondan almak istemiyordu. Fergal ile ayrıca ilgilenenecekti. Kaptan Robbie olarak sonraki birkaç haftasını cehennem çevirecekti.

Robbie, kızın kolunu bıraktı. "Çok talihsiz bir kazaymış," dedi sessizce. "Umarım bir daha olmaz. Olursa yanıma gel." Kızın gözlerine bakıp ne dediğini anladığından emin oldu. "Hiçbir kadın böyle bir şiddete maruz kalmamalı. Buna müsamaha göstermeyeceğim. Emin olabilirsiniz. Burada rahatça yaşayabilirsiniz. Umarım kimse sana aksını düşündürmez."

Kız, şaşkınlıkla gözlerini açtı. Kibarlığa alışık olmadığı için nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmediği çok açıktı. Dudaklarının kenarı yavaşça kıvrıldı. Yüzünde tam olarak bir gülümseme belirdiğinde gözleri minnetle ışıldıyordu.

"Evet, lordum. Teşekkürler, lordum," belli ki ilgiden huzursuz olmuştu, hızla uzaklaştı.

Robbie, Rosaline baktı. Bu bir hataydı. Kadınlar ona daha önce çok kez hayranlıkla bakmıştı -oyunlarda büyük bir ün ve popülerite kazanmıştı- ama hiçbiri ona kendini böyle hissettirmemişti. Kimse ciğerlerindeki nefesin artmasına ve göğüs kafesinin şişmesine neden olmamıştı. Kimse ona içerideki en önemli erkek kendisiymiş gibi hissettirmemişti. Ve kimse o gözlerin sonsuza dek bu şekilde parlamasını istemesine neden olmamıştı.

Bir erkek bu bakışlara alışabilirdi.

Bir erkek bu bakışlara ihtiyaç duymayı öğrenebilirdi.

Bir erkek bu bakışlar için aptalca şeyler yapabilirdi.

Ama lanet olsun, Bruce, Clifford ile yapılacak anlaşmaya ihtiyaç duyuyordu ve Robbie buna zarar verecek hiçbir şey yapamazdı. Ve Rosalin Clifford'dan istediği şey, kesinlikle bu anlaşmaya zarar verirdi.

Şu anda hız kazanmışlardı ve Clifford direnecek olursa bu değişebilirdi. Hem diğerleri onların arkasından gitmekte tereddüt eder hem de Bruce'un kaleleri yeniden ele geçirmesi tehlikeye girerdi.

Robbie bakışlarını zorlukla uzaklaştırdı. Tanrı aşkına, şu ulak nerede kalmıştı? Şimdiye kadar dönmüş olması lazımdı.

Bardağında kalan birayı da kufasına dikip ayağa kalktı. Onu
dan çıkması lazımdı.

Koridordan geçip çıkışa doğru yürümeye başladığı anda kapı
açıldı ve görmeyi istediği adam kendine doğru geldi. Görmeyi istediğini sandığı adam... Ama ulağı gördüğü anda göğüs kafesinde
çokken korku, ona tam tersini söylüyordu.

Clifford'ın ateşkes anlaşması gelmişti. Robbie'nin gözleri
salını buldu ve göğüs kafesindeki ağırlık yakıcı bir hal aldı. Onu
geri vermek zorunda kalacaktı.

Robbie, Sor Alex, Kara Douglas ve birkaç diğer adam ulakla ko
nuştugu sırada salon boşalmıştı. Rosalin, kaderini öğrenmek
için kapının dışında gergin bir şekilde bekliyordu.

Ağabeyinin, onu özgürlüğüne kavuşturmak için elinden ne
gelirse yapacağından emindi ama ne zaman gitmek zorunda ka
lacaktı?

Olduğu yerde durdu. Rengi attı. *Gitmek zorunda kalmak*
mı? İşler bu boyuta mı gelmişti? Gerçekten asilerle birlikte kalıp
hayatında gördüğü en acımasız - Tanrı'nın unuttuğu bu ormanda
bir çadırda olduğunu da eklemeliydi- İngiltere'de en çok nefret
edilen adamlardan biriyle mi yaşamak mı istiyordu? Adamın su
dece adı bile şeytanı akla getiriyordu. Ve ağabeyi, bu adamın kel
lesinin kalenin girişinde bir kazağa oturtulduğunu görmek için
can atıyordu.

Bu öyle anlaşılmaz ve imkânsız bir durumdu ki gerçek ola
mazdı. Tabii ki İngiltere'ye geri dönmek istiyordu. Sevimli ve te
miz elbiselerine, lüks kalesine ve onu seven ailesiyle sürdürdüğü
o konforlu hayata...

Ama onlar ağabeyinin ailesiydi kendinin değil. Onları tunc
kalbiyle sevse de hiçbir zaman kendi ailesi olamayacaklardı. Bir
likte bir hayat kurabilirlerdi...

Bunu düşünmek karnına bir yumruk yemiş gibi olmasına ne
den oldu. Sor Henry. Tanrım, evleneceği adamı nasıl olmuştu da
denirdi?

Ama unutulmuştu işte. Hem de tamamen. Midesi öyle kasıldı
ki yemeklerden birine oturmak zorunda kaldı. Kollarını beline
kovup içindeki fırtınayı durdurmaya çalıştı. Ne yapacaktı?

Arkasındaki kapı sert bir şekilde açıldı ve adamlar dışarı çık
ma başladı. Rosalin, Robbie'yi kapıda gördü. Sıkıtığı çenesin
den gergin dudaklarından ve karanlık bakışlarından yolunda
görmeyen bir şeyler olduğunu anladı.

Gergin bir şekilde ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Ağabeyin lanet bir pislik!"

Rosalin'in kalbi hızlandı ve gergin bir şekilde alt dudaklarını
ısırdı. "Mesajda ne diyor?"

Robbie'nin buz mavisi gözleri, tüm bunlar Rosalin'in hata
sıymış gibi bakıyordu. "Oyun oynuyor. Daha önceleri benimle
oynadığı türden oyunlar. Buna değerli kız kardeşini de dahil ede
ceğini sanmazdım." Robbie gözlerini kıstı. "Yoksa bana söyleme
diğin bir şey mi var? Belki de birbirinize benim sandığım kadar
yakın değilsinizdir."

Rosalin kaşlarını çatı. "Biz birbirimize çok yakınız. Oyundan
kurtulun ne? Ve ağabeyim daha önce ne yaptı?"

Robbie çenesini daha da çok sıkı. Bunu ona söylemek istedi
ği belliydi ama kendine engel oluyordu.

Belli ki söyleme isteği galip gelmişti. "Kildrummy'ye götü
rduğümüzde ateşkes vardı. Ağabeyin teslim olmak hakkında
boruşacağımız konusunda söz vermişti. Ben kabul etmek iste
medim ama Nigel Bruce ve Seton, ağabeyine güvenebileceğimi
soylediler. Kapıyı açıp onlarla buluşmak için dışarı çıktığımız
anda İngilizler saldırdı. Tutuklandık. Nigel Bruce, Berwick'e gö
türlüp idam edildi ve geri kalanımız da zincire vurulduk. Son
rasını biliyorsun."

"Yanılıyor olmalısın. Ağabeyim böyle onursuz bir şey yapmaz."

"Bundan emin misin? Bu bir savaş ve eminim ağabeyin de ihanetini bu şekilde aklamıştır. Bizim hatamız bir İngilizin de hangi bir İngilizin- sözüne güvenmek oldu."

Robbie'nin bakışları, Rosalin'in içini ürpertti. Bu bir uyarıydı. Cliff'in cevabı her neyse Robbie'ye, Rosalin'in kim olduğunu ve aralarındaki imkânsızlığı hatırlatmıştı.

Rosalin daha dik durup başını kaldırdı. "Söylediğin şey doğruysa bile ağabeyimin bundan haberi yoktur."

"O da aynısını söyledi ve bunun üzerine yemin etti. Hatta ben de elimde şans olmasına rağmen adamlarını öldürmekten vazgeçtim çünkü bize adil davranılacağını söylediğinde ona inanmışım. Sonuçları gördün. Ağabeyin bu şekilde korkusuzca savunmayı hak etmiyor."

"Onu benim kadar tanımıyorsun."

Robbie ona uzun uzun baktı. "Ben de aynısını senin için söyleyebilirim."

Rosalin bakışlarını uzaklaştırdı çünkü midesi yeniden kasılmaya başlıyordu. Robbie haklıydı. Cliff'i bir düşman olarak tanımıyordu ama bu kadar onursuz bir işte parmağı olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Ağabeyi bir şövalyeydi ve şövalyelik kurallarını gururla uygulardı. Bunun bir açıklaması olmalıydı.

Rosalin ona yeniden baktı. Güneş, salon binasının arka tarafına innmiş, etrafa gölge düşmüştü. Robbie tam da bir fedai gibi sert ve acımasız görünüyordu. "Ulak başka ne dedi? Ağabeyim ateşkesi kabul etti mi?"

Boyd dudaklarını sıktı. "Hem evet hem hayır. Bunu kabul edecek ama benim onunla bizzat görüşmem şartıyla."

Rosalin'in rengi attı. Şu kısa öğleden sonra boyunca ikinci seferdir kalbi duracak gibi oluyordu. "Hayır! Bunu yapamazsın. Bu çok tehlikeli."

"Ağabeyine güvendiğini sanıyordum. Böyle tanınmış bir şövalye, benim için tuzak kurmak gibi onursuzca bir şey yapmayacaktır, değil mi?"

Bu meydan okuma, Rosalin'in yanaklarının öfkeyle kızarmasına neden oldu. "Endişe ettiğim kişi ağabeyim değil. Çevrede başka adamlar da olacak. Ayrıldığın sırada seni yakalar ya da peşine düşerler."

Robbie kaşlarından birini kaldırdı. "Öyle olmadığını bilmesem benim için endişelendiğini sanabilirdim."

Rosalin o anda parmağını Robbie'nin çeliği andıran göğüs kafesinde gezdirmek istedi. "Tabii ki senin için endişeleniyorum. Gerçi şu anda bunu neden yaptığımı merak ediyorum. Gerçekten insanın..." Aniden sustu.

Robbie, kızın çenesini kaldırıp kendine bakmasını sağladı. "İnsanın ne, Rosalin?" Sesi tuhaf bir şekilde derinden geliyordu.

Rosalin, Robbie'nin gözlerine baktı. Bir şeyler arıyor gibiydi. "Seni önemsemesini zorlaştırıyorsun."

Robbie'nin kasıldığını hissetti. Öyle dikkatli bakıyordu ki bir an için adamın gözlerinde boğulduğunu, bir duygu girdabına kapıldığını hissetti.

Robbie'nin kendisini kollarına alacağını sandı.

Ama bunun yerine, Rosalin'in yüzüne uzattığı elini indirdi. "Böyle bir şey yapmak aptallık olur."

Hayal kırıklığı canını keskin uçlu bir cam parçası gibi acıttı. Ne sanmıştı ki? Onun da bir itirafta bulunacağını mı? Duygularında yalnız olmadığını ima eden bir söz duymayı mı?

Robbie'nin tek umursadığı şey savaş ve İngilizleri yenilgiye uğratmaktı. Hayatında hiçbir şeye -ya da hiç kimseye- yer yoktu. Tek bir amacı vardı: İngilizlerin, ondan aldıkları şeylerin bedelini ödediklerini görmek istiyordu.

Başlarda Rosalin onu dinledi ve bir şeyler değişti. Kalbinde birilerine yer olabileceğine dair bir hisse kapıldı. Kendi için bir yer olabiliirdi. Ama şimdi bundan çok emin değildi.

"Ne zaman gideceksin?" diye sordu Rosalin boğazında bir düğümle.

"Hemen. Bunun bir an önce bitmesini istiyorum"

Rosalin irkildi. Bu sözler, kaburgalarına bir hançer inmiş gibi hissetmesine neden oldu. Ne kadar acı çektiğini belli etmemek için çok çabaladı. Clifford gururu kısmen dik durmasını sağlıyordu. "Yolun açık olsun. Dönüşünü merakla bekleyeceğim."

"Rosalin, lanet olsun, öyle demek istemedim."

Robbie ona doğru uzanmaya çalıştı ama kız arkasını döndü. Titreyen omuzlarını gizlemek için dimdik durup bir zamanlar Robbie'nin onu olmakla suçladığı bir prenses gibi asil bir şekilde uzaklaştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Robbie, altı yıldır bu anı bekliyordu. Ama Melrose Manastırı'nın uzun koridoru, düşmanıyla yüzleşmek için hayal ettiği savaş meydanına benzemiyordu.

Clifford, arka tarafına sadece keşişlerin geçmesine izin verilen ahşap oymalı paravan ile sunağın yanında bir yerlerde üç adamıyla birlikte bekliyordu. Robbie de yanındaki üç adamıyla birlikte koridorda ilerlemeye başladı. Yanında bir düzine adam getirmişti ama sadece Fraser, Barclay ve Keith onunla birlikte manastırın içine girmişti. Birkaçı dışarıda beklerken, geri kalanı da köye dağılmıştı. Herhangi bir tuzak belirtisi olup olmadığını inceleyerek kaçmaları gerekirse her şeyin hazır olmasını sağlıyorlardı.

Robbie bir tuzak beklemiyordu ama İngilizler söz konusu olduğunda temkinli olması gerektiğini öğrenmişti.

Anlaşma gereği iki taraf da silahlarını girişte bırakmıştı. Bu kutsal mekânda kılıç çekmek saygısızlık olsa da Clifford, Bruce'un altı yıl önce Kızıl Comyn'i kilisede öldürdüğünü ima ederek bu konuda ısrarcı olmuştu. Bu 'barbarca' hareket, hem Bruce'un taht yolculuğuna başlamasını sağlamış hem de aforoz edilmesine neden olmuştu.

Robbie bu talebe itiraz etmedi. Görüşmeleri yanlış bir yöne gidecek olursa silaha ihtiyaç duyan sadece kendisi olmayacaktı.

Ayrıca Rosalin elinde olduğu sürece, bu savaşı kazanmak için ihtiyacı olan her şeye sahip olacaktı.

Kartlar değişmişti. Robbie artık gardiyanının emrinde olan bir mahkûm ya da kaçak bir kralın destekçisi değildi. Bu kez onun güç onun elindeydi ve bunu ikisi de biliyordu.

Bu gururlu pisiğe diz çöktüreceği günü hep hayal etmiş İngilizler ve lanet üstünlük duyguları! Yıllarca İskoçlara, kendi krallıklarındaki köleler, itaatsiz insanlar ve aşağılık asiller gibi davranmışlardı. Herhangi bir İngiliz lordunun - özellikle de Clifford'ın- yüzünde biraz olsun aşağılanmışlık ifadesi görmek Robbie'nin çok uzun zamandır beklediği şeydi.

Bir gün İngiltere kralı, İskoçya'nın bağımsız bir ulus olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı ama şimdilik Clifford'ın kabul etmesi de yeterli olabilirdi.

Seramik döşemedeki ayak sesleri, İskoçya'nın en büyük manastırlarından birinde yankılanıyordu. St. John hacı şeklinde inşa edilen manastırın kalın beton kolonları ve duvarları, Robbie'nin üzerinde on iki metre kadar yükseliyordu. Duvarlar, resimler ve parlak boyalarla renklenmişti. Yaklaşık elli tane olan kubbe şeklindeki dev pencerelere, titizlikle kesilmiş renkli cam parçaları yerleştirilmişti.

Çok etkileyiciydi. Hayranlık uyandırıyordu. Modern bir mimari harikasıydı. Başınızı kaldırıp etrafı seyretmek, azizlen ve İncil'den farklı sahneleri izlemek istemenize neden oluyordu.

Ama Robbie'nin bakışları tam karşısına sabitlenmişti. Tek bir adama.

Lord Robert Clifford en son yüz yüze görüşmelerinin ardından çok değişmemişti. Sarı saçları koyulaşmış, yüzüne birkaç vara ız daha eklenmiş ve kasları biraz daha artmıştı ama asil yüz hatları, soğuk gözleri, parlak zırhı, kırmızı şeritli lekesiz cüppesi ve Clifford armasının mavi-sarı kareleri hala aynıydı.

Değişen tek bir şey vardı. Robbie, bu kez adamın kardeşine olan benzerliğini de fark ediyordu.

Birbirlerine baktıklarında Robbie, biri karnına bir yumruk vurmış gibi hissetti. Tanrım, renkleri aynıydı. Rosalin'in gözlerine bakıyormuş gibiydi.

Kahretsin. Bakışlarını ondan uzaklaştırması lazımdı. Dudaklarını sıkıp birkaç metre uzakta durdu.

İki adam sessizce birbirlerine baktılar. Bunu çok uzun zamandır bekliyorlardı. Çok fazla şey değişmişti. Altı yıldır birbirlerine karşı savaşıyorlardı ama ikisi de en son buluşmalarında neler olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Robbie hâlâ o korkunç sözleri hatırlıyordu. "Onu çukur hapishanesine götürün."

Çok şaşırmıştı. Belki de bu yüzden çok kızmıştı. Gerçekten de Clifford'a inanmıştı. Arkadaşlarını savunmak için Clifford'ın adamlarını öldürebilirdi ama bunu yapmamıştı. Adalet - ya da en azından adalete en yakın şeyi- beklemişti.

Anıları hatırlayınca kanı hızlandı ve damarları öfkeyle ısındı. Ama bu, normalde Clifford'ın adını duyduğu anda hissettiği nefret değil, sadece öfkeydi. Bu nefret, artık Robbie'ye giydiği zırh kadar yakındı.

Bulundukları ortama rağmen yumruğunu o düzgün dişlerin üzerine indirip nefesi kesilene kadar o lanet boynunu sıkmak istiyordu. Clifford'ın ihaneti. Robbie'nin pek çok arkadaşının - Thomas da dahil- ölmesine neden olmuştu ve birkaç saat daha geç kalsalar diğer arkadaşlarını da kaybedecekti. Clifford, Robbie için her zaman bir baş belası olmuştu. Çok uzun zamandır İngilizlere karşı duyduğu nefretin simgesiydi.

Ama artık bunu hissetmiyordu. Tanrım, Robbie'nin nesi vardı?

Yine de onunla tokalaşmadı. Ortamdaki gerginlik hissedilebilir boyuttaydı.

Boyd, kendinin de aynı şekilde dikkatle incelendiğini fark etti ama bu soğuk gözler - Tanrım, soğuk yeşil gözler- Clifford'un düşünceleri hakkında bir ipucu vermiyordu. Kız kardeşiyle ortak olmayan yanlarından biriydi ama Robbie o anda bunun da ortak özelliklerinden biri olmasını diledi. Rosalin'in anlamlı gözleri, düşüncelerini hemen belli ederdi...

Lanet olsun, Rosalin'i düşünmeyi bırakması lazımdı. Ama başka bir şey yapamıyor gibiydi. "... seni önemsemek" Tanrım, Rosalin bunu neden söylemişti ki? Onu önemsemesini istemi vordu ve bunu duymak, yok saymaya çalıştığı bir şeyleri kabul etmek zorunda kalmasına neden olmuştu.

Robbie kötü bir tepki vermişti ve bu sert sözlerden pişmanlık duyuyordu. Ama Rosalin onu savunmasız yakalamıştı. Ne yapması gerekiyordu ki? Genç kadın da şartları Robbie kadar iyi biliyordu. Bir İngiliz baronunun -hatta derebeyinin- kız kardeşi ve Bruce için savaşan bir İskoç "asisinin" bir araya gelmesinden daha zor sadece birkaç şey olabilirdi. Tanrım, kış mevsiminde elleri arkasından bağliken büyük Cuillins dağlarının zirvesine tırmanmak bile bundan daha mümkündü.

İkisi için de en iyisi, bunları bir an önce unutmak olabilirdi.

Bu yüzden bekleyişe bir son verdi. "Clifford," dedi başını sert bir şekilde sallayarak. "Bu görüşme için ısrarcı olduğuna göre sanırım söyleyeceğin bir şey var."

Clifford'un soğuk ifadesi aralandı. "Aynen öyle. Söyleyeceklerim var. İnsanların evlerini yakıp mallarını çalmak yetmezmiş gibi bir de oğlumu ve kız kardeşimi kaçırdın, öyle mi? Sen ne tut bir barbarsın?"

Robbie tanıdık bir öfke hissetti. "Kız kardeşimi hâlâ elinde bulunduran turden bir barbar. O yüzden yerinde olsam sözlerime dikkat ederdim. Buchan Kontesi ile on dört yaşında bir kız çocuğunun, hayatlarının birkaç yılını senin kralın yüzünden

bu kafese asılı halde geçirdiklerini hatırlatmama gerek var mı? Barbarlarla konuşmak istiyorsan evinin çevresine baksan iyi demen." Şövalyenin yüzünün kızarması, Robbie'nin sözlerinin üzerine ulaştığını gösteriyordu. "Kız kardeşin ve oğlun benim reisine ulaştığını çok iyi bakıldılar. O kadar iyi bakıldılar ki nı nı ve her açıdan çok iyi bakıldılar. O kadar iyi bakıldılar ki oğlun kaçabildi. Baskınlara gelince de bu konuda suçlanabilecek tek kişi sensin. Ulağımı sana şartları sundu ve sen de reddettin."

"İki bin pounda şart denmez. Buna lanet bir soygun denir."

"Ne demek istersen onu de ama bu, barışın ve kız kardeşini geri almanın bedeli. İki bin pound, İngilizlerin benim ülkemden aldıklarının, yağmaladıklarının ve kaçırdıklarının yanında az bile kalır."

Clifford dudaklarını sıktı. Robbie, öfkesini gizlemekte zorlandığını görebiliyordu. Sonunda, Robbie'nin uzun zamandır beklediği şekilde kabullendi. Kabul etmekten başka şansı yoktu.

"Ateşkes sağlanacak," dedi Clifford. Bu kelimeler sıkıgı dişlerinin arasından süzülmüştü.

Bu, zaten beklenen sonuçtu ama kelimeleri ondan duymak iyi geliyordu. En azından öyle olması lazımdı ama nedense Robbie istediği tatmini ya da zafer duygusunu hissedemiyordu. Çünkü Clifford'un öfkesinin, gerginliğinin ve kabullenişinin dışında bir şeyi daha görüyordu: Adanın çaresizliğini görüyordu. Kız kardeşine karşı duyduğu sevgi ve bunu saklayamamanın korkusu. Bu, Robbie'yi huzursuz etti. Rahatsız etti. Bu durumdan memnun değildi.

Bunun ne demek olduğunu biliyordu ve bu düşünce -Rosalin'i geri vermek zorunda kalacağını bilmek- Clifford'un hissettiğine tehlikeli derecede yakın bir şey hissetmesine neden oluyordu.

Ona bakan gözler gayet sakın ama acı doluydu. "Rosalin güvende mi? Zarar görmedi, değil mi?"

Robbie o pislığe işkence etmeli ve en kötüsünü düşünmesiye neden olmalıydı. Tanrı biliyor ya, Clifford bunu hak ediyordu. Ama kendini doğruları söylerken buldu. "Sana, onu bulduğum şekilde, tek bir çizik bile almadan gelecek. Söz veriyorum."

"Roger da öyle söyledi ama lanet olsun, o çok nazık yetiştirmiş bir leydi ve zorlu koşullara hiç alışık değil." Bunu düşünmek Robbie'yi de en az onun kadar rahatsız ediyordu. "Ne zaman?"

"En kısa zamanda..."

Bir diğer adam -görünüşe göre bir şövalye- öne çıkıp sırada Robbie'nin lafı yarım kaldı. "Senin sözün mü? Bu nasıl bir teminat?" Robbie'ye öyle bir tiksinti ve nefretle bakıyordu ki düşünceleri adeta bakışlarından akıyordu. "Eşkiyadan farkı z bir adamın sözüne neden güvenelin? Vahşi ellerini Rosalini sürmediğini nereden bileceğiz?"

Clifford, adamın araya girmesinden Robbie'den daha fazla rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Sana bu konuyla kendim ilgileneneceğim demiştim."

Şövalye devam etti. "Teminat istiyorum..."

"Sör Henry," dedi Clifford "Çeneni kapat."

Robbie, Clifford'ın Sör Henry olarak seslendiği adama soguk bir şekilde baktı. Şövalyenin sözleri ve tavrı onu öfkelen-dirmiş olsa da Robbie bu tür sözleri ve tavırları daha önce de çok kez görmüştü. Bu adam başka bir nedenle onu rahatsız etmişti. Robbie'nin boylarındaydı. Ondandır biraz daha inceydi ve beş yaş kadar daha gençti. Robbie'ye birilerini hatırlatıyordu. Koyu renk saçları ve açık renk gözleri ile Highland Muhafızları'nın yarısına -kendisi de dahil- benziyordu. Bu düşünce onu güldürmüştü ama nedense kaşlarını çattı.

"Daha önce tanıştık mı?" Robbie, onu rahatsız edeceğini bildiğinden yavaş ve umursamaz bir tavırla konuştu.

Şövalye rahatsız olmuştu. Öfkeden kızardı. "Tanışsak şu anda karşında duramaz, bir mezarda çürüyor olurdun."

Robbie tek kasını kaldırdı. "Cesur sözler. Bu sözleri kanıtlamak ister mısın?"

Sör Henry ona doğru bir adım attı. "Evet, ne zaman istersen. Sözümü geri verir vermez olabilir"

Robbie'nin bu sözleri anlaması biraz zaman aldı. Anladığında da aldığı hiçbir eğitim şaşkınlığını gizlemesine yaramadı. Muhafızlar sırtına ok saplanan bir adam gibi görünüyordu. O anda gerçekten de böyle hissediyordu.

Bu, diğer adama anlık bir avantaj sağladı. Ukala bir şekilde konuştu. "Sana söylememiş olmasına şaşırmadım. Muhtemelen ödemeyi benden de isteyeceğini düşünmüştür. Ay sonunda evleneceğiz ve ona dokunmadığına dair teminat istiyorum."

Robbie artık öfkesini gizlemiyordu. Öfkesi, içinde tehlikeli bir şekilde dolanıyor, patlamaya hazırlanıyordu. Rosalini ona yalan söylemişti. Lanet olsun, gerçekten nişanlı mıydı? Robbie'nin kollarında yatıp ona dokunmasına izin verdiğinde -ve adama dokunduğunda- aslında başka bir adamla evlenecekti. Seni önemsiyorum. Tanrım, Robbie kendini bir aptal gibi hissediyordu.

Sör Henry'ye, kıza tam olarak ne yaptığını, ellerini nereye koyduğunu ayrıntılarıyla söylemek istedi.

"Ellerimi tüm bedeninde gezdirdiysem ne olacak?" Robbie, adamı kızdırma isteğine karşı koyamadı. "O zaman ne yapacaksın?"

Karşısındaki adamın gözleri öfkeden parladı. "Pislik herif, seni öldürecek'im!"

Clifford akıllılık edip onu tutmasa Robbie'nin üzerine atlayacaktı. "Bu adamlar ateşkes altında buraya geldi, de Spenser. Bunu çimneyemezsin."

"Bu kez farklı olan ne, Clifford?" diye sordu Robbie. "Yaşlandıktan sonra onurlu davranmaya mı başladın?"

Clifford'ın yüzünün kızarması, Kildrummy'de olanları da
lavı ne hissettiğini belli ediyordu. "Şartlarını kabul ettim. Bu
linin zarar görmediğini söylemene güveniyorum. Roben
bu ateşkesi de iki bin poundu da alacak."

"Aldığı anda, sen de kardeşini alacaksın."

Clifford'ın vuzü bembeyaz oldu. "Ama bu haftalar içinde
O parayı bir araya getirmek için zamana ihtiyacım var. Sen her
kabul eder etmez..."

"O, sen bu küçük buluşma konusunda ısrarcı olmadan...
di" dedi Robbie. "Sanırım artık pazarlığımızın şartlarına uyaca
ğından emin olmak için daha fazla güvenceye ihtiyacım var."

Clifford ona doğru atılacaktı ama kendine zorlukla hâkim
oldu. "Bunu neden yaptığını biliyorum. Ona zarar verecek olu
san Tanrı şahidim seni öldürürüm!"

"Bunu daha önce bir kez denedin. Bu kez başarılı olmağa
düşünmene neden olan şey ne?"

Clifford o kadar kızardı ki Robbie paltayacağını düşün
Ama şovalye, Robbie'nin aynı şartlarda göstereceğinden daha
büyük bir sabır örneği sergiliyordu. Söylemek istediği şey her
neyse kendine hâkim oldu. "Git. Ateşkes ve para elimden gidi
ğince kısa sürede hazır olacak. Kız kardeşime zarar gelmeyece
ne söz verdin. Buna güveniyorum."

"Bu yetmez," dedi Sör Henry de Spencer tukurur gibi. "Ro
saline zorla bir şey yapmayacağı konusunda teminat istiyorum."

Clifford, kendisinden daha genç olan şovalyeye dondu.
"Bir kelime daha edersen, hiçbir konuda teminata ihtiyacın
kalmayacak."

Spenser, Clifford'ın gözlerinde her ne gördüyse aniden topla
landı ve sustu.

Clifford ardından da Robbie'ye dondu. "Söz veriyor musun?"

"Evet."

Rosalini zorlamayacaktı. Buna söz verebilirdi. Ama şu anda
de dalgalanan hislerle başka bir söz vermesi mümkün değildi.

Rosalin kavanın üzerine oturmuş, vuzüne ve saçına vuran ılık
ışığın tadını çıkarıyordu. Uzakta kuşlar otıyordu ve
nehirden gelen taze kokular, hafif esintile burnuna doluyordu.
Havada hafif -çok hafif- bir ilkbahar kokusu vardı. Kuzeye geldi
ğinden beri ilk kez, iki kat yün giymeden dışarıda oturacağı ka
dar ılık bir havaydı. Üzerinde sadece iç elbisesi ve daha az lekeli
dış elbisesi vardı.

Rosalin, ayacağının önündeki bitkilerden birine -dolgun bir la
hanıya- doğru eğildi ve çevresindeki ozenle sürülmüş topraktan
birkaç yaprağı temizledi. Lahanelerin dışında, soğan, yabani ha
vuç, turp, havuç ve kış atlatmayı başarmış birkaç ot vardı.

Bahçe bahçesi surpriz olmuştu. Robbie'nin gittiği gün, kı
rıkta viginini Deirdre'ye teslim edip donduğu sırada buraya
atlamıştı. Küçük bir toprak parçasıydı. Beş metreye üç metre
boyutlarındaydı ve kampın son çadırının arkasında yer alıyor
du. Şaşırtıcı derecede ozenli orulmuş sazdan bir çit, bahçeyi
yaban tavşanlarından, vahşi kedilerden, yaban domuzlarından,
kurtlardan ve ormanda yaşayıp bahçeye zarar verebilecek diğer
hayvanlardan koruyordu. İyi bakılmış, düzenli ve huzurlu olan
bu yer, Rosalin'in içinde bulunduğu vahşi ve soğuk ortamın or
tasında küçük bir vaha gibiydi. Rosalin burada oturup kendini...
omunla sarmalanmış hissetmeyi seviyordu.

Buranın kime ait olduğunu hemen anlamıştı. Robbie Boyd,
geçmişini sandığı kadar unutmamıştı. Rosaline göre, sıperliklere
yapılmış bu küçük bahçe, Robbie'nin içinde hâlâ kazanılacak bu
savaş olduğunu gösteriyordu.

Bir çiftçi mi? İskoçya'nın en güçlü erkeğinin, Hristiyan
kenninin en çok korkulan ve en zalim savaşçısının sadece bir

Ahım değil, aynı zamanda bir çiftçi adayı olabileceği kimin aklına gelirdi ki? Belki de Rosalin'in şaşırması lazımdı. Farklı bir gerektiren, açık alanda yapılacak ve el kirleten işler tam da ona uygundu.

Robbie, Noddsdale'deki bir baronluğun liderliğini yapıyordu. Renfrew ile Ayı'da da toprakları vardı ama Rosalin onu, toprakları yönetip kira toplayan biri olarak hayal edemiyordu. Savaş başlamasa tabii ki lider olarak görevini yapardı ama Rosalin onu lordların daha az uğraşacağı işlerin peşinde dolaşırken hayal ediyordu. Taşrada yalınayak dolandığını, bronz ve kaslı kollarını ortaya çıkaracak şekilde gömleğinin kollarını katladığını, kiracılara saban ya da baltayla yardım ettiğini hayal ediyordu. Yanın da belki bir ya da iki oğlu olabilirdi. Uzun bir çalışma gününün ardından, eşi ve diğer çocuklarıyla buluşmak için yüzünde bir gülümsemeyle güvenli çiftlik evine doğru gidip onları opebilirdi.

O eş, Rosalin olabilir miydi?

Bu hayal, kalbinde acı dolu bir özlem hissetmesine neden oldu. Kendine ait bir evi hiç olmamıştı, ağabeyini görmek için bulduğu fırsatlarla yetinen biri için böyle bir hayat, peri masalını andırıyordu.

Bu bir peri masalıydı. Sonra savaş başlamış ve geri dönüş şansı kalmamıştı. Ya öyle olsaydı' gibi düşüncelere yer yoktu. Sadece gelecek vardı. Yine de bu bahçe -o gün salonda Mary'ye gösterdiği nezaket gibi- bunların bir kısmının gerçek olabileceğine dair Rosaline umut veriyordu.

Onu sevmek istiyordu. Zaten seviyor olmaktan korkuyordu. Asıl sorun Robbie'nin de onu sevip sevenmeyeceğiydi.

"Sizi burada bulacağımı düşünmüştüm."

Bu ses Rosalin'i şaşırttı ve aniden yerinden sıçradı. Kim olduğunu anlayınca gülümseyerek girişte duran Sör Alex'e baktı. "Korkarım beni hayal kurarken yakaladınız."

Sör Alex gülümsedi. "Yine burada uyuvakalıp ogle yemeğini kaçırmadığınızdan emin olmak istedim." Gülümsemesi yok oldu ve dudaklarını hafifçe buzdu. "Boyd'un son zamanlardaki otkesi ne bakılacak olursa bir kilo bile kaybedecek olursanız, sanırım beni görevimi yerine getirmemek ve açlıktan ölmenize izin verimle suçlayabilir."

Rosalin kavanın üzerinden kalkıp açık olan kapıdan geçti. Gözlerini hafife almak istiyordu ama Sör Alex'in ses tonundaki rahatsızlığı görmezden gelemezdi.

Elini Sör Alex'in koluna koyup gözlerine baktı. Adam ona karşı çok kıbar davranıyordu ve Rosalin, zaman içinde bir asi ve dönüşen genç şövalyeyi gerçekten seviyordu. Dikkatini çeken kişi Sör Alex olsa işi pek çok açıdan daha kolay olurdu. Birbirlerine çok benziyorlardı. "Aranız gerçekten çok mu kötü?"

Bu soru, Sör Alex'i şaşırtmış gibiydi. Bunu bir dakika kadar düşünüp ardından omuzlarını silktili. "Her zaman değil. Bir görevde ya da çarpışmanın sıcaklığında çok sorun yaşamıyoruz. Ama çarpışma bittiğinde farklılıklarınızı yok saymak kolay olmuyor. Bana saygı duymuyor -ne bir savaşçı ne bir yurttaş ne de bir arkadaş olarak- ve asla da duymayacak."

Sör Alex saraydalarmış gibi Rosalin'in elini nazıkçe alıp koluna geçirdi ve onu salona doğru götürdü.

"Bana öyle gelmiyor," dedi Rosalin, yan tarafındaki adama bakarken. "Size güveniyor. Kendinin fark etmediği kadar çok hem de... Kildrummy'de dövüştüğünüzü gördüm ve o zaman bile aynı şeyi hissettim. Bu, şu an daha da belirgin. Ashında ıkınız daha çok kardeş gibi görünüyorsunuz. Farklılıklarınızı bir kenara bırakmanızın bir yolu yok mu?"

Sör Alex, Rosalin'in sözlerini ciddi bir şekilde düşündü. Sonunda başını iki yana salladı. "Bunun için artık çok geç. Eskiden bu durum beni rahatsız ediyordu ama artık ne vaparsam vapa-

yın bunu değiştiremeyeceğimi biliyorum. O artık başka biri gibi. Tek önemsedığı şey İngilizlere, ona ve ülkeye yaptıkları ödetmek. Ben de onun önündeki bir engelim."

"İngiltere'de doğduğunuz için mi?"

"Bundan daha fazlası var. Temsil ettiğim şey yüzünden Ona unutmak istediği şeyleri hatırlatıyorum." Dudaklarında tuhaf bir gulumseme belirdi. "Vicdanlı olmamam gerekirken vicdanlıyım."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Baskılara, yağmalara ve sınır bölgesinde iki tarafın da uyguladığı göz korkutmalara karşıyım. Sanırım bakış açıları farklı. O, ne gerekiyorsa yapmak istiyor ama ben bunu istemiyorum. Boyd, bağımsızlık savaşında her şeyi yapmayacak olan birine asla saygı duymaz. Benim saf olduğumu düşünüyor ve şövalye tavırlarımı kibar tabirle modası geçmiş, kaba tabirle, sekiyuzluluk olarak değerlendiriyor. Belki kısmen öyle olabilir ama bana öyle gelmiyor. Tüm bunlar bittiğinde aynada kendiyi yuzme bakabilmeliyim. Eskiden amaç, doğru ile yanlışın ayrımını sağlamaktı ama Boyd bu görüşten uzaklaştı. Artık düşmanı cezalandırmak ve kendinden aldıklarını onlara aynen ödetmek istiyor."

"Buna inanmıyorum. Çok hırslı olduğunu biliyorum..."

"Hırslı mı?" Sör Alex sert bir kahkaha attı. "Öyle de denebilir. Onun için önemi olan tek şey bu. Tek şey"

Sör Alex, bunu Rosalin'in yararına söylüyorsa da kız ona kulak asmadı. "Bu doğru değil. Bence pek çok şey onun için önemli. Siz, buradaki insanlar ve eminim diğer hayaletler." Ve ben, diye geçirdi aklından. Bunu Robbie kabullenmese de...

Sör Alex'in yuzu tamamen ifadesizdi. Durdu ve Rosalin'in dirseğini tuttu. "Ne dediniz?"

Rosalin ona tereddütlü bir bakış atıp dudağını ısırdı. "Robbie, Bruce'un hayaletlerinden biri."

Sör Alex'in sesi çok kısıktı. "Bunu size o mu söyledi?"

Rosalin başını iki yana sallayıp omuzlarını silkti. Bu gayet mantıklıydı. Sıradışı savaşçılardan oluşan bir ordu kuracak olsa kesinlikle en güçlü olarak anılan adamı da alırdı. "Ormandaki gece, korkutucu başlık ve karartılmış yüzle karanlığın içinden çıkıp beni Douglas askerinden kurtardıktan sonra bunu tahmin etmek çok zor değildi. Sanırım siz de onlardan birisiniz." Rosalin bir anay beklercesine Sör Alex'e baksa da adamın taş gibi ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Kara Douglas da mı öyle?"

Sör Alex, Rosaline dikkatle baktı. "Şüphelerinizden başka birine bahsettiniz mi?"

"Tabii ki hayır!"

"O zaman başka birine -Boyd'a bile- söylemeyeceğinize söz verin. Özellikle de Boyd'a"

Sör Alex'in parmakları öyle kasılmış, yuzu öyle kararmıştı ki Rosalin neredeyse onu tanıyamayacaktı. Kız, biraz korkarak başını salladı. "Neden?"

"Çünkü bu çok tehlikeli."

Rosalin'in gözleri ırıştı. Yürümeye devam ettiler. Sör Alex'in yorumu, onu sandığından daha çok rahatsız etmişti. Bu yorum, hayaletlerle ilgili değil, Robbie'nin ne olursa olsun kazanmak konusundaki kararlılığıyla ilgili olmalıydı. Sör Alex haklıydı. Rosalin'in hatırladığı asil savaşçı ile Şeytanın Fedaisi'nin aynı kişi olduğuna inanmak zordu.

Ama belki de birbirlerinden çok farklı değillerdi. Ağabevini çok sevse ve görevini yaptığının farkında olsa da Robbie'nin davasını da anlayabiliyordu. Sadece yöntemlerini onaylamıyordu. Ne olursa olsun kazanayın derken, uğruna savaştığı şeyi unutmuyabiliyordu. Ama Rosalin son zamanlarda bunu hatırlamasına yardım etmişti.

Robbie, Rosalin'in aklında yarattığı gibi beyaz atına binmiş, parlak zırhlı bir şövalye olmayabilirdi. Ancak Sör Alex'in söylediği gibi içi boş ve karanlık bir intikam topu olduğuna inanmak istemiyordu.

Salona girecekleri anda genç adama döndü. "Yanlıyorsunuz, Sör Alex. Bence Robbie hâlâ doğru ve yanlışın son derece farkında. Bu yüzden çok hırslı bir şekilde savaşıyor. Zorunda kalınca acımasız ve sert davranıyor olabilir ama gerçekten onursuz bir şeyi asla yapmaz."

Alex ona dikkatle baktı. Robbie'yi tutkulu bir şekilde savunması, belli etmek istediğinden fazlasını ortaya seriyordu. "Yanlış umutlara kapılmayın, leydim."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Robbie Boyd'u çok uzun zamandır tanıyorum ve bu savaşın kazanmasının önüne hiçbir şeyin geçmesine izin vermeyeceğini biliyorum. Hiçbir şeyin. Zamanı gelince sizi geri gönderecek. Clifford'un işbirliğine ihtiyacı var ve bunu elde etmesinin tek yolu sizsiniz. Boyd'un elinde siz olmasanız ağabeyinizin ateşkesi ve iki bin pound ödemeyi kabul edeceğini mi sanıyorsunuz?"

Etmezdi ama Rosalin bunu düşünmek istemiyordu. Ağabeyi de Robbie kadar inatçı ve sabit fikirliydi. Rosalin olmasa böyle bir şeyi kabul etmezdi.

Robbie'nin zamanı geldiğinde onu geri göndermeyeceğini Clifford'a karşı bir silah olarak görmekten vazgeçeceğini ve tam hayal ettiği gibi ona sıkı sıkı sarılmak isteyeceğini sanıyorsa kendini kandırıyordu.

Robbie onu geri gönderecekti. Sonra ne olacaktı? Rosaline dair her şeyi unutacak mıydı? Onun için savaşacak mıydı? Ya da daha kötüsü hiçbir şey yapmayacak mıydı?

Rosalin'in bunu uzun süre düşünmesine gerek kalmayacaktı, çünkü yemek yemek için oturduktan kısa bir süre sonra kapı

Robbie ile ağabeyiyle görüşmeye giden adamları salona doluştular.

Rosalin, oturduğu yerden düşmemek için yemek masasına tutunmak zorunda kaldı. Güvenle geri döndüğü için hissettigi hatırlama, adamların göz goze geldiği an yok oldu. Öfkeyle alevlenen gözleri, Rosalin'in kanını dondurdu.

Rosalin farkında olmadan yanında oturan Sör Alex'e yanaştı. Bu hareket, Robbie'nin gözlerinin daha da kararmasına neden oldu. Birkaç adımda yanına ulaştı.

"Geri döndünüz," dedi Rosalin yumuşak bir ses tonuyla.

Robbie'nin gözleri üzerine dikildiği anda kalbi acıdı. Yanlış bir şey vardı. Hem de çok yanlış bir şey. "Benimle gel," dedi Robbie.

Rosalin, dudaklarının kenarındaki bu beyaz çizgileri daha önce hiç görmemişti. Kalbi deli gibi hızlandı. "Yemeğimi bitirmedim."

"Neler oluyor, Boyd?" dedi Sör Alex, kızın yanında korumacı bir tavırla ayağa kalkarak.

Bu, yapılması en yanlış şeydi. Robbie, arkadaşını bakışlarıyla değil de yumruğuyla susturacak gibi görünüyordu. Bunun yerine masaya doğru uzanıp Rosalin'i oturduğu yerden çekti. Genç kadın o kadar şaşırılmıştı ki Robbie onu aniden sessizliğe bürünen salondan çıkarırken öylece kalakaldı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rosalin onu gerçekten de o lanet barbarlardan birine dönmüşü müştü ama bu, Robbienin umurunda değildi. Ormanı geri dönüş yolculuğu boyunca öfkesini kontrol etmesine rağmen onu Seton ile otururken gördüğü anda -o kadar güzel görünüyordu ki göğüs kafesi daralmıştı- kontrolünü kaybetti.

Salondan çıkıp ormandaki çadırına giderken çenesini sıkmıştı. Damarlarındaki kan adeta köpürüyordu. Rosaline bakmama ya çalıştı. Baygın kokusu zaten ona yeterince işkence ediyordu. Ellerini Robbienin boynuna doladığı anda göğsüne yaslanmış ve yanağını omzuna dayamış gibi görünüyor olması da cabasıydı.

Rosalin hiçbir şey dememiş, onunla sakin bir şekilde gitmişti. Lanet olsun, Robbienin ne kadar kızgın olduğunu görmüyor muydu? Sabrının taşmak üzere olduğunu anlayamıyor muydu? Korkudan titremesi ve yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu öğrenmek için yalvarması gerekmez miydi?

Belli ki Robbie'ye çok güveniyordu. Aptal kız, genç adamın ona zarar vermeyeceğini düşünüyordu.

Keşke beni bu kadar iyi tanımasaydı.

Onu kendine doğru yaklaştırıp çadırın içine kafasını uzattı ve girişte durdu. Gözünün güneş ışığının ardından karanlığa alışmasını bekledi.

"Beni yere indirip neler olduğunu söyleyecek misin?" dedi kibarca Rosalin.

Robbie onun ilk kez baktı ve o güzel yüzün kendini izlediğini gördü. Göğüs kafesindeki acı neredeyse nefesini kesecekti. Rosalin çenesini masum -saf- görünüyordu ama en başından beri Robbie ve yalan söylemişti.

Robbie çenesini sıkmış halde onu kendinden uzak bir yere indirdi. "Ne mi oluyor? Bana yalan söylemene ne demeli?"

Kafası karışan Rosalin kaşlarını çatı. "Sana hiç yalan söylemedim. Bunun ağabeyimle bir ilgisi var mı? Ateşkesi reddetti sanırım?"

"Hayır, Clifflord her şeyi kabul etti."

Rosalin'in yüzü düştü. Nesi vardı? Neden hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu?

Rosalin bakışlarını ondan uzaklaştırdı. "O zaman neden kızgınsın? İstedğin her şeyi aldın. Beni geri gönderip savaşına dönebilirsin."

Kahretsin, Robbie tanı olarak bunu yapmalıydı. Ama çok uzun zamandır ilk kez savaştan başka bir şey düşünüyordu. Clifflord'a parayı alana kadar kızı elinde tutacağını söylerken aklında tek bir şey vardı. "Ağabeyin kabul etti ama nişanlın," dedi ona doğru bir adım atarak, "nişanlının bazı teminatlara ihtiyacı oldu."

Robbie, kızın yüzündeki kanın tamamen çekildiğini görünce memnun oldu. Suçluluk, artık hiç de saf görünmeyen yüz hatlarına verleşmişti. "Sö-sör Henry de mı o-oradaydı?"

Robbie, onu dirseğinden tutup kendine çekti. Bunu titremesine bir son vermek için mi yoksa onu kızdırmak için mi yapıyordu bilmiyordu. "Evet, oradaydı," dedi son derece sert bir ses tonuyla. "Ve nişanlının yatağında zaman geçirebiliyor olması gerçeği pek hoşuna gitmedi." Rosalin gözlerini kocaman açsa da bir şey söylemedi. İtiraz etmedi. "Ona böyle bir şeyi nasıl söylersin?" demedi. Hiçbir tepki vermedi. "Bana neden yalan söyledin, Rosalin? Evleneceğini neden söylemedin?"

Sesi titremiştir. Otkenin ötesinde bir şeydi bu. Kabul etmediği bir histi.

Ve her neyse Rosalin bunu fark etmişti. İfadesi yumuşadı. Sakinleştirici bir sesle konuştu. Küçükken duyduğu o sesle konuşabileceği bir ses tonuydu bu. "Sana yalan söylemedim. Bunu senden saklamak gibi bir niyetini de yoktu." Yanakları pembeleşti. "Sadece bunu -ya da Sor Henry'yi- hiç düşünmedim."

Robbie aptal değildi. Bu tür konularda deneyimli olmaya bilirdi ama Sor Henry'nin MacGregor'a rakip olabileceğini -okuyula değilse de yüzüyle- görebiliyordu. "Sor Henry aptalın tekisi olabilir ama bir kadının kolay kolay unutulacağı bir erkek değil."

Rosalin başını eğerek onu inceledi. "Evet, son derece yakışıklı ama başka birinin yanında son derece sönük kalıyor."

Robbie gerçekleri anladığı anda 'yakışıklı' kelimesinin uyanı dırdığı öfke yok oldu. Tanrım. Şövalye onu son derece sinir etmişti. Ona birilerini -pekâlâ kendini- hatırlatmıştı. Sanki daha genç ve sevimli versiyonu gibiydi.

Rosalin ona doğru bir adım attı. "Bunu anlamadın mı?"

Robbie hiçbir şey demedi. Sadece avcının okunu izleyen bir geyik gibi baktı. Rosalin, oktan çok daha tehlikeli bir silahla arzuyla ona doğru yaklaşıyordu. Robbie onu tüm benliğiyle istiyordu ve Rosalin'in yakınlığı -yumuşaklığı- bedenindeki tüm içgüdüleri ayağa kaldırıyordu.

"Bunu kabul etmek utanç verici," dedi Rosalin. Elini Robbie'nin göğsüne yaslamıştı. Yüzüne bakmak için başını arkaya eğdi. Dokunduğu yer, göğsü, her şey yanıyordu. "Ama onu hiç düşünmedim bile."

Robbie'nin savunması altüst oluyor, Rosalin içine işliyordu. Onu kendinden uzaklaştırmak için gücünü bir şekilde toplaması lazımdı. "Lanet olsun, Rosalin. O, senin evleneceğin adam."

Rosalin'in zarif kaşları çatıldı ve başını salladı. "Artık Sor Henry ile evlenemem."

Robbie'nin içi acıdı. "Ona bir şey söylemedim. Şövalyenin, nişanı bozmak için bir bahanesi yok. Ellerimde boşalmış olabileceğin amı bekâretini almadım."

Rosalin Robbie'nin özellikle kullandığı kaba dili görmezden geldi. "Bunun nedeni nişanı bozacağını düşünmem değil. Sor Henry ile evlenmem çünkü başka birine aşığım."

Robbie'nin otkeden gözü dondu. "Kime?" diye sordu Rosalin'i. "Lanet olsun, kime?"

Ama bunu sormasına gerek yoktu. Tek yapması gereken Robbie'nin gözlerine bakmaktı. Cevap oradaydı. Bana. Benimle bahsediyor.

İçindeki istek öyle şiddetliydi ki buna kendi bile inanmadı. Buna inanmak. Rosalin'in sunduğu şeyi kabul etmek, kollarına alıp onunla sevişmek ve tutamayacağı sözler tıslamak istiyordu.

Ama lanet olsun bu imkânsızdı! Rosalin bunu neden görüyordu? Neden işleri bu kadar zorlaştırıyordu? Hislerinde yanılıyordu. Küçük bir kız gibi arzu ile duyguları birbirine karıştırıyordu.

Robbie onu kalın destek kırsısına hızlı bir şekilde yaslayıp çadırsardı. Vücutları birleşmişti. Bacaklarını kendininkilerin arasına alıp sözlerinin kanıtını hissetmesini sağladı. "Bu aşk değil, Rosalin. Sadece arzu." Kendini kaba ama etkili bir şekilde ona sattı. Erkekliğinin zonklayan ucuna yoğun bir arzu dalgası ulaştı.

Rosalin'in aniden nefes almasının nedeni şaşkınlık değildi. Robbie'nin zaten ısınan ve zonklayan teninin gerilip daha da ısınmasına neden olan başka bir şeydi.

Tanrım, Rosalin onu istiyordu. Robbie'yi istiyordu.

Rosalin kollarını onun boynuna dolayıp bedeni yaslandı dudaklarını dudaklarına goturdü. Robbie, dudaklarını yirtilici bir öpücükle yakaladı.

Bu temas Robbie'nin inlemesine neden oldu. Rosalin dudaklarını araladığı sırada bedeninin arzusuyla coştuğunu hissediyordu. Dilini, kendine engel olmadan dilinin üzerinde gezdiriyor, bedenini ona bastırıp aralarındaki arzunun şiddetini anlamasını sağlıyordu.

Rosalin de onu öpüyordu. Hem de Robbie'nin başının dönmeye ve kanının hızlanmasına neden olacak bir şekilde öpüyordu. Öyle bir öpüyordu ki Robbie bu tatlı temasın her bir anının uzamasını istiyordu. Tadını çıkarıp ona...

Aşk, Rosalin'in sesini tekrar tekrar duyuyordu.

Lanet olsun, hayır! Ondan homurdanarak uzaklaştı. Bacaklarından birini beline sarıp pozisyonunu aldı. "Sana ne yapmak istediğimi hissedebiliyor musun?" Bedenini oynatıp bunun ne kadar güzel bir his olduğunu düşünmemeye çalıştı. Erkekliğinin sert ucunun, Rosalin'in bacaklarının arasına nasıl yerleştiğini görmezden geldi. Belinde biriken baskıyı yok saydı. Ona sahip olmasına engel tek şeyin sadece birkaç kat kumaş olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Lanet olsun, benim değil.

Rosalin'in gözlerine baktı. "Seni becermeyi öyle çok istiyorum ki sağlıklı düşünemiyorum. Tek istediğim bu. Aramızdaki şey sadece arzu. Bunu başka bir şeyle karıştıрма."

Rosalin, Robbie'nin ne yaptığını biliyordu ama bu, yine de canının yanmasına engel olmuyordu. Aşkını itiraf etmesinin ardından Robbie'nin söylediği kaba sözler canını yakmıştı. Hem de çok yakmıştı.

Ona neredeyse inanacaktı.

"Bu doğru mu?" Robbie'nin gözlerine bakınca sıcaklığı gördü. Sadece arzu değil, başka bir şey daha vardı. Robbie'nin adlandıramadığı ağır ağır yanan bir his bu ama Rosalin bunu görebiliyordu. Bedeninin her bir hareketinde, dilinin her bir temasında, akıveren her bir dokunuşunda ve okşamasında bunu hissediyordu. Robbie onu önemsiyordu. "O zaman göster bana." Bacağını, Robbie'nin beline iyice yerleştirdi. Birbirlerine çok yakınlardı. "Bana tel istediğinin bu olduğunu göster. Bunun sadece az önce söylediğin şey olduğunu göster. Bece..."

Robbie onu sert bir şekilde durdurdu. Sesi kısık ve tehlikeliydi. "Sus."

Rosalin kaşını kaldırdı. "Neden? Buna beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?" Yasak kelimayı sessizce söyledi.

Robbie ona yaslanırken yüzü iyice kararmıştı. Ağırlığı ve bedeni Rosalin'in midesinin kasılmasına ve kalbinin hızlanmasına neden oldu. Onu ellerine aldığına nasıl hissettiğini hatırladı ve bu kez onu... içinde hissetmek istedi. Amacı sadece düşüncesini kanıtlamak değildi. Bu bağı istiyordu. Bu yakınlığı. Onun bedeniyle bir olmanın yakınlığını.

"Lanet olsun, ne söylediğinin farkında değilsin."

"Ne söylediğimin gayet farkındayım. Eğer tek istediğin benimse al o zaman. Sana kendimi veriyorum. Hiçbir şartım yok. İşin bitince de çek git."

Robbie, bu bir oyunmuş gibi gözlerini kıstı ama Rosalin alev alev olan arzuyu görebiliyordu. "Lanet olsun, ne söylediğini bilmiyorsun. Ağabeyin beni öldürür."

"Ne söylediğimi biliyorum. Ben de bu... arzuyu hissediyorum. Ağabeyimin bununla bir ilgisi yok. Ayrıca Şeytanın Fedaisi ne zamandan beri bir İngilizin öfkesini dikkate almaya başladı?"

Aralarındaki gerilimi coşkulu bir yangın gibiydi. Rosalin, adamın deli gibi atan kalbini hissedebiliyor, elini göğsünde ve

kollarında gezdirirken kaslarının kasıldığını fark ediyordu. Onun dokunmaktan asla yorulmazdı. Avucunun altında tuttuğu her şeyi sert ve acımasız gücü hissetmekten... Sıcaklığı deri ile kumaşın altından bile hissediliyordu.

"Göster bana, Robbie" Robbie o kadar hareketsizdi ki Rosalın onun kırılma noktasına geldiğini anladı. "Belki de sonunda çekip gitmek çok kolay olmayacaktır. Ne düşünüyorsun biliyor musun? Bence beni önemsiyorsun. Nazik dokunuşların yalan söylüyor olamaz."

Rosalin, Robbie Boyd'un mücadeleden kaçmayacak bir adam olduğunu tahmin etmeliydi. Sonuna kadar savaşırdı. Tüm gücüyle.

"Nazik mi?" dedi Robbie ciddi bir şekilde gülerek "Sana hissettığım şey nazik olmaktan çok uzak. Son derece sert. İltisaplı. Hem de fena halde şeytani."

Robbie eğilip elbisesinin ucunu kaldırdığı sırada Rosalın'ın bir nefes aldı. Kısa bir süre sonra Robbie'nin eli bacaklarının arasına girmiş onu sahiplenircesine okşuyordu. Robbie'nin bu parmağı içine girdiği anda Rosalın'ın tüm bedeni ısındı. Bu beklenmedik zevk dalgası bir çılgılık atmasına neden oldu. Robbie'nin dokunuşu sıcaklık ve ıslaklıkla kaplanmasına neden olmuştu.

Ardından Robbie, Rosalın'ın çok edecek bir şey yaptı. Son derece şeytani bir şey. Onu ters çevirip ellerini ahşap sütuna yasladı. Elbisesini kaldırıp arkasından ona yaslandı ve sağ elini uzatıp parmaklarını kızın bacaklarının arasına itti.

Rosalin'in aklında bir düşünce belirdi. Bu mümkün müydü.

Yanakları kızardı. Robbie'nin ait bedeninin hareketleri, onun mümkün olduğuna şüphe bırakmıyordu.

Hissettiği baskı -sürtünme- inanılmazdı. Robbie'nin eli, ona sürtünen iri erkekliği ve içinde yoğunlaşan coşkulu hisler inancını gibi değildi.

Robbie ona doğru eğildi. Gergin ve derinden gelen sesiyle kulaklarına nefes nefese fısıldarken bir yandan da ustaca dokunuşlarına devam ediyordu. "Bu şekilde arkandayken içine boşalsam ne olur? Bu güzel Rosalın'ım? Bunu sever mısın?"

Rosalin'in düzensiz nefes alıp verişlerine ve bacaklarının arasından kı çığgın kıpırtıya bakılacak olursa bunu severdi. Hem de çok severdi.

Rosalin'in arzusu kendini son derece ılık ve ipeksi bir şekilde belli ettiği sırada Robbie inledi.

"Bu nazik mi?" dedi. Rosalın bir diğer parmağın da içine girip dokundu. Hissedip gerildi. Sonra biri daha girdi. "Peki ya bu?"

Robbie, Rosalın'ın yukarıda sabit tuttuğu ellerini bırakıp sol eliyle bedenini keşfetmeye başladı. İri ellerinden birinin göğsünü okşayıp sıkıştırdığını, parmaklarının arasında sıkıştırdığını ve bir yandan da diğer elinin parmaklarını içine itip okşadığını hissetmek çok fazlaydı.

Rosalin inleyip kıvrandı ve kalçasını ona yaslayıp hareketlenmeye karşıladı. "Evet," diye fısıldadı kesik nefeslerle. Bu, şaşırtıcı şekilde iyiydi. Robbie ne kadar sert ve kaba olmaya çalışsa da şefkatli dokunuşlarını gizleyemiyordu.

Robbie de bu gerçeği biliyormuş gibi öfkeyle küfür etti. Hareketleri yavaşladı ve dokunuşları daha yumuşak ve daha ağır bir hal aldı. Bu sanımi dokunuşların zevkine o da kapılmış gibiydi. "Tanrım, çok güzel," diye inledi başparmağını Rosalın'ın ıslak bacak arasında gezdirirken. "Çok ılık ve ıslak. Ama daha sıcak ve daha ıslak olmasını istiyorum."

Rosalin'in hissettiği utanç da içindeki diğer duygularla birlikte yok oldu. Nefesi -ağlarcasına çıkan iniltileri- Robbie'nin parmağına ayak uydurarak çılgın bir hız aldı. Tutku, kontrolü ele alırken bedeninin beklentiyle kıpırdandığını hissetti. Bu adama karşı duyduğu arzu ile sevgi, kusursuz bir duygu gırdabının içinde birbirine geçmişti.

Robbie'nin eli onu gıderek zirveye yaklaştırdı. Tenine bir cıvıltı yayıldı. "Ah, Tanrım Robbie," dedi çaresizce.

Robbie onu orada bekletti. Rosalin daha fazla dayanamayıp kendini salana kadar devam etti. "İşte bu, *mo ghrá*. İzin ver arzu nu hissedeyim."

Kasılmalar Rosalin'i sarsıp bedenine ardı ardına dalgalar şek- linde yayıldı. Rosalin'in bedeni son kasılmalarla sarsılırken Rob- bie'nin eli hâlâ olduğu yerdeydi.

Rosalin omzunun üzerinden baktı. Buğulu gözlerini ona çe- virdi. Robbie'nin mavi gözleri sıcak ve deliciydi. Yüzünde sert bir maske varmış gibiydi. "*Mo ghrá* ne demek?" diye sordu adama.

Robbie onu o kadar sıkı tutuyordu ki Rosalin, o anda kalbi- nin durduğunu hissettiğine yemin edebilirdi. Rosalin bir an için Robbie'nin bayılacağını sandı ama sonra yüzü ifadesiz bir hal- aldı. "Güzelim demek."

Rosalin, Robbie onu bırakınca şaşırdı. O anda kemikleri ol- mayan bir kuklaymış gibi yere serilmemiş olmasına ise daha çok şaşırdı. "Peki ya... Sen..." Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Robbie'nin yüzü öyle gergindi ki acı çekiyor gibi görünüyor- du. "İstediğin şey imkânsız, Rosalin. Bunu kanıtlamak için beka- retini almayacağım. Sen zevk almak istedin ve ben de sana iste- diğini verdim. Daha fazlasını bekleme."

Rosalin, mümkün olduğunu sandığından çok daha fazla şa- şırmış ve incinmiş bir halde ona baktı. Bir an için şüphe duydu Robbie için tüm bunlar arzudan ibaret miydi? Rosalin olmayan şeylerin hayalini mi kuruyordu? Yoksa Robbie inat ediyor ve Ro- salin'i bilerek acımasız bir şekilde kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyordu?

Belki de Rosalin'in ona izin vermesi gerekiyordu. Tanrım öylesi çok daha kolay olurdu. Kendini kandırmıyordu. İkisi de bunu istese bile birlikte bir gelecek onlar için mümkün görü-

lenirdi. Ama Rosalin, mücadele etmeden Robbie'yi bırakma- yacaktı. Bu kez olmazdı.

"Anladım," dedi yumuşak bir sesle. "Bana bunu açıkladığın için teşekkürler. Artık farkı biliyordum."

Robbie ellerini sıktı. "Ne farkını?"

"Kıyaslayabilirim. Eve döndüğümde..."

Robbie'nin çenesindeki kas seğirdi. Çok öfkelenmişti ama belli etmemeye kararlıydı.

Rosalin bunu fark etmemiş gibi gülümsedi. "Ne zaman gide- ceğim?"

"Ağabeyin parayı gönderir göndermez. Bir ya da iki hafta içinde"

Rosalin kaşlarını çatıp kaygılanmış gibi baktı. "Gitmeden önce bu arzuyu hissettiğime göre, şimdi ne olacak?"

"Lanet olsun, şimdi ne olacak da ne demek?"

Rosalin, onu kızdırmaktan bu şekilde zevk almaması gerekti- ğini biliyordu ama buna karşı koyamıyordu. "Seni mi yoksa baş- ka birini mi beklemeliyim?"

Robbie kasıldı. Karanlık bakışları Rosalin'in üzerinde durak- sayıp öfkeyle yatağa döndü. Rosalin, onu yatağa atmamak için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordu.

Düzgün ve zarif bir leydi, böyle bir olasılığı düşünüp heye- canlanmamalıydı.

Ama Robbie'nin bakışları yeniden ona döndüğünde, neler olup bittiğini anlamış gibi gözlerini kıstığını gördü. "İşe yarama- vacak, Rosalin. Fikrimi değiştiremeyeceksin."

Robbie döndü ve Rosalin cevap veremeden çadırdan çıktı.

Görürüz, diye geçirdi içinden Rosalin. Fikrini pek çok konu- da değiştirmeye niyeti vardı. Belli ki doğru bir amaç için savaşı- ğında Rosalin de son derece acımasız olabiliyordu.

Robbie gücünü toparlamışken uzaklaştı. Rosalini o yere atmak ve ardından da ona istediğini vermek gibi aptalca bir şey yapmadan önce gitti. Kız, Robbie'nin gururuna gereğinden fazla güveniyordu. Tanrım, Robbie onun lanet şovdelerinden biri değildi.

Başka biri. Kahretsin! Bu kıskırtıcı sözler hâla karının alev yanmasına neden oluyordu.

Yoluna çıkan bir dalı itip kıran Robbie, son zamanlardaki favori mekânına gitti: Kampın ön kısmında akan buz gibi deniz. Serinlemesi lazımdı. Özellikle de bedeninin bir yerinin serinlemeye ihtiyacı vardı.

Çok kızgındı. Rosaline değil, kendine kızgındı. Ona bir şey ifade etmediğini kanıtlamaya çalışmasına -hissettiği şeyin arzudan ibaret olduğunu iddia etmesine- kıızıyordu çünkü bu Rosalin'in haklılığını kanıtlamasına neden olmuştu.

Lanet olsun, bunu yapamamıştı. Öyleymiş gibi bile davranmamıştı. Kaba ve sert olmaya çalışmış ama ona dokunduğu anda başka şeyler hissetmişti. Duyularını ele geçiren ve onu duygusal bir girdaba sokup tek düşünebildiğinin kızı zevk vermek olmasın! Sağlayan bir şeyler hissetmişti.

Rosalin'in cevapları da ona pek yardım etmemişti. Tanrım kız, masum ve düzgün bir İngiliz leydisiydi. Arkasından yaptıklarını görünce şok olması lazımdı. Bu, masumiyetinden uyanmanın şoku değil, dehşete düşmenin şoku olmalıydı.

Rosalin'in onun karşısında kendini salmaması, ellerinde kıranmaması, sevimli kalçasını acı çeken erkekliğine sürtmemesi yumuşak ve nefes nefese inlemelerle onu arzudan delirtmemesi lazımdı. Bu kadar ateşli olmamalıydı. Robbie'nin kendinden çıkıp onunla birlikte boşalmasına ramak kalmıştı.

Genç, masum ve İngiliz oluşu ona engel olmamıştı. Aşırı zevki de azaltmamıştı. Birileri onu uyardı.

Tüm bunlar, hiç olmadığı şekilde yenilgiye uğramış gibi hissettiriyordu. Sanki bir kuşatma makinesinin karşısına sadece mürebbiyeye çıkmış gibiydi.

Rosalin'in sözlerine inanmasını ve baskı yapmamasını istemişti. Nişancıyı bile gururlandıracak bir karşı saldırı beklemiyordu. Kız, Robbie'nin zayıflıklarını anlayıp onlardan faydalanmak gibi tuhaf bir yetenek geliştirmişti. Bunun nedeni de tamamen Robbie'yd.

Aralarındaki deneyimsiz Rosalin olması gerekmiyor muydu? Ama karanlıkta ve bir leydinin karmaşık zihninde yolunu bulmak zorunda kalan Robbie olmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse, Robbie daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişti. Daha önce kadınlarla birlikte olmuştu ama hiçbir zaman bir ilişkisi olmamıştı.

Aniden bir duvara çarpmış gibi durdu. Gerçekten olan bu muydu? Peki, bu nasıl olmuştu?

Nasılını bilmiyordu ama olmuştu. Rosalin farkına varmadan onun çadırına, düşüncelerine, hayatına girmiş ve her nasılsa onun için çok önemli bir hal almıştı.

Robbie neler olduğunu anlayabiliyordu. Aslında Rosalin onun için her zaman önemli olmuştu. Her şey çukur hapishanesinin kapısını açtığı anda başlamıştı. Ve bu, hiçbir zaman değişmemişti.

Dereden sadece birkaç metre ileride olduğundan, zırhını ve kıvaetlerini çıkarıp suya daldı.

Soğuk su tüm bedenini sarıp tenine buzdan iğneler gibi battığında beş yaşındaki bir çocuk gibi çılgınlık atmamaya çalıştı. Robbie, İskoçyanın batı sahilinden olabiliyordu ama Adalardan gelen voldaşları gibi soğuk suya -insanüstü bir şekilde- uyum sağlayabilme yeteneğine sahip değildi. MacSorley, MacRuairi ve MacLeod buz gibi suda saatlerce yüzebilirdi. Robbie gerekeni yapıp sudan çıkacaktı.

Boşaltmadığı arzusunu etkili bir şekilde bedeninden alıp hızla yıkandı ve sonra da kayalık kıyıya çıktı.

Kulaklarındaki uğultu susunca sonunda diğer sesleri –çok sessiz olanları– fısıltı halinde duydu. Bu ses ona yanlış yaptığını söylüyordu. Rosalin'in bir tahışe gibi davranılmayı hak etmediğini fısıldıyordu. Onu kendinden uzaklaştırmak için yanlış kulaşmaları da hak etmiyordu.

Tanrım, kız onu sevdiğini söylemişti. Robbie bunu duyulmak istemiyor olabilirdi ama en azından onun duygularına biraz olsun saygı göstermeliydi. Kadınlar kırılmalı ve duygusal canlılardı. Robbie gibi soğuk ve duygusuz canavarlar değil.

Robbie'nin ona bir özür borcu vardı.

Kılıç askısını omzuna taktığı sırada bir ses duydu. Aniden gerilip çarpışmak için içgudusel olarak hazırlandı. Ama sonra ayak seslerini tanıdı ve elini kılıcının kabzasından çekti.

"Isık çalman lazımdı," dedi partnerini gördüğü anda öfkeyle "Lanet başını uçurabilirdim."

Seton omuzlarını silktili. "Benim geldiğimi biliyordun. Ayrıca yalnız olduğundan emindim." Robbie'ye anlamlı bir bakış attı. "Salondaki o gösteri de neydi öyle? Fraser, Cliflord'ın ateşkesi kabul ettiğini söyledi."

"Etti."

"O zaman Leydi Rosaline neden o kadar kızgındım?" Robbie hiçbir şey söylemedi. "Bunun Sör Henry de Spenser ile bir ilgisi olabilir mi?"

Robbie onu uyarıcasına bir bakış attı. "Kes şunu, Ejder."

Ama genç şövalye bu tür uyarılara asla kulak asmazdı. Problemini büyük bir kısmı da buradan kaynaklanıyordu. "Bu kez olmaz. O zavallı kız incitmene izin vermeyeceğim. Ona yaptığın şey doğru değil. Çok genç ve sana âşık olduğunu sanıyor. Sen de... buna ne isim veriyorsun bilmiyorum ama onun aklını..."

Onu gönderdiğin zaman kalbi kırılacak... O yüzden kız rahat bırak."

Robbie ona kızmak istiyordu. Seton'a defolup gitmesini söylemek istiyordu ama bunu yapamadı. Partneri, ona zaten bildiği şeyleri söylüyordu. Göğüs kafesi o kadar daraldı ki ciğerlerinin sıkıldığını hissetti. Kelimeler, dudaklarından zorlukla süzüldü. "Ya onu önemsiyorsam?"

Seton ona dikkatle bakarken bir kereliğine de olsa rolleri değişmiş gibilerdi. Partnerinin bu sakinliği ve yürekli sözleri, içinde şefkat uyandırmış olabilirdi. "Onu önemsiyorsan rahat bırakırsın. Ateşkes şansını ve kralın iki bin pound alma ihtimalini bir kenara atmak istemiyorsan..."

Robbie dudaklarını sıkı. Bunu asla istemezdi.

"İstesen bile sonrasında olacaklara hazır mısın? Şu anda Cliflord'ın kelleni istediğini sanıyorsan, sevgili kız kardeşini elinden aldıktan sonra neler olacağını düşünebiliyor musun? Ona sahip olmaya asla izin vermez. Tanrım, Akıncı, istediğin şeyin imkânsız olduğunu senin benden daha iyi biliyor olman lazım."

Robbie bunu bildiği için asla üzerine düşünmüyordu.

Rosalin'in İngiliz kimliğini ve Cliflord'ın kız kardeşi olduğunu unutsa bile –ki bu imkânsızdı– Robbie ile bağlantısı olması kız için çok tehlikeli olurdu. Robbie'ye yakın olan herkes hedef halindeydi. Lanet olsun, kız kardeşine neler olduğu ortadaydı. Rosalin'i bu tür bir tehlikenin içine atmazdı.

"Bunun bir anlamı var mı bilmiyorum ama üzgünüm," dedi Seton.

Şaşırtıcı şekilde bunun bir anlamı vardı. Robbie başını salladı.

"Cliflord ödemeyi hazırlayana kadar onu burada tutmanın mantıklı olduğundan emin misin?"

Mantıklı mı? Kesinlikle değildi ama Robbie onun gitmesine izin verememişti. Henüz olmazdı. "Cliflord'a güvenmiyorum. Robbie geri verdikten sonra sözünden dönmemesi için bir ne..."

den kalır mı?" Robbie, partnerinin konuşmasına izin vermeden devam etti. "Ve sakın bana 'onur' deme. İkimiz de Clifford'ın kelimeye ne kadar uzak olduğunu biliyoruz"

Seton buna itiraz etmedi. Yıllar önce bu konuda ısrarcı olmuştu ve kendilerini hapiste bulmuşlardı.

Kampa doğru yürümeye başladılar. En uçtaki çadırda tıklarında Malcolm'ın kendilerine doğru koştuğunu gören kabile'nin bakışları aniden çadırına kaydı ama çadır aralı görünmüştü.

"Ne oldu, evlat?" diye sordu.

"Douglas hemen gelmeni söyledi. Atlardan birinde arı varmış."

Durumun neden acil olduğunu anlamayan Robbie ve Seton yine de kampın diğer tarafında bulunan ve birkaç at ile sığır için ahır görevindeki eski barakaya doğru gittiler.

Eski taş binaya girdikleri anda Douglas onlara döndü. Fraser'in huysuzlanan atının yanına diz çökmüştü. "Melrose'davken, atlara yulaf verdiniz mi?"

Robbie kaylarını çattı. "Tabii ki hayır," dedi. Bırakın atları kendi insanlarına verecek kadar bile tahılları yoktu. Atları genellikle kuru otla beslenirdi.

"Pekâlâ, biri vermiş," dedi Douglas dışkı yığınına göstererek.

Robbie öne doğru bir adım atınca Douglas'ın haklı olduğunu gördü. Normal dışkının yanında, kurtçuk büyüklüğündeki parlak ve açık renkli kabuklu tahılları görebiliyordu. Çok fazla değildi -sadece birkaç taneydi- ama yeterli olmuştu.

Lanet olsun. Onları takip etmeye yetmişti.

Bazı atlar -özellikle de Fraser'inki gibi yaşlı olanlar- yulafı sindirmekte zorlanırdı. Bu durumda, şanslı sayılırlardı yoksa zayıf fark etmeyeceklerdi.

Robbie kufür edip Douglas'a baktı. "Adamları hazırla."

"Nereye gidiyorsun?" diye arkasından bağırdı Douglas.

Robbie'nin cevap vermeye zamanı olmadı. Bir dakika sonra çadırın önündeydi. Yüreği paramparça olmuştu. Rosalin gitmişti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Rosalin, boğazındaki düğümü zorlukla yutkunmuştu ki aniden da zırhlı bir şövalye belirdi.

Robbie gittikten kısa süre sonra o da düşünmek için bahçe çıkmıştı. Robbie'nin aralarındaki 'şey' kabul etmesini sağlama'nın bir yolu olması gerekiyordu. Ayrıca onun İngiliz oluşunu da bir şekilde kabullenmeliydi. Tabii bir de en büyük düşmanının kardeşi oluşu vardı. Bir de İngiliz oluşu. Bunu zaten söylediğini biliyordu ama İngiliz oluşu, iki kez düşünmesini gerektirecekti. dar büyük bir sorundu.

Ve bir de Rosalin'in ağabeyi ile kralı vardı. Edward, ona çok düşküdü ama güzel bir kızla -hem de öncü baronlarından birinin kardeşi olan güzel bir kızla- Robbie Boyd'un bir araya gelmesine onay vermezdi. Bunun için umut yoktu. Robbie onunla zorla evlenmek zorundaydı. Ancak o zaman mümkün olabilirdi.

Peki Rosalin, Cliff'i ikna edebilecek miydi? Evet, bu hiç kolay olmayacaktı ama ağabeyinin ona olan sevgisinin, Boyd'un nefretinden daha büyük olduğunu biliyordu.

Sadece Robbie'nin ona bunun aksini düşündürmemesini diliyordu. Aralarındaki baskınlar ve kişisel savaş bir son bulmalıydı. İki düşmanın dost olmasını sağlayamazdı ama arada bir anlaşma olursa bir orta yol bulabilirlerdi, değil mi?

Savaş bittince başka şeyler de olabilirdi ama şimdilik Rosalin'in tek beklediği kırılğan da olsa bir barıştı. Belki bu bile fazlaydı.

Tam bu planlamaları yaparken -daha doğrusu hayalleri kurarken- karşısında bir asker belirdi. Yaprakların arkasından sadece gelip önüne dikilmişti. Batan güneş ışığı arkasından vurduğu sırada zırhı ışıltıyordu. Neyse ki başlığını çıkarmıştı. Yuzu -ve hemen ardından da cuppesinin üzerindeki kırmızı beyaz kareli arması- kim olduğunu belli etti, bu sayede Rosalin'in tüm kampa Sir Henry de Spenser'in en iyi şövalyesinin geldiğini haber vermesine engel oldu.

"Sir Stephen!" dedi aniden bir nefes alarak "Burada ne işiniz var?"

Bu aptalca bir soruydu. Orada ne işi olduğunu gayet iyi biliyordu ama çok olmuştu ve o şartlar altında tek söyleyebildiği şey bu olmuştu.

"Sizi kurtarmaya geldik, leydim."

"Geldik mi dedim?" Rosalin etrafa bakındı.

"Sir Henry ve ordunun geri kalanı da yakındalar. Ben etrafı gözlemek için önden gönderildim ama sizi görünce..." Ne kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş gibi sesi alçaldı. "Asilerin sizi bu şekilde özgür bıraktıklarına inanamıyorum!"

Rosalin'in dudakları kurudu. Tanrım, bunun olmasına izin veremezdi. İnsanlar ölecekti. Sir Stephen gibiler...

Sir Stephen de Vrain, Sir Henry'nin en yakın arkadaşlarından biriydi ve adamlar arasında Rosalin en çok onu severdi. Rosalin'den beş yaş kadar büyüktü -yirmi altı yaşında olan Sir Henry ile aynı yaşlardaydı- ve çok yakışıklı olmasa da kumral saçları, ela gözleri ve rahat gulumsemesiyle hoş bir görüntüsü vardı. Rosalin'i etkileyen şey de bu rahat gulumsemesiydi.

Robbie, onu burada bulsa öldürürdü. Rosalin bunun olmasına izin veremezdi. "Gitmeniz gerek. Sizi burada bulurlarsa öldürürler."

Adam huzursuz bir şekilde etrafına bakındı. "Evet, haklısınız. Hadi gidelim."

"Ama ben..." Sesi alçaldı. Gitmek istemiyordu. "Ben henüz gidemem." Adamın bakışları, Rosalin'in o anda hissettği kadar aptal göründüğünü kanıtladı. "Kampın içinde özgürce dolaşım sırada kaçmayacağıma söz verdim."

Adam gülümsedi. "Davranışınız takdire şayan İydidim Ama bir asiye verilmiş sözü tutmamak onursuzluk olmaz"

Rosalin huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Duyduğu şey, Rob-
bien'in söylediklerini hatırlatınca kendi yurttaşları adına utanç
duydu.

Sesler yükselince konuşmaları yarıda kesildi. "Gelin, leydin," dedi adam Rosalin'in kolunu tutarak. "Gitmemiz lazım."

Rosalin kolunu geri çekmeye çalıştı. "Bekleyin! Gitmek istemiyorum."

Ama Sor Stephen, onun itirazlarını dinlemiyordu. Yaklaşan ayak sesleri, adamı harekete geçirmişti. Rosalin'i çekerek ağaçların arasından götürmeye başladı.

Rosalin topuklarını yere bastırıp gitmemek için çabalasa da işe yaramadı. Adam, Robbie kadar uzun boylu ve kaslı değildi. -zaten sadece birkaç kişi onun gibi olabilirdi- ama çok güçlüydü. Rosalin bağırmadan önce elinden geldiğince karşı koymaya çalıştı. Bağırmasının, şövalye için ölüm fermanı olacağını biliyordu. Anlık olarak tehlikeden uzaklaştıklarında adamı, kendini bırakması için ikna edeceğinden emindi.

Ancak birkaç metre ileride bekleyen atı hesaba katmamıştı.

Rosalin onu terk ediyordu.

Robbie rehinesini -Clifford'da diz çöktürmesini sağlayacak silahı- kaybettiğini veya İngilizlerin onu alı edip kampın yerini keşfettiklerini ve şu anda Tanrı bilir kaç adamın onları çevrelediğini

duğunu söylüyor. Tek düşünebildiği, iki saat önce onu sevdiğini
ve şimdi onun kadının yanından uzaklaşıyor olmasıydı. Onu terk edi
yor - tam da yapmaktaki tehdit ettiği gibi - aralarında geçenleri hiçe
sayıyordu.

Robbie de öyle olmasını istemişti ama bunun demir bir pen-
nenin göğüs kafesinde bir delik açıyormuşçasına canını acıtaca-
ğını tahmin etmemişti. Sanki içi tamamen hoşahyormuş gibiydi.
Sanki içindeki son ışık da sonmuş gibi...

Acıyla çenesini sıkı. İhanete uğramış gibi hissetmeye hakkı
yoktu

Tanrım, Rosalin'ı bu kadar kolay bir şekilde terk edebileceğini sanıyorsa yanılıyordu.

Adamları çoktan haberi almış, çarpışmaya hazırlanmıştı. Robbie bir at istedi. Bir dakika sonra ağaçların ve çalılarının arasından peşlerine düştü.

Şovalye önde olabilirdi ama asıl avantaj Robbi'deydi çünkü bölgeyi biliyordu.

İngiliz, telaşla uzaklaşmaya çalışırken bir dağ geçidine giden yanlış yere dönmüş ve geri donerek Robbie'nin ona yetişmesini sağlamıştı. Robbie yanlarında dörtmüle ilerliyordu.

Rosalinin şövalyenin arkasındaki eyerine nasıl sıkı tutunduğunu görünce bir kez daha öfkelendi. Eğer bu hızla ilerlerken düşerse...

İçerik olsun...

Robbie'nin karşılaştığı gözlerde korku ve başka bir şey daha vardı.. Nal sesleri arasından duyulan, "Lütfen... zarar.. ver me!" sözlerini doğrulayan bir bakıştı bu.

Robbie merhamet etmek isteyecek olsa bile bunun için çok geçti. Kılıcını kaldırdı.

Şövalye, uzaklaşmaya odaklanmıştı ama yan tarafındaki kılıcın parıltısını görmüş olmalıydı. Döndü. Başlığının altından,

gözlerinin korkuyla büyüdüğünü gördü. Genç adam kendi kılıcına uzandı -bu sırada az kalsın Rosalin'i düşürecekti- ama artık çok geçti.

Robbie elini indirmeye başladı. Rosalin o anda omründen on yıl -en az on yıl- götürecek bir şey yapmasaydı o pıslığı ikize ayırmış olacaktı.

Robbie'nin kılıcı inmeye başladığı anda Rosalin, "Hayır!" diye bağırıp adama doğru atıldı.

Robbie'nin saliselik bir karar vermesi gerekiyordu. Ya şövalyeyi öldürecek ya da Rosalin'in düşüp atın ayakları altında kalmasına izin verecekti.

Tereddüt etmedi. Rosalin'i belinden tutup önüne doğru güvenli bir şekilde çekerken kılıcı yere düştü.

Rosalin kendini ona bırakıp kollarını omzuna sardı ve vuzunu de deri kaplı göğsüne yasladı. Sirtının titreyişine bakılacak olursa ağlıyordu. Bunun nedeni korku muydu yoksa rahatlama mıydı anlayamadı. Muhtemelen o anda iki duyguyu da hissediyordu. Lanet olsun, Robbie onu suçlayamazdı.

Elini sırtına yasladı. Atı durdururken, onu okşayıp sakinleştirmek için bir şeyler mırıldandı. Asker bu arada hızla ilerledi. Robbie adamın gitmesine izin vermek zorundaydı. Şimdilik Onu sımsıkı sarıp kokladı. Hâlâ deli gibi atan kalbine onun in olduğunu anlatmaya çalıştı.

Ancak kısa süre sonra zihninde Rosalin'in gidişi canlandı.

Göğüs katesindeki zonklama aniden durdu. Onu kendinden uzaklaştırıp yüzüne bakmak için biraz itti. Şişmiş ve yaşlı gözlerle karşılaşınca kalbi sızladı. Evet, kahretsin ki kalbi sızlamıştı. Ama bu hissi yok saymaya çalışıp ifadesini sertleştirdi.

"Ölmek pahasına gitmek istedin, öyle mi?"

Ses tonu, Rosalin'in gözlerinin büyümesine neden oldu. "Ben gitmeyi değil, sadece ona zarar vermeni istemedim."

Robbie daha da öfkelenip onu daha çok sıktı. Rosalin kımı koruyordu. "Tanrı aşkına, o de Spenser miydi?"

Rosalin başını iki yana salladı. "Hayır, onun şövalyelerinden biriydi. Sör Stephen bana karşı hep kibar olmuş..."

"Yeter!" Robbie onun sözünü kesip kılıcını geri almak için atı ters yöne çevirdi. "Bana söz vermiştin. Bir Clifford'ın sözünü tutmamasına neden şaşıyorum ki? Şimdi buna zamanımız yok. Eminim Sör Stephen yalnız gelmemiştir."

Rosalin dudaklarını ısırıp başını salladı. "Diğerlerinin de yakınlarında olduğunu söyledi."

Bu konuşmalarını hemen kesmelerine neden oldu. Robbie hızla kampa döndü. Bu kez kamptan ayrılırken olduğundan kısmen daha yavaştı.

Kampta organize bir hareketlilik vardı. Douglas, Seton ve Fraser çoktan yönetimi ele almış, ellerinden gelen tüm malzemelerle eşyaları toplamışlardı. Adamlarla az sayıdaki kadınları yönlendiriyorlardı.

Robbie de hemen yanlarına gitti. Sorumluluk ve deneyim, o anda içinde dalgalanan karmaşık duyguları bir süreliğine bastırabilirdi. Öfke. İncinmişlik. Aldatılmışlık. Öfkeye odaklandı. En kolay, bu duyguyu anlamaktı.

Fraser, kadınların güvenliğinden sorumlu olacaktı. Douglas ve Robbie de İngilizlere karşı saldırıyı yönetecekti. Seton, Rosalin ile ilgilenecekti. Robbie, Seton'a Galce talimatlar veriyordu. Ona, kendilerini gergin bir şekilde ve kocaman gözlerle izleyip suçlanması gereken kişi Robbie'ymiş gibi davranan Rosalin'in itirazlarına boyun eğmemesini söylüyordu. Partneri şaşırtıcı şekilde buna itiraz etmedi. Cevap olarak sadece gergin bir şekilde başını salladı.

Rosalin'i Seton'ın gözetiminde bırakıp çadırından alabileceklerine bakmaya gitti. Çadırları kurtaramayacaklardı -buna za-

man yoktu- ama kitaplarını ve sandığındaki kuyulardan da bildiği kadarını deri çantalarına koydu. Bunları yakar bir yerden saklayıp daha sonra almaya gelecekti. Seton, Highland Muhafızları ile arasında bağ kurmalarını sağlayacak her şeyi- zırhı da dahil- çoktan kaldırmıştı.

Celmelerinin üzerinden bes dakika geçmişti ki Robbie on meye hazırды.

Artık o insanın bakışları yok sayamıyordu. "Sen on seni alırsan benle götürecek."

Rosalin'in rengi attı. "Beni bırakıyor musun?"

"Bu çok ironik, değil mi?"

Rosalin kasklarını çattı. Ne demek istediğini anlaması uzun sürmedi. "Seni terk etmediğimi sovsun."

"Endişelenme." Dudaklarında gulumsemeye benzer bir ifade vardı. "Çok uzun süreceğini sanmıyorum."

Ne demek istediğini anlayınca rengi atan ve korkan Rosalin ona baktı. Robbie bundan etkilenmemeye çalıştı. Rosalin onunla veterince alay etmişti.

"Ne yapacaksın?"

"Onlara istedikleri çarpışmayla karşılık vereceğim."

Rosalin'in korkusu gözicilerinden belli oluyordu. "Hayır! Bunu yapmamalısın."

"Götür onu," dedi Seton'a. Rosalin'in, yurttaşları adına yahr masını yok sayarak. Gerçi onu tam olarak yok sayamıyor olabiliyordu. Aralarında yeniden bir savaş başlamıştı. Rosalin'in hangi tarafta olduğunu nasıl unutabiliyordu ki?

Atla uzaklaştıkları sırada Robbie arkasına bakmadı. Tüm deri katı bir kez daha olması gerektiği yerdeydi. Savaşa ve okunmuş kan İngilizleri öldürmeye odaklanmıştı.

Rosalin volcülüğün çoğunda sessizdi. Çok hızlı gırtlakları soru sormaya imkân bulamıyordu. Sor Alex, Callum, Malcolm

ve Rosalin'in daha önceki gardiyanlarından biri- asık suratlı Douglas kardeşlerden ikincisi- onun güvenli bir şekilde uzaklaşmasını görevini üstlenmişlerdi.

Güneşin vonundan anladığı kadarıyla ilk birkaç kilometrede doğru ilerlediler. Dar bir patika karlılarına çıkana kadar yolları neredeyse imkansızmış gibi görünen ağaçlarla ve çalılarla dolu bir oyukta ilerlemişlerdi. Ardından karanlığın içinde saatlerce kuzeye doğru gittiler.

Rosalin ilk kez saçlarını savuracak, midesini altüst edecek ve kasklarının ağırlık kadar hızlı gitmekten rahatsız olmuyordu. Bu sayede arkasında bıraktığı asık suratı odaklanamıyordu.

Robbie'nin ona bakışları, ifadesindeki ve tavırlarındaki değışiklik inanılır gibi değildi. Soğuk, acımasız ve geçilmez. Bu, acımasız bir tedarik, kalpsiz bir akıncıya, sınır bölgesinin başına bela olan bir adama bakmak gibiydi. Rosalin'in artık var olmadığına inanmaya çalıştığı bir adama bakmak gibi...

Rosalin'in valvarması ve ona ulaşmaya çalışması- çeliğin üzerindeki su damlası gibi- Robbie'nin üzerinden akıp gitmişti. Aralarındaki bağ ve derinleşen duygular, Robbie'nin çevresinde ki zırhı aşmaya yetmemişti.

Robbie çok otkehydi. Rosalin'in isteverek gitmediğine inanman reddediyordu. Olayın dışarıdan nasıl görüldüğüne bakınca belki de Rosalin bunu anlayabilirdi. Açıklamaya çalışmıştı ama belli ki Robbie onu dinleyecek halde değildi.

Rosalin'in asıl rahatsız eden, Robbie'nin onun suçlu olduğuna kadar kolay inanması ve gururlu davranabileceğini aklına bile getirmemesiydi. Robbie'nin ona biraz olsun güvenmesi gerekmez miydi? En azından açıklamasına izin verebilirdi.

Sor Alex'in, Robbie'nin bir İngilizce- kadın ve da erkek- asla güvenmeyeceği yönündeki uyarısını hatırladı. Robbie'nin ona farklı gözle bakmasını ummuştu. Onu sevdiğini daha yeni söyle-

mişti, bu kadar çabuk terk edebileceğini nasıl düşünürdük? Ben de o sözlerine de inanmamıştım. Yaptıkları bunun kanıtıydı.

İncinmişlik ve hayal kırıklığı, korkuyla birleşince daha da artıyordu. Yaşananlar ve Ettrick Ormanı'nda bıraktıkları adamların yürüttüğü savaş onu korkutuyordu.

Nasıl görünürse görünsün Robbie yenilmez değildi. Oradan ayrılmadan önce soğukluğu canını acıtmış olsa da ona zarar veremeyeceğini ya da -Tanrı korusun- ölebileceğini düşünmek, göğüs katesini buzlu bir pençe kavramış ve belli aralıklarla sıkıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ama Rosalin, Robbie için ne kadar korkuyor olursa olsun asıl onun karşısında savaşanlar için korkmalydı. Geri döndüğünde Sör Henry ile nişanlarını bozmayı planlıyor olsa da onun ya da diğerlerinin ölmesini istemezdi. Ancak Robbie giderken yüzünde gördüğü ifade gayet açıktı.

Uzun gece boyunca midesi hem korkudan hem gerginlikten kasıldı. Hisleri, yüzünden de anlaşılıyor olmalıydı çünkü gün doğarken Sör Alex atıyla yanına geldi. "Bunları düşünmemeye çalışın, leydim. Kısa süre sonra neler olduğunu öğreniriz," dedi.

Bu şefkat gösterisinin, gece boyu içine attığı duyguları ortaya çıkarmasına izin vermek istemeyen Rosalin, boğazı düğümlenerek başını salladı. "Bunu öğrenmek istediğimden emin değilim. Ne olursa olsun, sonuçtan korkuyorum."

Seton ne demek istediğini anlayarak baktı. "Ben de genelde böyle hissederim. İki tarafta da arkadaşlarının olması ve sürekli arada kalmak çok zordur. Topraklarım sınıra çok yakın olduğundan ben de bu durumla sık sık karşılaşıyorum."

"Bununla nasıl baş ediyorsunuz?"

"Edemiyorum. En azından çok iyi baş ettiğim söylenemez."

"Birlerinin zarar göreceğini düşünmeye katlanamıyorum. Sizce ne olmuştur?"

Seton, Rosalin'in ne duymak istediğini bilse de ona yalan söyleyemeyince, eğinden üzgün bir ifadeyle baktı. "Boyd onları yakaladılar. Ağabeyinizin adamları ölmüştür."

Rosalin onun haklı olduğunu bildiği için rengi attı ve midesi bıldı. Robbie onları öldürdüyse bu, ikisi arasında bir şeylerin olması konusunda Cliff'i ikna etmesini daha da zorlaştırırdı.

Ama Sör Alex bir konuda yanılıyordu. "Onlar ağabeyimin adamları değildi. Sör Henry'nin adamlarıydı."

"Sadece birini gördüğünüzü sanıyordum. Clifford'un da bu işe dahil olmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Rosalin nasıl olduğunu bilmese de bundan emindi. "Cliff böyle riskli bir şey yapmaz." *Düşüncesizce.* "Beni bu şekilde tehlikeye atmaz."

Sör Alex uzun süre ona baktı. "Umarım haklısınızdır, leydim. Eğer Boyd, ağabeyinizin ateşkesi bozduğunu düşünürse..." Sesi giderek alçaldı.

Kayı verici bir his, Rosalin'in ürpermesine neden oldu. Sormak bile istemiyordu. "Ne olur?"

Sör Alex dudaklarını sıktı. Yüzünde bir an için -gitmeden önce Robbie'nin yüzünde de gördüğü- amansız ve korkutucu ifade belirdi. O anda karşısında Altın Şövalye yoktu. Sör Alex'i bu ası grubunun bir üyesi yapan sert adam vardı.

"Bilmiyorum. Ama bunun bir daha yaşanmaması için elindeki tüm silahları kullanır."

Beni. Benden bahsediyor.

Rosalin başını iki yana salladı. "Bana zarar vermez."

"Hayır, fiziksel olarak zarar vermez ama korkarım..." Sustu.

"Dikkat edin, leydim. Sadece bunu söyleyebilirim. Eğer kendinizi bu savaşın ortasına koyarsanız kazanamazsınız."

Seton söylediklerinden gayet emin görünüyordu.

Rosalin, düşüncelerini bu kadar kolay anlamaması umdu. Geleceğe dair umutları bu kadar belirgin miydi? Sor Alex'in n zundeki ifade, öyle olduğunu gösteriyordu.

Rosalin utansa da cesaretini yitirmemişti. Onlarında umutları leven adamlardan biri Sör Alex'e uzakta görünen küçük bir köy işaret edip Galce bir şeyler söylediğinde sevindi.

Sabahın ilk ışıklarıyla, bir borudan yayılan duman gibi ağır dağılan sis, onlarındaki geniş vadide beliren koyu dağlar da buvülevici kılıyordu. Burası, ozanların masallarındaki yerleri an dırıyordu.

Geniş ve dolambaçlı bir nehrin iki yanına dağılmış olan taş tan ve sazdan yapılmış kulubeler son derece sakın ve huzurk görünüyordu. Köyün ortasında yükselen arduvaz taşından yapılmış çatısıyla büyük kilise ve spiral biçimli kulesi, tüm binalardan daha yüksekti. Rosalin binalara yeniden baktı. Bu büyüklükte bir koyun kalesi de olmalıydı. Nehrin kenarında, kiliseden çok da uzakta olmayan büyük bir boş alan gördüğünde, önsezilerinde yanılmadığını düşündü. Bu alanın tam olarak boş olmadığını fark etti. Uzaktan sadece etrafa dağılmış büyük taş parçalarını görebiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Rosalin.

Sor Alex ona döndü. İfadesi tuhaf bir şekilde donuktu. "Ne redeyse geldik."

"Nereye?"

Seton durdu. "Douglas."

Rosalin'in gözleri korkuyla irileşti ve midesi kasıldı. Seton cehennemle geldiklerini söylese de böyle hissederdi. Bir Clifford için Douglas köyü cehennemle eşdeğerdi. Ağabeyi bu toprakları -ve kalelerini- ele geçirmek için yıllarca uğramış ve bu sırada ca bolca düşman edinmişti.

Douglas kalesini ele geçirmek için gönderilen askerler bu rayı "Tehlikeli Kale" olarak adlandırıyordu. Haksız da sayılma-

ırdı. Kara Douglas üç kez saldırırmış ve kendi kalesini yakmıştı. Kalesinde a birı. Robbie'nin de dahil olduğu çok bilinen "Doug- ma Kileri" olayıydı. Sonuncu saldırı bir yıl önce gerçekleşmişti ve kale Douglas'ın kendisi tarafından -yıkılmıştı. Robbie nasıl vurdu da Rosalin'ın ailesinin en büyük düşmanının kalbine ve güvenliğine gönderirdi?

"Korkmanızı gerektirecek bir şey yok, leydim," dedi Sor Alex. "Burada güvenli bir yerdir. Burası güvenli olacaktır."

"Güvende mi? Sırtıma bir hançer saplamayı her şeyden çok seven bir suru insanla çevrelenmişken mi?" Sert ve çılgınca bir gülüş attı. "Ben kaçmaya çalışmadım ama belli ki Robbie bundan emin. Burada bir çukur hapishanesine mi atılacağım?"

"Size son derece iyi davranılacak. Zor geliyor olabilir ama bana inanın. Korkmanıza gerek yok. Ioanna Douglas eşine benzemez."

Rosalin kısa süre sonra, karanlık ve korkutucu eşinin aksine son derece güzel ve sevimli bir kadın tarafından karşılandı. Sanki uzun zamandır gormediği bir akrabasıymışçasına Park Kalesi'ne kabul edildiğinde -Ioanna bir vandan yaşadıklarını duyup de- rin nefesler alıyor bir vandan kaygılı bir şekilde elini okşuyordu- Sor Alex'in haklı olduğunu anladı. Ioanna Douglas eşine hiç benzemiyordu. Hatta şeytanın eşi gibi değil de bir melek gibi görünüyordu. Douglas belki de kadını kaçırmıştı.

Rosalin şüphelerini kazara dile getirdiğinde Ioanna güldü ve usunmuş karnını okşayıp zorlu bir ilori dönemi geçirmiş olsalar da kaçınılmadığını anlattı. James aslında onun düşündüğü kadar korkunç bir adam değildi. Rosalin de onu tanıdıkça bunu görecekti.

Rosalin kubar bir cevap bulamayınca susmayı tercih etti.

Genç kadın -küçük bir civciv gibi- ev sahibesinin kanatları altına alındı. Banyo yaptı, temiz kıyafetler giydi ve sıcak bir ye-

meğin ardından da dinlenmesi için sıcak bir odaya alındı. Burada bir kulenin en üst katında yer alması ve merdivenlerin başına da bir muhafız beklemiyor olsa, Rosalin kendini çok korumalı bir misafir gibi hissedebilirdi.

Çok vorgundu ama dinlemedi. Robbie'yi görmesi lazımdı. Levdi Joannaya onu hemen görmek istediği mesajını aletükten sonra. Robbie'nin gelişini kaçırmamak için kule odasının penceresinde beklemeye koyuldu.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Robbie ve adamları Park Kalesi'nin dış avlusundan içeri girdiklerinde öğleden sonra saatleriydi. Saatlerce aç karnına at binen ve sırtı ağrıyan Robbie herbat haldeydi. Çarpışmanın sıcaklığını yine hapsetmişti ve bundan kurtulmak için can atıyordu.

İngiliz pislükler geri dönüp kaçmıştı. Onları gafil avlama şanslarını yitirince belli ki saldırmayı göze almak istememişlerdi. Robbie ve adamları peşlerindeyken korkak yaban tavşanları gibi Peebles takı karargâha donmuşlardı.

Kapılar açıldığında, Clifford'ın bu işin bir parçası olmadığına dair düşünceleri yok olmuştu. Uzaktan bile olsa avludaki askerlerden birinin kırmızı şeridini ve mavi-sarı kareli armasını tanı-mıştı.

Kendine sunulan çarpışma imkânı elinden alındığı için öfkelenen Robbie, İngilizlerin ortaya çıkmasını beklemeyi aklından geçirdi. Ama ne veterli adamı ne de malzemesi vardı. İki eksigini tamamladığında, Clifford'dan üzerinde anlaştıkları ateşkesi bozmasının intikamını alacaktı.

Robbie bir tuzak olmasını beklemiş ve haklı çıkmıştı. Clifford onu Melrose'a getirmiş, atlarına verilen yemlere müdahale edip kışkırtıcı kadar onları takip etmiş ve Rosalin'i kaçırmaya girişiminde bulunmuştu. Robbie, bunun akıllıca bir plan olduğunu kabul etmekteydi ama son derece temkinsizdi. Clifford, başarısız olursa -ki öyle olmuştu- kız kardeşini riske atmış olacaktı. Tabii...

Robbie çenesini sıkı. Tabii Clifford bunun risk olmadığını düşünmüyorsa. Robbie'nin ona zarar veremeyeceğinden değilse.

İçten içe yeniden öfkelen-di. Öyle miydi? Clifford istediğinden daha fazlasını mı belli etmişti? Yoksa çocuk bu-bunu anlayıp babasına anlatmıştı? Robbie, her ne olursa olsun, Rosalin'e olan hislerinin durumu tehlikeye soktuğunu biliyordu.

Rehinesini kaybedip Clifford'da karşı üstünlüğünü yitirmeye uzere olması yeterince kötü değilmiş gibi yolculuğun sonunda Douglas'ın konuyla ilgili düşüncelerini dinlemek zorunda kalmıştı.

"Clifford bununla yetinmeyecek. O kızın kampta kalmasını bize zararı olacağını biliyordum. Ben istediğim anda onu Douglas topraklarına götürmeme izin vermeliydin."

Robbie öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. Douglas da Seton kadar kötü olabilirdi ama ikisi farklı taraflardaydı. "Bu ne değiştirecekti ki? Melrose'dan döndüğümüzde kampı yine bula-caklardı."

Arkadaşı ona sert bir bakış attı. "Evet ama kızı bulamayacak-lardı. Tanrı aşkına Boyd, neredeyse onu götürüyorlardı ve Clifford'ı diz çöktürme şansımızı kaybediyorduk. Çocuğu kaybet-mek yetmezmiş gibi kıza kampta muhafız olmadan gezmesine izin verdin, değil mi? Bunu kabul etmen için ne yapmış olabilir ki? Yoksa seni em..."

Robbie uzanıp Douglas'ın boğazını tuttu. İriyarı şövalyeyi az kalsın tek eliyle yerinden kaldıracaktı. Gözlerinin önüne öfkeden oluşan kızıl bir perde inmişti. "Söyle de lanet dişlerini kurayım. Atlar durdu. Douglas onun elinden kurtulmak için çabalayabilirdi ama sadece dikkatle baktı. "Beni istediğin gibi eleştir -bu kısmen hak ettim- ama kızın aleyhinde konuşma. Talihsiz akı-balarına rağmen, o masum. Ayrıca bir leydi."

İngiliz adamların da durup ağızları açık halde kendine baktı. Bu fark eden Robbie arkadaşını bıraktı.

"Demek öyle," dedi Douglas şaşkın bir ses tonuyla. "Lanet ol-ma neredeyse senin için uzüleceğim."

Robbie sert bir bakış attı. "Hiçbir şeyden haberin yok."

"Değiştiğinden haberim var. Birkaç hafta önce Clifford'dan intikam almak için elinden geleni yapardın. Onun için bahane-ler aramazdın."

Robbie dizgine o kadar sıkı sıkıya tutundu ki eklemleri bembeyaz oldu. "Ne demek istiyorsun, Douglas? Benim davaya bağlılığımı mı sorguluyorsun?"

"Hayır, senin kıza bağlılığını sorguluyorum."

"Onu istiyorum. Ama lanet arzumu kontrol edebilirim."

"Bundan emin misin? Bence bu, kıızı sadece yatağa atmaktan daha fazlası."

Robbie bundan emin değildi ama Douglas'la bunları konuş-maya niyeti yoktu. "O bir İngiliz. Sana açıklama yapmam gerektiğini düşünmüyorum. Lanet olsun, Joanna İngiliz olsaydı ne yapardın?"

Douglas cevap vermeden önce biraz durdu. Verdiği cevap Robbie'nin beklediği cevap değildi. "Hiçbir şey fark etmezdi."

Bu itirafın kaynağı şaşırtıcıydı. Son derece şaşırtıcıydı ve Robbie ne diyeceğini bilemedi. Konuşmanın gereğinden fazla uzadığını fark edince dizginleri şaklatıp topuğunu vurarak atını hızlandırdı.

Ama Douglas gitmesine izin vermedi. "Kıza karşı hislerin ne olursa olsun, ona güvenemezsin. Intikam almadan bu işin peşini bırakamazsın."

Robbie'ye, Rosalin'in sözünü tutmadığını hatırlatmasına gerek yoktu. Rosalin oradan kendi rızasıyla gidiyordu... Değil mi?

Robbie kaşlarını çatı. "Öyle bir niyetim yok. Kızla da Clifford'la da ilgileneceğim. Ama bunu nasıl yapacağımı ben bilirim. Kral, sorumluluğu bana verdi."

Douglas sert bir bakış attı. "Evet, bunu hatırlatmana gerek yok. Sadece kıza olan duygularının araya girmesine izin ver. Ne kadar çok şeyin buna bağlı olduğunu hatırlatmama gerek yoktur sanırım."

Robbie dudaklarını sıktı. Hatırlatmasına gerek yoktu. Kralın, İngilizlerin lskoç kalelerinden çıkarılabilmeleri ve bu sayede tahta daha sıkı tutunabilmesi için Clifford'ın ateşkesi ile paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Uzun, sınır bozucu ve öfkeli geçen yirmi dört saatin ardından Park Kalesi'ni karşısında görmenin nasıl rahatlatıcı olduğunu söylemeye gerek yoktu. Atından inip Douglas'ın arkasından tepedeki yapıya ve eski kule evine doğru giden Robbie, sıcak bir yemek, bolca bira, banyo ve yeniden yola çıkmadan önce en azından birkaç saat uyuyabileceği tercihen sessiz ve karanlık bir oda istiyordu.

Joanna Douglas ilk üçünü hemen hazır etmişti ama dördüncünün biraz beklemesi lazımdı. Çünkü Rosalin öyle istemişti. Joannadan genç kadına iyi bakıldığını öğrenen Robbie, olan biteni Seton ile diğerlerine anlatmak için salona girdi. Misilleme saldırısı için bir plan yapmaları lazımdı.

Ancak saatler süren konuşmaların ardından -Seton dikkatli olmaları konusunda ısrar ederken Douglas, Bruce'un birkaç sene önceki 'Buchan Yağmasını' bile gölgede bırakacak kadar geniş çaplı bir yıkım öneriyordu- Robbie'nin ruh halı, geldiğinden bile daha kötüydü. Clifford'ın canı cehennem! Bunu senelerdir diliyordu ama artık bir de kız kardeşine yaptığı için ona kızıyordu. Robbie, içgüdüsel olarak ağabeyine yapmak zorunda olduğu şeyin Rosalin'i ne kadar üzeceğini düşünüyordu.

Belki de aklında bu olduğu için kızın yanına gitmeyi reddetti. İsteyeceği son şey -en azından şu anki ruh haliyle- Lord Robert Clifford'ın birileri tarafından savunulduğunu dinlemektir.

Rosalin, Robbie'nin diğerleriyle birlikte at üzerinde geldiğini görünce rahat bir nefes alacak oldu. Ancak hemen ardından Sör Henry ve adamlarının başına gelenleri tahmin etti ve nefesi yarılmış kaldı.

Odasında gergin bir şekilde dolanıp bekledi, bekledi... Bu arada pencereden vuran güneş ışığı ağır ağır azaldı ve yok oldu.

Yiyecek tepsisini getiren hizmetçiden, adamların salonda olduklarını öğrenmişti. Leydi Joanna odasından dışarı çıkmamasını söylememişti ama Rosalin, dışarı çıkmasının hoş karşılanmayacağını tahmin edebiliyordu.

Saatlerce odasında oturup olabilecekleri düşündükten sonra Robbie'nin merdiveni tırmanırken çıkardığı sert ayak seslerini ve derinden gelen tanıdık ses tonunu duydu. Yanındaki kadının sesi de ev sahiplerine aitti.

Rosalin elleriyle oynayarak kapının açılmasını bekledi. Ancak bunun yerine sesler giderek azaldı ve birkaç dakika sonra Rosalin'in altındaki kapı kapandı. Hemen ardından merdivenden inen ve giderek azalan ayak seslerini duydu. Leydi Joanna, Robbie'ye Rosalin'in odasını göstermemişti, kendi kalacağı odayı göstermişti.

Göğüs kalesinde bir yanma hisseden Rosalin, derin bir nefes aldı. Belli ki Robbie, onu görmesi isteğine karşılık verme nezaketini bile göstermeyecekti. Yorgun olduğunu tahmin edebiliyordu. Kendi de çok yorgundu. Fakat Robbie, onun için birkaç dakika bile ayıramıyor muydu?

Rosalin fazla düşünmeden odasından çıkıp hızla merdivenlerden indi. Kapının önünde durup tıklattığında -sesleri yanlış

duymuş olabiliirdi- tanıdık bir ses cevap verdi. "İhtiyacım olduğunu söyle..."

Rosalin kapıyı hızla açtığında Robbie sustu. Rosalin o anda bir kudur duymuş olabileceğini düşünse de dikkati çok dağınık olduğundan bunu fark etmedi. Genç adam beline kadar çıplaktı, ayakkabılarını çıkarmıştı ve elleri bacak zırhının iplerindeydi. Belli ki soyunuyordu.

Rosalin yutkundu. Zorlukla. Bedeni ısındı. Gözlerini yontulmuş çeliği andıran bu manzaradan zorlukla uzaklaşıp dilinir çözülmesi için bir süre bekledi. Neyse ki şaşkınlıkları karşılık lıydı.

"Burada olmaman gerekiyordu," dedi Robbie, ondan daha önce toplanarak.

Rosalin ne demek istediğini anlayınca sert bir kahkaha ahı. "Korkarım iki hafta boyunca aynı çadırı paylaşmanın ardından neyin uygun olup neyin olmadığı konusunda endişelenmemize gerek yok. Seni görmem lazımdı"

Robbie, birkaç dakika önce gevşetmeye başladığı bacak zırhının bağlarını yeniden tuttu. Zırh, kalçasından aşağı doğru sala nıyordu. Rosalin, pantolonun bel kısmında kaybolan koyu renk li tüylerden gözünü alamıyordu. Karnı da bedeninin geri kalanı gibi duz ve sertti. Tamamen kasla kaplıydı.

"Joanna isteğini bana ilettili."

Robbie'nin sesi, genç kadını sersemliğinden kurtardı. Onu suçlarcasına baktı. "Ve sen de bana bir dakikanı ayıramadın, öykemi?"

Robbie dudaklarını sıktı. Rosalin, daha önce Robbie'nin yü zünde olduğunu fark etmediği beyaz çizgileri gördü. Yorgun ve acılı görünüyordu. Daha önce hiç görmediği kadar sinirliydi. "Havır, bir kez olsun akıllılık etmeye karar verdim. Şu anda bu leydiyle vakit geçirecek durumda değilim. Rosalin. Ofkeyle van

le bir şeyler söylemekten, öfkem soğuyana kadar beklemenin daha iyi olacağını düşündüm."

Rosalin, leydi kelimesindeki vurguyu duyunca ürperdi. Belli ki başka türde bir kadına uygun olduğunu ima ediyordu. Robbie her şeyiyle geçilmez ve itiraz kabul etmez görünüyor olsa da Rosalin ona doğru bir adım attı. "Senin için endişelendim."

Robbie, kızın kaygısını önemsemedi. "Gördüğün gibi endişelenmene gerek yok. Ağabeyinin adamları geri çekildi."

"Tanrıya şükür." Rosalin rahatladığını gizlemeye çalışmadı. "Ama onlar Cliff'in adamları değildi. Nişan..." Robbie'nin kararlı ifadesini görünce aniden sustu. "Sör Henry'nin adamlarıydı."

Dudaklarını sıkan Robbie ona ateşli bakışlarını dikti. "Bu konuyu seninle konuşmak istemiyorum, Rosalin ama ağabeyinin de bu işe dahil olduğunu bil. Tabii kırmızı şeritli ve mavi-sarı kareli arması olan başka bir baronluk yoksa. Nişanlımı Peebles'e kadar takip ettiğimiz sırada ağabeyinin adamlarından birini kendi gözlemle gördüm."

Bu iddia üzerine Rosalin'in gözleri biraz büyüse de içindeki şüpheli bir kenara itti. Başını iki yana salladı. "Cliff orada olsa bile bu olayla hiçbir ilgisi yoktur. Beni bu şekilde riske atmaz."

"Ama nişanlın atar, öyle mi?"

Rosalin yanaklarının yandığını hissetti. Bu, Sör Henry'ye itiraz etmek gibi bir şeydi ama Robbie'ye durumu açıklaması lazımdı. "Sör Henry mükemmel bir şövalyedir ancak çok genç, gururlu ve sanırım gereğinden fazla cesur." Bu kelime, düşüncesiz denekten daha iyi gibi gelmişti. "Korkarım endişelenip harekete geçti ve neye sebebiyet verebileceğini fazla düşünmedi." Robbie bu sözleri bir süre düşündü ve Rosalin devam etti. "Ben sana olan sözümden çıkmadım, Robbie. Kaçmaya çalışmadım."

"O zaman neden o askerle birlikte gidiyordun?"

"Gıtmıyordum. Adam beni sürükleyerek götürüyordu. İkisi arasındaki farkı göremiyor musun?"

Robbie'nin kaşlarını çatmış olması bunu hatırladığını gösteriyordu. "Zorla götürülüyorsan neden bağırıp yardım istemedin?"

"Çünkü onu öldürdüğünü görmek istemedim. Biraz uzaktan sonra beni bırakması için onu ikna etmeye umuyordum. Atı hesaba katmamıştım. Adam benim arkadaşım. Karşı karşıya kaldığımız ikilemi göremiyor musun? Onun karşısında kılıcını çekmeden önce soru sorar mıydın?"

Robbie'nin sessiz kalması gerekli cevabı veriyordu.

Rosalin'in kendini bu şekilde savunmak zorunda kalmış doğru değildi. Öfkesi yeniden alevleniyordu. "Duygularımı daha yeni itiraf etmiştim. Senin için hiçbir anlamı olamayabilir ama benim için önemliydi."

"Yanıyorsun, Rosalin. Tüm bunlar, İngiltere'ye döndüğünde bambaşka görünecek."

Robbie'nin, hislerinden vazgeçmesi için çabaladığına inanmıyordu. "Kendi duygularımı ayırt edebilecek yaşıyım. Bir kanta ihtiyacın varsa bunu düşünmek için altı yılım oldu. Seni sadece birkaç dakika görmüştüm ve asla unutmadım. Şimdi unutabileceğimi nasıl düşünebilirsin? Seni seviyorum, Robert Boyd ve dileğimi birbirimizden asla ayrılmamamız."

Bir an için sözlerinin etki ettiğini ve Robbie'nin ona uzanacağını sandı. Ama adamın elleri yanlarında sert bir şekilde duruyor, yumruklarını sıkıp açıyordu. "Dileğin gerçek olacak," diye mırıldandı. "En azından bir süreliğine."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şey şu: Ağabeyin ateşkes kurallarına uymadı ve benim de bir karşılık vermeden işin peşini bırakmaya niyetim yok."

Rosalin'in sakin ve mantıklı yaklaşımı başarısız olmuştu. Ona doğru koşup elini kolunun üzerine koydu. "Hayır! Bunu yapamazsın! Ne dediğimi duymadın mı? Bunu Clift yapmadı. Bir

haskın ya da farklı bir yöntemle intikam almaya çalışırsan, hiç şansımız olmaz."

Robbie ona bakarken yakışıklı yüz hatları son derece gergindi. Uzak durmasını istemiş gibi Rosalin'in omuzlarını tuttu. "Ne için şansımız olmaz?"

Rosalin'in gözleri nemlenmişti ve burnu yanıyordu. Zorlukla konuştu. "Bizim için."

Yüzleri birbirinden birkaç santimetre uzaktı. Robbie başını eğmiş, Rosalin ise kaldırmıştı. Robbie tıraşlıydı ama çenesindeki sakallar belirmeye başlamıştı. Göğüs kafesinden sıcaklık yayılı yormuş gibiydi. Çam kokulu sabunun hafif kokusu hissediliyordu. Rosalin'in ona karşı hissettiği arzu boğazına kadar ulaşmış, nefesini kesiyordu.

Etkilenen sadece Rosalin değildi. Robbie de yay gibi gergindi. Çelik gibi kasları gerilmişti. "Biz diye bir şey yok."

Rosalin ona bakarken kaşını kaldırdı. Robbie onu nasıl tuttuğunun farkında değil miydi? Rosalin'in göğüsleri, onun göğüs kafesine değiyor, kasıkları kasıklarına yaslanıyordu. "O zaman bu ne Robbie? Eğer bunun bir anlamı yoksa neden bu kadar kızgın olduğunu söyle. Neden senin kalbin de en az benimki kadar hızlı atıyor? Neden kontrolünü kaybetmemek için bu kadar çabalıyorsun?"

"Lanet olsun, bunun nedenini biliyorsun."

"Evet, çünkü... Nasıl söylemiştin? Beni becermeyi o kadar çok istiyorsun ki mantıklı düşünemiyorsun. Hatırladığım kadarıyla sana istediğin şeyi vermeyi teklif ettim ama sen reddettin."

Rosalin, Robbie'nin kısık bir sesle homurdanmasını yok saydı. Genç adam, "Kahretsin, çünkü seni korumak istiyordum," diye homurdandı.

Rosalin kaşını yeniden kaldırdı. "Ne kadar asil bir davranış! Eminim müstakbel eşim buna minnet duyacaktır."

Robbie ellerini sıkı. "Rosalin..."

Ama Rosalin bu uyarıyı dikkate almadı. "Bence sen kendin koruyordun. Benimle sevişmek istemedin çünkü o zaman her şeyin değişeceğini biliyordun. O zaman burada hissedecektir." Rosalin parmağıyla göğsünü işaret etti. "Ve sonra da gitmene izin vermen kolay olmayacaktı."

Robbie zorlukla sağladığı kontrolünü sonunda kaybetti. "Yalnız mı? Tüm bunların kolay olduğunu mu sanıyorsun? Seni tanıma aldığımdan beri gidişini izleyeceğim anın ne kadar zor olduğunu düşünüp duruyorum. Şartların farklı olmasını ne kadar istediğini bilmiyorsun. Ama öyle değil ve ben, gerekirse ölmeyi yaşıyorum. Rosalin. Savaşın sadece küçük bir engel olduğunu ya da ağabeyine olan nefretimin tokalaşarak geçebileceği lanet bir hayal âleminde değil... Ayrıca sana karşı duygularımın, yapmak zorunda olduğum şeye engel olmasına izin vermeyeceğim."

Rosalin öfkesine rağmen içinde tuhaf bir mutluluk hissetti. Bunu biliyordu! Robbie ona olan hislerini kabul etmişti. Rosalin bu duyguların sandığından daha derin olduğundan şüphelendi ve genç adamın, ağabeyinin yok sayamayacağı bir şey yapmasına engel olması gerektiğinden emin oldu. Ama onu nasıl ikna edecekti? "Senden istediğim düşünmeden hareket etmemen. İntikam almadan önce ağabeyimin ateşkesi yok saydığından emin ol." Rosalin avcunu Robbie'ni göğsüne yasladı ve hızla atan kılıbını hissetti. "Lütfen, Robbie. Sadece birkaç gün."

Robbie son derece sakın dursa da duyguları içinde gök gürültüsü bir sağanak gibi dolanıyordu. Tanrım, Rosalin ne istediğini farkında değildi! Robbie görevini ve hayatının yarısı boyuna uğruna savaştığı şeyi yok sayamazdı. Ailesinin ölümünün bir anlamı olmalıydı.

Tüm içgüdüleri Clifford'a misilleme yapmasını söylüyordu. İngilizlerin anlayacağı türden sert bir saldırı gerekliydi. Robbie Rosalin ona karşılığında ne vadeliyordu? Bir hayal mi? Umulmadı. Lanet bir masal mı?

Robbie bunu asla istememişti. Ama bir an için Rosalin'in vaat ettiği şeyi öyle çok istedi ki kendi bile buna inanamadı.

"Lütfen," dedi Rosalin ona yaklaşarak. Hayali, o güzel dudaklarda Robbie'yi bekliyordu. *Öp onu. Al onu. Onu sahip al.*

Robbie onu kendinden güvenli bir uzaklıkta tutabilmek için omuzlarından tuttu ama kıza dokunmadan bir dakika daha geçirmek istemiyordu. Rosalin odaya girdiği andan beri -hatta Robbie onu kucağına aldığından beri- tek düşünebildiği, elini onun bedeninde gezdirmektir.

Ama Rosalin'in istediği şey bu değildi. *Biz. Bir gelecek*

Rosalin'in istediği şeyi veremezdi. Robbie kızı bırakıp geriye doğru bir adım attı. "Ben kararımı verdim."

"Ama..."

Robbie lafını kesti. "Hayır. Görevime karışmaya çalışma."

Rosalin'in gözleri öfkeyle parladı. "Söz konusu olan görevin değil. En azından bu konuda dürüst ol. Senin görevin ateşkesin güvenceye alınmasını sağlamak. Şu anda buna sahipsin ama sebepsiz yere saldırırsan o zaman bunu tehlikeye atacaksın. Eğer burada bir görevin varsa o da haklı olduğundan emin olmaya çalışmak. Bu sadece ağabeyimden intikam almak ve onunla kişisel savaşını sürdürmekten ibaret. İkinci de cehenneme doğrudan gitmek istiyorsunuz. O vuruyor, sen karşılık veriyorsun ve sonra daha sert bir şekilde vuruyor. Doğru, yanlış, hiçbir şey umurunuzda değil."

Robbie yumruklarını sıktı. Rosalin bu konuda ne biliyordu ki? Robbie ondan anlamasını beklemiyordu. Sonuçta o bir İngilizdi. "Bunu senin istediğin yöntemle yıllarca denedik ve bak, ne hale geldik. Tahtta bir İngiliz kuklası, kalelerimizdeyse İngiliz lordları var ve masum İskoçlar ahırlarda asılıyor. İngilizler, yıllarca adalet ve özgürlüğümüzü yok saydı." Robbie ona doğru eğildi. "Ama biliyor musun Rosalin? Artık bizi dinliyorlar."

Rosalin ona dikkatle baktı. Fikrini değiştirmeyeceğini an-
mış olmalıydı. Bu yüzden, sahip olduğu son silahı ortaya çıkardı.
Bu, güçlü bir silahtı.

Gözlerindeki yaşlarla, teknedeki son can samidiymiş
Robbie'nin koluna tutundu. "Lütfen Robbie, bir kez daha du-
şunmen için sana yalvarıyorum. Sadece birkaç gün. Bunu benim
için -bizim için- yapamaz mısın?"

Göğüslerinin Robbie'nin koluna hafifçe dokunması, orat-
yayılan sabununun sersemletici gül kokusu, tatlı bir davele-
lanan dudakları, Robbie'nin iradesine bir saldırı gibiydi.

Lanet olsun, Rosalin buraya bu şekilde gelmemeliydi. Rob-
bie onu uyarmıştı. Ateşli, huzursuz ve Rosalin'in masum bir şekli-
sunduğu rahatlamaya son derece muhtaçtı.

Gerçekten masum muydu?

Robbie, çocuğun kaçtığı zamanı hatırlayıp gerildi. "Bu kez ise
yaramayacak, Rosalin." Rosalin kafası karışmış bir halde kaskı-
rını çattı. "Önce yeğenini kurtarmak için kendini bana sundu.
Şimdi de ağabeyini kurtarmak için mi sunuyorsun? Teklifin bu
mu?" Rosalin öfkeli bir nefes verdi. Gözlerini ona dikti. Ama
Robbie'nin sözleri henüz bitmemişti. Ona kaba bir şekilde vur-
tundu. "Bu kez de teklifin bu mu?"

Rosalin ona iğrenç biriymiş gibi baktı. Robbie de kendini in-
nen öyle hissediyordu zaten. İçgüdüsel olarak gerildi ve hak etti-
ği tokadı yüzüne yemeyi bekledi.

Ama Rosalin'in onu kolay kolay bırakmaya niyeti yoktu. So-
ğuk -buz gibi- bir tavırla ondan uzaklaştı. "Benim teklif ettiğim
şey koşulsuz. Sadece sen bunu göremeyecek kadar körsün. Git ve
savaş, Robbie. Eğer istediğin buysa öyle yap. Seninle daha fazla
çatışmayacağım. Senin için savaşmayı bıraktım."

Rosalin ciddiydi. Robbie bunu gözlerinden anlayabiliyordu.

Bırak gitsin

Kalp atışlarını kulaklarında hissetti. Ona uzanmamak için
vücudunda olduğunu bile bilmediği kasları gerildi.

Rosalin hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir an için bekledi. Bir
şey görmek için Robbie'nin yüzüne baktı.

Eğer tüm istediğin buysa...

Çenesinin altındaki kas seğirdi. Damarlarındaki kan
coşmuştu. Ama o, fırtınaya karşı hareketsiz bir şekilde duruyordu.

Rosalin döndü.

Lanet olsun. Tüm istediği bu değildi. Rosalin tamamen döne-
meden bileğini tuttu.

Birbirlerine baktılar. "Lanet olsun, Rosalin! Ben seni istiy-
rum." Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bir
anlamı vardı.

Rosalin ona dimdik bir bakış attı ve eldivenini ayaklarının
önüne attı. "O zaman al beni."

Robbie buna karşı koyamazdı. Bu kez olmazdı. Her erkeğin
bir kırılma noktası vardı. Karşısında hisli gözlerle ona bakan ve
sunduğu şeyi reddetmesi için meydan okuyan güzel bir kadın
varken bu hiç de kolay değildi.

Robbie kontrolünü kaybetmedi. Sadece dizginleri bırakıp is-
tedikleri yere düşmelerine izin verdi. Yeterince dayanmıştı. Ro-
salin'e sahip olup lanetlenenecekti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Robbie onu kollarına aldı ve odaya girdiği andan beri can sıkıcı şeyi yaptı. İnkleyerek dudaklarını dudaklarına götürdü. Sanki bir baraj yıkılmış, içeride sakladığı tüm tutku, tüm duygu ve tüm arzu, dudaklarını ona değdirdiği an serbest kalmıştı.

Tanrım, dudakları çok yumuşaktı. Ve öyle tatlılardı ki Robbie, bunca zaman nasıl dayandığına şaşırdı. Neden dayanmıştı? Bu anda zihnindeki sesler ona bunun nedenini hatırlatmaya çalışıyorlardı. Robbie artık onları dinlemiyordu.

Rosalin'i öpmekle çok meşguldü. Onu tadıyordu. Dilini dudaklarının arasına uzun ve hafif hareketlerle itiyor. Rosalin de ona kendi dilinin hareketleriyle karşılık veriyordu.

Bu inanılmazdı. Tanrım, kız her şeyi çok çabuk öğreniyordu.

Onu bu şekilde sonsuza dek öpebilirdi. Öpüşmeleri uzamış derinleştğinde Rosalin'in karşılığı da şiddetlenip Robbie'nin karnını kaynatı. Bedeninden dışarı sıcaklık yayıyordu. Bunun dışında da bir zonklama hissediyordu. Her dokunuşla sertleşen karnına doğru ilerleyen bir zonklama...

Rosalin'in isteğini ve açlığını tadabiliyor, içindeki ihtiyacı hissedebiliyordu. Bu, bedenine alevler saçıyordu. İnklemeler ve hafif mırıltılar kulaklarında yankılanıyordu. Kontrolünü iyice kavbetmişti. Rosalin kollarına ve omzuna tutunuyor, onu kendine doğru daha fazla çekmeye çalışıyordu ama bedenleri birbirine o kadar yakındı ki bundan daha yakın olması için...

Robbie küfür etti. Bu düşünce zihninde bir kez canlandıktan sonra artık aklından çıkarması mümkün değildi. Ten tene... Çiplak ve birbirine dolaşmış uzuvları... Robbie onun içine giriyor... En yakın böyle olabilirlerdi. Rosalin bunu istiyordu ve Tanrım... Robbie de bunu çok istiyordu.

Rosalin'i kucagina alıp yatağına taşıdı. Onu yatağına koyup yanına uzanmasına yetecek kadar bir süre öpüşmeyi kesti. İkisinin de düşünmeye zamanları kalmasın istiyordu.

Rosalin de aynı şeyi düşünüyor olabilirdi çünkü başı yastığa değdiği anda yine onun dudaklarına doğru uzandı. Ellerini Robbie'nin boynuna dolayıp dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. Onu üzerine doğru çekti. Robbie, altındaki yumuşak ve kıvrımlı bedeni hissetmenin inanılmaz güzelliğinin tadını çıkarırken Rosalin'in ağırlığını hissetmesine izin verdi.

Ama bu kadarı yetmezdi. Artık yetmezdi. Bu görüntü zihninde dolanırken olmazdı. Artık hızlanıyordu. Dudakları, Rosalin'in çenesinde, boynunda, titremesine neden olacak şekilde kulağının altında, boynunun altı kısımlarında ve sonunda da göğüslerinde dolandı.

Rosalin'in düzensiz kalp atışlarını ve nefes alıp verişlerini kulaklarında hissedip daha da hızlandı. Çok hızlıydı ama Rosalin bunu umurlamıyormuş gibiydi. Ona ayak uyduruyordu.

Robbie, genç kadının elbisesinin iplerini gevşetirken Rosalin'in elleri de onun saçlarında dolanıyordu. Bu kıyafetleri daha önce hiç görmemişti. Joanna'ya bunların nasıl yırtıldığını açıklamak zorunda kalacakları düşüncesi, onu kıyafetleri yırtmaktan vazgeçirdi.

"Acele et," dedi Rosalin zorlukla nefes alarak. O da Robbie kadar sabırsızdı.

Robbie bir küfür mırıldandı. Tanrım, Rosalin onu öldürüyordu. Normalde yetenekli olan parmakları normalden iki kat büyükmüş gibi geliyor ve tam anlamıyla titriyordu. Lanet olsun,

Robbie'nin elleri titriyordu. Deneyimsiz bir çocuk gibi...
konusu Rosalin olunca her şey ilkmış gibi geliyordu.

Daha önce hiçbir ten bu kadar yumuşak gelmemiş, hiçbir de
dak bu kadar tatlı olmamış, kimse bu kadar güzel kokmamış
hiçbir kadın onu bu kadar heyecanlandırmamıştı.

Ama dahası vardı ve Robbie bunun farkındaydı. Sadece bunu
düşünmek istemiyordu. Hayatında ilk kez sevişirken erkekliği
den daha fazlasını kullanıyordu.

Sonunda hem elbiseyi hem de iç elbiseyi yeterince gerçeyip
güzel göğüslerini ağzına aldı. Onu avuçladı ve dudakları
meme uçlarından birine doğru ilerlerken parmaklarıyla
sıktı. Kibarca emiyor, diliyle daireler çizip dişlerinin
sıkıştırıyordu. Rosalin hafif bir çığlık atıp kıvrandı ve sonra da
Robbie'nin saçlarını daha sıkı tuttu. Saç derisi karıncalanmış
Robbie, bedenine yayılıp onu alt eden bir zevk dalgası hissetti.

Rosalin'i soymak ve pürüzsüz beyaz teninin her bir santimetre
resine tapmak istiyordu. Ama çok fazla dayanamazdı. Bu şekilde
olmazdı. Yine de deneyecekti.

"Ah Tanrım, Robbie..."

Bu nazık yalvarış, Robbie'nin yavaş olma isteğini alıp yerle bir
etti. Ona istediğini vermek için göğüslerini daha sert bir şekilde
emdi. Rosalin öyle güzel ve istekliydi ki Robbie çılgına donuyor
du. Ona doyamıyordu. Göğüslerini, dudakları ve diliyle talan
ediyordu. Rosalin'in bedeninin zevkten titremeye başladığını
hissedene kadar buna devam etti.

Onu fazla bekletmeyecekti.

Rosalin ne yaptığının farkında olduğunu düşündü. En azından
öyle olmasını umdu. Bu, hayatının en büyük kumarıydı. Ama
ödülü...

Ödülü, bir omur sürecek mutluluk olacaktı.

Robbie onu seviyordu. Bundan emindi. Öpüşmelerinden
anılabiliyordu. Üzerine gittiği sırada aslında kendinden çok
da emin değildi. Daha önce Robbie'nin sabrının bu kadar zor
landığını gormemişti. Ama yine de onu öptüğü zaman sert ve
cezalandırıcı olmak yerine son derece yumuşak ve nazikti. Ona
nasıl sarıldığının farkında mıydı? İri ve savaşımlardan sertleşmiş
ellerinin, sanki narin bir porseleni okşar gibi dikkatli olduğunu
görüyor muydu?

Rosalin, çok geç olmadan ona gerçekleri göstermeliydi. Zaten
kalbini sunmuştu. Bu yüzden geriye kalan tek şeyle bir kumar
oynayacaktı: Bedeniyle.

Bunun aptalca olduğunu farkındaydı çünkü namusuna daha
çok değer vermemeliydi ve Robbie onu gerçekten önemsiyorsa, Ro-
salin'in aşkını kanıtlamasına gerek olmazdı. Ama daha önce hiç-
bir şey ona bu kadar doğal -ya da doğru- gelmemişti. Biraz da
yüzsüz bir tavırla bunu kendi için denemek istediğini kabul edi-
yordu. Sonuçları kabullenmişti, sevdiği adamla sevişmenin nasıl
bir şey olduğunu öğrenmeliydi.

Robbie'nin dudakları ona açlıkla ve ısrarcı bir şekilde değdiği
anda Rosalin artık geri dönüş olmadığını anlamıştı. Bunu bilmek
biraz heyecan verici hatta korkutucuydu. Rosalin bakireydi an-
cak kurallardan genel olarak haberdardı -kalabalık ve karanlık
salonda, birden çok çiftin battaniye altında birlikte olduklarına
tanıktı- ve canının yanacağını da biliyordu. Ama Robbie onun
masumiyetini dikkate alırdı. Rosalin ona şartsız güveniyordu.

Onun için bu deneyimi güzelleştirirdi. Rosalin, Robbie için
de güzel olmasını umuyordu. Genç adamı mutlu etmeyi deli gibi
istiyordu.

Ama kamptaki potansiyel hocalardan fikir almak aklına gel-
mediği için bunu nasıl yapacağını pek bilmiyordu. Tek sahip olduğu
şey içgüdüleri idi. Kendini bırakıp arzuya kapıldı ve Robbie'nin
öpcüğüne, içinde uyanan tutkuyla cevap verdi.

Avuçlarını onun kollarında, omuzlarında ve sonra da sırtında gezdirdi. Bunu yaptığını defalarca hayal etmişti. Bu dokunmada Robbie'nin inlemesine ve kaslarının Rosalin'in parmaklarının altında gerilmesine neden oldu. Robbie'nin bedeni mükemmel. Kaslardan oluşan kusursuz bir yapıydı. Pürüzsüz teni, kaslarının üzerinde sıkı, ince ve şekilli idi. Bedeninde fazladan bir gramda yoktu, sadece ardı ardına çizilmiş gibi duran kaslar vardı. Kollar son derece güçlü, karnı dümdüz ve beli dardı. Çok sertti. Çok sağlamdı. Ve çok sıcaktı. Rosalin'in parmaklarının altında adeta yanıyordu. Ateşliydi. Ve bu ateş, ikisini de yakıyordu.

Robbie onu yatağa götürdüğünde Rosalin değişimin farkındaydı. Opuşmeleri sertleşmiş, daha ilkel bir hal almış ve Robbie'nin niyetinden şüphe etmemesini sağlamıştı.

İri elleriyle Rosalin'in bedenini ve göğüslerini kavradı. Sonra dudakları... Dudakları onu emiyordu. Rosalin'in bedenini ve cennete gittiğini düşündü. Ayak parmaklarına kadar zevk karıncalandığını, bacaklarının arasının ısındığını hissediyordu. Geçen seferki gibi yine o sıcak huzursuzluk baş göstermişti. Robbie ona parmaklarıyla dokunmadan önce hissettiği gibi.

Çaresizce Robbie'nin bunu yine yapmasını istiyordu. Bu kez den kalçasını kaldırıp göğüslerini dudaklarına doğru götürdü.

Robbie işkence çekiyormuş gibi bir ses çıkardı. Bu bir küfür olabiliyordu ama Rosalin zevkten o kadar sersemlemişti ki bunu fark etmedi.

Robbie elbisesini kaldırdığında, serin hava kızın bacaklarını yaladı. Dudakları göğüslerini talan ediyor, sakalı hassas tenini yakıyor, geçtiği yerlerde iz bırakıyordu.

Robbie başını göğüslerinden kaldırdı. Parmağını Rosalin'in içine ittiğinde kız bağırdı. Nemli göğüsleri serin havayla ürperdi.

"Tanrım, bu çok güzel."

Rosalin hafız aralık olan gözlerini kırptırdı. Ama sonra Robbie onu bir kez daha okşadı ve Rosalin'in vereceği cevap her neyse o anki duyguların yoğunluğunda kavgolup gitti.

Robbie'nin sesi gergin ve acı çeker gibiydi. "Lanet olsun," dedi inlercesine. "Daha fazla bekleyemeyeceğim."

Rosalin de bekleyemeyecekti. Robbie, bacaklarının arasını bir kez daha okşadığında kıvranıp çığlık attı.

Ardından birden eli uzaklaştı ve Rosalin'i kalçasından tuttu. Rosalin o anda neler olacağını anlasa kesinlikle itiraz ederdi. Bacaklarını sımsıkı birleştirir ve bu lanetli öpücüğe karşı çıkardı. Tam olarak şok olur ve en az bir dakika boyunca kendine gelemezdi. En az bir dakika.

Robbie'nin dudaklarının ucunda arzudan dağılmış bir kadın gibi gerginliğini atıp kendini bırakması iki saniye kadar sürmüştü. Robbie'nin mükemmel dudakları... Oradaydı. Bacaklarının arasında. Onu öpüyordu. İlik ve yumuşak dudaklarıyla, diliyle... Evet, diliyle. Rosalin'in kıvranıp inlemesine ve sonra da bu günahkâr zevkle titreyip çığlık atmasına neden olan inanılmaz yetenekli diliyle... Tüm bedenine ardı ardına dalgalar halinde bir alev yaylıyordu.

Tüm bunlar bittiğinde Rosalin hassas, sıcak, yumuşak ve hazır bir yığın haline gelmişti. Gözlerini açtığı anda Robbie'nin karşısına yerleştiğini gördü. Yakışıklı yüzü gergin ve acı çeker gibiydi. Kaslarında ter birikmişti.

Rosalin bakışlarını indirdi. Robbie her nasılsa bacak zırhı ile pantolonunu gevşetebilmişti. Erkekliği bu ikisinin arasından sert bir şekilde uzanıyordu. Son derece iri olan erkekliği... Rosalin'in kızarmış yanakları o anda bembeyaz oldu.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi Robbie sıkıdığı dişlerinin arasından.

Rosalin de ona baktı. "Bunu biliyorum."

Rosalin'in gözlerindeki inanç Robbie'yi mahvedecekti. Bu güvene layık olmak istiyordu ama karnına doğru yükselmiş, zonkla-

yan erkekliğinin büyüklüğüne bakılırsa bu güven on derece yer
sızdı. Şu anki hisleri -teninin kendine iki beden küçük olduğunu
ve tüm bedeninin bir patlamanın eşliğinde olduğunu hissetme-
si- Rosalin dudaklarının altında boşaldığı sırada içine girmek
ve ona eşlik etmek yönündeydi. Rosalin, hayatında gördüğü en
güzel şeydi. İki saniye sonra içine giremezse daha önce hiç yap
madığı bir şey yapacaktı. Hem de hiç. Gençliğinde bile bunu
yapmamıştı.

"Emin değilim..." diyebilirdi.

Rosalin'in yüzü ciddileşti. "Söz vermek yok, Robbie. Bunu bi
liyorum."

Robbie kaşlarını çatı. "Hayır, öyle demek istemedim." Bunun
ıy bir fikir olup olmaması artık önemli değildi. "Sadece seni çok
istiyorum ve ilk sefer, kızlar için acılı olabilir."

Rosalin'in dudaklarında hayranlık uyandıran bir gülümseme
belirdi. Yanakları pembeleşti. Yüzündeki utangaç ifade, Rob-
bie'nin kaburgalarının altında bir yerlere etki etti. Daha doğru
kaburgalarının üstünde bir yer de olabilirdi. Hatta sol taraflarda
bir yer...

"Pekâlâ, o zaman bunu bir an önce halledip ikinci sefere geç
meliyiz."

Ve Rosalin hemen ardından bu konuşmaya -ve her şeye- son
verecek bir şey yaptı.

Elini Robbie'nin göğsünden aşağı doğru kaydırıp parmakla
rıyla gergin karın kaslarının üzerinde dolandı. Ardından yumu-
şak parmaklarıyla Robbie'yi kavrayıp sırtından yayılan bir zevkle
nefesinin kesilmesine neden oldu. Robbie acı çekermiş gibi bir
ses çıkarıp bu coşkulu hisse kendini bırakmak için duyduğu da
vanılmaz ihtiyaç karşısında dişlerini sıktı.

Ama kendini bırakmadı. Tanrım, bir şekilde bedenini kont-
rol etti. Ama Rosalin ona bu şekilde dokunurken daha ne kadar
dayanabilirdi ki?

Rosalin, Robbie'nin öğrettiği okşama şeklini çok iyi
hatırlıyordu. Kökünden ucuna kadar uzun ve sert hareketlerle
onun nasıl okşayacağını çok iyi biliyordu.

Robbie onu durdurulmıyordu.

Ama asla durmasını istiyordu.

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Rosalin bu güzel okşamalarla ona
ışkence ederken kendini onun üzerinde tutabilmek için çaba-
lıyordu. Kolları kaskatı kesilmişti. Bu, o kadar güzel bir histi ki tek
istediği...

Nabızının hızlandığını hissetti ve bunun devam etmesine izin
veremeyeceğini anladı. İlk seferinde kontrolünün sınırlarını test
edemezdi. "Şimdi, tatlım," dedi gergin bir şekilde "İçine girmem
lazım."

Birbirlerine baktılar. Rosalin elini erkekliğinden çekip
Robbie'nin kendini doğru pozisyona getirmesine izin verdi. Rob-
bie, kızın bacaklarının arasına yerleşti. İkisinin de kıyafetlerinin
çoğu üzerlerinde değildi. Rosalin'in elbisesi belinde toplanmıştı.
Robbie bir kez daha bu elbiseyi parçalamayı aklından geçirse de
zaman kaybetmek istemedi.

Bir dahaki sefere, dedi küfür ederek. Bir dahaki sefere ağır
olup her şeyi yavaş ve rahat bir şekilde yapacaktı.

Robbie'nin iri erkekliği, bacaklarının arasındaki ipeksi tenine
değdiği anda Rosalin derin bir nefes aldı. Ya da bu nefes Rob-
bie'nin de olabilirdi çünkü birbirlerine değdikleri anda yıldırım
çarpmış gibi hissetmişti. İçine o anda girmemek için çok çaba-
ması gerekmişti. Bu hissin tüm bedenine yıkıcı bir dalga şeklinde
yayılmasına izin verdi.

Birbirlerine baktılar ve Robbie, karşısındaki tatmin olmuş
buğulu gözlerde dolanan korkuyu gördü. Göğüs katesinde bir
kez daha şefkatin uyandığını hissetti. Eğilip onu öptü. Nazikçe
ve derinlerde filizlenen o hislerle... Varlığından haberinin bile
olmadığı bir yerlerde filizlenen o hislerle... Rosalin'in yumuşak

tenine değip bir şeyler mırıldandı. Her şeyin yolunda gideceğini söyledi. Ona ozen göstereceğini söyledi. Kendisine güvenmesini söyledi. Bunun güzel olmasını sağlayacağını söyledi.

Bu, onu öldürüyor olsa bile... Bunu Galce söylemişti.

Robbie kendini ona yavaşça yasladı ve Rosalin'in, bacaklarının arasındaki hisse alışmasına izin verdi. Erkekliğinin in basını ona sürüp kız kıvranmaya başlayana kadar dairesel çöktü. Rosalin iyice yumuşamış ve ıslanmıştı. Zorlukla nefes alıyordu. Kalçasını kaldırmıştı ve Robbie'nin daha fazla sürtünmesini bekliyordu.

Geçen her saniye işkence gibiydi. Robbie'nin bedenindeki tüm içgüdüler bu dar ve ipekten eldivenin içine gömülmesini söylese de bir şekilde kendine hâkim olacak gücü buldu.

Bunun yerine ağır ağır ilerledi.

Çok gergin. Ah Tanrım, Rosalin çok gergindi. Aklından geçen ilk düşünce bu oldu. İkincisi de çok ılık ve ıslak olduğuydu. Üçüncüsü başının patlayacağı ve zevkten aklını kaçıracığı düşüncesi idi. Hayatında daha önce hiç böyle güzel bir şey hissetmediğini düşündü. Birbirlerine odaklandıkları her santimetre her nefes ve her dakika, Robbie'nin cennete daha da yaklaşmasına neden oluyordu.

Robbie sadece bir kez durdu. Üzerine dikilmiş olan o iri ve güzel yeşil gözlere baktı. Vicdanının son damlası kendini gösterdi ve Rosalin'e sessiz bir soru sorarcasına baktı. Rosalin o anda istese, ondan uzaklaşacak gücü kendinde bulabilirdi. Ama genç kadın bunu istemedi.

"Lütfen Robbie," diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

Robbie bir daha tereddüt etmedi. Sert bir şekilde ona sahip oldu.

Benim. Bunu bilmek, inkâr edemeyeceği kadar güçlü, ilkel ve heyecan vericiydi. Sırtına yayılan zevk dalgası, onu baştan ayaga sardı.

Rosalin'in acıyla attığı çığlık, Robbie'nin aldığı zevki bıçak gibi araladı. Onu elinden geldiğince rahatlatıp sabit bir şekilde beklerken -hayatında yaptığı en zor şey olabilirdi- kızın şaşkınlığı ne kadar yüzüne ve dudaklarına öpücükler kondurdu.

Rosalin gözyaşlarına engel olmaya çalışırken dikkatle ona baktı.

"Özür dilerim, *mo ghrá*," dedi Robbie kızı gözlerindeki ve kirpiklerindeki tuzlu yaşlardan öperken. "Elimden gelse bu acıya engel olurdum."

Rosalin'in gülümsemesi gergindi. "Çok da kötü değildi," dedi cesur bir şekilde. Robbie neredeyse gülecekti.

"Sevişme konusunda bu bir iltifat sayılmaz ama söz veriyorum daha iyi olacak."

"Hemen mi?" dedi Rosalin çığlık atar gibi.

Robbie, kızın kirpiklerine karışan bir tutam sarı saçı uzaklaştırdı. "Evet," dedi derinden gelen bir sesle ve sonra da dudaklarını onunkilerin üzerine indirdi. Çok zorlansa da ona da zevk verecekti.

Daha önce bir kadını tahrir etmesi gerekmemişti ama şu anda yaptığı tam olarak buydu. Rosalin'i dilinin ve dudaklarının yumuşak hareketleriyle öpüp ona da zevk vermeye çalıştı. Onunla oyun oynayıp baştan çıkardı. Hiçbir şey söylemeden, onu bedeniyle nasıl sevebileceğini gösterdi.

Robbie, gerginliğini yavaşça attığını görebiliyordu. Parmakları artık yan tarafındaki çarşafı kilitlenmiş hâlde değildi. Robbie'nin omuzlarını tutuyordu ve sonra ona sarıldı. Başta yavaşça, ardından daha ısrarcı bir şekilde. Robbie, onun narin parmaklarının kendine bu şekilde tutunmasını seviyordu. Rosalin'in aldığı zevkin sağlığı, Robbie'ye de zevk veriyordu.

Bunun ne kadar güzel bir his olduğunu düşünmemeye çalıştı. Rosalin'in ne kadar ıyı hissettirdiğini de. Bedeninin onu dar

ve sıcak bir eldiven gibi sardığını da... Hareket ettirmeye başladığında hissedeceklerini de... İçine sert bir şekilde gırıp derinlere gittiğini de...

Ama Rosalin işini çok zorlaştırıyordu. Bedeni çok yumuşak, tatlı ve ılıktı. Ve onu istekle karşılıyordu. Evet, Rosalin'in kendisi için açıldığını, kilitlenen kaslarının yumuşayıp ıslandığını hissediyordu.

Rosalin kalçasını yeniden hareket ettirmeye başladığında Robbie de harekete geçmesi gerektiğini anladı. Başta yavaş, ardından Rosalin'in kalçasını kaldırıp verdiği tepkilerle daha hızlı bir şekilde... İnemeleri ve homurtuları istekle yükselince opüşmeleri kesildi. Robbie'nin nefes alıp verişleri kesik kesik. Kasıklarında biriken ihtiyaç giderek artıyordu.

Ama bu his, sadece kasıklarında değildi. Hayır, bu ihtiyaç, en derece doğal bir histi. Robbie'nin etine, kemiklerine ve ruhuna yayılıyordu. Rosalin'in sahip olmadığı hiçbir yeri kalmıyordu. Onu sahip olduğu -ve olmadığı- her şeyiyle istiyordu.

İçine giriş çıkışları giderek uzadı, derinleşti ve hızlandı. Bedenleri birbirine yaklaştığı anda Rosalin'in verdiği şaşkın nefesler de onunla aynı tempoda ilerliyordu. Aşağıdaki diğer erotik görüntüye rağmen Robbie gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu.

Rosalin, hayatında gördüğü en güzel şeydi. Yanaklarında uyarılmışlığın verdiği pembelik, aralık dudakları ve gözlerinde canını acıtan şefkat, Robbie'nin hayal bile edemeyeceği şekilde bağlıyordu onları. Böyle bir şeyin kendi için mümkün olduğunu bile bilmiyordu. Böyle bir yeteneği olduğunu bilmiyordu.

Daha önce de çok kez güzel birliktelikler yaşamıştı. Tanrı hem de çok fazla... Ama hiçbiri kusursuz değildi. Ve yaşadıkları şey tam olarak buydu. Kusursuzdu. Rosalin'in ona eşlik etmesi ve birlikte hareketleri... Bir bütün gibiydiler. Bu, daha önce hiç

denemediği, tahrik edici bir ritimdi. Ama Robbie daha fazlası olduğunu biliyordu. Kendini daha önce hiçbir kadına bu kadar bağlanmış hissetmemişti. Kadının aldığı zevki, kendi zevkiyi miş gibi hissetmemişti. Rosalin'in aldığı zevki hissedebiliyordu. Sıkılığın ve hislerin içinde kıpırdadığını görüyordu. Baskının yoğunlaştığını hissediyor ve tam olarak ne zaman çözüleceğini tahmin edebiliyordu.

Rosalin'in en derinlerine gırıp kaldı.

Genç kadın, dudaklarından yumuşak zevk çıgıkları süzülmeden hemen önce ona kocaman gözlerle şaşkınlık içinde bakmıştı. Ardından da bedeni, Robbie'nin altında sarsılmaya başlamıştı. Ve onun zevki Robbie'nin zevki olmuştu.

Ama onu asıl zirveye taşıyan Rosalin'in sözleri olmuştu. "Seni seviyorum."

Robbie'nin göğsü sıkıştı ve sonra genişledi. Sıkıdığı dışlerinin arasından attığı vahşi bir homurdanmayla Rosalin'in kıvrımlı ve yumuşak kalçasını sıkıp beliyle daireler çizerek kendini ona doğru itti. Tüm o kasılmalar, seğirmeler ve zevk dalgaları, yıkıcı bir etkiyle tüm bedenine dağıldı.

Zihni bulandı. Bunun imkânsız olduğunu bilmeseydi, bir dakikalığına bayıldığını sanabilirdi. Çünkü onu etkisi altına alan duygu çok yoğundu. Beynindeki uğultu öyle güçlüydü ki sonunda sustuğunda -bedeninden son zevk damlası da çekildiğinde- oda sıradışı bir şekilde sessiz kaldı.

Robbie'nin tek duyduğu, kalp atışlarının yoğun sesi ve düzensiz nefes alıp verişleriydi. Rosalin'in üzerine uzandığını ve muhtemelen onu ezdiğini fark edip yan tarata kaydı ve onu da kolunun üzerine çekti. Rosalin, yanagını Robbie'nin göğsüne yaslayıp küçük avucunu hemen kalbinin üzerine koydu. Robbie de yanagını onun ipeksi başına yasladı.

İkisi de bir şey söylemedi. Söylenecak başka ne kalmıştı ki?

Robbie, az önce neler yaşandığını tam olarak bildiğinden emin değildi. Yıkıcı bir şeyler yaşanmıştı. Hayatını değiştiren bir şeyler. Büyüleyici bir şeyler. Bu deneyimi tanımlamak için gerekli kelimeleri bilmiyordu.

Yaşananlar, Robbie'nin haval ettiğinden çok daha güzeldi. Bu havalleri de son derece büyüleyiciydi. İçgüdüsel olarak aralarında yaşanacakların çok etkileyici olacağını biliyordu. Her aralarındaki çekim çok kuvvetliydi. Ama geri kalan kısmı hiç hayal etmemişti. Onu saran bu şefkat duygusunu. Kendi rindan başka bir yerlerden gelen diğer duyguları. Bu hisler daha derin ve kuvvetliydi. Artık var olduğunu bile unuttuğu yerlerden geliyordu.

Ama Robbie bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bu da daha önemlisi bununla ne halt edeceğini kestiremiyordu.

Rosalin, anne ve babası olduktan kısa bir süre sonra, henüz küçük bir kızken, Cliff ve birkaç arkadaşının av gezisine gizlice katılmıştı. Peşlerinden kilometrelerce koşmuş, tepeleri ve vadileri aşmış bacaklarının onu taşıyabileceği bir hızla ilerlemeye çalışmıştı.

Onlara yetiştiğinde çok yorgundu. Tüm uzuvlarının, kemiklerinin ve kaslarının acıdığını hissetmiş, o anda yere yığılacakmış düşünmüştü. Cliff, peşlerinden gelmesine kızmıştı ve Rosalin de haftalarca bunun acısını çekmişti ama başardığını düşünmek bile her şeye bedeldi.

Bedenini en çok zorladığı zamana dair tek anısı buydu. Şu ana kadar Gerçi bu sefer de yorgunluğuna değmişti. Hiç de her bir dakikasına...

Belki de sadece bir dakikası buna değmemiş olabilirdi.

Robbie'nin göğsünde uzanıp nefes alacak kadar güç toparlamaya çalıştığı sırada -düşünmeye başlayabilmek için henüz ci-

kendi- o anı hatırlayıp yüzünü buruşturdu. O dakikada canı çok acıdı. Ama keskin acı neyse ki hemen yok olmuş ve yerini dokunaklı bir sızı ile mükemmel bir hisse bırakmıştı. Sahiplenildiğini birine ait olduğunu hissetmişti. Bunlar belki ilkel kelimelerdi ama yine de bu, onları anlamsız ya da önemsiz kılmıyordu. Az önce yaptıkları şey ikisini birbirine, Rosalin'in hayal bile edemeyeceği bir şekilde bağlamıştı. Artık geri dönüşü olmayan bir şekilde...

Daha önce de onu sevdiğini düşünüyordu ama artık bunu vorteks ve acılı tüm benliğiyle biliyordu. Bunun kusursuz olması için çabalamasına gerek yoktu. Öyleydi.

Robbie onun bekaretini aldığı için değil, aralarındaki bağ nedeniyle artık ona aitti. Dermlere kadar gırıp kendini bıraktığı anda adamın gözlerindeki bakışı asla unutmuyacaktı. O anın keskinliği sonsuza dek kalbine kazınmıştı. Bir erkek, önemsemediği -hem de deli gibi önemsemediği- bir kadına böyle bakmazdı.

Sevmediği bir kadına...

Bir an için sert maskesi düşmüş, altındaki kırılgan adam ortaya çıkmıştı. Sevmek isteyen ama bunu nasıl yapacağını bilemeyen bir adam... Kendinden çok fazla şey alındığı için artık buna ihtiyacı olmadığına inanmaya çalışan bir adam. Henüz fark etmemiş olsa da ona ihtiyaç duyan bir adam.

Rosalin bu düşüncelerin içinde kaybolmuştu, benliğini saran duygu karmaşasına teslim olmuşken odanın ne kadar sessiz olduğunu fark etmesi birkaç dakika sürdü. Robbie çok sessizdi.

Rosalin'in mutluluğunun içinde bir kırı kırıldanmaya çalışsa da o, buna izin vermedi. Hiçbir şey bu anı bozamazdı. Robbie de muhtemelen olanlardan Rosalin kadar etkilenmişti. Ve o da çok yorgun olmalıydı.

Rosalin bunları düşünerek Robbie'nin ılık ve çıplak göğsüne iyice sokulup baharatlı erkeksi kokusunun onu sarmasına izin verdi. Gözlerini kapatıp kendini yorgunluğuna bıraktı.

Rosalin uyuyakaldıktan uzun süre sonra hile Robbie halâ uyanıktı. Bir yanı, onu kollarında tuttuğu her anın tadını çıkarmasını sovluyordu. Diğer yanı ise düşünmek için zamana ihtiyas duyuyordu. Ne yapması gerektiğine karar verene kadar dinlenmezdi.

Gün doğmadan hemen önce yataktan cesetice çıkıp girdi ve planını harekete geçirmek için merdivenlerden indi. İki bittice odaya döndü ve ne yaptığını anlatmak için onun uyanmasını bekledi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Rosalin halâ uyuyordu. Robbie yerine, yastıklardan birini kendine doğru çekip sarılmıştı. Bir çocuk gibi sevimli ve mutlu görünüyordu. Güzel yüzü dinlenmiş gibiydi. Küçük yumruğu, çilek kırmızısı dudaklarının yanında duruyordu. Altın sarısı saçları arkasında dağınık dalgalar halinde uzanıyordu. Robbie, gece uydugu sırada üzerini örtmüştü ama yine de örtünün altındaki yarı çıplak bedeninin tamamen kadıfemsi ve behek teni gibi yumuşak olduğunu biliyordu.

Karşı koymakta güçlük çekince -ve kabul etmek gerekirse lanet yastık onu kızdırınca- botunu, tuniğini ve gömleğini çıkarıp Rosalin'in yanına kıvrıldı. Dikkatli bir şekilde yastığı kolunun arasından çekti. Rosalin'in kedi miyavlamasını andıran bir sesle buna itiraz etmesini ve ardından da kollarına yerleşerek rahat bir nefes vermesini izlemek, göğsünün memnuniyetle dolmasına neden oldu.

Tanrım, buna kolayca alışabilirdi. Rosalin çok sıcak ve yumuşaktı. Bir gül demeti gibi kokuyordu. Talan edilmiş bir demet gül. Sadece sarılmanın bile onu bu kadar mutlu ediyor olması kalbini acıttı. Kendini yıllardır bu şekilde huzurlu hissetmemişti. Belki de hayatında hiç bu kadar huzurlu hissetmemişti.

Rosalin'in saçlarını okşayıp elinden geldigince uzun süre göğsünün inip kalkışını izledi. Güneşin ilk ışıkları altın renkli saçlarına vurana kadar... Artık daha fazla dayanamazdı.

Onu hafifçe sarstı. "Rosalin."

Rosalin uzun kirpiklerini kırıştırarak uyandı. Hâlâ uykudan sersemdi. Bakışlarını ona dikti. Sersemliği yavaşça geçti. Tahrik edici bir şekilde şiş olan dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Günaydın"

Robbie'nin kalbi acıdı. Tanrım, çok mutlu görünüyordu. Robbie bu mutluluğu korumak etmek için neredevse her şeyi yapardı. Ancak neredeyse her şeyi yapması yeterli değildi.

Kız çok akıllıydı. Robbie bir şey diyemeden gülümsemesi sı-lındı. Hafifçe doğruldu. "Bir sorun mu var?"

"Odana dönmen lazım."

Bu sözler onu incitmiş gibi derin bir nefes alan Rosalin gözle-rini kocaman açtı. "Beni kovuyor musun?"

Sesindeki küçük ve kırılgan bir şey, Robbie'nin kaslarını çat-masına neden oldu. İstemeden de olsa hassas bir noktaya do-kunmuştu. Rosalin'in daha önce de kovulduğunu fark etti. Ge-lerindeki kının ifadeye bakılacak olursa çok kez kovulmuştu. Robbie, kendi kendine birleştirdiği parçalar dışında, onun co-cukluğu hakkında çok fazla şey bilmiyordu. Rosalin küçük va-ta annesiz ve babasız kalıp büyütülmesi için Hereford Kontluğu gönderilmişti. Robbie'nin tanıdığı tek kardeşi Clifford'dı. Servet-i vasisinin saygınlığı ve ağabeyinin konumu nedeniyle Rosalin'in kolay bir hayatı olduğunu düşünmüştü. Ama ayrıcalık ve koru-malar belli kı bir ailenin yerini tutmuyordu.

Tıpkı savaşın da bir ailenin yerini tutmadığı gibi. Ama Rob-bie'nin bildiği tek yol buydu ve kaybettiği insanların ölümleri an-cak o zaman anlam kazanabilirdi.

Robbie onu daha çok sardı. "Hayır," dedi korkularını hemen silmek istediğinden. Başına bir öpücük kondurdu. "Ya da en azından kısa süreliğine diyebiliriz. Neredeyse sabah oldu ve tüm kalenin ne yaptığınızı öğrenmesini istemiyorsan, birileri seni kontrol etmeye gelmeden önce kendi yatağına dönmüş olman gerek"

Rosalin'in rahatladığı hemen belli oldu. Genç kadına sarıldığı-nda sırtında dolanan başparmağı, kaslarının gevşediğini his-sediliyordu.

Rosalin yanığını yeniden adamın göğsüne yasladı. "Umu-rumda değil."

"Ama benim umurumda." Kızın çenesini kaldırıp yüzüne bakmasını sağladı. "Yaptığım şey yüzünden karalanmanı ya da hakkında konuşulmasını istemem."

"Yaptığım şey yüzünden," diye düzeltti Rosalin. "Bunun bir sonucu vardır. Haberim vardı, Robbie. Beni bunlara karşı korumama gerek yok. Yaptığımız şeyden utanmıyorum. Unuttun mu söz vermek yoktu?"

Robbie dudaklarını sıktı. Evet, bunu hatırlıyordu. Ama bu, aralarında bir şey olamamasına öfkelenmesine engel değildi. Onun masumiyetini aldığı için hissettiği suçluluğu da bastıramı-yordu. Tanrım, nasıl bir açmazdı bu!

Kendi kendine en azından ateşkesi tehlikeye atmadığını söy-le-di. Teknik olarak sözünü tutmuştu. Rosalin'i zorlamamıştı. Gerçi Clifford'ın bu ikisinin farkını kabul etmeyeceğini düşünüy-ordu. Roller değişseler Robbie de bunu kabul etmezdi.

Bunu neden önemsiyordu ki? Clifford onu daha önce de öldürmek istemişti. Eğer düşmanı anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getirirse Robbie de sözünü tutacaktı. Rosalin, ağabeyine zarar görmeden verilecekti. Hiçbir şey değişmemişti. Yaşananlar sadece ayrılmalarını zorlaştıracaktı.

Aniden Rosalin'in ifadesi değişti. Yatakta doğruldu ve Rob-bie'nin, yanına uzanmak için telaşla üzerinden çıkardığı bacak zırhı ve kıyafetlerine baktı. "Kalkmışsın."

Bu bir soru değildi ama Robbie yine de başını salladı. "Evet."

Rosalin onu sessizce izleyip bekledi ama Robbie ne demek istediğini anlamıştı.

"Seton ve Douglass ağabeyinden bir açıklama isteyen mesaj göndermeleri için gönderdim."

Farklı çıkarları olan bu iki adamı göndermesinin net bir cevap almasına yarayacağını umuyordu. Bu, aynı zamanda her iki sinin de neler olduğunu tahmin etmesine engel olacaktı. Birkaç gün boyunca onların yargılarından kurtulacaktı. Seton çok ok. keleneyecekti. Partnerinin bunu öğrenmesinden neden bu kadar korkuyordu? Seton'un düşüncelerini ne zamandan beri önemsiyordu? Daha önce de hiçbir konuda anlaşılamamışlardı. Ama bu kez adam haklıydı.

Rosalin'in gözleri iyice irileşti. "Öyle mi?"

Robbie'nin dudağının bir kenarı kıvrıldı. Bu şaşkınlığın normal olduğunu düşündü. "Evet, birkaç günün olacak."

Rosalin, Robbie cenneti sunmuş gibi baktı. "Bunu benim için mi yaptın? Bizim için mi? Yani bu..."

Robbie bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. Bunu kısmen Rosalin için kısmen de kendi suçluluk duygusunu hafifletmek için yapmıştı. Tanrım, Rosalin'e dün gece yaptıkları zaten intikam olarak adlandırılmaya yeterdi.

Ama onun ne demek istediğini biliyordu ve boş hayallere kapılmasını istemiyordu.

Rosalin çoktan kalkmıştı ama Robbie onu kendine doğru çekti. Birbirlerine baktılar. "Bu, onlar dönene kadar birkaç günümüz var demek oluyor. Hepsi bu. Ama bunun dışında..." Rosalin'e dikkatle baktı. "İşimi yapmam lazım, Rosalin. Neye sebep olursa olsun."

Rosalin bunu başıyla onayladı. "Anlıyorum."

Gerçekten anlıyor muydu? Robbie emin değildi. Buna bağlı olan çok fazla şey vardı ve Robbie'nin görevi her zaman, her şeyden önce gelirdi. Genç kadına olan hisleriyle. İskoçyanın bağımsızlığını elde etmek ve zalimleri cezalandırmak gibi onu yıllardır

gözetilen şeylerin arasında nasıl bir denge sağlayacağını bilmiyordu. Çok uzun zamandır hayatında savaştan başka hiçbir şeyi önemsemi olmamıştı. Başka bir şeye yer olup olmadığından hâlâ emin değildi. İngiliz bir kadının -her ne kadar davasını anlarsa da- burada işi var mıydı? "Sana istediğin şeyi verebileceğimden emin değilim."

Rosalin gözlerini kırptırdı. "Ama beni önemsiyorsun."

Robbie bunu inkâr etmeyecekti. Ama Rosalin'in istediği şey önemsenmek değildi. O, bir gelecek istiyordu.

"O halde ağabeyimle mi ilgili? İngiliz oluşumla mı?"

"Evet. Hayır." Robbie parmaklarını saçında gezdirdi. "Tanrım, bu yetmez mi?"

"Yetmebilir. Bu işe yarayabilir, Robbie. Olabileceğini biliyorum. Sadece bir şans ver."

Rosalin ona bu şekilde bakarak her şeye inanmasını sağlayabiliyordu. "Denerim."

Bunu duymak Rosalin'i neşelendirdi. Robbie ise boğazında sıcak ve gergin bir düğüm hissetti. Göğüs kafesi öyle genişledi ki paltayacağını düşündü. Böyle şeyler hissetmesinin üzerinden çok zaman geçtiği için bu hissin mutluluk olduğunu anlaması biraz uzun sürdü. Mutluluk hissi o kadar büyük ve güçlüydü ki neredeyse tehditkâr olduğunu söyleyebilirdi.

Tek yapabildiği onu öpmek oldu. Rosalin zaten göğsünün yarısına kadar uzandığı için kollarıyla onu kendine doğru biraz daha çekmesi yeterli olmuştu.

Rosalin'in ılık ve güzel tadını, üzerinde uzanan bedenini hissettiğinde inledi.

Evet, bunu sevmişti. Hem de fena halde sevmişti.

Elini Rosalin'in sırtında gezdirip kalçasında durdu. Onu kendine doğru çekti ve kalınlaşıp sertleştiğini hissetmesini sağladı. Bır yandan da diliyle dudaklarının arasını keşfediyordu. Rosalin istediği en lezzetli yemek gibiydi. Ona doyamıyordu.

Ama genç kadın inleyip kıvranmaya başladığında uzaklaşmak zorunda kaldı. "Tanrım, tatlım bunun için doğru zaman değil."

Rosalin ona yaramaz bir tavırla güldü ama gözlerindeki ışıltı Robbie'yi uyardı. Bu ışıltı, hekâretini yeni kaybetmiş bir kız için fazla şeytaniydi. "Emin misin?" Rosalin hâlâ üzerindeki kendisini bilerek ona surtüyordu. "Bana kendini affettirirsin sanıyordum."

Robbie gözlerini kıstı. "Affettirmek de ne demek?"

Rosalin umursamaz bir tavırla omuzlarını silkeli. "İkinci seterin ilkinden daha iyi olacağını söylemişim."

Robbie onu sırtüstü yatırıp üzerine öyle hızlı çıktı ki Rosalin'in tek yapabildiği şaşkınlıktan derin bir nefes almak oldu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu yarı ofkeli yarı havran bir tavırla.

Robbie yavaşça gülümsedi. "Deneyim." Dövüş yetenekleri beklenmedik şekilde işe yarıyordu. Rosalin'in gözlerine dikkatle baktı. "Daha iyiden kastın ne? Ne beklediğinden enin değilim ama dün geceki fena halde güzeldi."

Rosalin şaşırmış gibi görünecek kadar cesurdu. "Öyle miydi? Bunu kıyaslayacağım başka bir deneyimim yokken nereden bilebilirim ki? Ama böyle bir daveti yok sayacaksan anlayabilirim."

Rosalin onun altından çıkmaya çalıştı. Ancak Robbie'nin, hiçbir yere gitmesine izin verineye niyeti yoktu. Kendine saygısı olan hiçbir İskoç böyle bir iftiraya boyun eğmezdi.

Rosalin'in bileğini tutup başının üzerine sabitledi. Ürperip titreyene kadar boynunu öptü, yaladı ve dişleriyle tenini nazikçe hissetti.

"Ah, varım," diye fısıldadı Robbie derinden gelen bir sesle. "Henı de tüm benliğimle." Rosalin titremeye başlayana kadar erkekliğini bacaklarının arasında gezdirdi. "Belki de bir ders için zamanınız vardır."

"Peki, ama çok uzun sürmesin"

Robbie'nin bakışlarında şeytani bir ışıltı vardı. "Sanırım bu kadar hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Onu ezalandırmayı düşünüyordu.

Rosalin'in gözlerindeki neşeyi görünce oyuna getirildiğini fark etti. Ama o ana kadar çoktan pembe ve gergin meme ucunu parmaklarının arasına almıştı. Rosalin ise küçük nefesler veriyordu. 13 vülden artık bu, umurunda değildi.

Rosalin çok vaklaşmıştı. Robbie'nin üzerinde -bir ata binermiş çeme- hareket etmek, sertliğini derinlerinde hissetmek -onu anlamadığını hissetmek- hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bu son derece vahşi, özgür ve şaşırtıcı şekilde güç veren bir şey çünkü altındaki güçlü savaşçıyı tamamen kontrol altına alarak taktındaydı.

Robbie, onu kalçasından tutup erkekliğinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirerek yönlendiriyor, sert bir şekilde içine girip zevk alması için kusursuz bir ritim tutturuyordu.

Başta yavaş başlamıştı. Rosalin tüm hisleri, Robbie'nin, içinde zerilen ve onu dolduran kalınlığının her bir santimetresini dora doya yaşamak istediği için son derece yavaştı. Ama sonra hızlandı. En sonunda adeta Robbie'nin üzerinde çılgınca dörtnele gitmeye başladı.

Rosalin son hızına ulaştığında kıvrandı ve bedeninin uçuşa geçmesiyle bir çığlık attı. Titriyor, sarsılıyordu. İçindeki sıcaklık dalgası serbest kahrken Robbie'nin adını yumuşak bir şekilde mızıldanıyordu.

Bu hissin daha iyi bir hal alamayacağını sanıyordu ama yanılıyordu. Kalçasını tutan eller onu üzerine sert bir şekilde çekti. Robbie, kızı öylece tutup bir kez daha kendinden geçene kadar ıvılda gidip geldi. Bu kez daha derinlerdeydi ve daha güçlü hare-

ket ediyordu "Evet, ah Tanrım, evet, Robbie..." Rosalin tutkudan aklını yitirmiş, tüm bedenine hâkim olan arzudan tutkunmuştu.

Robbie inanılmazdı. Altında gerildiğini, ırı bedeninin kontrolünü sağlayabilmek için çabaladığını hissediyordu. "İşte bu *mo ghra*. Tanrım, beni içine çektiğini hissedebiliyorum."

Robbie durdu ve arzusu, zonklayan kasılmalarla birlikte Rosalin'in içine doğru sıcak akarken kükrercesine bir ses çıkardı.

Rosalin, Robbie'nin çıplak bedeninin ve nemli göğsünün üzerine sıcak ve kemiksiz bir yığın gibi vığıldı. O sırada kapı Hannibal bile gelse hareket edecek gücü kendinde bulamazdı. Bu benzetmenin Robbie'nin hoşuna gideceğini düşünüp gülümsedi.

Orada son derece memnun bir halde uzanıp yanığının altındaki göğsün yükselip alçalmasının tadını çıkardı.

Son iki gün hayatının en mutlu günleriydi ama şu an en sevdiği an olmuştu. Sonsuza dek bu anı hatırlayacaktı. Bedeni tamamen yorgun ve sevimlerinin ardından duyuma ulaşmış haldeyken ona sarılmıştı. Robbie'nin çeliği andıran kolu, asla bırakmayacakmış gibi onu sarıyor, kalbinin sert atışları bir *darak* gibi Rosalin'in tüm bedeninde yankılanıyordu. Rosalin kendini tamamen bağlanmış ve son derece tatmin olmuş hissediyordu.

"Evet?" Derinden gelen güçlü sesinde bir umut vardı. Rosalin'in hoşuna giden başka bir şey daha vardı: Alaycı bir tını.

Rosalin rahat bir tavır takındı ve Robbie'nin gözlerine bakacak gücü kendinde buldu. "Fikrim değişti. Mümkünmüş" Robbie onu kucığına oturtup ona ne yapabileceğini söylediğinde Rosalin bundan çok emin değildi.

"Ve?"

Rosalin bunu düşünüyormuş gibi başını salladı. "Evet, kesinlikle gelişme var."

Robbie bu değerlendirmeye meydan okurmuş gibi kaşını kaldırdı. Rosalin'in midesi kasıldı. Tanrım, çok yakışıktıydı. Yataktaki

jağılmış saçları, delici mavi gözleri, golge halindeki sakalı ve dun al binerken yaşanan bir çarpışmadan kalan yaralı sağ yanığıyla tam bir eşkiya gibi görünüyordu. Küçük bir kesik daha vardı ve Rosalin, hâlâ yaralı olan kaburgalarına da bir darbe aldığından şüphelendi ama Robbie, onun için telaşlanmasını istememişti. İnatçı herif.

Kalede oldukları son iki günde neler yaptıklarından çok az bahsetmişti. Her gün at binmişti. Rosalin bunun gözlem yapmak ve kralın sınır bölgesindeki otoritesini sağlamlaştırmak için her ne yapıyorsa onun için olduğunu düşünmüştü. Öğleden sonraları, o ve adamları bahçede eğitim yapmışlardı. Sadece geceleri onu görmeye gelmişti.

Rosalin karar veremiyormuş gibi davrandı. "Kaç oldu? Üç? Dört?" Beş.

Robbie gözlerini kıstı ama Rosalin bakışlarında keyifli bir ışıltı görüyordu. "Sanırım bu, nasıl bakmak istediğine bağlı olarak değişir. Ben en son sekiz saydım."

Rosalin yanaklarının ısınmasına engel olamadı. Kaba adam! Onun kaç kez boşaldığını saymıştı!

Rosalin kızıp dudaklarını ciddi bir şekilde buzdı. "Ah evet, pekâlâ, belki de on olduğunda, nasıl diyordun... *eğlenceli* bir hal alabilir, değil mi?"

"*Muhteşem* bir hal alır, tatlım." Robbie kalçasına alaycı bir şekilde vurdu. "Bir erkeğin özgüvenini yükseltme konusunda harikalar yaratıyorsun."

Rosalin gülümsemesine engel olmaya çalıştı. "Bu konuda yardıma ihtiyacın olduğunu bilmiyordum. Eğitimlerinizi pencereden izlediğim kadarıyla, kendinden son derece eminsin."

Robbie, ne demek istediğini anlayana kadar kaşlarını çatı. Ardından dudaklarına büyük bir gülümseme yayıldı.

Bu çocuksu gülüş, Rosalin'in içine işledi. Robbie'nin ona ne kadar ihtiyacı olduğu konusunda bir kanıtı ihtiyacı varsa, işte

o kanıt karşısındaydı. Bir an için savaş her şeyi ondan kalma-
mış olsa neler olabileceğini düşündü. Mutlu rahat ve alaycı bir
olurdu.

"Kıskanıyorsun," dedi Robbie, gayet memnun görünüyordu
"saçmalama"

Rosalin başını dikleştirmeğe çalıştı ama Robbie senesi-
den tutmuştu. Ifadesindeki neşe gitmişti. "Kıskanmak için bir
nedenin yok, Rosalin."

Gerçekten de meşhur Robbie Boyd adamlarıyla birlikte ka-
çede eğitime geldiğinde çeşitli bahanelerle alanda bu kadın kadın
kalabalığına neredeyse hiç dikkat etmemişti. Ama diğer kadınla-
rın orada olması ve kendinin de onları yine pencereden izlemesi
sınır bozucuydu. Robbie sadece geceleri ona atı:

"Biliyorum," dedi. "Ama bu konuda beni suçlayabiliyosun.
Onlar seni izlemekte özgürler ama ben..." Omuzlarını silkti.
"Kendimi bir kez daha Kildrummy'deymişim gibi hissediyorum."

Robbie'nin bu karşılaştırmadan hoşlanmadığını fark etti.
"Seni korumaya çalışıyorum. Yanında olamadığım anlarda bura-
da kalman daha güvenli."

"Cliff de eskiden aynen böyle derdi."

Robbie bu karşılaştırmayı hiç sevmemişti.

Ama cevabıyla Rosalin'ı şaşırttı. Hatta konuşamayacak kadar
çok şaşırttı. "Pekâlâ, muhtemelen Cliff haklıydı. Oyle bir zaman
da İskoçya'da ışın yoktu. Gelmene neden izin verdi ki?"

Dünvanın sonu gelmiş olmalıydı. Robbie Boyd, Lord Robert
Clifford ile aynı fikirdeydi. Gerçi onu bir kuleye kapatma konu-
sunda anlaşmaya varmasalar daha iyi olurdu. Robbie belli ki bir
cevap bekleyerek ona bakıyordu. Rosalin dudaklarını buzdu.
"Aslında gidip onları ziyaret etmeme tam olarak izin vermedi."

Robbie korkutucu bir şekilde iladesiz kalsa da yine de etrafı
na tehlike saçabiliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yaşım, Heretford Kontu, kral tarafından İskoçya'ya çağırıl-
mış. Beni de yanında götürmesi için onu ikna ettim."

"Savaşın ortasına mı?" dedi Robbie yüksek sesle. Yüzü artık
iladesiz değildi.

"Hatırlarsan, o zamanlar savaş sona ermişti. Ya da en azından
sona erdiği düşünülüyordu. Bruce'un adamları dağılmıştı. Bruce
da İskoçya'ya kaçmıştı."

"Evet, o zamanları hatırlıyorum," dedi Robbie ciddi bir ifade
deyle.

Rosalin utanarak dudaklarını sırdı. Tabii ki hatırlardı. "Kontes
ve diğer leydilerden bazıları da gidiyordu. Ben de onlara katıl-
makta bir engel görmedim. Cliff neredeyse iki yıldır görmemiş
ve çok özlemiştim. Ağabeyimin beni koruyacağını biliyordum
ve korudu da - tıpkı senin beni koruyacağını bildiğin gibi."

Robbie'nin ona baktığı sırada, o gece kampa, Clilean ile
yaşanmaları - ya da az kalsın yaşanacak olanları - düşündüğünü
tahmin edebiliyordu. Fizik kardeşinin de aklından geçtiğini
biliyordu. "Her zaman değil." Sesi tuhaf bir şekilde kaldı.

"Evet, her zaman olmasabilir. Ama hiç kimse her zaman gu-
vende olamaz. Bu kuleye kapatılmış olsa bile," dedi Rosalin du-
daklarında tuhaf bir gulumsemeyle. "Ve bu şekilde yaşanmaz."

Robbie bir süre bir şey demedi ve sonra da konuyu değiştirdi.
"Annen ve baban öldüğünde kaç yaşındaydın?"

Rosalin, Robbie'nin göğsüne yasladığı çenesini kaldırıp yüzü-
ne baktı. Bu, masum bir soru gibi görünüyordu ama Rosalin öyle
değilmiş gibi hissetti. "Babam öldüğünde dört yaşındaydım. Bir
vildulmadan annem de onun peşinden gitti."

Robbie buna hem şaşırmış hem de üzülmuş gibiydi. "O
kadar küçük olduğumu bilmiyordum. Sadece sen ve ağabeyin mi
vardınız?"

Rosalin bunu başıyla onayladı. "Başka kardeşlerim de vardı
ama hepsi ya annemin karınında ya da bebekken öldüler. Ben-

den bir yaş büyük bir erkek kardeşim vardı. O da babamdan bir yıl önce oldu. Her bir ölüm annemin yüreğine inidi ve babam öldükten sonra sanırım artık dayanmak istemedi." Gülümseli, "Uzun bir süre onu -ya da anne fikrini- çok özledim. Ama Cliff bana annelik de etti. Hem annem hem babam hem de ağabeyim oldu. Her yere peşinden gittim. Bunun üstesinden nasıl geldiğin bilmiyorum."

"Ama sonra ayrıldınız mı?"

O zamanları hatırlayınca düşüncelere dalar Rosalın başını salladı. "Kont ile yaşamaya gönderilirken çılgınlık anıp ağladığım sırada beni onun kollarından zorla çekip aldılar. Yaverlik eğitimi gittiği sırada neden Cliff'in yanında olamayacağımı anlamıyordum. Çok küçük olduğum için vasıflık ve evlilik haklarını bilmiyordum. Hem Bohunlar bana karşı çok kibar, hem de Cliff beni elinden geldikçe ziyaret ediyordu."

Robbie farkında olmadan Rosalın'ın bir tutam saçını yuzun den uzaklaştırdı. "Ama yalnızdın."

Rosalın bu gözleme şaşırarak kaşlarını çatı. Ama sonra omuzlarını silkti. "Belki biraz. Özellikle ağabeyim, Maud ile evlenip çocuk sahibi olduktan sonra onu her ziyaretimin ardından kendimi yalnız hissederdim. Cliff kuzeydeydi ve bir süre Londra'da. Onları çok uzun bir süre görmedim. Sadece şey için seyahat etmeme izin verilmişti..."

Robbie'nin kaşlarının kasıldığını hissedince susup dudaklarını ısırırdı ve bu yanlış hatırlatmaya lanet etti.

"Duğun için mi?" dedi Robbie şaşırtıcı bir sakinlikle.

Rosalın bunu başıyla onaylayıp dikkatle yuzüne baktı. "Seninle birlikte iddialıydım, Robbie. Onunla evlenmeyeceğim. Ne olursa olsun."

Birbirlerine baktılar. Son iki gündür ilk kez Rosalın belirsiz geleceklerine dair -bir gelecekleri olsa da olmasa da- yorum

yapıyordu. Sessiz bir anlaşma yapmış gibi Kara Douglas ve Sor Alex döndüğünde neler olacağını konuşmaktan kaçınmışlardı. İkisi de aralarında inşa ettikleri kırılgan huzuru, intikam, ateş keş, Cliff ve savaş gibi konularla bozmak istemiyor gibiydi.

Robbie onunla bir gelecek istiyor muydu? Onu sevdiğini yel kalle ve nazık hareketleriyle delalarca göstermişti. Ama bunu hiçbir zaman dile getirmemişti. Rosalın uzulerek evlilikten de hiç bahsetmediğini fark etti.

Niyeti ne olursa olsun Rosalın onu zorlamak istemiyordu. Ona zaman vermesi gerektiğini biliyordu. Robbie henüz ne istediğini bilmiyor olabilir. Son birkaç gün, ona her şeyin ne kadar muhteşem olacağını, onu sevgiyle saracağını ve eksikliğini yaşadığı her şeyi vereceğini göstermişti. Ona savaşın dışında da bir hayat olduğunu göstermişti. Hem görevini yapıp İsveçya'nın bağımsızlığı için savaşabilir hem de kendi mutluluğu için çabalayabilirdi. Ve Rosalın da bunun bir parçası olabilirdi.

Robbie, hiç düşünmeden hareket eden, intikama odaklanmış zihin bir savaş makinesi değildi. Rosaline gösterdiği tavırlar, hatırladığı adamın halâ var olduğunun kanıtıydı ama bu tavırların sadece geçici olduğunu da üzüntüyle hatırladı. Adamlar her an geri dönebilirdi.

Robbie onu geri ni gönderilecekti yoksa İngiliz kimliğine ve Roberti Clifford'un kız kardeşi olmasına rağmen ugruna savaşacak kadar çok sevecek miydi? Rosalın'ın en büyük korkusu bu iki sorunu asla kabullenemeyeceğiydi. Daha da kötüsü belki de onu bu kuleden tutmasının nedeni onu korumak istemesi değil, ondan utanmasıydı. İngiliz bir kadınla olan ilişkisi, İngilizlere ait her şeyden nefret eden bir özgürlük savaşçısının itibarını zedeleyebilirdi.

Sor Henry ile evlenmeyeceğine dair söz vermesinin ardından Robbie'nin cevap vermemesi onu yok sayamayacağı bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı. Robbie bir şey söylemek yerine yatakta

doğruldu. "Odasına dönmem lazım." İlk görüşme ardından Rosalın için odasına gelmişti.

"Sindiden mi?" diye sordu Rosalın, hayal kırıklığını bu kez gulumsemeyle gizlemeye çalışarak.

Ama Robbie hislerini görebiliyordu. "Gün doğarken uykuya kocağım. Ayrıca Leydi Joannanın, kavgıvalıdesinin odasında yataklı rahat etmediğimden şüphelenmesini istenmem."

Rosalın bunun için çok geç kaldığından şüpheleniyordu. Leydi Joannanın, onun kimin vatağında rahat ettiğini bildiğini tahmin ediyordu.

Rosalın onun giyinmesini sessizce izlerken, dünyalarının bu kadar başka olmasına uzuldu. Birinde Robbie burada onunla yaşadığı diğerinde dışarıdaki insanlarla birlikte zırh ve kılıç kışanması gerekiyordu. Gözleri kaburgalarındaki yara izinde dolunay yüzüne kaydı. "Umarım daha fazla yaraıyla dönmezsin."

Robbie'nin dudağının kenarı kıvrıldı. "Bugün için dönmem. Eğer tarlada çalışırken de yaralanmazsam."

Rosalın ona soru sorarcasına baktı.

Robbie yüzünü buruşturdu. "Krala karşı görevlerimden biri de anlaşılmayan insanların sorunlarını dinlemek. Bu kez komsu çiftliklerdeki bir avuç insanın atışmasıyla dolu bir sabah geçireceğim."

"Şeytanın Fefaisi adaleti mi sağlıyor?"

Rosalın bu bula inanmaması, Robbie'nin hoşuna gitmişti. "Evet, bu da görevlerimden biri. Çok küçük biri. Ama itibarın risk altında değil."

Rosalın onu izlemek için yataklı doğmuş ve Robbie'nin bu vızlarının ince iç elbisesine kaydığını fark etti. Robbie hiç müvazı değildi -ki bunun için bir neden yoktu- ve Rosalın'ın yatağına neredeyse çıplak gelmişti -tabii ki Rosalın bundan rahatsız değildi- ama onun utanççılığına saygı duyup iç elbisesini çıkar

ması için ısrarcı olınamıyordu. Fakat göğüslerine bakarken alev alan gözleri, sabrının sonuna geldiğini gösteriyordu.

"Quid pro quo şeklinde bir yasal terim duydu mu?"

Rosalın, Latince kelimeleri aklından çevirdi. Ona karşı bu yüzünü buruşturdu. "Hayır."

Robbie sırıttı. Rosalın az sonraki sözleri duyunca çok heyecanlanmamış olsa, bunların ne kadar sinsice söylendiğini fark edebiliyordu. "Daha sonra kısa bir doğa yürüyüşüne ne dersin?"

Rosalın neredeyse yataklı fırlayacaktı. "Gerçekten mi?"

Gulumsemesi daha da büyüdü. "Öğlen uçuşu hazır ol."

Rosalın başını heyecanla salladı. "Olurum."

Robbie kapıya doğru yürümeye başıamıştı ki son anda geri döndü. "Ve Rosalın." Rosalın ona baktı. "Çok fazla ısı olmayan şeyler giymeye çalış."

Rosalın günün geri kalanını bunu düşünerek geçirdi.

Rosalın, ellerini beline koyup ofkeli gözlerle ona döndü. "Kendinden utanmalısın, Robert Boyd. Beni kandırdın ve hileyle buraya getirdin."

Robbie gulumseme çalıştı ama Rosalın ovle güzel ve ofkeli görünüyordu ki bu kolay olmadı. Robbie, alt taraftaki vadiyi işaret etti. "Ben sana kısa bir doğa yürüyüşü ve güzel bir manzara teklit ettim. Kısmını de sunmadım mı?"

Eğer Rosalın onu bakışlarıyla öldürebilecek olsa, Robbie şu anda ölmüş olurdu. "Nefes kesici. Ama sorunun manzara olduğunu bilmen gerek. Sorun, karşılığında ödeme talep etmen."

Robbie başını iki vana salladı. "Ben buna ödeme demezdim. Kulaga çok..."

"Hileli mi geliyor? Fiziksel bir saldırı gibi mi? Ahlaksız mı?"

Robbie sırttı. "Ben resmi diyecektim. Ama *quid pro quo* demek tercih ederim. Ben sana bir şeyler verdim sen de bana küçük bir şevler verdin. Herkes mutlu."

"Gun ortasında, herkes tarafından görünebileceğimiz bir yer de soyulmanın 'küçük bir şey' olduğundan pek emin değilim."

"Bir tepedeyiz ve çevremiz ağaçlarla kaplı. Kilometreler boyunca da kimse yok." Bu biraz abartıydı ama birileri yanlarına yaklaşacak olsa Robbie duyardı. "Eğlenceli olacağını düşünmüştüm."

"Eğlenceli mi?" dedi Rosalin adeta kekeleyerek. "Senin eğleneli demek istiyorsun herhalde."

Robbie guldu. Tanrım kesinlikle eğleneli olurdu. Güneş altında karşısındaki o çıplak bedeni göreceğini düşünmek bile sertleşmesine neden oluyordu. Robbie bunu umursamıyormuş gibi omuzlarını silktili. "Pekâlâ. Daha maceracı olduğumu sanmıştım ama kuyafetlerinin altında saklamaya çalıştığın şeyden o kadar utanıyorsan kaleye dönebiliriz."

Robbie, göğüs kafesine iki yeşil hançerin saplandığını hissetti. "Sen, o merhametsiz itibarını sonuna kadar hak eden korkunç bir adamsın."

Robbie daha çok sırttı. Söz konusu Rosalin'i soymaksa, haklı savılabilirdi. O anda tek yapması gerekenin kızın üzerindeki kuyafetleri çıkarmak ve çıplak bedeninin her bir santimetresini tatmak olduğunu bilse de şaşırtıcı bir sabırla bekledi. Bunun karşılığını da aldı. Bir dakika sonra Rosalin gergin bir şekilde elbisesinin iplerini çözmeye başladı. Robbie, sessiz hakaretlerini umursamadı. Kuyafetleri bir bir vere yığıldığı sırada kalp atışları durmuş, nefes alamaz olmuştu.

Şaşkındı.

Kendinden geçmişti.

Tam olarak...

Tanrım, başı deriteydi. Son birkaç gün ruya gibi geçmişti. Rosalin'in, çevresine orduğu buyulu ağı kapıldığını hissediyordu ve buradan nasıl çıkacağını bilmiyordu. Çıkmak istediğinden de emin değildi. Robbie, bir gelecekle ilgili olduğu yönünde yanlış hayallere kapılmasına izin vermemesi gerektiğini bilse de "Ikarus" ile güneş misali - ondan uzak duramıyordu.

Rosalin, iç elbisesine gelince durdu. Birbirlerine baktılar. Genç kadının utançını bastıracağını düşündüğü otkesi kaybolmuştu. Kararsız bir şekilde Robbie'ye baktı. Ama Robbie artık ona acıyamayacak kadar kendini kaptırmıştı. Tamamen uyarılmıştı.

"Çıkar şunu, tatlım. Her yerini görmek istiyorum." Sesi derinden geliyordu ve tahrir edici bir tınısı vardı.

"Peki ya sen?"

Rosalin onu oyalamaya çalışıyordu ama çıplak olmak Robbie'nin planına uyacağından kızı hayal kırıklığına uğratmadı. Önce silahlarını, ardından deri zırhını ve çizmesini çıkardı. Son olarak da gömleği ile pantolonu çıktı. Her zamanki gibi soyduğu sırada Rosalin'in onu izlediğinin farkındaydı. Bu da daha çok uyarılmasına neden oluyordu. Karşısında çıplak bir halde dikilene kadar erkekliği o kadar sertleşmişti ki zonklayarak neredeyse kaburgalarına kadar uzanmıştı.

Rosalin birkaç gün önce bakire olabilirdi ama şu anda Robbie'nin çıplak bedeninde gezinen gözlerindeki sıcaklık, masumiyetten çok uzaktı. Bakışları, Robbie'nin erkekliğine ulaştığında durdu ve farkında olmadan alt dudaklarını yaladı. Robbie, bedeninde hissettiği arzu dalgasıyla dişlerini sıkı.

Rosalin, onun üzerindeki tahrir gücünü fark etmemiş olabiliyordu ama Robbie, o narın parmağının tek bir hamlesiyle hevesli bir köpek yavrusu gibi peşinden sürükleneceğinden şüphe ediyordu.

* Ikarus, Yunan mitolojisinde, güneşe doğru uçtuğu için balmumundan yapılmış kanatları eriyen ve denize düştükten sonra boğularak ölen karakter.

"Bu daha iyi mi?" diye meydan okudu Robbie.

Rosalin'in bakışları bir kez daha üzerinde dolandı. Yumurtası ve varı aralık gözlerle erkekliğine odaklandı. Başını hızlı bir şekilde sallayıp derin bir nefes alarak iç gömleğini çıkardı.

Robbie nefesini tutup karşısındaki kıvrak ve kadınsı bedenini inceledi. Tanrım, Robbie'nin parçaları birleştirilerek hayal ettiğinden çok daha güzeldi. Bacakları uzun, beli ince, göğüsleri sıkı ve kusursuz şekilde yuvarlak. Ve teni... İnanılmazdı. Yeni donmuş dondurma kadar kusursuz ve püruzsuzdu. Parmaklarının teriyle göğüslerini okşamaya cesaret ettiğinde karşılaştığı bebek yumuşaklığı ve kadifemsi hissi tanıyordu. İnledi.

Rosalin'in yanaklarının pembeleştiğini ve gözlerinin avaklarına indiğini fark edince çenesini tutup yüzünü kendine dışarı kaldırdı. "Mukemmelsin, *mo ghrá*. Utanman için bir neden yok."

Ama Rosalin utanıyordu ve fırtına oncesindeki bir tav kadar gergindi. Olacakları düşününce bu, çok da yanlış bir benzetim sayılmazdı.

"Seviş benimle, Robbie," diye fısıldadı.

Bu, Robbie'nin duyduğu en sevimli istekti ve bunu kesinlikle reddetmeyecekti. "Evet, leydim. Benim de niyetim bu yönde." Tek bir hareketle onu kollarına alıp bir çocuk gibi kucakladı. Gerçi çıplak tenine değdiği anda dişiliğini sonuna kadar hissetti.

Rosalin şaşkınlıkla gülümseyip ona duygu dolu gözlerle baktı ve adamın göğsünün acımasına neden oldu. Robbie, Rosalin'in omzundaki pelerini almak için eğildi ve onu büyük bir ağaca doğru taşıdı.

Rosalin, kollarını onun boynuna doladı. "Beni bu şekilde taşırsan kaburgaların incinecek."

"Kaburgalarım iyi. Ayrıca senin boyutlarındaki bir kızı taşıyamayacağım gün, oyunlardaki unvanımı sonsuza dek bırakırım."

Rosalin sırıttı. "Sanırım bu unvanının bazı yararları- gorumların dışında- var."

Robbie, Rosalin'in ne söylediğini anlamamıştı. Soru soracağına kaşlarını çatı.

Rosalin gözlerini devirip başını iki yana salladı. "Benden daha fazla iltifat duşamayacaksın. Kadınların, etkileyici fiziklerini nasıl incelediklerinin farkında olduğundan eminim."

Robbie şeytani bir ifadeyle gülümsedi. "Ah, şu mesele."

"Evet, şu mesele, seni pislik!" Rosalin ona vurmaya çalıştı ama sırada Robbie onu yapraklara verdiği pelerinin üzerine bırakmaya karar verdiğinden ıskaladı.

Robbie güldü. "Kız gibi vuruyorsun."

"Fark etmemiş olabilirsin ama ben zaten bir kızmı."

Robbie ona boydan boya uzun ve ateşli bir bakış attı. "Ah, fark etmişim."

Robbie tek dizinin üzerine çöküp Rosalin'in üzerine eğildi. O kadar güzeldi ki nefesini kesiyordu. Yapraklardan yapılmış bir yatakla, çıplak ve saçları dağınık halde yatarken erotik bir rüyadaki orman perisini andırıyordu. Ama bu bir rüya değildi. Gerçektir.

Şakalar bir son buldu. "Benim için fikirleri önemli olan sadece bir kadın var," dedi Robbie gerçekleri dile getirip elini dudaklarına götürerek.

Rosalin gülümsedi. Belli ki bir şovalyenin tavırlarını andıran bu tavır, Rosalin kadar Robbie'yi de şaşırtmıştı.

Robbie onu öptü. Nazıkçe. Şefkatle. Sadece tutkusunu değil, bu öpücüğe güç veren diğer kuvvetli duygularını da serbest bıraktı.

Dudakları ve diliyle Rosalin'in bedenine ibadet ediyor, değemediği tek bir santimetresi kalmayın diye ugrasıyordu. Tene en lezzetli kremları andırıyordu. Robbie de susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi hissediyordu. İşte Rosalin buydu. Onun için bir hayat kaynağıydı.

Ona doydu. Yüzünü kadifemsi baldırlarının arasına gömüp pürüzsüz yumuşaklığını tattı. Onu yalıyor, burnunu sürüyor, parmağını gezdirip göğüsleri güneşe doğru yükselene ve bacaklarını boynunun etrafında kasılana kadar onu emiyordu. Rosalin kendinden geçip adımı haykırana kadar dudaklarını ondan ayırmadı.

Rosalin gözlerini açabildiğinde Robbie ona şeytani bir gülümsemeyle bakıyordu. "Sana eğlenceli olacağını söylemiştim."

Rosalin ona beş yaşındaki ilah olamaz bir çocukmuş gibi baktı ama gözlerinde şeytani bir ışıltı belirmişti. "Kesinlikle öyle olacak." Birbirlerine baktılar. "Seni uyarmam gerekir ki ben de çok acımasız olabilirim."

Robbie bundan gerçekten keyif alarak gülümsedi. "Öyle mi?"

Rosalin başıyla onaylayıp parmak uçlarını adamın sert karın kaslarında dolaştırmaya, bileğini erkekliğinin şişmiş ucunun yakınlarında tehlikeli bir şekilde gezdirmeye başladı. Rosalin onunla oyun oynuyordu ve Robbie bunu sevmemişti. Ya da çok sevmiş de olabilirdi.

Rosalin onu hafifçe sırtüstü itip üzerine çıktı. Robbie başta Rosalin'in üzerine yerleşeceğini sandı ama o, küçük öpücüklerini göğüs kafesinden aşağı doğru indirmeye başladı. Göğsünden, az önce parmaklarıyla oyun oynadığı kaslı kısımlara doğru...

Robbie'nin midesi kasıldı. Gerçekten de...

"Kamptaki ilk gece bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Robbie kufur etti. Kalbi korkuya yakın bir hızla atmaya başladı. "Hayır."

Rosalin'in, erkekliğine çok yakın bir yerden başını kaldırıp attığı bakış, ona bir yalancı olduğunu söylüyordu. "Bana şeyi emebileceğimi söyledin..." Rosalin kızardı ve cümlesini tamamlayamadı.

Ah Tanrım. Robbie'nin bedenindeki tüm kaslar gerildi. Lanet olsun, tuyları urperdi. Ona sarılmamak için kendini zor tuttu. Tek yapabildiği inlemek oldu.

"Sanırım bunu isterim," diye fısıldadı Rosalin.

Sana onu öptü. Yumuşak ve pembe dudaklarını, Robbie'nin erkekliğinin tri başında gezdirip yavaşça aşağı doğru indirdi.

Robbie'nin aklı başından gitti. Bedeninin her yanına kan pompalanıyordu. Hayatında hiç bu kadar uyarılmamıştı. O anda tüm İngiliz ordusu o tepeye tırmanacak olsa bile yerinden kıvrılamazdı.

Tanrı'dan güç diledi ama dileği kabul edilecek gibi durmuyordu. Ve Rosalin de söylediği kadar merhametsizdi. Ona adeta dız köktürmüştü.

"Göster bana," diye fısıldadı onu avucuna alarak.

Robbie de gösterdi. Rosalin'in dudaklarını erkekliğinin üzerine çekti ve nasıl emmesi gerektiğini söyledi. Onu nasıl yalayacağını, boğazına kadar nasıl alacağını, eliyle tamamını kavrayamayacağı erkekliğini nasıl emeceğini gösterdi. Rosalin'in onu ılık ve ıslak dudaklarının arasına almasını, güzel ve pembe dudaklarının sertliğinin çevresinde gerilmesini izledi. Ta ki ilk kasılmayı tüm bedeninde hissedene kadar... Ardından Rosalin'i tuttu ve o ana sonsuza dek tutunabilecekmiş gibi ağaçların altından onunla sevişti.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonsuz, kısa süre sonra geldi. Gün batarken kaleye döndüklerin-
de Robbie, muhafızlardan birinden Seton ve Douglas'ın salonda
beklediklerini öğrendi.

Aslında Rosalin'i vukarı göndermesi lazımdı ama kız, onun-
den heyecanla koştuğu için onu geri çağırmaya cesaret ede-
medi.

Rosalin, hızla salona girip Seton'a doğru koştuğunda onun bir-
kaç adım arkasındaydı. "Söylediğim gibi mıymış Sor Alex?
Ağabeyini, ormandaki saldırıyla bir ilgisi olmadığını anlattı mı?"

Robbie cevabı zaten biliyordu. Douglas'ın karanlık ifadesine
tek bir bakış atması yeterli olmuştu.

Seton'ın cevabı, "Evet, leydim." oldu. "Dediğiniz gibiymiş"
Robbie'ye baktı. "Lord Clifford, Spenser'in karnptaki saldırı planı
hakkında hiçbir şey bilmivormuş ve çok kızmış. Biz gitmeden
önce Sor Henry'yi paylayıp İngiltere'ye geri göndermiş ve,
Rosaline baktı, "nişanı bozmuş."

Rosalin ona, *sana söylemiştim*, dercesine son derece memnun
bir bakış attı.

Seton kaşlarını çatarak Rosalin ile Robbie'ye baktı. Robbie
içinden kutur ediyordu. Partneri lanet olsun ki çok akıllıydı. Bu
görevlerde işe varıyordu ama şu anda öyle olduğunu söyleyeme-
yecekti.

Robbie, Douglas'a döndü. "Emin misiniz?"

"Clifford söz konusuysa hiçbir şeyden emin olunmaz. O pis-
liğe güvenmiyorum." Huzursuz bir şekilde Rosaline döndü ve
sonraki sözleri ederken dudaklarını sıktı. "Ama durust gibi gö-
rünüyor. Kardeşi için endişelenmişti. Onu geri istiyor. Sana
sözü hatırlatmamı istedi."

Robbie'nin çenesi kaskatı kesildi. Seton gözlerini yeniden kı-
zıya kadar bunun farkında değildi.

Neysa ki o öğleden sonra ailesini ziyaret eden Ioanna Doug-
las Robbie'nin, Rosalin ile uzaklaşmak istemesinin nedenlerin-
den biri de buydu - geri dönmek için o şanslı anı seçmişti.

"Donmuşsunuz!" Kadın, eşinin bekleyen kollarına koştu.
Douglas onu kucaklayıp -belirginleşen karnına dikkat ederek-
optü ve sonra da gulumsekti. Gulumsemesi, Rosalin'in gözlerinin
aşkınlıkla irileşmesine neden oldu.

"Beni özledin mi, *mo ghru*?" diye sordu Douglas.

Ioanna güldü. "Biraz. Peebles yolculuğunuz nasıl geçti?"

Douglas, kaşlarını çatı ve ifadesi yeniden karardı. "Pek iyi sa-
vılmaz. Seton da olanları anlatıyordu. Boyd ile."

"Leydi Rosalin," diyerek ona vardım etti Ioanna. Bir vandan
da Rosaline adamın kabalığı adına özür dilercesine baktı.

Ama Rosalin mutluluktan bunu fark etmemişti.

"Başka güzel haberler de var," dedi Seton. Boyd'a sert bir bakış
atarak. "Clifford, hafta sonuna kadar ödeme yapacak." Rosaline
baktı. "Kısa süre sonra evinize gidebileceksiniz, leydim."

Robbie, Rosalin'in gözlerindeki heyecanın yok olduğunu
kendinden başka kimsenin fark etmemiş olmasını diledi. "Bu
gerçekten de çok güzel bir haber." Rosalin zorlukla gulumsekti.
Robbie, kızın ona bakmamak için çabaladığını biliyordu.

Bakmamış olması iyiydi çünkü Robbie, onun gözlerindeki
sessiz soruya bir cevap veremezdi.

İyeydi Joanna akşam yemeğine bakmaya gittikten sonra Rosalin de odasına çekilmek için izin istedi. Robbie peşinden gitmek istiyordu ama düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Rosalin'in odasına gidişini izledi. Başını çevirdiğinde Seton'un bakışlarıyla karşılaştı. Akşam boyunca daha sabit ve karanlık bir hal alan bakışlarıyla...

Robbie onu yok saymaya çalıştı ama er ya da geç bir açıklama yapmak zorunda kalacağını biliyordu.

Bu çok uzun sürmedi. Yemek bitmek üzereyken Seton, kendini Douglas biralalarıyla rahatlatmaya çalışan Robbie'yi yakaladı. Robbie, üçüncü kattaki tualeti kullanmaktansa -şu anda bu kararından pişmandı- dışarı çıkmıştı.

Düşünceleri, dikkatini zannettiğinden daha fazla dağıtmış olan Robbie, meşalenin soluk ışığında, karşısına çıkan adamın, nobetteki muhafızlardan biri olduğunu sandı. Boynuna yaslanan kol, onu kalenin taş duvarına yasladığı anda yanıldığını fark etti.

"Düşündüğüm şeyi yapmadığını söyle bana." Seton, sözlerini vurgulamak istercesine kolunu bastırdı. "Söyle!"

Seton vahşi bir şekilde konuşup Robbie'ye öldürücü bakışlar atıyordu. Robbie, onu sayamayacağı kadar çok kez öfkeli görmüştü -bunların yarısında da onu özellikle kızdırmıştı- ama daha önce hiç böylesine şahit olmamıştı. Bu da Robbie'nin normalden daha yavaş olan tepkisini ve kendini duvara yaslayan koldan kurtulup uzaklaşmak yerine o kolu neden kırmadığını açıklıyordu.

Gerçi bunun çok kolay olmadığını kabul etmesi lazımdı. Karanlığın içinde karşısındaki adama bakıp boynunu ovdu. Seton, eğitimin ilk gününden beri zırh giymiyordu ama kolu, zırhın içindeymiş gibi hissettirmişti. Lanet olsun, kolu zırh gibiydi. Seton, Robbie kadar güçlü olmayabilirdi ama yıllarca edindiği savaş deneyimi sayesinde diğerlerinin çoğundan daha ırtı ve güçlüydü. Robbie bunu daha önce de fark etmişti ama bu kadar yakından görmemişti.

Öfkelenip partnerine sert bir bakış attı. "Ne istersen onu düşün. Sana açıklama yapmak zorunda değilim."

"Haklısın. Açıklama yapmak zorunda değilsin. Zaten gerçeği biliyorum. Sadece buna inanmak istememiştin. Söz konusu sen olmana rağmen masum bir kızı lekeleyecek kadar gurur-suz davranamayacağını düşünmüştüm. Ama bana yanıldığımı gösterdin, lanetli herif!"

Robbie bu kez karşılık vermeye hazırdı. Ama merdiven boşluğuyla nehir arasında kalmıştı. Arkasında kale, karşısında Seton vardı. Bu yüzden yeterince hareket alanı yoktu. Dışlerine doğru gelen güçlü yumruktan tam olarak kaçamadı. Hemen arkasından soldan çenesine inen hızlı aparkattan da kurtulamadı. Robbie, bunların intikamını Seton'un karnına ve dizine indirdiği bir yumrukle aldı. Bu sayede yeterince uzaklaşmasına ve daha iyi bir pozisyon almasına fırsat doğmuştu.

Muhafızlardan biri telaşla geldi ama Robbie ona -hepsine- görevine dönmesini emretti.

Bu dikkat dağınıklığı kanının bir an için sakinleşmesini sağladı. "Bunu yapmak istemezsin," diye uyardı arkadaşını. "Kazanan sen olmazsın."

"Neyse ne... Birilerinin kızın onuru için savaşması gerek. Bu yanına kâr kalamaz. İskoçya'daki en güçlü adam olabilirsin ama bu seni haklı -ya da yenilmez- yapmaz."

Robbie, Seton'un parlak zırhlı tavırlarına alışıkta ama bu kez canını sıkan başka bir şey vardı. Belki de bunun nedeni bu tavırları hak ediyor olmasıydı. "Her zaman burnu havada bir şövalye olmak zorundasın, değil mi Seton? Konunun seninle hiçbir ilgisi olmadığında bile."

"Bunun benimle çok ilgisi var. Yaptığın şeyle hepimizi utandır-dın. Bizi her zaman suçladıkları eşkıyah ve barbarlığı kabul etmiş oldun. O bizim rehinemizdi, intikamı aracımız değil. Clifford'dan kız kardeşini lekeleyecek kadar çok mu netret ediyorsun?" Seton

yumruklarını yanlarında sıkı, bir açıklık bekleyerek kırıyordu, verinde duramıyordu. "Hem de hayatımızı kurtaran kız kan-
deşini. Lanet olsun, senin neyin var?"

Robbie, partnerinin sözlerine karşı istediği kadar unanmamak
davranamıyordu. Son birkaç gündür yok saymaya çalıştığı suç-
luk duygusu kendini göstermeye başladı. Hem de tüm gücüyle.
Robbie'nin göğüs kafesinde bir huzursuzluk baş gösterdi. "Bu-
nun Clifford'la bir ilgisi yok."

"Kesin öyledir. Bu, tamamen Clifford ve İngilizlerle ilgili."

Seton'un kendinden emin konuşması, Robbie'nin içine bir
kurt düşmesine neden oldu. Ama hayır, lanet olsun, bunun in-
tikamla bir ilgisi yoktu. "Sana onu önemsedığımı söylemişim."

"Gerçekten önemsiyor olsan lanet ellerini ondan uzak tutar
ve bir bakire olarak geri dönmesine izin verirdin. Bunun bir yere
varmayacağını biliyordun ama yine de onun masumiyetine leke
surdun. Buna önemsemek denmez. Bencillik denir. Sadece arzu
olsa anlayabilirdim. Ama seni çok iyi tanıyorum. Senin için int-
kamdan daha kuvvetli bir şey olamaz. Önemsedığın ve bundan
sonra da önemseyeceğin tek şey İngilizlere zarar vermek olacak
Ama bunu yapmak için masum bir kızı kullanacağını düşün-
mezdim. Artık lanet bir vicdanın da mı yok?"

Bu soru, huzursuz edici bir şekilde havada asılı kalmış gibiy-
di. Gerçi Seton'un bir cevap beklemediği ortadaydı. Bunun yerine
üzerine atılarak Robbie'ye bir çelme taktı. Eğer bu hareketi ona
öğreten Robbie olmasa boş bulunup kendini yerde bulabilirdi.
Ancak yine de Seton'un başının yan tarafına sert bir darbe indir-
mesine imkân verecek kadar dengesini kaybetmişti. Baş geriye
düştü ve kulağından kan geldi. Bu darbe, Seton'un amacını net bir
şekilde ortaya koyuyordu. Bu, iki partnerin eğitimi, tartışması ya
da kavgası değildi. Bu, tam anlamıyla savaşı.

Robbie'nin içinde bir savaşma dürtüsü belirdi. Seton bir daha
saldırdığında, Robbie hazır. Başına doğru gelen darbeyi ku-

luyla durdurdu ve dönüp Seton'un hızından faydalanıp onu vere-
rirdi. Seton'un göğsüne bir dizini yaslamaya çalışırken birkaç
yumruk daha attı. Ama Robbie onu iyi eğitmişti. Seton, bedeni-
ni sert darbelerden kurtulmasına yetecek kadar uzaklaştırabilirdi.
Aynı zamanda da ayağıyla, Robbie'ye çelme takıp yanlamasına
düşmesini sağladı.

Robbie takla atıp ayağa kalktı. Seton da aynısını yapıp yeni-
den üzerine gitti. Birbirlerine yumruklar ve tekmele savurup
nefes nefese kalana, kan ve yara ızlarıyla dolana kadar devam
ettiler.

Bu, Robbie'nin senelerdir ettiği en uzun kavgaydı. Yaralı ta-
rahını açıkta bırakıp bunu bitirmeye çalıştı ama Seton oltaya gel-
medi. Gücünü -hızı ile gençliğini- Robbie'ye karşı kullanıyor
ve ilk kez sabırlı davranıyordu. Seton, zorlu bir rakıp olduğunu
kanıtlamıştı. Farklı şartlar altında olsalar Robbie bundan gurur
duyabilirdi. Ama şu anda tek istediği onu susturmaktır.

Seton'un yumrukları arasında savurduğu sözlü hakaretleri
de son derece can yakıcıydı. "Lanet olsun, bunu hak etmek için
ne yaptın? Bize yardım etti. Sen de ona borcunu bu şekilde mi
ödedin?" Seton sorusunun ardından Robbie'nin kaburgasına bir
yumruk daha indirdi. Genç adam zamanında çekilmiş olmasa
birkaç kemiği daha kırılmış olurdu.

Adamın ayağına çelme takıp kolunu arkasından vakalamaya
çalıştı ama Seton yere düşüp döndü, dirseğini Robbie'nin karnı-
na ve sonra da gözüne indirerek ondan kurtuldu. Robbie buna
karşılık, dizini sert bir şekilde Seton'un vuzüne indirdi. Net bir
çatırtı duydu.

"Buna değdi mi, Akıncı?" Seton, kırılmış burnundan süzen
kanla ona meydan okuyordu. "Planının bir parçası da kızdan in-
tikam almak mıydı?"

Robbie, genç adamın ne diyeceğini tahmin edince kasları iyi-
ce gerildi. "Bunu sakın söyleme."

Seton dağılmış yüzüne, kırılmış burnuna ve kanlı ağzına rağmen gülümsedi. "Ne oldu? Gerçekler çok çirkin, değil mi? Kızı lekelemek, kız kardeşine yapılanların acısını hafifletti mi?"

Robbie'nin öfkesi aniden çılgın bir hal aldı ve daha fazla dayanmadı. Artık Seton'ın çenesini kapatmak yerine onu öldürmek istiyordu.

Kontrolünü kaybetti. Partnerini yere yıkmamak için kontrol altında tuttuğu sabrı artık taşmıştı. Bunu yapmaması gerekliliğini defalarca görmüştü ama fiziksel gücü, sonunda her zaman ki gibi kazanacağını düşündürüyordu.

Kimse onu yenemezdi. Kimse, Seton'a ardı ardına yumruklar indirip onu kanlı bir yığın haline getiriyordu.

Ama partneri yenilgiyi kabul etmeyecekti.

Robbie sonunda sert bir tekme atıp Seton'ı dizlerinin üzerine indirdi. Sağ koluyla arkadan kancaya almış gibi sardı. Sol elini de başının arkasında bir yere koydu. Birkaç saniye bastırdıktan sonra Seton hafızasını kaybedecekti.

Bu, Robbie'nin en etkili hamlelerindendi. Kimse kendini buna karşı koruyamazdı. Robbie çok güçlüydü. Kolları kilitletiğinde ve diğer eli pozisyon aldığı anda rakibinin yapabileceği hiçbir şey kalmazdı.

Ya da sadece öyle sanıyordu. Sol elini Seton'ın başının arkasına yerleştirdi ve tam onu öne doğru eğeceği sırada Seton uzandı ve Robbie'nin iki serçe parmağını yakalayıp geriye doğru sert bir şekilde itti. Hareketi, parmaklarını kırarak kadar sertti. Robbie acıyla homurdandı. En acılı ve etkili işkencelerden birinin parmaklara yapılıyor olmasının bir nedeni vardı. Robbie, sol kolunu Seton'ın tek kolunu kurtarmasına yetecek kadar gevşetmişti. Seton diğer elinin de gücüyle bu anı Robbie'yi tamamen ters çevirip çelme takarak yere sermek için kullandı. Robbie'nin sırtına dizini bastırdı ve kolunu da eklemelerini ayırarak kadar sert bir şekilde arkasına çekti. Robbie'nin acısı tarif edilemezdi. Kolu

arkasına sabitlenmişti. Seton bedeninin ağırlığıyla onu oraya kilitlemişti. Robbie hareket etse kolu kırılırdı. "Teslim ol"

Robbie, gözleri yaşarana kadar dişlerini sıkı. Öfkeliydi ve olanlara inanamıyordu. Bu yüzden, sonucu ınatla reddediyordu.

Seton, kolunu biraz daha germek için bacağına uzandı. Bu kadarı bile Robbie'nin homurdanmasına yetmişti.

"Beni kolunu kırmak zorunda bırakma"

Robbie'nin, yedi yıldır onu yerin dibine sokma çabası boşa gitmemiş, adamın sabrı sonunda taşmıştı. Seton'un bunu yapacağından şüphe etmiyordu.

Yine de gözlerinin önünde siyah noktalar belirene, yuzu terleyene ve dişleri sıkılmaktan artık kırılacakmış gibi gelene kadar ona karşı koymaya devam etti. Sonunda, on beş yıldır hiç kullanmadığı sözler dudaklarından dokuldu. Dövüşmek hakkında bildiği her şeyi öğreten babasının eski fedaisi Cormal, onu alt ettiğinden beri kullanmadığı sözler... "Teslim oluyorum."

Seton onu bıraktı ve Robbie, ciğerlerine yeniden hava dolduğunu hissetti. Yan tarafına dönüp omzunu ve kolunu tutarak acının dayanılır bir zonklama ve yanmaya dönmesini bekledi.

Seton'un ayağa kalkmak için çabaladığını fark etti ama partnerinin de benzer şekilde yıpranmış olması bile Robbie'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu. Seton'a öyle bir imkân vermesinin öfkesi hâlâ içinde tehlikeli bir şekilde dolanıyordu. Robbie kaybetmişti. Seton'a karşı. Tanrım, buna inanamıyordu.

Bayram etmek Seton'ın hakkıydı ama Robbie'nin gördüğü kadarıyla sadece ayağa kalkmıştı ve ona ayıplarına bakıyordu. "Artık senin için bahaneler hulumaya çalışmaktan bıktım. Bunu daha fazla yapamam. Kendine başka bir partner bul."

Robbie yedi yıldır bu sözleri duymayı beklemişti. Eşleştirilmiş olmaları en başından beri hataydı. Yine de bu sözlerin onu bu kadar etkilemesi şaşırtıcıydı. "Bir hata yaptım. Söylememi is-

tediğin şey bu mu? Lanet şövalye hassasiyetlerin rahat söyleyeyim, onunla evleneceğim. Tanrı biliyor ya, Clifford'dan alabileceğim en büyük intikamı bu olur."

Rosalin'in, karşısında kanlı iki adamı görünce dudaklarını kadar ulaşan çığlık, aynı kalbi gibi bir an için dondu kaldı.

Robbie'nin sözleri buz gibi bir acı ve şaşkınlık duymasına neden oldu. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu. Ne zamandır özlemle beklediği evlilik sözlerini bu şekilde kabaca duymak mı yoksa evliliğin ağabeyinden intikam almakla ilişkilendirilmesi mi?

Kendi kendine Robbie'nin bunu kastetmemiş olduğunu söyledi. Bunu kastedemezdi.

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" dedi Seton. "Unuttun mu o bir *rehine*. Clifford onu almana asla izin vermez. Kızı gen vermemeye kalkarsan da elindeki her şeyle üzerine yirür. Gerçi olanları öğrendiğinde bunu zaten vapacaktır. Kız kardeşini lekelediğini duvarsa sence ateşkesi sürdürür mü? Bu görevin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Sınır bölgesini kontrol altında tutman gerekiyordu. Sen ise bir yangına neden olacaksın. Kral tam da Tay bölgesinde kontrolü ele alacakken senin pıslığını temizlemek zorunda kalacak."

"O beni lekelemedi." Rosalin fısıldar gibi konuştu ama iki adam da aynı anda, sanki bir ölüm çanı çalmışçasına döndü. "Ve daha önce Robbie'ye de söylediğim gibi ağabeyime hiçbir şey anlatmaya niyetim yok. Ateşkesiniz tamamen güvende."

Rosalin tüm uzuvlarına yayılmak üzere olan titremeye engel olmaya çalışarak başını dikleştirdi ve merdivenlerden bir prenses gibi asilce indi. İki adam da kızın yaklaşmasını izlerken huzursuzdu. Sör Alex'in yüzünde utanç, Robbie'nin yüzünde de Rosalin'in hiç görmeyi ummadığı iki ifade vardı: Utanç ve korku. Az önce söylediklerinin ardından bu iki duyguyu da hissediyor olması normaldi.

"Akşam yemeği için aşağı inmeye karar verdim." Robbie'ye baktı ve kalbindeki sızıya rağmen yüzünü görünce içi acıdı. "Seni içeride göremeyince fikrimi değiştirdim. Yukarı çıkarken birilerinin bağırıldığını duydum." İkisine birden bakıp yaralı, kanlı ve dağılmış vücutlarını inceledi. Berbat görünuyorlardı. Robbie'nin sol elindeki parmaklarının sıradışı duruşunu görünce, ona doğru gitmemek için kendine engel olması gerekti. "Ne için kavgaya ettiğinizi sormama gerek yok çünkü duydum."

İlk önce toparlanıp ona doğru yürüyen Sör Alex oldu. "Bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm, leydim. Her şey için özür dilerim. En başından beri burada olmamanız lazımdı. İngiltere'ye şu anda dönmek isterseniz sizi hemen götürebilirim."

Rosalin'in şaşkınlıktan nefesi kesildi. Robbie'nin itiraz etmesini bekledi ama o, dudaklarını sımsıkı kapatmıştı. Rosalin'in bakışlarıyla buluşmak istemiyor gibiydi. Bu da ne demek oluyordu? Burada neler olmuştu? Neden Robbie onu rahatlatmaya çalışmıyordu? Ve neden bakışlarında suçluluk vardı?

Robbie onu önemsiyordu -onu seviyordu- ve tüm bunları ağabeyinden intikam almak için yapmış olamazdı. Sözlerinde ciddi değildi. Daha birkaç saat önce Rosalin'le şakalaşmış, onunla güneşin altında sevişmişti.

Alex'e dönüp başını iki yana salladı. "Teşekkürler, Sör Alex ama buna gerek yok. İngiltere'ye dönmek istemiyorum." Yan taraftaki Robbie'nin rahatladığını fark etti. Yüzündeki rahatlama, Rosalin'in haklı olduğunu gösteriyordu. Robbie onu önemsiyordu. Asıl soru onu ne kadar sevdiğiydi. Sör Alex karşılarında dururken bu sorunun cevabını alamazdı. "Bize birkaç dakika verin misiniz, lütfen?" diye sordu Sör Alex'e. "Sanırım Robbie'yle konuşmanız gereken bazı şeyler var."

Sör Alex, buna itiraz etmek istemiş gibi görünse de Robbie'ye uzun bir bakış attıktan sonra nehre doğru gitti. Muhtemelen temizlenecekti.

Sor Alex gıdıncı Rosalin daha fazla dayanamadı. Robbie il- aralarındaki mesafeyi birkaç adımda geçti ve elini berbat haldeki yüzüne koydu. "İyi misin?"

Robbie geri çekildi. Daha doğrusu irkildi. "Ben iyiyim, Rosa- lin. Ayrıca çocuk değilim. Teselliye ihtiyacım yok."

Rosalin buna şaşırdı. Sözleri yetmezmiş gibi şimdi bir de ilgi- sini mi geri çeviriyordu?

Robbie küfür edip parmaklarını -sağ elindeki sağlam olanla- rı- saçında gezdirdi. "Lanet olsun. Özür dilerim. Bu senin suçun değil. Hiçbiri senin suçun değil. Benim suçum. Ne kadarını gör- düm ya da duydun bilmiyorum. Kavgı ettik. Ben kaybettim ve ciddi olmadığım bazı şeyler söyledim."

Robbie hangi konuda ciddi değildi? Onunla evleneceği konu- sunda mı yoksa evlenmesinin nedeni konusunda mı? Söylediği diğer şeyi fark eden Rosalin'in ağzı açık kaldı. "Sen mi kaybet- tin?"

Robbie'nin yüzü kararınca bu sözleri geri alabilmeyi diledi. Bunun gururuna bir darbe olduğunu söylemek az bile kalırdı. Belli ki bedenine aldıkları kadar da sert ve yıpratıcıydı.

Robbie'nin omuzları gerildi. "Evet. Beni kızdıracak bazı şey- ler söyledi. Ben de kontrolümü kaybettim. Hatımdan faydalandı ama bu bir bahane olamaz. Beni yendi. Lanet olsun, Seton beni yendi."

"Daha önce de kaybetmiş olmalısın."

"Bu tür bir karşılaşmada mı? Çok uzun zamandır kaybetme- miştin."

Rosalin bir süre sessiz kalıp Robbie'nin yüzündeki karmaşık duygulara baktı. "Seni gerçekten rahatsız eden şey ne? Yenilmek mi yoksa bu kışının Sor Alex olması mı?" Robbie, bu sorudan rahatsız olduğunu belli eden sert bir bakış attı. "Seni yenen Kara Douglas olsa bu kadar kızmazmışsın gibi geliyor bana."

Robbie, çenesindeki kas seğirmeye başlayana kadar kendini ıktı. Bu, Rosalin'i onayladığı anlamına geliyordu.

Rosalin ona doğru bir adım atıp elini koluna koydu ve bu kez kendini uzaklaştırmadığını fark edince rahatladı. "Artık partne- rin olmadığını söylediğini duydum."

Rosalin geç de olsa Bruce'un hayaletlerinden biri olduğunu bilmemesi gerektiğini hatırladı ama Robbie bunu fark etmemiş gibiydi. "Böylesi çok daha iyi olur."

"Bunun benim yüzümden olduğunu düşünüyorum. Sor Alex'in benim onurumu korumaya çalıştığını biliyorum. Arant- za girmeyi asla istemezdim."

"Girmedin. Bunun seninle bir ilgisi yok. Tam olarak yok. Se- ton ile aramızdaki sorun çok uzun zamandır var."

"Ama o senin arkadaşın. Bunun ne kadar zor..."

"O, benim arkadaşım değil." Robbie, kıza bakarken deli oldu- ğunu ima ediyormuş gibiydi. "O lanet bir İngiliz..."

Aniden sustu. Ardından gelen sessizlik, bir gök gürültüsü ka- dar güçlüydü.

"İngiliz," diye yumuşak bir ses tonuyla tamamladı Rosalin.

Robbie küfür etti ve kendine bakması için Rosalin'in çenesini tutup kaldırdı. "Öyle demek istemedim, Rosalin. Sadece çok kız- gıyım. Kızginken gerçekte söylemek istemediğim pek çok şeyi söyleyebiliyorum."

"Ağabeyimden intikam almak için benimle evlenmek istedi- ğin gibi mi?"

Robbie yüzünü buruşturdu. Yüzündeki yaralar muhtemelen canını acıtıyor olmalıydı. "Evet, onun gibi. Bunu kastetmemiştim."

"Hangi kısmını? Benimle evlenme kısmını mı yoksa intikam kısmını mı?"

Her şey durmuş gibiydi. Akşamın serin esintisi, Robbie'nin yüzünü gölgede bırakan meşalenin kıpırtısı, nefes alıp verişleri, hatta Rosalin'in kalp atışları bile. Robbie'nin soğuk ifadesine

baktı ve bir açıklık, bir tür yumuşama görmeye çalıştı. Rosalin yapmak istemediği şeyi yapıyordu, onu zorluyordu. Fakat Cliff ateşkesin kendine düşen kısmını tamamlamak üzereyken artık zamanları kalmamıştı.

Robbie sağlam olan eliyle -sadece parmak boğumları kanlıydı- Rosalin'in yüzünü tuttu. İfadesi o sırada yumuşadı ve Rosalin içten içe bir umut hissetti. "Tanrı biliyor, buna hiç hakkım yok ve bunu yapmak pek çok açıdan aptallık olur ama evet, eğer mümkün olsa seninle evlenirdim. Seni geri gönderme fikri..." Sesi giderek gerildi ve çatallaştı. "Beni öldürüyor. Ağabeyim henne kadar yolu olduğunu söylemeyi çok isterdim ama bu lanet ateşkese bağlı olan çok fazla şey var. Çok yaklaştık, Rosalin. Bunu hissedebiliyorum. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey varmam. Bu çok önemli." Robbie sustu. "Ölümlerinin bir hiç uğru na olmasına izin veremem. Onları hayal kırıklığına uğratmam."

Tabii ki bunu yapamazdı. Rosalin onu anlayabiliyordu. Robbie'nin farkında olmadığı kadar iyi anlıyordu. Ama içine büyük bir güneş ışığı şeklinde dolan şey, genç adamın söylediği başka bir şeydi. Rosalin'in dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Ciddi misin?"

Robbie'nin bakışları temkinliydi. "Bekle, tatlım. Heyecanlanma. Ne dediğimi duymadın mı? Eğer mümkün olsaydı dedim."

"Evet, dediğini duydum." Robbie onunla evlenmek istiyordu. Rosalin'i seviyordu. Rosalin onun kollarında olmaya ihtiyaç duyduğu için başını deriyle kaplı göğsüne yasladı ve kollarının kendisini sarmasını bekledi. Robbie ona sarıldı. Üzeri lekeli ve kır içinde olsa da Rosalin bu sıcaklığın ve erkeksi gücün tadını çıkardı. Robbie'nin kafasının karıştığını fark edip geri çekildi. "Bu mümkün, göremiyor musun? Ağabeyime yazacağımı."

Robbie, beş dakikadan kısa süre içinde Rosalin'e ikinci kez delirmiş gibi bakıyordu. "Onun da memnuniyetle beni ailenize

kabul edeceğini mi sanıyorsun?" Hiç neşeli olmasa da güldü. "Clifford'ın, kız kardeşinin 'ası' bir İskoç la evlenmesine izin vermesi mümkün değil."

Rosalin başını iki yana salladı. "Yanıyorsun. Ağabeyim beni sever. Mutlu olduğunu görmek için her şeyi yapar."

"Ama benden nefret ediyor. Evlenmemize asla izin vermez. Hristiyan âleminde, sevgili kız kardeşile nişanlanmasını istemeyeceği sadece bir erkek daha olabilir ki Douglas zaten evli. Anlamıyorsun, Rosalin. Bu olayların çok uzagındasın."

"Anlamayan sensin. Soylediklerimin doğru olduğunu inkâr etmiyorum. Başta kızacak, reddedecek ve muhtemelen beni vazgeçirmek için elinden geleni yapacak. Ama seni sevdiğimi ve senin de beni se... yani önemseydiğini anladığında kabul edecek."

Robbie, Rosalin'in dilinin sürçtüğünü fark ettiyse de belli etmedi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bir şeyden eminim: Bana olan sevgisi, sana olan nefretinden daha büyük."

"Bundan o kadar emin değilim."

Rosalin'in kalbi acıdı. Bir an için şüphe duyarak ona baktı. Sevgi, nefretten daha güçlüydü. Robbie, onu seviyorsa bunu biliyor olmalıydı. Değil mi? Genç adama baktı ve ciddi bir şekilde konuştu. "Ama ben bundan eminim. Cliff'e yazmama izin ver. Göreceksin."

Robbie ona dikkatle baktı. Rosalin pes ettiğini görebiliyordu.

"Ne zararı olabilir ki?" dedi. "Gerçekleşebilecek en kötü şey reddetmesi olur ama ben elindeyken bir şey yapamaz."

Robbie tam olarak ikna olmuşa benzemiyordu.

Başparmağı, Rosalin'in alt dudagında dolandı. "Haval kırıklığına uğramanı istemiyorum."

Rosalin zafer kazandığını hissedip neşelendi. "Hayal kırıklığına uğramayacağım. Ateşkes sağlandığında vanına gidip onu ikna ederim ve sonunda kabul eder."

Robbie'nin onu daha sıkı saran kollarından, bu fikirden hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Başparmağının dolandığı yere dudaklarını götürdü. Rosalin, bu öpüşmenin daha ileri gitmemesinin tek nedeninin kesikler ve yaralar olduğunu düşündü.

Robbie başını kaldırdığında gözlerine baktı. "Mektubumu yaz, Rosalin. Bakalım ağabeyin ne cevap verecek..."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cliff'in cevabını beklerken zaman hiç geçmiyor gibiydi. Rosalin bunun bir nedeninin de Robbie'nin, Sor Alex ile o korkunç kavgayı ettiği akşamdan beri odasına gelmemesi olduğunu biliyordu. Robbie banyo yapıp bürilerine yaralarını tedavi ettirdikten sonra Rosalin onun kollarında uyumuştu ama sevişmemişlerdi. Rosalin bunun nedeninin yaraları olduğunu düşünmüştü ama üzerinden iki gün geçtikten sonra bunun Sor Alex ve gayet belirgin bir şekilde Robbie'yi kinaması nedeniyle olabileceğinden şüphe ediyordu.

Robbie bunu kabul etmek istese de istemese de o gece bahçe de yaşananlar, onu Rosalin'in yatağından uzak tutuyordu. Kuleden ayrılmasının nedeninin adamlarının yaşadığı bazı sorunlar olduğunu, ardından da Leydi Douglas-James'in üvey annesi - ve Douglas'ın kız kardeşi Elizabeth'in gelmesinden kavraklandığını söylese de Rosalin dahası olduğunu biliyordu. Sor Alex ve Douglas gittiği sıralarda yok sayabildiği gerçeklerle, şu anda tüm gücüyle yüzleşmesi gerekiyordu. Adamların ikisi de bu konu hakkındaki düşüncelerini saklamıyordu.

Rosalin, arkadaşlarının konuyla ilgili tavrının Robbie'nin omzunda bir yük olduğunu biliyor ve bu yüzden ağabeyinin cevabını daha büyük heyecanla bekliyordu. Robbie, işlevik uğraşmadığı sıralarda elinden geldiğince onunla vakit geçirmeye çalışıyor olsa da Rosalin yakınlıklarını ve onun kollarında uyunmanın verdiği güveni özliyordu.

Tek tesellisi, bundan Robbie'nin de en az kendisi kadar rahatsız olduğunu görmektir. Ona baktığında gördüğü özlem, Sam Alexe ettiği kaba sözlerin neden olduğu şüpheleri neredeyse tamamen susturmuştu. Neredeyse.

Douglas leydilerinin dönüşünün ardından Rosalin artık kuleda yalnız değildi. Elizabeth Douglas etkileyici, güzel ve Rosalin'in İngiltere'de tanıdığı her leydi kadar kibar. Diğer bir deyişle korkunç ağabeyinden tamamen farklıydı. Yirmi bir yaşındaki Elizabeth, yaşına göre çok bilgiliydi ve Rosalin, son on yılının büyük kısmını Fransa'da geçirdiğini duyunca çok şaşırmadı.

Bir şekilde bu, onu da Rosalin kadar yabancı yapıyordu. Elizabeth, çok küçükken arkadaşlarından -Joanna da dahil- ayrılmış ve İskoçya'ya bir yabancı olarak geri dönmüştü. Rosalin, taşradaki sessiz ve basit hayatı özlese de Elizabeth'in Fransız sarayındaki heyecanlı hayatı sevdiğini anlayabiliyordu.

Rosalin, kızı üzen bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Elizabeth zamanının büyük bir kısmını camın önünde, birilerinin gelmesini beklemiş gibi hahçeye bakarak geçiriyordu.

Yaşlı Leydi Douglas kibar ama o da Cliffordlara karşı nâ-lunun duygularını -neyse ki düşmanlığını değil- paylaşıyor gibiydi. Yolculuk sırasında başlayan bir hastalıktan kurtulmak için zamanının çoğunu odasında geçiriyor olsa da üvey kızı, 'rehinelerile' istediği kadar zaman geçirmekte özgürdü. Joanna da öğle yemeğinden sonra işleriyle ilgilenmeden önce bir ya da iki saat boyunca onların yanında dikiş dikiyordu.

Bugün ikinci katta, salonun üst kısmında, Joanna'nın eşiyle paylaştığı odadaydılar. Burası en büyük odaydı. İçeride devasa bir sayvanlı yatak, büyük bir şömüne, minderli iki büyük sandalye, bir masa, bir sıra ve bahçeye bakan iki küçük pencere vardı. Döşeme -diğer odalarda da olduğu gibi- şaşırtıcı şekilde sık ve bir kanunsuzun ailesine ait bir kale için son derece konforluydu.

Cliff'in Douglas Kalesi'ne zarar veren yakın karargâhtaki askerleri bir yıl önce evlerine dönmüş ve sonrasında da karargâh doldurulmamıştı. İngiliz ordusu belli aralıklarla Douglasların topraklarında kendini gösterse de Elizabeth bunun daha çok gösteri amaçlı olduğunu söylüyordu. Asiler, uyarı üzerine dağılıp İngiliz askerleri gittikten sonra da geri donuyorlardı. Cliff ve Kral Edward anlaşıyor olabiliyordu ama bölge fiili olarak İskoçlara aitti.

Kapı aniden açılıp Kara Douglas içeri hızla girdiğinde Elizabeth, Rosalin'in İskoçya'ya yaptığı yolculukla ilgili sorular soruyordu. Robbie gibi Douglas da girdiği büyük bir odanın aniden daraldığını hissettiriyordu. Ancak Robbie'nin aksine, onun gelişini Rosalin'in heyecanlanmasına değil korkmasına neden oluyordu.

Rosalin sandalyeye gömülüp yok olmak için elinden geleni yaptı. Ama buna gerek yoktu. Sor James Douglas sadece eşini arıyordu. Hızla gidip eşinin yanına bir opücük kondurdu. "Dinlendiğin sırada rahatsız ettiğim için özür dilerim ama birkaç saatliğine atla gideceğimi haber vermek istedim."

Dinlenme kelimesini söyleyişinden, Rosalin, adamın onu yatağın dışında bulmaktan hoşlanmadığını anlayabiliyordu. Kara Douglas'ın eşine gösterdiği ilgi, insanın kolaylıkla alışabileceği türden bir şeydi. Joanna'nın yanındayken neredeyse bir insan gibi görünüyordu.

Joanna bu azara gözlerini devirerek karşılık verdi. "Bir sorun mu var?"

Rosalin, bakışların üzerinde toplandığını fark etti. "Hayır, sadece kısa bir gözlem gezisi. Gece çıkmadan dönerim."

Joanna kaşlarını çatıp ona daha fazla soru sormak ister gibi baktı ama kocasının, Rosalin odadayken detay vermek istemediğini anlamış olmalıydı çünkü konuyu kapattı.

"Gün içinde çok fazla ayakta durma. *mo ghrá*," dedi Douglas ciddi bir şekilde ama sesindeki bir şeyler gerçekten kavgalı

olduğunu söylüyordu. "Kendini çok yormamalısın. Dinlenmen lazımsın."

Joanna uzandı ve elini adamın ofkeli yüzüne koydu. "Hen iyi yım, James. Bebek de iyi."

Birbirlerine baktılar. Aralarında Rosalin'in onları engellediği ni düşünüp hakışlarını kaçırmamasına neden olacak güçlü ve etkili bir elektrik oldu.

Bir dakika sonra korkutucu savaşı odadan çıktı ve Rosalin yeniden nefes almaya başladı.

Joanna, Rosalin'in tepkisini fark etmiş olmalıydı. Gülümsekti. "Kocamdan korkman için bir neden yok, biliyorsun. Sana asla zarar vermez. Hiçbir kadına asla zarar vermez."

Rosalin, Joanna'nın doğru söylediğini hissetse de onun hakkında çok fazla korkunç hikâye duyduğundan ve ağabeyine karşı nefretini çok iyi bildiğinden, Sör James Douglas'ın yanında kendini asla rahat hissedemiyordu. Aynı şeyin Robbie için de geçerli olduğunu düşündü ama o farklıydı. Robbie hakkındaki hikâyeleri duymadan önce onun ne kadar asil olduğunu görmüştü.

"Jamie'nin her zaman centilmen bir yanı olmuştur," dedi Elizabeth. "Boradleeholmi'un yanındaki derenin diğer tarafında yakalandığımız zamanı hatırlasana. Geçemeyeceğimiz kadar coşkulu bir dereydi. O ve Tommy bizi taşımaya karar vermişlerdi..."

Aniden susunca Rosalin bakışlarını nakışından kaldırdı. Elizabeth'in perı masallarındaki prensesleri andıran yüzü, buzdan yapılmış ve her an çatlayabilecekmiş gibi görünüyordu.

Joanna o tuhaf sessizliği bozdu. "Evet, bizi karşıya taşımışlardı. Hatırlıyorum."

Elizabeth toparlanıp zorlukla gülümsedi. "Çok uzun zaman önceydi. Çocuktuk." Bunu kendi kendine söylüyor gibiydi.

"Evet ama önemli şeyler değişmez," dedi Joanna yumuşak bir sesle.

Elizabeth, kardeşinin karısının gözlerine bir an için baktı ve sonra da sanki söylemeye çalıştığı şeyi anlamamış gibi bakışlarını uzaklaştırdı. Rosaline dondu. "Jo haklı. Ağabeyimden korkmana gerek yok. Naniyi düşünme." Yaramaz bir ifadeyle gülümsedi. "Ayrıca Boyd'un sana bakışlarını düşünecek olursak sanırım James sana kaşlarını çatacak bile olsa onu öldürebilir."

Rosalin kızarmamaya çalışsa da buna engel olamadı. Elizabeth bunu fark etmediği için şanslıydı. Genç kadın pencerenin yanında durmuş, bahçeye bakıyordu. "Senin Boyd'un zalim ve korkutucu bir yakışıklılığı var. James ile her geldiklerinde ortalık hareketleniyor. Koyun tüm kadınlarının dilindeler, bilirsin ya. Herkes konuşuyor."

"Dedikodu demek istiyorsun," dedi Joanna ciddiyetle. "Hizmetçileri dinlememelisin, Lizzie."

Rosalin neler konuşulduğunu sormak için can atsa da bu isteğine engel oldu.

Elizabeth pencereden uzaklaştı. Rosalin, Robbie'nin dışarıda olduğunu fark ederek ayaga kalkıp onun yerine geçmemek için kendini zor tuttu.

"Başka türlü bir şey öğrenemem ki..." Elizabeth gülümsedi.

Bir süre başka konulardan bahsettiler. Rosalin sonunda merakını gidermek için Joanna'ya, James Douglas'ın daha önce de bugün de söylediğini duyduğu şeyi sordu. "Joanna, *mo ghira* ne demek?"

Joanna gülümsedi. "Bir tür şefkat - sevgi - belirtisi. Aşkım demek."

Rosalin kalbının yükselip ağzına geldiğini ve netesini kestiğini hissetti. "Aşkım. 'Guzelim demek değil. Pıslık herif! Ona valan söylemişti! Yalan söylemişti!'"

Rosalin hayatında hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Robbie onu seviyordu. Evlenme konusundaki tereddütle-

rı yok oldu ve geride sadece mutluluk ile hevescan kaldı. Cliff'in cevabını görmek için sabırsızlanıyordu

Robbie, ruhu cennet ile cehennem arasına sıkışmış gibi hissediyordu. Şeytan ve Tanrı onun kaderi için savaşıyordu. Clifford'un cevabını beklemek acı vericiydi. Rosalinden ayrılmak dayanılır gibi değildi. Gerçekten Buna daha fazla dayanamayacaktı.

Lanet Seton! Lanet Douglas! Rosalin ile kalan zamanları kadarsa onu daha fazla boşa harcamayacaktı. Sadece bir ya da iki günden daha uzun olmasını diliyordu.

Robbie, Rosalin'in Clifford'a yazmasının çok gereksiz olduğunu düşünmüştü ve buna izin verdiği için çıldırmış olduğunu düşünüyordu ama kızın kararlılığından ve ağabeyine inancından etkilenmişti. Ona inanmak istiyordu. Bunun mümkün olduğuna inanmak istiyordu. Öyle çok istiyordu ki içgüdülerine karşı çıkıp hayali boyunca yapmayacağı bir şey yapmıştı: Bir İngilizce -daha doğrusu İngiliz bir kadına- güvenmişti.

Evlenmek mi? Tanrım, buna hâlâ inanamıyordu. Üç hafta önce bu fikir aklının ucundan bile geçmezdi. Aralarında geçenlerden sonra bile bunun mümkün olduğunu düşünmemişti. Ama Seton haklıydı. Robbie bencilce davranmıştı. Bunun imkansız olduğunu bilse de ona sahip olmak istemişti. Bunu en azından düzeltmeyi denemeliydi. Tek dileği, çok büyük bir hata yapmamış olmaktır.

Belli ki Seton pek çok konuda haklıydı. Ve şu anda Robbie'nin geleceği Sör Robert Clifford'un merhametine bağlıydı. Tüm dünyası altüst olmuş gibiydi.

Robbie en azından bu hatanın bir kısmını düzeltmek için bir plan yapıp fırsatını yakalamayı bekledi. Elizabeth Douglas ona bağlıymış gibiyken Rosalin'i yalnız bulmak kolay değildi. Joanna ve Elizabeth akşam yemeğini hazırlamak için salonda belirdikleri anda, Robbie hemen merdivenlerden çıktı ve Rosalin'in oda-

sına gitti. Rosalin Robbie'nin orada olacağından emin değilse salona çok fazla gelmiyordu.

Rosalin, içeri girmesini söylediğinde kapıdan uzakta durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. "Tepsiyi masaya bırak," dedi.

Robbie ise kolunu onun beline sarıp dudaklarını kulağına götürerek, "Birine mi bakıyordun?" diye fısıldadı.

Rosalin bağırıp arkasını döndü. "Beni korkuttun!" Robbie sırtına Rosalin ellerini beline koydu. "Doğruyu söylemek gerekirse birini bekliyordum. Leydi Joanna'dan Sör Thomas'ın birkaç gün içinde geleceğini öğrendim."

Genç adam, Joanna, Randolph'un adını her andığında Douglas'ın neden ürpertiğini daha iyi anlıyordu. Rosalin'i MacGregor'dan uzak tutması gerekiyordu. Rosalin'i kendine doğru çekip sert bir şekilde, "Bu hiç komik değil, Rosalin," dedi.

Tehditkâr ses tonu Rosalin'in gülümsemesine etki etmedi. Gözleri yaramaz bir ifadeyle ışdamaya devam etti. "Buna katılmıyorum. Bence çok komik. Sör Thomas'ın hangi özelliği hepimizin asabı canavarlar gibi tepki vermenize neden oluyor? Yakışıklı yüzü mü? O mükemmel mavi gözleri mi? Şövalye..."

Robbie onu bir öpücükle susturdu. Bu uzun ve etkili öpücük, ikisinin de yüzlerinin kızarmasına ve nefes alıp verişlerinin hızlanmasına neden oldu.

"Tanrım, seni özledim," dedi Robbie inleyerek. Dudaklarını kızın boynuna doğru kaydırdı. Hemen ardından göğüslerini açılıp elbisesinin iplerini çözmeye başladı.

"Bekle," dedi Rosalin ona bakarak. "Ağabeyimin cevabı geldi mi? O yüzden mi buradasın?"

Robbie, onu hayal kırıklığına uğrattığı için üzülse de başını iki yana salladı. "Hayır. Buradayım çünkü daha fazla dayanamıyorum." Vucutlarının birbirine değdiğini hissetmek genç adamı delirtiyordu.

Ama Rosalin onu itti. "Neden benden uzak *durdun*?"

Robbie, farkında olmadan onu incittiğini anladı. "Dogru olan şeyi yapmaya çalışıyordum."

"Sor Alex yuzunden mi?"

Robbie kasıldı. "Hayır."

Rosalin ona inanmadı. "Onunla konuşman gerek."

Robbie çenesini sıktı. "Konuşacak bir şey yok."

Ama Rosalin haklıydı. Seton ile aralarındaki uçurum hiçbir zaman bu kadar büyük olmamıştı. Aralarındaki gerilim o kadar yoğundu ki her an bir patlama olabilecek gibiydi. Robbie bir tür özür borçlu olduğunu biliyordu ve her zamanki gibi Seton'ın öfkesinin dınmasını beklemeye devam ediyordu. Ama bu seler öfkesi dınmıyordu. Robbie'nin aklını asıl karıştıran, Seton'ın ne den kimseye onu alt ettiğini söylemediğiydi. Bunu siperlere çıkıp herkese duyuracağını sanmıştı. Tanrı biliyor ya bunu yapmaya hakkı vardı. Robbie yıllardır ona çok kötü davranmıştı. Yüzünü buruşturarak, gereğinden fazla sert davrandığını düşündü.

"Tanrım, çok inatçısın!"

Rosalin'in öfkesi Robbie'yi gulümsetti. "Evet. Bu, en sevdiğim özelliklerimdenir."

Rosalin keskin bir kahkaha atıp başını salladı. "Gerçekten mi? Daha az sevdiklerini görmeyi hiç istemiyorum."

Robbie onu duvara yaslayıp ellerini başının yanlarına sabitledi. "İyi özelliklerimden bahsetmeye devam etmek ister mısın yoksa birkaçını göstereyim mi?"

Rosalin'in bakışları ateşliydi. "Aklında ne var?"

Robbie ona yaslanıp aklında ne olduğunu hissetmesini sağladı. "Öncelikle bu."

Bedeni ısındı, inledi... Çok uzun zaman olmuştu. Rosalin sevimli bir nefes verdi. Robbie tam eğilip boynunu bir kez daha öpecekti ki sağındaki pencereden dışarı bakmasına neden olacak bir ses duydu.

Kaşlarını çaltı.

"Ne oldu?"

"Seton ve Douglas Lanet olsun biraz zamanımız olacağını sanmıştım. Birkaç saat ortada olmamaları gerekliyordu."

Adamlar yaklaşırken Robbie biraz daha dikkatli haktı. Atla nyla çok hızlı geliyorlardı. Bir sorun vardı.

Rosaline yeniden dundu. Robbie'nin yuzundeki hayal kırıklığı da Rosalin'in yuzundekini andırıyor olmalıydı. Bir kez daha eğilip onu hafifçe optu. "Daha sonra kaldığımız yerden devam ederiz."

Rosalin haşını salladı ancak tam Robbie kapıdan çıkacakken seslendi. "Bekle! Ağabeyimle ilgili bir şey olabilir mi sence?"

Robbie durup ona baktı. "Olabilir"

Birkaç dakika sonra, tartışan Seton ve Douglas ile bahçede karşılaştığında bunun Clifford'dan gelen cevap olduğunu anladı. Sadece bu, aklındaki gibi bir cevap değildi

Robbie yumruklarını sıktı. Kırık parmaklarının acısına rağmen elini hayvani bir öfkeyle sıkıyordu.

Tanrım, Clifford bunun bedelini ödeyecekti!

Robbie, çocuklar tarafından anlatılan hikâyeleri dinlemeye çok alışık olduğundan artık bunlardan etkilenmiyor olmalıydı. Sıradan bir gün. İşlerini yapan mutlu ve sıradan köylüler. Askerlerin görünmesiyle hissedilen ilk tehlike. İlk kılıç darbesiyle hâkim olan terör ve kaos ortamı. Bu korku her seferinde onu ilk kez duyuyormuş gibi etkiliyordu. Bu seferki daha kötüydü. Çok daha kötü. Bu kez suçlanacak olan kişi kendiydi.

Çocuk, Malcolm'in yaşlarındaydı ve görüldüklerini anlatırken gözleri yaşlanıyordu. "Herkesi öldürüyorlardı, lordum. Kadınları, çocukları... Hiç fark etmiyordu. Size vardım etmekle suçlandık. Ormandaki kampınızı beslediğimiz için hepimizin asi

olduğunu söylediler. Birileri onlara sey... kadınlarınızdan bahsetmiş. Annem beni ata bindirdi. Gitmemi, Douglas'ı bulmaya çalışmamı söyledi. Adamlar o sırada kadınları dışarı çıkarıyor. Arkana bakmak istemedim."

"Ama baktın, öyle mi?"

Çocuk başını sallayıp bakışlarını uzaklaştırdı. Gördüklerini onlara zaten söylemişti ve bu sahneler Robbie'nin zihninde canlanmaya başladı. Deirdre ve kamptaki diğer kadınlar...

Boğazı düğümlenirken midesi kasıldı. Robbie'nin yüzünden muhtemelen- tecavüze uğrayıp öldürülmüşlerdi. Robbie bunun olmasına nasıl izin vermişti? Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

"Diğer askerlerin bana doğru geldiğini o sırada gördüm ve asla kurtulamayacağımı sandım. Yüzlerce asker vardı. Her yerdeydiler. Daha önce hiç bu kadar çok silah görmemiştim"

"Clifford'ın adamları," diyerek onayladı Douglas. Robbie bunu zaten biliyordu. Çocuğun anlattığı arma yarılmayı bırakmıyordu. Sör Henry ve adamlarının tanımı da... Belli ki Rosalin'in nişanlısı İngiltere'ye gönderilmemişti.

Ama gitmiş olmanı dileyecekti.

"Bunlar dün mü oldu?" diye sordu Robbie.

Çocuk bunu başıyla onayladı.

Muhtemelen Rosalin'in mektubunu aldıktan sonra olmuştu. Rosalin haklıydı. Clifford'ın ilk tepkisi öfke olmuştu. Bunun onlara neye mal olduğu ortadaydı.

Çocuk, muhtemelen daha fazla dayanamayacaktı. Cehen nemin içinden geliyordu ve bu, çok belli oluyordu. Ama onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatmıştı. Robbie, çocuğa teşekkür edip onu, yemek vemesi ve dinlenmesi için gönderdi.

"Buraya elimden geldiğince çabuk geldim, lordum," dedi çocuk. "Sizce..."

Robbie ona yalan söylemek isterdi ama çocuk, doğruları duymayı hak ediyordu. Yardım getirmek için annesini ve küçük

kardeşlerini arkasında bırakmıştı. Robbie başını iki yana salladı. Onları kurtarmanın bir yolu yoktu. Köylüler olmuştu ve Corehe ad şüphesiz baştan aşağı yakılmıştı.

Gözlerinden yaşlar süzülen çocuk, "Ama bir şeyler yapacaksınız, değil mi?" diye sordu.

"Evet evlat, yapacağım," Robbie karşılık verecekti ve bu, can yakacak bir darbe olacaktı.

Douglas'a baktı ve o da başıyla onay verdi. Bunu daha önce çok kez yaşadıkları için tam olarak ne yapmaları gerektiğini biliyordu. Douglas, adamları hazırlamak için sakondan ayrıldı. Robbie de arkasından gitmek üzereydi ki Seton onu durdurdu. Kavganın etiklerinden biri Robbie'yle ilk kez konuşuyordu.

"Ne yapacaksın?"

Partneri -eski partneri- sıradan bir ses tonuyla onu onaylamadığını nasıl belli edebiliyordu. Robbie bunu hiç bilmiyordu. Ama gayet açıktı. "Tanrım, ne yapacağımı sanıyorsun? Yaptıklarını duydun."

"Ama bu çok anlamısız! Clifford neden böyle bir şey yapsın?"

Robbie çenesini sıkı. Çünkü ağabeyinin, Rosalin için her şeyi yapacağı düşüncesine inanmış ve kızın mektup yazmasına izin vermişti. "Bir nedeni vardı."

"Lanet olsun, ne yaptın?"

Bu suçlama, Robbie'nin sabrının son damlası oldu. "Lanet olsun ki seni dinledim! Olan bu! İşleri düzeltmeye çalıştım ve şu olanlara bak. Rosalin'in Clifford'a yazmasına ve konuyu açmasına izin verdim. Sen hep böyle olmasını istemez misin? Pekâlâ, İngilizlerle görüşmeden elde edilen şey bu... O yüzden, söyleyeceğin başka bir şey varsa söyle. Yoksa da yolumdan çekil git."

"Ben sana düşüncesizce bir şey yapmamamı söyledim ama belli ki nefesimi hoşla harcamışım. Pekâlâ, bu kez hangi İngiliz köyü intikamdan payımı alacak?"

Robbie ona sert bir bakış attı. Tepkisinin ne olacağını tahmin ediyordu. "Brougham."

Seton şok içinde ırkıldı. "Tanrım, onu önemseydiğini sanıyorum. Orası, Rosalin'in evi."

Robbie dişlerini sıktı. "Orası Rosalin'in değil, Clifford'un evi. Bunun, Rosalin le bir ilgisi yok."

"Bunun onunla çok ilgisi var. Hayatının büyük kısmını Londra'da geçirmiş olabilir ama orası Rosalin'in doğduğu yer. Seni asla affetmeyecek. Umarım ne yaptığının farkındasındır."

"Farkındayım. Bir saat içinde gidiyoruz. Hazırlan."

Genç adam başını iki yana salladı. "Sana işimin bittiğini söyledim. Bunun bir parçası olmayacağım." Seton ona meydan okuyordu.

"Sana gitmeni emredebilirdim."

"Edebilirdin ve ben de reddederdim."

Daha önce de çok kez yaptıkları gibi birbirlerine meydan okurcasına baktılar. Ama Robbie bu kez işlerin farklı olduğunu biliyordu. Bu kez Seton geri adım atmayacaktı. Robbie'nin onu lanet bir çukur hapishanesine koyması lazımdı. "İyi. Burada kalıp Rosaline göz kulak ol."

"Yani kırmak üzere olduğun kalbin parçalarını mı toplayayım?"

Robbie, tahrik edilmeyi reddederek gözlerini kıstı. "O kalbin parçalarını toplamak için çok fazla zamanım olacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Rosalin isteğine ulaşacak demek istiyorum. Eve gitmeyecek. Doner donmez onunla evleneceğim. Bakalım Clifford bundan hoşlanacak mı?"

Rosalin ikinci kez, konuşmanın duymayı istemeyeceği son kısmına denk geliyordu. Elizabeth adamların gittiğini söylemişti. Rosalin de onunla birlikte hızla merdivenlerden inmiş ve o

kabusun içine girmişti. Geri dönemeyecek... Doner donmez evleneceğim. Bunlar duymayı umduğu kelimelerdi ama bu şekilde duymak istemezdi. Anlayamıyordu. Ne olmuş olabılırdı ki?

Robbie başını kaldırıncı, onların orada olduğunu gördü. Yüzünde karanlık bir öfke vardı ve Rosaline bakan gözleri akik kadar sertti. Duruşu, soğuk ve boyun eğmezdi. O kadar mesafeli görünüyordu ki uzak bir adadaymış gibiydi.

"Gidiyor musun?" diye sordu Rosalin.

Robbie'nin gözleri ona... öfkeyle baktı. Onu suçluyor muydu? Kırgın mıydı? Tanrım, hayır, Rosaline öyle geliyor olmalıydı. "Evet."

Rosalin ona doğru bir adım attı. "Ama neden?"

Robbie bir şey söylemeden yüzündeki o korkunç ifadeyle öylece durmaya devam etti. Rosalin'in bakışları Sör Alex'e kaydı. O da aynı şekilde öfkeli görünüyordu. "Söyle ona, Boyd. En azından bunu borçlusun." Sör Alex elini Elizabeth'e uzattı. "Gelin, Leydi Elizabeth. Leydi Rosalin bunu yalnızken duymak isteyecektir."

Yalnız kaldıklarında -en azından kalabalık salonun köşesinde mümkün olduğu kadar yalnız kaldıklarında- Rosalin temkinli bir şekilde ona yaklaştı. "Ne olduğunu anlat bana."

"Ne mi oldu?" dedi Robbie. Rosalin, omuzlarındaki kasların gerildiğini gördü. Kontrolünü sağlayabilmek için çabaladığını anlayabiliyordu. "Lanet olsun, ağabeyine ne yazdın sen?"

Bu öfke, Rosalin'in geri çekilmesine neden oldu. "Tam olarak konuştuğumuz şeyleri. İskoçya'da kalmak istediğimi. Burada mutlu olduğumu. Aşık olduğumu ve ateşkes bayrağı altında onunla yüz yüze görüşmek istediğimi."

"Pekâlâ, o da bunu reddetti."

Rosalin kaşlarını çatı. "Sana bunun olabileceğini söylemişim. Ama ben onu ikna edebilirim."

"Bunun için çok geç. Tanrım, beni buna ikna etmene izin verdiğime inanmıyorum."

Rosalin uzanıp elini Robbie'nin omzuna koydu ama Robbie bu dokunuştan etkilenmedi. "Lütfen bana neler olduğunu söyle."

Robbie olanları anlattı. Rosalin'in yüzü hembeyaz olana, midesi kasılana ve dizlerinin bağı çözülene kadar soğuk bir tavırla ve acımasız şekilde tüm detaylarıyla anlattı.

"Hayır," diye fısıldadı Rosalin. Tüm bunlar anlamlandırılmıyacağı kadar korkunçtu. O kadınlardan bazılarını arkadaşı olarak görmeye başlamıştı. *Jean. Ah Tanrım, zavalı Jean!*

Bu doğru olamazdı... değil mi? Bir an için bundan emin olamadı. Ağabeyini tanıyordu ama Robbie Boyd'dan tiksinen ve onu yakalamayı kendine görev edinen komutanı tanımıyordu. Cliff kızmış olabilirdi ama böyle bir şey yapar mıydı? Hayır. Rosalin buna inanmayı reddediyordu. Ağabeyinin savaşta ne kadar acımasız olabileceği konusunda kendini kandırarak değil, ama çocukların öldürülüp kadınlara tecavüz edilmesine izin vermezdi. Ne kadar kızsarsa kızsın... Ve her şeyden önemlisi, Rosaline zarar verecek bir şey yapmazdı. Bunun bir açıklaması olmalıydı. "Bir yanlışlık olmalı. Cliff bunu asla..."

"Sus!" Robbie kolunu çekti. "Azız ağabeyinin ne yapıp ne yapmayacağıyla ilgili lanet tek bir söz bile duymak istemiyorum. Eğer içgüdülerımı dinlesem bunların hiçbirisi olmazdı. Tahmin etmem lazımdı. Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanmıyorum. Bunun asla işe yaramayacağını sana söylemiştim. İngiliz köpekleriyle mantığını kullanarak iletişim kuramazsın."

Rosalin çılgınlar gibi atan kalbini kontrol etmeye çalıştı. Robbie'nin öfkeli olduğunu ve aslında bunları söylemek istemediğini anlattı kendi kendine. Ama onun adına bahaneler bulmak gide rek zorlaşıyordu. Güvensizliğini anlamak giderek daha güç oluyordu. "Bir açıklaması olmalı. Birilerini gönderip..."

"Hayır!" Robbie'nin sesi, bir kırhacın şaklamasını andırıyordu. "Açıklamalar, ulaklar ve lanet mesajlar yok. Ağabeyin benden cevabını alacak ve bu, anlayacağı dilden bir cevap olacak."

Rosalin, onu daha önce hiç böyle görmemişti ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bu soğukluğu nasıl aralayacaktı? Ona nasıl ulaşacaktı? "Lütfen Robbie, düşüncesizce bir şey yapma. Öfkeyle hareket edip geri alamayacağın bir şey yapma. Bu şekilde anı tepkiler vermek — doğru değil."

"Tanrım, Seton gibi konuşuyorsun. İkincinin de sağduyulu olmam için çabalamanıza ihtiyacım yok."

Seton gibi. Bu gerçek, Rosalin'i sendeletti. Bunu neden daha önce görmemişti? Rosalin, Sor Alex gibiydi ve Robbie onu her zaman böyle görecekti. Bir İngiliz olarak. Tam anlamıyla güvenemeyeceği biri olarak. Robbie ve Alex yedi yıl savaşmışlardı. Robbie buna rağmen onu bir dost olarak görmeyi reddediyordu. Rosalin'i sevdiğini anlaması için de yedi yıl beklemesi mi gerekecekti?

Ya bunu hiçbir zaman anlayamazsa?

Midesine acı veren bir his yerleşti. Hayal ettiği mutlu gelecek, ellerinin arasından kayıp gidiyordu.

Rosalin'in ona ulaşması lazımdı. "Oyle mi? Atacağın adımların doğru mu yanlış mı olduğunu hiç düşünmüyor musun? Yoksa bunun artık bir önemi yok mu? Ya da söz konusu olan, en çok acıyı kimin yaşatabileceği mi? O sevdiğin kitaplardaki prensiplere ne oldu?"

Robbie dudaklarını sıkı. "Kendimi sana savunmayacağım."

"O zaman kendine karşı savun."

Robbie'nin sessizliği gerekli cevabı veriyordu. Rosalin, adamın yüzüne bakıp bir açıklık bulmaya çalıştı. Ona vanıldığını söyleyecek bir şeyler görmeyi umdu. Felsefe kitapları okuyan, daha sıradan ve huzurlu zamanlarını hatırlayabilmek için bir bahçesi olan, bir koyu yangından kurtaran ve çoğu erkeğin saygın bulmadığı bir kadının arkasında duran o adamı neredeydi? Rosalin, acımasız kabuğuna rağmen Robbie'nin içten içe onurlu

bir adam olduğuna, doğruyu yanlıştan ayırabileceğine kendini inandırmıştı. Ama belli ki yanılmıştı. Onun için önemli olan tek şey intikam ve hedefine odaklanarak -ne pahasına olursa olsun- kazanmaktı. "Yani sen de İngiltere'ye bir baskın yaparak cevap vereceksin, öyle mi? Sen de çocukları öldürüp kadınlara tecavüz mü edeceksin?"

Bir saat öncesinde kendisini open dudaklar şu anda son derece sert ve acımasızdı. Rosalin'i dirseğinden tutup çekti. "Beni zorlama, Rosalin. Bugün sabrım yeterince zorlandı. Senin vatandaşlarının aksine, ben masumları katletmem ama ağabeyin acıyı evine yakın bir yerde hissedecek. Bundan şüphelen olmasın."

Rosalin'in hunun ne demek olduğunu anlaması kısa sürdü. Onu çok iyi tanıyordu. Ne düşündüğünü anlamıştı. Korkudan midesine bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Duyduklarına inanamayarak Robbie'ye baktı. "Brougham olmaz. Yüce Tanrım bu dünyada benim için ev olan tek yere saldırmayacağını söyle Beni bu şekilde incitemezsin!"

Robbie onu bırakıp geri çekildi. "Bunun seninle bir ilgisi yok."

Tüm sözleri ona ihanet gibiydi. Bu bir ihanetti. Tanrım, Rosalin nasıl bir aptaldı! Robbie'yi yeterince severse, içine hattığı karanlık bataklıktan onu çekebileceğini sanmıştı. Kendini, onun acımasız bir akıncıdan daha fazlası olduğuna ikna etmişti. Ya yanılıyorsa? Ya Robbie tam olarak böyle biriyse?

"Bunun benimle çok ilgisi var ve bunu şu anda anlamazsan bir daha asla anlayamazsın. Ona zarar verirken bana da zarar vereceksin. Birilerinin arkadaşlarına ve koyundeki insanlara yapılanların bedelini ödemesi gerektiğini düşünüyorsun ama bu şekilde olmaz. Bu çok yanlış. Sana bunu yapmaman için yalvarıyorum. Cliff'e açıklama yapması için bir şans ver."

Hiçbir şey olmadı. Ne bir tepki ne bakışlarında bir yumuşama ne de pes etme... Rosalin'in sözleri, çelik kabuğuna hiç etki etmemişti. Robbie onun kalbini kırıyor ve bunu umursamıyordu.

"Beni vazgeçiremeyeceksin, Rosalin. Bu kez mümkün değil."

"Yani senin için hiçbir şey ifade etmiyor muyum? Tanrım, beni sevdiğini sanıyordum. *Mo ghra*." Duygular boğazında düğümlenirken sesi titredi. "Bana aşkımdıydın."

Robbie şaşırmış gibiydi. Rosalin'in bunu öğrenmiş olmasından biraz da utanmış olabilirdi. Ama Rosalin o anda bir şeyleri itiraf edeceğini sanıyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı. Hem de tena halde hayal kırıklığına uğrayacaktı. "Sana olan duygularımın bununla bir ilgisi yok." *İlgisi yok*. Rosalin onun için çok değerliydi. Rosalin'in kalbini vere atıp üzerinden geçmiş gibiydi. "Beni, ağabeyinle senin aranda bir seçim yapmak zorunda bırakmaktan vazgeç. Aramızda bir şey olmasını istiyorsan kendini ortaya atmaman gerektiğini sana söyledim."

Rosalin'in gözleri öfkeyle nemlendi. "Ben zaten ortadayım, görmüyor musun?" Sor Alex gibi o da ıki tarafın ortasında kalmıştı. "Her zaman ortada olacağım."

"Yanılıyorsun. Evlendigimizde bağlılığın bana olacak. Sadece bana."

"Yani ne yapmamı bekliyorsun? Adını kalbime kazımanı mı? Ülkemden, kralımdan ve ailemden vazgeçmeni mi? Bunları yapsam bile her zaman bir İngiliz ve Clifford olacağım."

"Bana bunu hatırlatma."

Robbie bu düşüncesiz yorumunun onu ne kadar incittiğinin farkında değildi. Birlikte bir geleceğin onlar için ne kadar imkânsız olduğunu göstermiş oluyordu. "Bunun ne kadar zor olacağını biliyordum ama mücadele etmeye değerliğini düşünmüştüm. Sen ne düşünürsen düşün, ben hayal âleminde yaşayan romantik bir aptal değilim. Senden ne istediğimin farkındaydım. Benim İngiliz olmamı ve ağaheyımın Robert Clifford olmasını yok saymanın senin için ne kadar zor olacağını biliyordum. Peki -bir kez olsun- seninle birlikte olmak için benim nelerden

vargeçtiğini düşündün mü? Kimseyi tanımadığım, düşman ve acımasız topraklarda -savaşın olduğu bir ülkede- yaşamak için arkadaşlarımı, ailemi, hayatım boyunca arkamda durup beni koruyan adamı ve İngiltere'deki hayatımı bırakmak istediğimi mi sanıyorsun? Güvende olmam için bir kuleye kapatılmam gerekecek. Ağzımı açtığımda insanlar bana nefret ve şüpheyle bakacak. Uğruna her şeyimi bıraktığım adam bile..." Sustu. Bu patlama, Robbie kadar kendini de şaşırtmıştı. Bağırıldığını fark edip sesini alçalttı. "Peki ya çocuklarımız, Robbie? Onlara ne söyleyeceksin? Onlardan davalarına sırt çevirmelerini mi isteyeceksin?"

Belli ki Robbie bunu daha önce hiç düşünmemişti. Zihninde bunu canlandırmakta zorlanıyordu. "Çocuklarımız ıskoç olacak."

"Ve yarı İngiliz olacaklar."

Robbie, irade gücüyle bunu reddedebiliriniş gibi cenesini sıkı. "Şu anda bunu seninle tartışmayacağım."

"Şimdi! Sonra çok geç olur." Ona doğru ilerledi ve işleri yoluna koyması için son bir şans verdi. "Lütfen, Robbie. Senden ağabeyime güvenmeni istemiyorum. Bana güvenmeni istiyorum."

Robbie ona uzun bir bakış attı. Rosalin'in sözlerinden bazıları onu etkilemiş olmalıydı çünkü bir an için tereddüde düşmüş gibi göründü. Ama hemen ardından ifadesi yine karardı. Başını iki yana salladı. "Güvendim ve onlara hak."

Rosalin duyduklarına inanamıyordu. "Yani bunlar benim halam mı?" Öfkesi giderek artıyordu. Ötkeli ve kırgındı. "Kendi kendime sabırlı olmam gerektiğini söyledim çünkü neler yaşadığımı biliyorum. Yurttaşlarıma bu şekilde nefret ve tiksintiyle bakmanı anlıyorum -Tanrı biliyor bu konuda haklı nedenlerin var- ama senin güvenine layık olduğumu kanıtlamaya çalışmaktan artık yoruldum. Bana güvenmemen için hiçbir neden yok ama sana yaklaştığımı düşündüğüm her an bir sevler oluyor ve sen en kotusunu düşünüyorsun. Ya Roger'ın kaçmasını sağlamak için seni kandıran kişi oluyorum ya nişanlım konusunda sana bi-

çok yalan söylemiş oluyorum ya da Sor Henry'nin adamlarıyla olarak sözümde durmuyorum. Pekâlâ, bir daha bunu yapmaya cesaretim yok. Bana ya güvenirsin ya güvenmezsin. Bunu ağabeyim yaptı. İntikamı almadan önce bundan emin olmanı istiyorum."

Robbie soğuk ve geçilmez bir ifadeyle hakışlarını uzaklaştırdı. "Çok fazla şey istiyorsun."

Rosalin'in kalbine son çiviye de çakmıştı. Sevdığı adam bu değildi. Öyle bir adam gerçekten var mıydı bundan emin değildi. "Hayır, çok fazla şey isteyen sensin. Oturup evimi ve ailemi yıkıp beni izlememi istiyorsun, değil mi? Bunu yapmayacağım." Bu kadarı da fazlaydı. "Sor Alex, senin için önemli olan tek şeyin bu olduğunu bana anlatmaya çalıştım -sen de bana bunu anlatmaya çalışmıştın- ama ben onu dinlemek istemedim. Kendi kendimi bana ihtiyacın olduğunu konusunda ikna etmeye çalıştım. Beni sevdiğini düşündüm. Seni mutlu edebileceğimi sandım."

"Zaten öyle." Robbie'nin sesi teslim olmuş gibiydi.

Rosalin derin bir nefes aldı. "Ama sen beni mutlu edemeyeceksin. Sen bana göre bir adam değilsin. Ben on altı yaşındayken, en zor şartlar altında bile arkadaşlarımı kurtarmak için her şeyi yapabilecek olan soylu ve genç bir savaşçıyı izleyip ona âşık olmuşum. Kendi kendimi onun hâlâ buralarda bir yerlerde olduğunu inandırmaya çalıştım. Ama sen haklıydın. O savaşçı artık yok. Savaş seni değiştirdi. Çok fazla şey yaşadın. Asla geri dönmeyeceksin. Nefret gözünü o kadar kör etmiş ki sana sunulan hediye bile reddediyorsun. Ben de bunu göstermeye çalışmaktan yoruldum. Gıt ve intikamını al, Robbie. Ama bil ki ikimiz için bir gelecek imkânını bu şekilde yok ediyorsun."

"Duyduğumu sanmıştım. Geri dönmüyorsun. Rosalin. Ben doner donmez evleneceğiz."

"Seninle evlenmeyeceğim. Bu planı gerçekleştirirsen olmaz. Sevmediğin bir şey yaptığın her anda beni ağabeyime karşı bir silah olarak kullanmana izin veremem."

Robbie gözlerini kısı. Farkında bile olmadan onu kolundan tutup kendine doğru çekti. "Tehditlere ya da emirlere kulak as mıyorum, Rosalin. Lanet olsun, benimle evleneceksin."

Rosalin, ona baktığında yakışıklı yüz hatlarına işlemiş o soğuk okkeyi fark etti. "Kadınları zorlamadığımı sanıyordum."

Robbie'nin bu gibi itadesi aralandı. Birden ne yaptığının farkına vardı. Kolunu indirdi. "Şu anda gerginsin," dedi muhtemelen kendini ikna etmeye çalışarak. "Eninde sonunda bunu yapmak zorunda olduğumu anlayacaksın."

Yıpranmış Robbie'nin de eninde sonunda Rosalin'in yapmak zorunda olduğu şeyi yaptığını anlayacağı gibi Rosalin, onun uzaklaştığını görmek istemediği için arkasını döndü. "Hoşça kal Robbie."

Ona duyduğu sevginin son damlası da yere akıyormuş gibi bir sızı hissetti kalbinde.

Robbie duraksadı. Rosalin onun duygularıyla savaştığını düşünmek istiyordu. Sonunda Rosalin'in ona söylemeye çalıştığı şeyi anlayacağını düşünüyordu. Ama Robbie'nin iradesi -ve netliği- çok güçlüydü.

Uzaklaştı ve onunla birlikte son umut damlaları da yok oldu. Rosalin'in uzuvlarını da yanında bir bir götürüyormuş gibiydi. Acı -kalp kırıklığı- çok büyüktü. Rosalin, toynak sesleri uzaklaştıkça şana kadar orada bekledi.

Belki de çok sattı ve Robbie'ninki gibi derin yaraların sevgiyle iyileşebileceğini düşünmek biraz fazlaydı. Robbie'nin nefret ve güvensizlik için nedenleri vardı ama bu duyguların onu tamamen ele geçirmesine musaade ediyor, hiç düşünmeden karşılık veriyordu. Bu sırada kimi incittiği de umurunda değildi. Rosalin'i incitmek bile...

Rosalin bıkmıştı. İskoçya'dan bıkmıştı. Savaşta bıkmıştı. Onu sevmeyecek bir adamı sevmekten bıkmıştı. Robbie'nin gitmesine izin verme zamanı gelmişti.

Kararını verdikten sonra Sor Alex'i aramaya çıktı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

1.

Robbie, Douglas ile en iyi adamlarından oluşan yirmi kişinin de içinde olduğu yaklaşık elli savaşıyla Gretna yakınlarından İngiltere'ye geçti. Batıda sıkı bir şekilde korunan Carlisle Kalesi'nin yanından geçip ormanlık bölgede saklandılar ve Solway halcinin yanından, beş yıl önce Kral I. Edward'ın olduğu Burgh by Sands'deki eski Roma duvarını geçtiler. Oraya ulaşmak için neredeyse bir gün boyunca hızlı bir şekilde atla ilerlemeleri gerekmişti. Brougham'a ulaşmak için hâlâ otuz kilometreleri vardı.

Birkaç yıl önce, sınırın bu kadar güneyine yapılan bir baskın aptalca olurdu. Ama artık dengeler değişmişti ve son bir yıldır Bruce'un baskın grupları buralara kadar gelebiliyordu. Yine de baskınların belli riskleri vardı ama Robbie tüm detayları saatlerce düşünüp tüm ihtimalleri planlamıştı.

Hazırdı.

Ya da en azından hazır olmalıydı. Ama Douglas'tan uzaklaştığı her saat huzursuzluğu artıyor, felaketin onu beklediği hissine kapılıyordu. Rosalin'in acılı yüzünü aklından çıkaramıyor, sesi her an kulağında yankılanıyordu.

Bu çok yanlış. Sen buna göre bir adam değilsin. Aramızdaki gelecek ihtimalini yok ediyorsun.

Kendi kendine bunları okkeli olduğu ve onu yolundan döndürmek istediği için söylediğini düşündü. Bunu söylerken ciddi

olamazdı. Ama Douglas tan uzaklaştıkları sırada, tüm sözlerinde ciddi olabileceğine dair korkusu giderek artıyordu. Sanki güğünde bir ağırlık vardı ve nefes alması giderek zorlaşıyordu.

Rosalin bunu ona neden yapıyordu? Neden onu kararlarını sorgulamak zorunda bırakıyordu? Bu şekilde vahşi bir saldırının karşılıksız kalmasına izin veremezdi. Clifford'ın bunun bedelini ödemesi lazımdı.

Kana kan...

Ama kahretsin ki Rosalin çok emindi. Robbie çocuğun anlatıklarını zihninden tekrar tekrar geçirdi ve her açıdan değerlendirdi. Askerlerin armalarını anlatmıştı. Clifford'ın adamlarıydı -buna şüphe olmamalıydı- ama detaylar çok helirsizdi. Çocuk çok korkmuştu. Her şey çok karmaşıktı. İlk birkaç dakika içinde köyden kaçmıştı. Olanları görmesi için birkaç dakika yetmiş olmalıydı ama tam olarak her şeyi görmüş müydü?

Robbie ofkeyle yüzünü buruşturdu. Lanet olsun, ne yapıyordu böyle? Yolundan dönmek için bahaneler mi arıyordu? Rosalin onu zayıf düşürüp odağından sapmasına neden oluyordu. Eğer eşi olacaksa işine müdahale etmemesi konusunda bir ders alması gerekecekti. Ve Robbie ile evlenecekti.

Değil mi?

Benim evim... Beni nasıl bu şekilde incitebilirsin... Beni sevdiğimi sanmıştım.

Sevmek mi? Robbie sevgi hakkında ne biliyordu? İçindeki bir his, atacağı bu adımı sorgulamasına neden oluyordu. Eğer bu adımı atarsa onu kaybedebileceğini biliyordu. Ve bu düşünce, nabzının panik benzeri bir hisle hızlanmasına neden oluyordu.

Lanet olsun

Douglas ona dönene kadar sesli konuştuğunu fark etmemişti. O anda yüzü Robbieden daha karanlık olan biri varsa o da

Douglas'tı. Robbie, vola çıkmadan önce Joanna ile tartışıklarını gözden kaçırmamıştı. Bunun nedeninin, çizdikleri rotayı kadını onaylamaması olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Ne oldu?" dedi Douglas etrafına bakarak. Duvarın güney kısmında, atlarına su vermek için bölgedeki pek çok gölden birinin yanında durmuşlardı. Hava kararmıştı ve sabah yollarına devam etmeden önce biraz uyunmayı planlamışlardı. Saldırını öğleden sonra gerçekleştirecekler ve böylece uzaklaşırken karanlık tan faydalanacaklardı. En azından plan bu şekildeydi.

"Geri donmemiz lazım" dedi Robbie.

Douglas duyduklarına inanmıyordu. "Saldırıyı iptal mı ediyorsun? Lanet olsun, Boyd! Senin neyin var? Rosalin sana ne söyledi?"

"Saldırıyı iptal etmiyorum," dedi Robbie. "En azından şimdilik etmiyorum. Ama çocuğun olanları doğru aktardığından emin olmalıyım. Koyu gidip gerçekleri kendi gözümüzle görmemiz lazım."

Douglas ona şüpheli bir bakış attı. "Bunu kız yüzünden yapıyorsun, değil mi?"

Robbie bunu inkâr etmeyecekti ama başka nedenleri de vardı. "Bruce, Clifford ile yapılacak ateşkese güveniyor ve bu ateşkese sağlananın bir yolunu bulmak benim görevim. O pisliktten kişisel olarak ne kadar nefret edersek edelim..."

"Peki, Clifford'ın sorumlu olduğunu öğrenirsen?"

"O zaman geri doneriz."

Birkaç homurtu duyuldu. Adamlar, kadınlara ve köylülere ve pılanların intikamını alma şansını kaybetmiş olmaktan memnun değillerdi ama Robbie onların komutanıydı ve ıyı bir nedeni olmadan böyle bir şey yapamayacağına güveniyorlardı.

Robbie bu konuda haklı olmayı diliyordu.

Ertesi gün hava karardıktan sonra Ettrick'in tepelerinin ve ormanlarının kalbinde bulunan küçük Corehead köyüne ulaştılar Wallace, on altı yıl önce İngilizlere karşı ilk saldırısı için adamlarını burada toplamıştı. Tepeye tırmandıkları sırada Robbie yakının ilk işaretlerini gördü. Köyün yakılmış olduğunu, geriye kullerden ve katliamın korkutucu kanıtlarından başka bir şey kalmadığını sanıyordu.

Ama gördükleri farklıydı.

Douglas küfür etti ve birbirlerine baktılar. Durdukları yerden bakınca volunda olmayan hiçbir şey görünmüyordu. Binaların yanmış kalıntıları ya da sokaklarda yığın halinde cesetler yoktu. Hatta her şey olması gerektiğinden daha sakindi. Etrafta dolanan birkaç insan bile vardı.

Robbie'nın kalbi deli gibi atmaya başladı.

Yaklaştıkça saldırıya dair birkaç iz gördü. Kırık kepenkler, yıkılmış çitler, birkaç kırık saksı ve çığnemiş bahçeler vardı ama çocuğun anlatımıyla zihinlerinde canlanan bir yıkım söz konusu değildi.

Geldiklerinin haberi çok çabuk yayılmış, onlar yaklaştıkları sırada köylüler anayolda birikmeye başlamıştı. Robbie, Deirdre ile diğer kadınların da binalardan çıktığını görünce hem şok oldu hem de rahatladı.

"Anlayamıyorum," dedi Douglas.

"Ben de," diye yanıtladı Robbie gergin bir ifadeyle. Fakat az kalsın çok büyük bir yanlış yapmak üzere olduğunu anlayabiliyordu.

Deirdre ve köy meclisi başkanından duydukları ne kadar korkunç bir hatadan döndüklerini doğruluyordu. Çocuk, gördükleri konusunda haklıydı ama parçaları doğru bir şekilde birleştirememişti. İlk asker bölüğü -de Spenser ve adamları- Clifford'un askerlerinden önce gelmişti. Sör Henry ve askerleri yirmi kadar

koyluyu katletmiş. Deirdre ile diğer kadınları sığındıkları kulu beden çıkarıp bağlamış ve asilerin fahişeleri oldukları için onlara tecavüz ederek ceza vermişti. Hepsini öldürüp koyu yakacakları sırada -Deirdre buna hiç şüphe olmadığını anlatıyordu- Clifford ile adamları gelip bu katihamaya bir son vermişti. Başta onun da baskın yapmak için geldiğini sanmışlardı. Birkaç köylü, Clifford'un aslında onları kurtarmak için geldiğini anlayana kadar ona direnmişti. Clifford, de Spenser ve adamlarını tutuklayıp cezalandırmak için Berwick'e geri götürmüştü.

Robbie saldırının detaylarını dinlerken giderek daha çok utandı. Yapmak üzere olduğu hatanın boyutunu ve ona neye mal olacağını anlamıştı.

Az kalsın Rosaline yuva olmuş tek yeri yıkıp geçecekti. Sebepsiz yere bütün bir köyü yakacaktı. Tanrım, midesi kasıyordu. Öyle bir şey yapsa Rosalin onu asla affetmezdi ve sonuna kadar haklı olurdu. Robbie ne yaptığını sanıyordu ki? Tanrı'ya şükür çok geç olmadan gerçekleri anlamıştı. Geri dönüşü olmayan bir hata yapmaktan son anda vazgeçmişti.

Birden geri dönmek için sabırsızlandı. Bu, sabırsızlıktan daha fazlasıydı. İçinden bir ses 'hemen' git diye bağırıyordu. Geri donmeli ve ondan özür dilemeliydi. Muhtemelen Seton'dan da özür dilege iyi olurdu. Belli ki gerçekten sağduyuya ihtiyacı vardı. Çünkü bugün William Wallace ile adaletsizliğe karşı kılıcını kaldıran genç savaşçı olmaktan ne kadar uzaklaştığını görmüştü.

Park Kalesi'nden ayrılışlarının üçüncü gecesinde Rosalin ve Sör Alex, Tweed Nehri'nin güney kıyısında durdular. Nehrin üzerindeki ahşap köprü, karşı kıyıda dik White Wall ile Berwick Kalesi'nin yer aldığı tepeye uzanan ve adını tam olarak hak eden *Tehheli Merdivene* bakıyordu.

Rosalin, onu buraya getirmek için çok fazla risk alan adama bakmak için arkasını döndü. Sör Alex, onu savaştan harap olan

taşradan buralara kadar güvenli bir şekilde getirerek hayal-
ginden bile daha iyi bir arkadaş olduğunu kanıtlamıştı.

"Bundan enün misin?" diye sordu. "Beni burada bırakıp dö-
nebilirsin."

Sor Alex sert bir kararlılıkla dudaklarını sıkı. Rosalin'ın
ağabeyine gitmek istediğini söylediği ilk andan beri dudakları
bu haldeydi. Rosalin, birkaç saat uyumak için durdukları ve Sor
Alex'in koluna goturduğu bıçağı korkuyla izlediği o ilk geceden
beri onu yapmaya niyetlendiği şeyden vazgeçirmeye çalışıyordu.
Kolunda, Robbie'nin kolundakine benzer bir işaret vardı. Artık
olmayan bir işaret... Şaha kalkmış aslan dovmesi artık tenindeki
derin çizgiler ve yaralar yüzünden görünmez haldeydi.

Rosalin'in şüphelendiği gibi Alex de Bruce'un hayaletlerinin
bir parçasıydı. İşaretler öyle olduğunu gösteriyordu ve İngilizle-
rin ona gizli savaşçı ordusunun diğer üyelerini söyletmeye çalış-
tığını biliyordu.

Rosalin, tenindeki işaretleri silmenin, arkadaşlarını
hafızasından silmekten çok daha kolay olacağından şüphe
ediyordu. Onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Bunu
gittikleri her kilometreyle birlikte daha da kararlı ifadesinden
anlayabiliyordu. Son derece kararlıydı ve pek çok açıdan Robbie
kadar inatçı görünüyordu. Rosalin, Sor Alex'in yapmak üzere
olduğu şeyden pişman olmamasını diliyordu. Geri dönüş
olmayacaktı. İkisi için de.

Sor Alex başını iki yana salladı. "Ben kararımı verdim. Gizli
savaş taktiklerinden ve korsan baskınlardan bıktım. Tanrı biliyor
ya çok denedim ama artık bunu yapacak sabrımı kalmadı. Çoğu
zaman kendi taratıma karşı savaştığımı hissediyorum. Belki bu
şekilde bir işe yararım."

"Ne demek istiyorsun?" Arkadaşlarına sırtını çevirmesinin
onlara nasıl bir yararı olabilirdi ki?

"Belki de diğer taraftan çalışarak bu savaşa bir son verilmesi
ne yardımcı olabiliriz. İngilizlere karşı savaşmak yerine içerden
sarıp mantık ve anlaşma yollarını deneyim."

Bu çok yüce bir amaçtı ve Rosalin'in ona karşı çıkması çok
zorlu çünkü kendi de henzer nedenlerle gidiyordu. Ama o,
Alex'i anlayabilse de Robbie ve diğerlerinin genç adamı anlama-
yacağından emindi. Sebebi ne olursa olsun Robbie, Sor Alex'in
ayrılışını kişisel bir ihanet olarak algılayacaktı. Ve Rosalin'in gi-
dişinin dışında, Robbie kabul etse de etmese de Alex'in gidişinin
kabullenmesi çok zor bir acı olacağından şüpheleniyordu.

Robbie, duygularına hiç önem vermemişken, Rosalin niye
hâlâ onun duygularını düşünüyordu ki? Yaptığı şeyin doğru
olduğunu bilse de bu, kalp kırıklığını hafifletmiyordu. Keşke
kalbindeki sevgi de bu dovme kadar kolay kesilip atılabilseydi.
Sürekli devam edecek olan umutsuzluktansa geçici bir fiziksel
acıyı tercih ederdi. Bıçak kesigi iyileşirdi ama hayal kırıklığından
asla tam olarak kurtulamayacağını biliyordu. Bu izlerin sonsuza
kadar süreceğinden ve çok derin olduğundan şüphe ediyordu.

"Peki sen bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye yu-
muşak bir sesle sordu Sor Alex.

Hiç emin değildi ama bunu yapması lazımdı. Rosalin meşale-
nin titreyen ışığında karanlık nehrin diğer tarafına baktı. Göğüs
kafesinde sıkışan duyguları hissedip derin bir nefes aldı. Tanrım,
canı neden bu kadar yanıyordu? Başıyla onayladı. Daha fazla te-
reddüt etmeden koprunun üzerinden atlarıyla geçtiler.

Robbie, Park Kalesi'nin bahçesine hızla girdiğinde sabah olmuş-
tu. Şeytan peşinden kovalıyormuş gibi hızlı gitmiş, bu sırada da
içindeki sesi susturmakta güçlük çekmişti. *Acele et!*

Ama kulenin penceresine baktığı anda çok geç kaldığını an-
ladı. Kalbi dipsiz bir kuyudaki taş gibi çoktu. Karanlık onu tama-
men sardı. Rosalin pencerede beklemiyordu. Orada değildi.

Birkaç dakika sonra Joanna Douglas onları salonda karşıladı. gında korkusu doğrulanmış oldu.

"Rosalin nerede?" diye sordu. Korku, sesinin sert çıkmasına neden olmuştu.

"Dikkat et, Boyd," dedi Douglas. "Kızgın olduğumu biliyorum ama sınırını eşimden çıkarma."

Ama Joanna, onun öfkesinden çekinmemişti. "Beni küstah zorbalara karşı savunmana ihtiyacım yok. James. Onlara ve öfke gösterilerine çok alışığım."

Robbie yüzünü buruşturdu. Çok sevimli olduğunu düşündüğü kadın bu muydu?

Kadın, ona cevap vermek için dondu. "Sanırım şimdiye kadar Berwick Kalesi'ne ulaşmıştır. O ve Sör Alex, siz gittikten kısa süre sonra yola çıktılar."

Bir yanı bunu zaten biliyor olsa da yine de haberi almak onu sarsmıştı. Tanrım, Rosalin nasıl giderdi? Robbie'nin ona açıklamaya yapması lazımdı. Özür dilemesi lazımdı. Ona ne kadar yanlış olduğunu anlatmalıydı.

Onu sen uzaklaştırdın.

Douglas kulur etti. "Ve sen de gitmelerine izin mı verdin?"

Joannanın sevinli mavi gözleri, kocasının gözlerine baktığı sırada buz gibi olmuştu. "Evet."

Ses tonundan, bir şey söylemesi için ona meydan okuduğu anlaşılıyordu.

Douglas çenesini kapattı. Belli ki az kalsın yapacakları hatanın ardından en azından eşine karşı hata yapmamaya karar vermişti. Joanna haklıydı. Rosalin ve Seton da haklıydı. Ve hepsi bunu biliyordu.

Robbie yumruklarını sıkı. İçinde dolanan ilkel duygu bir kirli haş gibiydi. Öfke. Şaşkınlık. Çaresizlik. Bu duyguların bir vere

gimesi lazımdı. O da kendi dışında suçlayabileceği tek kişiye odaklandı. Yedi yıldır partneri olan adamı nasıl olurdu da ona bu şekilde ihanet edebilirdi? "Onu öldüreceğim."

Joanna zarf kaşını kaldırdı. "Sör Alex'i mi?" Başını iki yana salladı. "Korkarım bu biraz zor olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana bir şey bıraktı." Salonun ilerisinde yer alan Douglas'ın emlak işleriyle uğraşmak için kullandığı odayı işaret etti. "Orada."

Robbie odaya girdikten sonra kapıyı arkasından kapattı. Sade çuval bezinden yapılmış bohçayı açıp içinde karartılmış, burunluklu başlık ile pelerini görünce odada yalnız kalmış olmasına sevindi.

Birden ırkıldı. Birkaç dakika içinde ikinci kez şok oluyordu ve canı fena halde acıyordu.

Seton sonunda bunu yapmıştı. Muhafızları terk edip İngilizlerin yanına geçmişti. Robbie neden şaşırdığını bilmiyordu. Yıllardır onun ihanet etmesini beklememiş miydi? O, lanet bir İngilizdi. Robbie ona nasıl güvenebilmişti ki?

Ah, lanet olsun. Bu düşüncesini tamamlamadan, gerçekler sert bir şekilde yüzüne çarptı. Rosalin'i uzaklaştıran şey de bu olmuştu. Onu her zaman bir İngiliz olarak -Clifford'ın kardeşi olarak- göreceğini ve asla tamamen güvenemeyeceğini söylemişti. Rosalin onu intikam yüzünden kör olmakla suçlamıştı. Haklıydı. Ona kalbini sunan sevimli ve şefkatli kadını görememiş olması başına gelen en güzel şeyi kaybetmesine neden olmuştu.

Bana ihtiyacın olduğunu sanmıştım.

Robbie'nin ona ihtiyacı vardı. Sadece şu ana kadar ne kadar ihtiyacı olduğunu fark edememişti. Rosalin, onda kendinin bile var olduğunu unuttuğu bir şey görmüştü. Genç kadının şiddetli adalet duygusu, ona eskilerden birilerini hatırlatıyordu. Artık

Sor Alex'in çoktuğunu biliyordu. Kendini hatırlatıyordu. Robbie bu zamanlar doğru seher'leri uğruna savaşıyordu. Bir zamanlar doğru adamının doğru mu varış mı olduğunu sorguluyordu. Korkunç uğruna onunı kaybetmiyordu. Her nasılsa zamanla bunu unutmuştu. Ama Rosalin ona hatırlatmıştı.

Tabii ki ona terk ederdi. Robbie kalması için bir seher vermemişti. Kendi te kaç kez kalbini sunduğunu ve karşılığında ona hiçbir şey vermediğini hatırlayınca kusmak istedi. Rosalin onun için her şeyi vermeye hazır ve ondan bunun karşılığında istediği tek şey gıvırdı. Ve Robbie de ona bunu vermemişti.

Rosalin onu seviyordu ve...

Bu geceyi fark edince yan tarandaki koltuğa çoktu.

Robbie onu seviyordu. Tabii ki onu seviyordu. Bunu bilse de kabul etmek istememişti. Bunun ne anlama gelebileceği düşünce korkmuş, onu geri göndermek zorunda kalacak olmak onu korkutmuştu. Ve bunu kabullenmeyi reddederek, korktuğu tek şeyi başarmıştı. Onu kaybetmişti.

Onu geri vermeyecekti. Ağabeyi kabul etmezse başka bir yolunu bulacaktı. Bunu artık biliyordu. Ancak Rosalin bilmiyordu. Ve Robbie bunu ona söylemek için son şansını da kaybetmişti.

Seher, bir zamanlar onu içi olmuş bir adam olmakla suçlamıştı. Robbie bunun doğru olmasını ve içindeki karanlık boşluğu hissetmeye başlamaya dilerdi.

Rosalin elinin arasına koyup düşünmeye, geleceği olan uçurumdan karanlığa yuvarlanmamak için bir yerlere tutunmaya çalıştı.

Canet desin, onu nasıl geri alacaktı?

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

76

Rosalin ve Sor Alex'in kale kapısında aniden belirmesi en basit tabiriyle bir curcunaya neden oldu. Uykudan uyandırılan ağabeyi, Rosaline sınıksız sarılırken Sor Alex de askerler tarafından çevrelendi ve az kalsın çukur hapishanesine atılacaktı. Ancak Rosalin de onları çukura atlamakla tehdit etti. Sor Alex bunun yerine bekçi kulübesine götürüldü. Bitmeyecek gibi görünen sorgulamanın ardından savunmasını bizzat krala yapması için Londra'ya çağırıldı.

Sor Alex'e veda edip ağabeyinin adamlarından oluşan küçük bu orduyla gödişini izlemek, Rosalin'in Douglas'tan ayrıldığından beri yaptığı en zor şeydi. Sor Alex, onun Robbie ile olan son bağydı ve onun gittiğini görmek, Robbie'den tamamen ayrılmak gibiydi. Robbie bu kalp kırıklığını ya da Rosalin'in gözyaşlarını hak etmiyor olsa da kaybetme duygusu çok derindi. Yaptıkları nedeniyle ondan nefret ediyor olması lazımdı. Her sabah ağabeyinin onu çağırmasını ve ondan nefret etmekte haklı olduğunu kanıtlayacak o korkunç haberi vermesini bekliyordu.

Ama iki gün geçmişti. Ardından üç gün oldu. Brougham'dan bir ulığın gelip saldırı haberini vermesi için bu, veterer bir süteydi. Beşinci gün, Rosalin'in saldırıdan bahsetmesinin üzerine ağabeyinin gönderdiği askerlerin donmasıyla, Cliff onu odasına çağırdı ve korkunç gerçeği söyledi.

Rosalin içeri girdiğinde ağabeyi sırtı kapıya dönük bir şekilde küçük şömineye bakıyordu. Düşüncelere dalmış gibiydi.

Rosalin en kotüsünü duymaya hazırlandı.

Ağabeyi dondu. Ellerini arkasında birleştirmişti. "Saldırı olmamış."

Sanki Rosalin'i vere itmiş gibiydi. Sendeledi, ırkıldı ya da ikisi birden de olmuş olabilirdi. "Ne?"

Cliff ona baktı. Rosalin, kendininkine çok benzeyen o yeşil gözlerdeki endişeyi görebiliyordu. Rosalin döndüğünden beri ağabeyi ona hassas bir porselen parçasıymış gibi davranıyor, onu strese sokacak konulardan özellikle sakınıyordu. Kaçırılması, Robbie Boyd ya da ona yazdığı mektup gibi konuları açmıyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyor ama bunu Rosalin'in açıklamasını bekliyordu.

"Brougham'a saldırı olmamış. Boyd, köyde olan biteni zamanında öğrenmiş olmalı."

Cliff saldırıyla ilgili her şeyi anlatıp kardeşinin güvenini haklı çıkarmıştı. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Yoksa var mıydı? Robbie neden fikrini değiştirmişti? Onu yolundan döndüren şey neydi? Ve en önemlisi, bu ne demek oluyordu?

Rosalin'in rengi atmış olmalıydı ya da bayılacak gibi görünüyordu da olabilirdi çünkü Cliff ona doğru gidip dirseğini tuttu ve kardeşini şöminenin yanındaki minderli sıraya oturttu.

Rosalin düşünemiyormuş gibiydi. "Emin misin?"

Ağabeyi bunu başıyla onayladı.

"Ama neden?"

Cliff ona uzun uzun baktı. "Sanırım bunun cevabını sen benden daha iyi biliyorsun."

Cliff, Sor Henry ve diğer mahkumları Berwick'e geri getirmeden önce, Robbie'ye köyde olanları açıklayan bir mektup gon-

dermiş ve bir hafta içinde -Rosalin'in mektubunda yazanları ve ödeme konusunu halletmek için- görüşmeyi teklif etmişti ama bu mektup ikisi de oradan ayrıldıktan sonra ulaşmış olmalıydı.

"Bundan çok emin değilim. Robbie çok kararlıydı. Onu yolundan çevirmeyi denedim -yalvardım- ama reddetti." Ağabeyi'nin asık yüzüne bakarken gözlerinde yaşlar vardı. "Korkunçtu."

Ağabeyi küfür edip Rosalin'in yanına oturdu ve o hiçkırıldığı sırada çocukken yaptığı gibi onu kolunun altına aldı. "O pislik senin gözyaşlarını hak etmiyor, ufaklık. Ve kesinlikle seni de hak etmiyor."

Bu, Rosalin'in daha çok ağlamasına neden oldu.

"Bana neler olduğunu anlat."

Rosalin olanları anlattı. En azından detayları atlayıp çoğunu anlattı. Gerçi Cliff'in boşlukları kolayca doldurduğundan şüpheleniyordu. Anlatması bittiğinde ağabeyinin dudakları sert ve öfkeli bir hal almıştı. "Onu öldüreceğim."

"Hayır! Lütfen, bunların yaşandığını bile unutmak istiyorum."

Rosalin, ağabeyinin verdiği katlanmış, kare şeklindeki bezi alıp burnunu ve gözünü sildi.

Cliff'in ifadesi hâlâ çok sertti ama sesi yumuşamıştı. "Bundan emin misin, Rosie-lin?" Sustu. "Çok uzun zamandır Boyd'a karşı savaşıyorum ve onun bir konuda tereddüt ettiğini daha önce hiç görmemiştim. Bir şeyler onun geri çekilmesine neden oldu. Bunun sen olduğundan şüphe ediyorum."

Rosalin burnunu çekip derin bir nefes aldı. Başını iki yana salladı. "Saldırı konusunda fikrini değiştirmiş olsa bile bu bir şeyi değiştirmez. Asla mümkün olmayacak. Benim kim olduğum gerçeği her zaman aramızda olacak. Bana güvenmeyen ve beni sevmeyen bir adamla birlikte olamamı."

Ağabeyi onu daha sıkı sarıp bir nefes verdi. Sanki üzerinden bir yük kalkmış gibiydi. "Acı çektiğini görmekten nefret ediyor-

ruin ama bunu duyduğuma üzüldüğümü söyleyemeyeceğim. Şu anda göremiyorsun ama böylesi en iyisi. Aranızda bir şey olması imkânsızdı."

Rosalin ona bakıp gözlerini kırdı. "İmkânsız, değil mi?"

Cliff bakışlarını uzaklaştırdı ve ağzına kötü bir tat gelmiş gibi dudaklarını büzdü. Bu, ağabeyinin lafı geçtiğinde Robbie'nin yüzünde beliren ifadenin aynısıydı. "Senin mutlu olmanı istiyorum ama kız kardeşini o barbara teslim etmemi istemek fazla olurdu. Ve seni mutlu edeceğinden emin olmadan bunu asla yapmazdım. O eşkıvanın bunu kanıtlamak için çok çabalaması gerekirdi." Kardeşini bir kez daha varıp başından öptü. "Onu unut, Rosal-in. Seni hak etmiyor."

"Deneyeceğim," diyerek söz verdi Rosalin. "Cliff?" Ağabeyi ona baktı. "Ondan nefret etmem için çabalamamana teşekkür etmeliyim."

Cliff dudaklarını büzdü. "Bunun işe yarayacağını düşünsem yapardım. Ama korkarım savaş, yıllar önce kaybedilmişti."

"Ne demek istiyorsun?" Cliff tek kaşını kaldırıp ona dikkatle baktı. Rosalin gerçekleri anladığı sırada rengi attı. "Biliyor muydun?"

Cliff omuzlarını silkti. "Başta bilmiyordum. Muhafızların söylediklerinden anladım. Boyd'un onları öldürmemesinin bir nedeni olmalıydı. Tanrı biliyor ya bunu yapmak için yeterince nedeni vardı. O yüzden birinin ona yardım ettiğinden şüphelendim. Ondan her bahsedildiğinde nefesinin kesilmesi ve renginin atması, bunu yapanın kim olduğunu kısa sürede anlamama neden oldu."

"Neden hiçbir şey söylemedin? Sana ihanet ettiğim için bana kızmış olmalısın."

"Doğrusu kızmaktan ziyade rahatlamıştım." Rahatsız edici bir şey varmış gibi yüzünü buruşturdu. "Bu, durumu berabere yapmıştı."

Rosalin, ağabeyinin ne demek istediğini anlayınca şok oldu. "Onları teslim olmaları için kandırdın mı? Bunu yapacağına inanmak istememiştim."

"Kandırmadım. En azından bunu bilerek yapmadım. Kral bana planından bahsetmemişti. Buluşmanın ateşkes altında gerçekleşmesi için söz verdiğim sırada tutuklanacaklarını bilmiyordum. Şartlara daha uzun süre dayanamayacaklardı ve sonuç aynı olacaktı. Bunun benim onurum pahasına yapılmasından hiç hoşlanmamıştım. Yapılan şeyden utanmıştım ama görevimi yerine getirmek zorundaydım." Hafifçe gülümsedi. "Beni istemediğim bir karar vermekten kurtardın."

Rosalin şaşırmıştı. "Bunca yıldır bunu bildiğine ve bana hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum."

"Bunu neden yapmış olabileceğinden şüphelendim ve unutmanı bekledim." Kederle gülümsedi. "Sanırım pek işe yaramadı, değil mi?"

Rosalin boğazı bir kez daha düğümlenirken başını iki yana salladı. "Ben ne yapacağım, Cliff?"

"Bilmiyorum, ufaklık ama bir şeyler bulacağız. Her şey düzelecek."

Keşke Rosalin ona inanabilseydi.

Rosalin ve Seton gittikten bir hafta sonra Clifford'dan iki bin pound geldiğinde Robbie çaresiz planının işe yaramasının ihtimal dahilinde olup olmadığını merak etti. Clifford ateşkesi reddedebilirdi ama etmedi. Hem ateşkesi sürdürmesi hem de bir gün geç varsa da buluşmayı teklif eden mektubunun bir anlamı olmalıydı.

Robbie, Fraser ve bir grup diğer adamla beraber. Bruce'un çok ihtiyacı olan parayı götürmek için kuzeye, Dundee'ye gitti. Ama bunun bir nedeni de MacLeod ile konuşmak istemesiydi. Eğer planı işe yarayacaksa, arkadaşının desteğine ihtiyacı olacaktı.

Bruce'un kabul etmeyeceğini düşündüğünden, planını ona anlatmadı. Ama içlerinde eşlerin de olduğu -Rosalin'in eşi olmasını umuyordu- onaylanmamış görevler, muhafızlar arasında gayet olağandı. MacLeod'un kendisi de savaşın başında karısını kurtarmak için böyle bir plan yapmıştı. O yüzden onu anlayacağını düşünüyordu.

Yine de Highland Muhafızları'nın liderini ikna etmesi birkaç gün sürdü. Dundee'ye ulaşmasının bir hafta sonrasında Robbie ve muhafızların diğer dokuzu, Berwick Kalesi'nin yanındaki ormanda durmuş, Robbie'nin planının son detaylarını inceliyordu. Aslında detayları inceleyen Robbie'ydı. Diğer adamlar konuyla ilgili lanet konuşmalar yapıyordu.

"Bu tam anlamıyla intihar, Robbie," dedi Lachlan MacRuairi. "Oradan daha önce çıkabilmiş olmamız, bunu yine yapabileceğimiz anlamına gelmiyor. Karımı o cehennem deliğinden kurtarmam iki yıldan uzun zamanımı aldı. Neredeyse hepimizin yakalanmasına neden olacak bir de hata yapıyordum. Eğer orada hapsedilirsen kurtarılacağının garantisi yok. O çukur hapishane sine atıldım ve inan bana orada çok fazla zaman geçirmek istemezsin."

Robbie o zamanları hatırlıyordu. Tehlikeli yerlere girip çıkma konusunda iyi olan bir muhafız varsa o da MacRuairi'ydi.

"O noktaya gelmeyecek."

Umarım.

Grubun strateji uzmanı Eoin MacLean ona dikkatle baktı. "Yani planın bu mu? Berwick Kalesi'ne girip Clifford'ı görmek isteyeceksin. Ona kız kardeşiyle evlenmek istediğini söyleyip seni bir çukur hapishanesine atmamasını ya da en yakın darağacına asmamasını bekleyeceksin, öyle mi?"

"Sanırım öyle."

"Sen aklını yitirmiş olmalısın," dedi MacLean tiksintiyle.

"Bunu daha önce de söyledin," dedi Robbie. "Hepiniz söylediniz ama ben ne yaptığımı farkındayım."

Rosalin'i geri almak için aklına gelen tek şey yapıyordu. Rosalin'e ona güvendiğini kanıtlayacaktı. *Agabeyim beni seviyor ve mutlu olduğumu görmek için her şeyi yapar.* Robbie, genç kadının abartmadığını düşünmek istiyordu çünkü bunun her şeyi test etmek anlamına geleceğini biliyordu. Havatı, ikinci kez Clifford'ın ellerinde olacaktı. Ancak bu kez kendini ona isteverek teslim ediyordu. Lanet olsun, belki de gerçekten çıldırmıştı.

Haftanın büyük bir kısmını onu kışkırtarak geçiren Erik MacSorley sırtıttı. "Daha önce kimlerden hoşlandığını bilmiyordum, Akıncı ama planın işe yaramazsa seni gemiyle Londraya götürürüm. Kral Edward'ın birkaç kız kardeşi olduğunu duydum. İngiliz kadınlarına bu kadar düşkunsen..."

Robbie ona gemisiyle ne yapması gerektiğini söyledi ve Batı Adası lideri -İskoç olmaktan ziyade Viking gibi görünüyordu- güldü. Robbie, onun alaylarının odağı olmayı umursamıyordu. MacSorley'nin rahat esprileri, Seton'ın ihanetinin omuzlarındaki yükünü biraz olsun hafifletiyordu.

Robbie'nin aksine, diğer muhafızlar şaşkındı. Lanet olsun, o da şaşırılmıştı ama sadece bunu kabul etmek istemiyordu. Hepsî, gizli savaş taktikleri ve bu savaşın şövalyeliğe yakışmayan yönleri konusunda Seton'ın kimi zaman zorluk çektiğini biliyordu. Robbie'yle de asla geçinemedikleri ortadaydı ama bu ilişkinin ne kadar kötü bir hal aldığı anlamamışlardı.

Hepsî bu darbeyi kişisel algılamıştı. William Gordon'ın kaybı hâlâ açık bir yaraydı. Şartlar tamamen farklı olsa da -Gordon görev sırasında bir pailama nedeniyle ölmüştü- kaybetme hissi aynıydı. İçinde bulundukları şartlar, onları kardeş kadar yakın kılmıştı -hatta daha da yakın- ve aralarından birinin yokluğunu hepsi hissediyordu.

Kimse bir şey söylememişti ama Robbie, bazılarının -Seton'a en yakın olan Sutherland, MacKay, MacLean ve Lamont'un- kısmen onu suçladığını biliyordu. Muhtemelen haklıydılar. Ama bu, Seton'ın onlara ihanet ettiği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Kız orada değilse ne olacak?" diye sordu Sutherland.

Robbie bunu düşünmek istemiyordu. Bu, planın zayıf noktalarından -ki onlardan çok vardı- biriydi. Clifford'un, kardeşini Londra'ya götüren ilk gemiyle göndermiş olması gayet olasıydı.

"Rosalin orada," dedi Robbie bundan o kadar emin olmasa da "Değilse de veterince barutun vardır umarım."

Sutherland barut konusunda Gordon kadar deneyimli değildi ama muhafızlar ihtiyaç duyduğu anda dikkat dağıtmalarına vetecek kadar ustalaşmıştı.

Ekibin en yeni üyesi ona keskin bir bakış attı. "Evet ama bunu kullanmak zorunda kalmak istemem."

"Ben de," dedi Robbie sert bir şekilde.

Gizme zamanı gelmişti.

"Sana yirmi dört saat vereceğiz. Akıncı," dedi MacLeod. "Yarın akşam hava kararana kadar dışarı çıkmazsan, seni almak için geleceğiz."

Robbie bunu başıyla onayladı. Onları bir kurtarma operasyonundan vazgeçirmeye çalışmıştı ama MacLeod bu görevi sadece bu şartla kabul etmişti.

Seton ile en az Robbie kadar çok sorun yaşayan MacRuairi sert bir bakış attı. "Seton'ı görürsen ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyle ve sonra da onun bize yaptığı gibi hançerini sırtına sapla."

Robbie, eski partneriyle yüz yüze gelirse ne yapacağını bilmiyordu ama o anın çok hoş olmayacağını tahmin edebiliyordu. "Mesajını iletirim."

Ormanı yuruyerek, zırhsız ve silahsız bir şekilde geçti. Silahlarına daha sonra kaleden çıkarken ihtiyaç duyacağını düşünüyordu.

Onuz dakika sonra, kapıdaki muhafıza adını veren Robbie'nin, Rosaline'ne olan güveni test edilecekti.

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

Ironi çok değişik şekillerde kendini gösteriyordu. Cliff ile odasında konuşmalarından iki gün sonra Rosalin, St. Marys Manastırındaki rahibelere yardım ederek oyalanmaya karar verdi. İlk gün, iki hamile kadınla tanıştı. Bunlardan biri, evlenmeyi düşündüğü adam tarafından terk edilmişti ve diğeri de köyüne baskına gelen asilerden biri tarafından tecavüze uğramıştı.

Rosalin, başrahibeyle bu durumda olan kadınlar için özel bir yer ayarlama ihtimalleri olup olmadığını konuştu. Başrahibe bu fikre sıcak baktı. İhtiyaç bütüktü ama hastane, sadece yokular ve hastalar için uygundu. Çocuklu kadınların sığınmasına uygun bir yer değildi. Rosalin'in himayesinde ve ağabeyinden alacağı maddi destekle, manastır, onları gönderecekleri bir yer ayarlayacaktı.

Ironi birkaç gün sonra, Rosalin sekiz yıl önce başlayan adet döngüsünün ilk kez geçtiğini fark edince ortaya çıktı. Ağabeyi olmasa Rosalin de o yataklardan birine ihtiyaç duyardı. Ağabeyini bu konuda bilgilendirmeyi istemiyordu. Bunu öğrenirse, Robbie ile aralarında olanlar konusunda ağabeyinin kafasında bir soru işareti -varsa bile- kalmayacaktı.

İlk şoku ve bunun anlamının verdiği korkuyu atlattıktan sonra -kilisenin gözünde küçük düşecek ve bir tahiye olduğu

düşünülecekti— Robbie'yi kaybetmenin çaresizliğiyle içine düştüğü karanlığın içinde, aslında küçük bir umut ışığı olduğunu hissetti. Bu bebek Robbie'nin bebeği. Robbie, sonunda ona bir aile vermişti. Sevgisi ve koruması için ona ihtiyaç duyacak birilerdi. Bu, haval ettiği gibi bir aile olmayacaktı belki ama Rosalin elinden geleni yapabileceğini biliyordu. Bu çocuğu tüm kalbiyle sevecek ve mutlu olacaktı.

Rosalin, Berwick'e geldikten yaklaşık iki hafta sonra hastanede, başrahibeyle detayları konuşuyor, bir yandan da ağabeyinin, Robbie'yi öldürmek için bir ordu göndermesine neden olmadan durumu nasıl anlatabileceğini bulmaya çalışıyordu ki ilk fısıltıyı duydu.

"Yakalandı."

Bir saat sonrasına kadar bunu umursamamıştı ama sonra bir şey daha duydu, "Şeytanın Fedaisi," dedi hemşirelerden biri.

Rosalin donup kaldı. Elinden geldiğince saygın davranmaya çalışarak - halbuki net bir şekilde onları dinliyordu- kadına sordu. "Şeytanın Fedaisi hakkında bir şey mi söylediniz?"

"Duymadınız mı, leydim?" dedi genç rahibe adayı. "Robbie Hoydu yakalamışlar."

Kalbi aynı anda hem durdu hem acıdı. "Kim yakalamış?"

Kız ona tuhaf bir bakış attı. "Ağabeyiniz, leydim."

Rosalin son kelimeyi neredeyse duyamamıştı. Kapıdan hemen çıkıp kaleye doğru ilerlemeye başladı. Ağabeyinin odasına hızla girene kadar nefes nefese kalmış ve kızarmıştı. Alın terliydi. "Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Cliff, üzerinde çalıştığı kâğıttan başını kaldırıp bir nefes verdi. "Sanırım duymuşsun."

"Yani doğru mu? Onu yakaladın mı?"

"Tam olarak öyle denemez."

"Tam olarak öyle denemez de ne demek? Burada mı, değil mi?"

"Burada ama onu ben yakalamadım. Peki Adam," diye duzeltti. "Kendi isteğiyle geldi."

"Ne yaptı?" diye bağırdı Rosalin duyduklarına inanamaz, arak Ağabeyi başını iki yana salladı. "Buraya gelip benimle görüşmek istedi."

"Peki ne dedi?"

"Bilmiyorum. Ona biraz düşünmesi için zaman vermem gerektiğini düşündüm."

Rosalin gözlerini küstü. "Peki, nerede düşünüyor?"

Rosalin bunu zaten biliyordu. Cliff, her zaman dert yandığı asiler kadar acımasızdı. "Çukur hapishanesinde"

"Cliff! Bunu nasıl yaparsın?"

Ağabeyi dudaklarını sıktı. "Sana yaptıkları yüzünden testislerinden asılmadığına şükretmeli. Bir gece çukur hapishanesinde kalsa ölmez. Ne yazık ki..."

"Onu görmek istiyorum." Ağabeyinin ifadesini fark edince ekledi. "Sakin bana karşı çıkmaya kalkma."

"Aklımdan bile geçirmem," dedi Cliff alaycı bir tavırla. "Kız kardeşimin, Iskoçya'nın en tehlikeli adamlarından birinin yanında olmasına neden izin vermeyeyim ki?"

Rosalin, ağabeyi pes edene kadar bakışlarını ayırmadı.

"Pekâlâ, onu nöbetçi kulübesine getireceğim. Ama seni uyarıyorum, Rosalin. Hiçbir söz vermiyorum. Bugunu çok uzun süre bekledim."

Saat kaçtı?

Robbie zifiri karanlığın içinde gözlerini kırparak planının mantıklı olup olmadığını düşünüyordu. Berwick teki çukur hapishanesinde biraz zaman geçirmeyi göze almıştı ama sorgusuz sualsiz bir çukura atılmadan önce Clifford ile konuşabilmeyi ummıştı.

Çukurda yalnız olduğuna göre Seton'in, samimiyeti konusunda onları ikna etmiş olduğunu düşünebilirdi. Eski partnerini düşünmek istemediği için dudaklarını sıkı.

Ne kadar zamanı kalmıştı? Gun ışığını görmeden bunu anlaması mümkün değildi ama bir ya da en fazla iki saati kaldığını düşündü. Eğer Clifford onu kısa süre içinde merak etmezse Robbie'nin muhatız arkadaşları, konuyu anlatmasına bile fırsat vermeden içeri gireceklerdi.

"Tabii onu dışarı çıkarabileceklerini düşünüyordu.

En azından onu nerede bulacaklarını bildiklerini geçirdi aklından alaycı bir şekilde. MacRuairi burayı yakından tanıyordu çünkü birkaç yıl önce artık eşi olan kadının kurtarılmasına yardım etmesinin ardından burada biraz zaman geçirmişti.

Robbie, birlerinin kilidi açtığını duyunca beklediğinden daha çok rahatladı. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve bir ip indi. Yaraları yuzunden uç metrelik yüksekliği tırmanması olması gerekenden uzun sürdü.

Dışarı çıktığı anda bileklerine asık suratlı ama sessiz iki asker tarafından zincir takıldı. Hiçbir açıklama yapmadan onu küçük odadan dışarı çıkarıp başka bir odadan geçirdiler. Sonunda ana kapıdaki nöbetçi kulübesine benzer yerin kubbeli kapısından içeri ittiler.

Sendeleyerek içeri girdiğinde tanıdık bir nefes duydu ve şaşkınlıkla başını kaldırdı. *Rosalin!* Birbirlerine baktılar. İçindeki tüm korku, özlem ve sevgi yıldırım gibi üzerine indi.

Bir süre sonra Rosalin'in sağına bakıp odadaki diğer kişiyi de fark eden Robbie'nin ifadesi sertleşti.

"Ona ne yaptın?" diye ağabeyine sordu Rosalin.

Clifford -pislik herif- gizlemeye çalışmadığı bir gülümsemeyle omuzlarını silkti. "Dün gece kapıda kimliğini söylediği anda adanlarımdan birkaçı biraz fazla heyecanlanmış. Yaptık-

larından sonra, askerler bununla yetindikleri için kendini şanslı sayabilir."

"Cehenneme kadar yolun var, Clifford"

"Yakında cehenneme gidecek biri varsa o ben değilim. Zincire vurulmuş olan sensin."

Rosalin kaşlarını çatı. "Çıkar şunları, Cliff. Bana zarar vermeyeceğini söylemiştim"

Clifford, Robbie'ye baktı. İkisi de bu zincirlerin Rosalin'in güvenliği için olmadığını biliyordu. "Buna katılmıyorum," dedi. "Önce ne diyeceğini dinleyelim"

Rosalin ona doğru bir adım attı. O kadar güzel görünüyordu ki Robbie'nin nefesi kesildi. Ama yanaklarının solgunluğu ve gözlerinin altında daha önce olmayan karartılar, bunu ona yapan kişi olduğu için suçluluk hissetmesine neden oldu. Bunun yanında, Clifford'ın verdiği tüm cezalar anlamsız kalmıştı.

Bir yanı, Rosalin'in kollarına koşmasını ve onu çok özlediğini söylemesini bekledi. Ama Rosalin bunu yapmadı. Zaten Robbie'nin de bunu beklemeye hakkı yoktu. Son ayrılıklarının ardından bunu bekleyemezdi.

Bu kez, her zaman düşüncelerini belli eden bakışları ona karşı kaplanmış gibiydi.

Robbie onu kaybedemezdi. Bununla baş edemezdi. Rosalin ona kalbini teslim etmişti. Robbie bunun değişmesine izin veremeyecekti.

"Ne istiyorsun, Robbie?" diye sordu Rosalin.

"Seni."

Clifford sessizce homurdanıp ardından da ona doğru bir adım attı ama Rosalin ağabeyini kolundan yakaladı. "Tuttun, Cliff. Söylemek istediği şeyi duymak istiyorum."

Clifford geri çekilmeden önce Robbie'ye uzun bir bakış attı. "Düzgün bir şeyler söylese iyi olur."

Robbie onu yok sayıp Rosaline baktı. Bunu yanlarında kimse yokken söylemek isterdi ama Rosalin ile konuşma şansı bulmasına bile sevinmesi gerektiğini biliyordu. Durumu Clifford'a anlatmak zorunda kalmaktan korkmuştu.

"Özür dilerim. Sana güvenmem lazımdı. Hata yaptım ve buraya bu hatayı düzeltmek için geldim."

Clifford'a dönüp ciddileşti. "Kardeşimle evlenmek istiyorum."

"Hayır."

Robbie dişlerini birbirine sürttü. Pislik herif bundan keşki alıyordu. "Rosalin, onu mutlu etmek için her şeyi yapacağım" söyledi. Benden ona güvenmemi istedi. Güveniyorum. O yüzden buradayım." Rosalin tuhaf bir ses çıkardı. Robbie ona dönüğünde gözlerinin şaşkınlık içinde kocaman olduğunu fark etti. Ardından da affedileceğine dair umut olan ilk ışıltıları o gözlerde gördü. Yeniden Clifford'a döndü. "Rosalin yanılıyor muydu?"

Clifford, Rosaline baktı. "Tanrı aşkına, Rosie lin, ona ne diye böyle bir şey söyledin?"

"Bu kadar aptalca bir şey yapacağı aklıma gelmezdi"

"Ya da bu kadar romantik bir şey," diyerek düzeltti Robbie.

Rosalin'in bunu duyup duymadığından emin değildi. "Ona söz verdim," dedi Rosalin, ağabeyine.

Clifford yüzünü buruşturup ardından da öfkeyle Robbie'ye baktı. "Rosalin yanılmıyordu. Sadece senin onu mutlu edebileceğine inanmıyorum"

Kollarını göğsünde kavuşturup Robbie'ye alaycı bir gülümsemeyle baktı. Ona kendini ikna etmesi için meydan okuyor gibiydi.

Robbie yumruklarını sıktı. Kelepçelerin sıkıldığını fark ettiği sırada, Clifford'ın bunları takmakta haklı olduğunu anladı. Ama Rosaline hakması kavgı etmemesi gerektiğini anlamasına yetti. Eğer bir şansları olacaksa, Robbie ve Clifford'ın yıllar süren bu nefreti arkalarında bırakmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Robbie derin bir nefes aldı. "Bunu ben de bilmiyorum ama onu seviyorum ve sana yemin ederim, hayatımın her bir dakikasını onu mutlu etmeye çalışarak geçireceğim. Bu, düşmanlığımızı bir kenara bırakmak anlamına gelse bile. Rosalin seni seviyor ve ben, buna engel olacak bir şey yapmak istemiyorum. Onu korudun ve senin konumundakilerin yapmayacağı şekilde onu sahiplendin. Bunun için hakkını ödemen lazım." Rosaline baktı. "Eşim olmanı istiyorum çünkü seni seviyorum. Bunun ağabeyinle ya da intikamla bir ilgisi yok. Hiçbir zaman da olmadı. Sadece daha önce bunu göremeyecek kadar kordum. Sonraki elli yılı onu överek geçirmek istesen bile buna itiraz etmem. Sana katılmıyor olabilirim ama yine de sözlerimi dinlerim. Çocuklarımız ona dayı diyecek."

"Ah Robbie," Rosalin'in gözlerinde keskin bir ışıltı belirdi. Hemen ardından kendini Robbie'nin kollarında - ya da zincirlerden dolayı elinden geldiğince yakınında - buldu. Rosalin'in yumuşak ve ılık bedeninin göğsüne yaslandığını hissetmek Robbie'nin içinde bir şeylerin özgür kalmasına neden oldu. Bir barajın yıkıldığını hissediyordu. Tüm korkusu, özlemi ve sevgisi ona doğru akıyordu. Kızın satenimsi başını çenesinin altına çekti, dudaklarını saçlarına bastırdı ve ılık gül kokusunun kendini sarmasına izin verdi.

Robbie'nin söylemek istediği çok fazla şey vardı ama duygularını boğazında düğümlemişti.

Clifford alay edercesine sert bir ses çıkardı. "Henüz ikna olmadım."

Rosalin, Robbie'nin göğsünden uzaklaşıp ağabeyine döndü. "Cliff, ondan daha ne istiyorsun? Hayatını ellerine bıraktı çünkü bana güvendi ve ben de senin onu..."

Cliff, elini kaldırıp kardeşinin lafını kesti. "Bırak şartım var."

Rosalin gözlerini şüpheliyle kıstı. "Ne tür şartlar?"

Clifford'ın bakışları yumuşamıştı. Robbie, o anda kazandığını anladı. Rosalın haklıydı. Ağabeyinin kıza olan sevgisi, Robbie'ye olan nefretinden daha büyüktü. Onun mutlu olmasını istiyordu. Onu mutlu edecek kişi, yıllardır yakalamak için çabaladığı adam bile olsa.

"Seni istediğin her zaman İngiltere'ye getirmesi gibi. Çocuklarının halalarını tanımlarını istiyorum ve ben de sözünü tutup tutmadığını kendi gözlerimle görmeliyim."

Rosalın, Robbie'ye dondu.

"Kabul. Rosalini tehlikeye sokmadığı müddetçe olur."

Clifford bunu başıyla onayladı.

"Başka?" diye sordu Robbie.

"Doğan ilk çocuğunuza Clifford adını vereceksiniz."

Robbie donup kaldı. Cliff'e delirmiş gibi baktı. Rosalın guldu ve Robbie'nin kaburgalarını dirseğiyle durttu. "Seninle alay ediyorsun, Robbie."

Tanrım, Robbie'nin kalbi o kadar uzun süre atmamıştı ki kalbi bir hasar almış olabilirdi.

Clifford sırıttı. "Korkarım bir kez daha kaçmana izin vererek aşağılanmayı goze alacağım. Edward'a anlatacağım hikaye ne olursa olsun buna itiraz etmeyeceksin."

"Korkarım bu hikâyede, lanet bir adam rolünde olacağım."

Cliff gulumsemi. "Elbette."

Robbie küfür etti. "Kabul. Sanırım itibarım bundan daha karanlık olamaz."

"Bundan emin değilim."

Rosalın, ağabeyine bakıp kaşlarını çatı. "Gelini kaçırmayı yeterli olur, Cliff. Abartmana gerek yok."

Ağabeyi yüzünü buruştursa da itiraz etmedi. "Sanırım çıkışı bulabilirsin."

Robbie bunu başıyla onayladı. Birazdan sadece küçük bir yardıma ihtiyacı olacaktı. "Evet."

"O zaman sana vereceğim zamanı iyi değerlendir." Rosaline dondu. "Gel bakalım, tatlım."

Rosalın, ağabeyinin kollarına koştu ve Robbie onları izlerken kalbinin sıkıştığını hissetti. İki kardeş arasındaki bağ o kadar güçlüydü ki onların arasına girmek için elinden geleni yapmaya kendi kendine söz verdi.

Bu, onu ne kadar delirtse de.

Uzun bir süre sonra Clifford, Rosalını bıraktı. Robbie'ye bir kez daha baktı. "Onu bir daha uzeceksen olursan, seni Bruce'un hayaletleri bile elimden kurtaramaz."

Bu tehdidin komikliğine rağmen Robbie ona inanıyordu.

Kısa bir süre sonra Clifford kapıyı arkasından kapattı.

Rosalın, Robbie odaya itildiği andan itibaren hislerini kontrol altına alamıyordu. Özellikle de ağabeyinin askerlerinin ona zarar verdiğini gördüğü anda kollarına koşmamak için kendini zor tutmuştu.

Ardından ona güvendiğini göstermek için teslim olması. Bu kadarı lazıydı. Ama asıl kırılma noktası, Robbie'nin onu gerçekten sevdiğini anladığı andı. Cliff ten bahsetmesine izin verdiğini söylediği andı. Hatta haberi olmasa bile doğacak çocuklarından bahsetmişti.

Rosalın ona doğru gidip elini yanına koydu. "Yüzünün haline bak."

Robbie gulumsemi. "Buradan çıkar çıkmaz benim için istediğin kadar telaşlanmana izin vereceğim. Ama önce."

Ellerini kızın kalçasına koyup vücuduna doğru yaklaşmasını sağladı. Sonra da dudaklarını dudaklarına yaslayıp onu çaresizliği andıran bir tutkuyla öptü.

Rosalin kollarını adamın boynuna dolayıp kendini ona doğru itti çünkü sıcaklığı ile gücünü hissetmeye ihtiyacı vardı.

Robbie inlevip onu daha derinden öptü ve dilini dudaklarının arasına uzun ve istekli hamlelerle itti.

Rosalin'in bedeni ısınmış, teni gerilip ürpermişti. Meme uçları sertleşiyor, bacaklarının arası istekle ıslanıyordu.

Robbie, onu kalçasından yakalayıp sertliğine doğru çekti. Arzusu giderek artıyordu. Rosalin bedenini ona yaslanmıştı. Ona surtunerek rahatlamaya çalışıyordu.

Robbie kutur ederek onu itti. "Tanrım, beni öldürüyorsun. Ama hazırlanmamız lazım. Ayrıca ağabeyinin bizi nöbetçi kulübesinde bırakmasının nedeninin bunlarla birlikte sana sahip olmam olduğunu sanmıyorum." Zincirlenmiş bileklerini kaldırdı.

"Neye hazırlanmamız lazım?"

"Duyunca anlarsın. Saat kaç?"

Rosalin ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bilmiyorum. İçeri girdiğimde güneş batmak üzereydi. Sanırım kısa süre sonra yıldızlar belirir. Ellerin zincirliken buradan nasıl çıkacağız?"

Robbie gülümseyip zincire ayağıyla bastı ve kasları iyice gerilene kadar ellerini çekti. Ama kırılan şey elleri değil, zincir oldu. Robbie zinciri ikiye ayırmıştı. Rosalin'in ifadesi onu güldürdü. "Bu, kızları etkilemek için öğrendiğim bir numara." Rosalin bu konu üzerinde yorum bile yapmayacaktı. "Bize yardım edecekler."

"Diğer havaletler mi?"

Robbie hiçbir şey söylemedi. Sadece ona baktı.

"Bunu anlamayacağımı mı sandın?" Başını iki yana salladı. "Gerçekten, Robbie. Kork değilim. Nasıl dövuştüğünü gördüm. Dövmelerini ve şeytani görünüşlü başlığını da... Birinde Sör Alex'in sana Akıncı dediğini duydum. Bunun savaş ismin olduğunu tahmin ettim. Bu arada gayet doğru bir isim."

Robbie halâ hareketsizdi. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Bir süredir. Sör Alex bildiğimi sana söylemememi istedi."

Robbie'nin ifadesi karardı. "O hain pislik muhtemelen ağabeyine söylemeni beklemiştir. Gerçi bu, artık bir sır olarak kalma-
yacak."

İfadesi, Rosaline Sör Alex'in ihanetini sandığından daha çok önemsedğini gösteriyordu. "O sana ihanet etmedi, Robbie. Sadece aynı şeylere inanmayı bıraktı. Sırlarınızı koruyacak. Tıpkı benim gibi."

"Başka şekilde de..."

"Dövmeden mi bahsediyorsun? Dövme sayesinde keşfedilmesinden korkmana gerek yok. Çünkü onu yok etti. Ortadan kaldırdı."

Bu bilgi, Rosalin'in beklediği etkiyi yaratmamıştı. Robbie'nin ihanete uğradığına dair şüpheleri hafifleyeceği yerde, ihanetin boyutunun daha da kötü olduğunu düşünmesine neden olmuş gibiydi. Sanki bu dövmenin, Alex'in sadece bir bıçakla ortadan kaldırabildiği kutsal bir bağ olduğunu düşünüyormuş gibiydi.

"Londra'da," dedi Rosalin, Robbie'nin soramayacak kadar gururlu olduğunu bildiğinden. Acı, şu anda çok canlıydı ama yıllar geçtikçe onu anlayacağını ve Sör Alex'in yaptığı şeyi kabulleneceğini düşünüyordu. Yıllar içinde belki...

"Ciddi miydin, Robbie?"

"Hangi konuda, *mo ghrá*?" Elini bir kez daha Rosalin'in beline koyup onu kendine çekti. Sesi giderek daha derinden geliyordu. "Seni sevdiğim konusunda mı? Evet, bunda ciddiğim. Ve bunu bir daha sormana izin vermeyene kadar sevgimi kanıtlamak için her şeyi yapmaya niyetliyim. Sen haklıydın. Sana ihtiyacım var. O köye gidip de az kalsın nasıl korkunc bir hata yapacağımı ve eskiden olduğum adamdan ne kadar uzaklaştığımı görene kadar bunu anlayamamıştım. Yeniden o adam olacağım, Rosaline. Ve ben unutacak olursam, sen yanımda olup bana hatırlatacaksın."

Rosalin gözlerinde mutluluk yaşlarıyla gülümsedi. "Sana inanıyorum. Cliff'ı ovmenie bile izin veriyorsan beni seviyor olmalısın. Çok uzun süre konuşabilirim, biliyorsun."

Robbie yüzünde ekşi bir ifadeyle ürperdi.

"Ona iftihar ettiğin anda bundan şüphem kalmadı."

"Lanet ağzını!"

Rosalin güldü. "Oğlumuz Cliff'ı ovmenie istediğinde, yuzunun nasıl bir hal aldığını görmemi isterdim. Gerçi bu, kulağa çok hoş geliyor."

Robbie homurdanarak gözlerini devirdi. "Tanrım, Rosalin, bunun şakasını bile yapma. Hâlâ tam olarak kendime gelemedim."

Rosalin, onun elini tutup karnına götürdü. "Sanırını katar vermek için dokuz ayınız var."

Robbie sıradışı bir zekâya sahipti ama Rosalin'in ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Rengi tamamen soldu. Gözlerinde korkuya benzer bir ifadeyle ona baktı. Ardından yuzu buruştu. Rosalin, o ana kadar Robbie'nin duygusuz olduğunu düşünse de bundan bir daha şüphe etmemeye karar verdi. Robbie, yıkılmış bir adam gibi görünüyordu. Kendine sıkıca sarıldığı anda göğüs kafesinin sarsıldığını hissedebiliyordu.

"Özür dilerim. Ah Tanrım, çok üzgünüm. Hiç aklıma gelmemişti... Düşünmem lazımdı. Bunun bedelini tek başına ödemek zorunda kalabiliyordun ve ben ikinizi de kaybedebiliyordım."

Rosalin, onun aklının nasıl çalıştığını biliyordu. Muhtemelen o anda kız kardeşini düşünüyordu. Parmaklarını Robbie'nin dudaklarına götürüp daha fazla konuşmasına engel oldu. "Ben seni seviyorum, Robbie. Bu, aynı şey değil. Ve sen beni almaya tam zamanında geldin. Bunun çok heyecan verici olduğunu kabul etmem lazım."

Rosalin, gök gürültüsünü andıran bir ses duyunca yerinden sıçradı.

"Bu sinyalizmiz," dedi Robbie onun elini tutarak. "Gitme zamanı."

Cliff, kapıdaki askerleri halletmişti. Her yer dumanla kaplanmıştı ve kalenin dış avlusunda bir sürü insan koşturuyordu. Kardeşinin içinde, fark edilmeden binaların yanından geçmek son derece kolaydı. Robbie, çukur hapisanesinin yanında bir ıslık çaldı. Hemen ardından vanlarında iki adam belirdi.

Rosalin, onu daha önce hayalet kıyafetleriyle görmüş olsa da iki dev savaşçıyı, sanki yüzleri yokmuş gibi duran burunlu başlıklarının içinde görünce şaşırdı.

"Her şey yolunda, mo ghra. Onlar arkadaşlarımız."

"Görüyorum ki lanet planın işe varamış," dedi adamlardan biri ciddi bir ifadeyle ve Rosalin'i selamladı. "Evdim."

Robbie, Rosalin'i sahiplenircesine sardı. "Evet, lider."

Rosalin ona gizlice gülümsedi. "Ben bunun çok romantik olduğunu düşünmüştüm."

"Akıllı kız," dedi Robbie sırıtarak.

"Gitsek iyi olur," dedi ikinci savaşçı. "Bu dikkat dağıtma von temini daha önce de kullanmıştık. Ziyaretimizi uzun tutmak istemeyiz. Beni o lanet deliğe yine göndermemen iyi oldu."

Robbie yüzünü buruşturdu. "Evet, gerçi ben son yirmi dört saatin büyük bir kısmını Berwick'in en rahat konaklama imkânlarını deneyimleyerek geçirdim. Neden geri dönmek için can atmadığımı anlayabiliyorum. Bunlar için vardım ihtiyacım olacak," dedi ellerini uzatarak.

İkinci adam belindeki kürklu çantasından bir şey çıkardı ve birkaç saniye içinde demir kelepçeleri Robbie'nin bileklerinden yere düşürdü.

Diğer dört hayaletin kendilerini beklediği dış kapıya doğru gittiler. Adamlar birbirine birkaç işaret yaptı ve Robbie başını

yana salladı. Rosalin bunun nedenini birkaç dakika sonra anlayacaktı. Kapıyı korumak için konan iki adamı öldürmek yerine kılıçlarının sapıyla başlıklarına indirdikleri darbelerle yere serdiler. Birkaç dakika sonra Rosalin'i kendilerini bekleyen bir gemiye yerleştirdiler.

Rosaline omzunda yay olan başka bir adamı yardım etti.

"Demek İngiliz kadının bu," dedi adam takdir edercesine bir ıslık çalarak.

Robbie, Rosalin'in elini adamın eldivenli elinden adeta zorla çekti. "Ondan uzak dur. Nişancı. Ciddiyim. O sevimli yüzün, ıslım bittiğinde o kadar sevimli olmayabilir."

Rosalin, diğer adamın sessiz bir şekilde, "Keşke o kadar şanslı olsam," diye fısıldadığını duyunca şaşırdı.

Geminin arka tarafındaki ahşap depolama sandıklarından birinin üzerine oturdular.

Rosalin, Robbie dahil olmak üzere on karanlık figür sayabiliyordu. Hepsi iri, kaslı ve korkutucu görünümlüydü. Robbie onu belinden sıkıca tutmuyor olsa korkabilirdi.

Yelkenliyi kontrol eden ıpları tutan adam Robbie'ye baktı. Gülümsediğinde dişleri ay ışığında parlıyordu. "Bize katılabildiğine sevindim, Sor Robert."

"Kes sesini de önüne bak, Şahin. Bizi bu lanet yerden götür," dedi Robbie ama sesinde utanca benzer bir şey vardı.

Rosalin ona bakıp kaşlarını çatı. "Sör Robert mı?"

Evet, Robbie belirgin bir şekilde huzursuz görünüyordu. Roger'in Norham'daki kızdan bahsettiği sırada yüzünde beliren çocuksu huzursuzluğa benziyordu. "Önemli bir şey değil."

Rosalin sabırla bekledi.

"Aptalca bir fikirdi."

Rosalin beklemeye devam etti. Uzun bir süre boyunca gemiyle gideceklerini düşündüğü için bütün gece bekleyebileceğini düşünüyordu.

Robbie derin bir nefes verdi. "Sana olan hislerimi kanıtlamanın yollarını arıyordum." Karanlıkta birbirlerine baktılar. "Kral yıllardır beni şövalye ilan etmeyi teklif ediyordu. Sonunda bunu kabul ettim."

Rosalin için. Bunu onun için yapmıştı. Robbie'nin şövalyelik kuralları ve şövalyelerle ilgili neler hissettiğini biliyordu. Ona hâlâ hatırladığı genç savaşçı olduğunu kanıtlamak istiyordu. Bunu kanıtlaması için şövalye olmasına gerek yoktu ama yine de, "Ah, Robbie, bu çok tatlı," dedi.

Robbie, onu çenesinden tutup başını arkaya eğdi. Dudaklarına şefkath ve neredeyse saygılı bir öpücük kondurdu. Serin deniz havasına rağmen Rosalin'in içine bir sıcaklık yayıldı.

Ama belli ki yüksek sesle konuşmuştu.

"Ah," dedi arkalarından kaptan. "Bu çok tatlı, Robbie."

Robbie küfür etti.

"Sorun ne?" diye sordu Rosalin.

"Artık çenesini kapatmam mümkün olmayacak."

"Bu çok mu kötü?"

"Emin değilim." Başını iki yana salladı. "Ama buna değer. Sen buna değersin. Ağabeyinle barış sağlayabiliyorsam bu pıslığın kışkırtmalarına da birkaç saat katlanabilirim. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Rosalin onunla bir kez daha alay etme isteğine karşı koyamıyordu. "Clifford Boyd. Kulağa çok hoş geliyor, değil mi?"

Robbie urperdi, sonra da onu öpüp bu alaycı konuşmalara bir son verdi.

SONSÖZ

*Kilmarnock, Ayrshire, Dean Kulesi, Azizler Günü
1 Kasım 1312*

Rosalin çığlık atmayacağına söz vermişti ama kramplar ve yoğun sancı boş bulunmasına neden olmuştu. Bu kadar muhimmî bir şey nasıl olurdu da böyle can yakıcı olabilirdi?

Sesi ciğerlerinden çıkıyor gibiydi ve buna engel olması mümkün değildi.

Beklediğinden daha hızlı ilerliyordu. Çok daha hızlı... Çaresiz bir şekilde Robbie'nin orada olmasını diliyordu. Anna görevdeydi ve 'Cliffy' adını koyduğu doğmamış çocukları birkaç hafta erken gelmeye karar vermişti. Bir önceki gece ilk krampları başladığında Douglassa bir mesaj gönderilmişti ama Rosalin mesajın kocasına zamanında ulaşip ulaşamayacağından emin değildi.

Evliliklerinin son birkaç ayı, onu hayal bile edemeyeceği kadar çok mutlu etmişti. Kral, Robbie'ye sadık hizmetinden dolayı biraz toprak ve Kilmarnocktaki eski kule evini vermişti. Bruce ve diğer hayaletlerle birlikte kraliçeye ait kalelerden birinde olmadıkları zamanlarda burada kalıyorlardı. Rosalin onların kendilerine Highland Muhafızları dediklerini bilse de adamları hala hayaletler olarak adlandırıyordu.

Diğer eşlerle de yaklaşılmıştı. Kocalarının vurdukları yaraların gizliliği ve tehlikesi, onlar arasında da özel bir bağ kurulmasına neden oluyordu. Eşleri yokken korku, uanduklerinde ise rahatlama duygusu onları birbirine bağlıyordu.

Ama en yakın olduğu kişi eski bir Sutherland olan Helen MacKay'dı. Melek, hayaletlere görevlerinde eşlik etmediği zamanlarda genellikle Ayrshire'daki bir manastırda Rosalin ile birlikte oluyordu, evlenmemiş ve çocuklu kadınlara için kurdakları sığınma evine yardım ediyordu. Helen'in şıtalılık konusundaki veienekleri güzel bir ekip olmalarını sağlamıştı.

Şu anda da onunla sığınan ve korkularını dinleyen kişi de Helendi. "Zamanında gelebilecek mi?"

Genç kadın Rosalin'in elini sıkı. "Rebek hazır olduğu zaman gelecek. Babasının zamanında gelip gelmeveceğini bile miyorum. Ama her şey yolunda gidecek. Sen sadece netes alıp vermeye devam et."

Rosalin'in gözleri nemlendi. "Onu istiyorum." Aksi bir çocuk gibi konuştuğunu biliyordu ama buna engel olamıyordu. Bunu atlatabilmek için onun gücüne ihtiyacı vardı. Bir savaşçıyla evli olmanın en kötü yanı, ondan uzak geçirdiğ zamanlardı ama Rosalin bunu değiştirmek istemezdi. Robbie ile gurur duyuyordu. Hala bir şovalyeden ziyade bir eskivaydı ama artık onu tanıdıkları şey, nefret ve nefret değildi.

"Biliyorum. Mümkünse burada olacaktı. Gerçi onu tanıdığımı kadıyla mümkün değilse bile sansını zorlayacaktır. Ama seninle ilgilenmem için beni burada bıraktı." Helen gulumse. "Gerçi birikt, doğru kelime olmayabilir."

"Sana bunu emretti mi?" diye sordu Rosalin güçlükle acı dolu netes alıp verişlerin arasından.

"Evet, öyle demek daha doğru olur."

Rosalin'in yüzü kaygıyla karardı. "Orada onlarla birlikte mi olman gerekiyordu?"

Muhafızlardan birine bir şey olursa ve Helen orada değilse ne olacaktı? Rosalin o zaman kendini asla affetmezdi.

Helen kasını kaldırdı. "Sence ben burada olmasam, kocamın onlara bir faydası olur muydu? Hepsinin ölümüne neden olurdu? O yüzden de burada kalmam için hepsi ısrar ettiler. Ayrıca bir sırtım var." Helen, atacan bir çocuk gibi gülümsedi. "Önümüzdeki dokuz ay boyunca pek çok göreve gidemeyeceğim."

Rosalin gözlerini kocaman açtı. "Ah Helen, bir bebek mi? Bu mükemmel!" Bir diğer sancı gelmeden önce arkadaşına sarılma ya fırsat buldu. "Yani Magnus seni sonunda ikna etti, öyle mi?" diye sordu derin derin netes alıp verirken.

Helen gülümsedi. "Sabırlıydı. Çoğu erkeğin olacağından çok daha sabırlıydı. Neredeyse uç yılı aşkın bir süredir evliyiz. Ama hayır, beni ikna eden Magnus değildi. Mayistaki Beltane kutlamasında, Dunstaffnage'de gördüğüm çocuklar sayesinde..." Omuzlarını sıktı. "Hazır olduğumu fark ettim. İşimi seviyorum ama anne de olmak istiyorum. Umarım ikisini birden yapabilirim. Savaşın bitmesini bekleseydim, yaşlı bir kadın olacaktım."

Bruce'un tahttaki varlığı giderek güçleniyordu ama hâlâ son karşılaşmayı bekliyorlardı.

"Tabii ki ikisini birden yapabilirsin," dedi Rosalin. "Senin adı na çok mutlu oldum." Sonra bir sancı daha geldi ve yuzu acıyla doldu. Sancı geçtiğinde ekledi, "Gerçi bunu defalarca gördükten sonra aynı acıyı yaşamak isteyeceğine inanabilmek çok zor."

"Ödül, acıya değiyor."

"Alnından terler akan ve bir ölüm perisi gibi bağırmayan kadınlar öyle soyluyor olabilir."

Helen güldü. "Ama yine de çok güzel görünüyorsun."

Rosalin cevap bile veremedi. Sonraki bir saat boyunca sürekli sancı çekti. Sancılar giderek daha sık ve daha uzun bir hal alıyordu. Çok vurgun ama heyecanlıydı. Uzun bekleyişin ardından, bebeklerinin gelmek üzere olduğunu biliyordu.

"İkinmeye başlaman lazım," dedi Helen.

"Hayır, henüz olmaz lütfen. Robbie de burada olmak ister."

"İnan bana, burada olmaması senin için daha iyi. Erkeklerin doğum odasında olması hiçbir işe yaramaz."

Aniden dışarıdan bir ses geldi. Helen hemen kulenin penceresine koşup gülümsedi. "Belli ki sonunda dileğin gerçek oluyor."

Rosalin bir diğer sancıyı hissedene kadar gülümsedi ve sonra çığlık attı.

Kısa bir süre sonra kocası hızla odaya girdi. Aynı anda hem korkunç hem de mükemmel görünüyordu. Üstü başı kir içindeydi. Tunığindeki lekeler Tanrı bilir neredendi. Gözleri telaşlı, yuzu korkudan son derece gergindi. Ama Rosalin, onu gördüğü için daha önce hiç bu kadar sevindiğini hatırlamıyordu.

Robbie hemen ilerleyip yatağın yanında diz çöktü. "Tanrım Rosalin iyi misin?"

"Bebegimizi doğuruyorum."

Robbie'nin yüzündeki korku kısmen silindi ve hafifçe gulum sedi. "Evet, *mo ghrá*, bunu görebiliyorum. Ya da duyabiliyorum desem daha doğru olur."

"Çok acıyor."

Robbie, Helen'a baktı.

"O iyi," dedi Helen adamı rahatlatmak isteyerek. "Artık geldiğine göre..."

Ama cümlesini tamamlamasına fırsat kalmadan, Robbie Rosalin'in suyu geldikten sonra kaldırılan çarşaflara baktı ve hem beyaz oldu.

Sallanmaya başladığı anda Rosalin onu kolundan tuttu. "Bavılacak olursan bunu Şahine anlatacağımdan emin olabilirsin. Robbie Boyd. Ondan sonra asla huzur bulamazsın. Ağabeyi'ne de anlatırım. İskoçya'nın en güçlü erkeğinin azıcık kan görünce bayılması İngiltere'de nasıl karşılanır sence?"

"Senin kanın. Bu, *senin* kanın." Ama tehditler işe yaramıştı. Robbie daha güçlü duruyordu ve yuzu da eski rengini yavaş yavaş alıyordu. "Ayrıca bayılmayacaktım."

Rosalin ve Helen birbirlerine bakıp gulumседiler.

"Sana doğum odasında işe yaramayacaklarını söylemiştim," dedi Helen ve sonra da Robbie'ye döndü. "Sana da bir yatak hazırlamam gerekecekse bundan pek memnun olmayacağımı söylemeliyim."

Robbie ona bakıp kaşlarını çattı. "Bunu yapabilirim. Tıttan, karımın yanında olmak istiyorum."

Bir sonraki saniyeyle birlikte Rosalin'in elini tuttu. Bir şekilde Robbie'nin orada olması işe yaradı. Cansı hâle deli gibi yanıyordu ama acı, artık az önceki kadar keskin değilmiş gibiydi.

İkinin zamanı geldiğinde Helen, Robbie'nin yardım etmesini söyledi. O da Rosalin'i ikindiği sırada arkasından destekledi.

Rosalin saatin kaç olduğunu artık bilmiyordu. Bu şekilde sonsuza kadar devam edeceğini gibiydi. Helen, "Neredeyse tamam. Bir kez daha sert bir şekilde ıkm," dediğinde çok rahatladı.

Rosalin dişlerini birbirine sırttı. Kocasını kulağına cesaret verecek sözler fısıldarken, oğullarını, onu bekleyen arkadaşının kollarına doğurmak için sahip olduğu son gücü de kullandı.

Kısa süre sonra duyulan öfke ağlama sesi, Rosalin'in o zaman kadar duyduğu en güzel sestir. Gözlerinden yaşlar aktı.

Helen'in gözlerinde de yaşlar vardı. "Bir erkek ve mükemmel görünüyor."

Rosalin, Robbie'nin de onunla birlikte rahatladığını hissetti. Bir şey söylemeden birbirlerine baktılar. Ne diyeceklerini bilmiyorlardı.

Helen, çocuğu plasentadan ayırıp kordonu bağladıktan sonra yumuşak bir yün pelerine sardı. Ağlamakta olan kırmızı bebeği Rosaline verdi.

"Sana benziyor." Koyu renkli ve ince telli saçları vardı ama Rosalin'in kurdugu cumlenin nedeni bu değildi. Hayatında daha önce bu kadar güzel bir şey görmemişçesine bebeğe bakan kocasına döndü. "Kesinlikle *senin* kadar öfkeli."

Robbie, bebeğin minik başını parmağının arkasıyla okşadı. Konuştuğunda sesi kalınlaşmıştı. "Ona ne isim verelim?"

Rosalin gulumседi. "Benim aklıma..." Robbie, ona bakarken 'sakın' der gibiydi. Ama Rosalin çocuklarına ne isim vereceklerini başından beri biliyordu. "Thomas geldi."

Robbie ona dikkatle baktı.

O anda hissettikleri, anılar nedeniyle son derece keskin ve güçlüydü. Çocukları, onları farkında olmadan bir araya getiren arkadaşının adını taşıyacaktı. Oğullarına baktıkları her seferde uğrunda çok savaşp kazandıkları aşkı hatırlayacaklardı.

Ağır bedeller karşılığında kazandıkları aşkı.

YAZARIN NOTU

Sor Robert Boyd, yazacağım muhazırlar arasından muhtemelen en çok bilinen tarihi figurdur. Bağımsızlık Savaşı'nda büyük payı vardır. Atalarında Barbour ve Blind Harry'nin de bulunduğu önemli tarihçiler tarafından adından defalarca bahsedilmiş, hem William Wallace hem de Robert Bruce ile birlikte savaşmıştır. Blind Harry, Boyddan virüden çok kez bahsetmiş, onu mantıklı ve güçlü olarak tanımlamıştır. Bu da Boyd'un Highland Muhazırlarının arasında İskoçyanın en güçlü adamı olarak ver almasına ilhamı kaynağı olmuştur.

Boyd hakkında çok fazla bilgi olması nedeniyle – neyse ki kiminle evli olduğu hakkında bir bilgi yok – muhazırlardan biri olup olmaması konusunda başlarda kararsız kaldım ama son derece çetin bir karakter olması, buna karşı koymama engel oldu. Bence o, William Wallace tarzı bir özgürlük savaşçısıydı ve Bruce'un davası ile Wallace'inkini birleştirmeye konusunda önemli bir görev üstlenmişti.

Boyd, benim yazdığım kadar muhtemelen birkaç yıl önce, 1255'te doğmuştu. Babası – büyükbabası olması daha olası – 1263 yılındaki Largs Savaşı'nda kahraman olduğundan, ailesine Ayrshire, Noddsdale'de bir baronluk ile bir miktar toprak verilmişti. Boyd'un babasının – onun adı da Robert Boyd'du – İngilizler tarafından bir buluşmaya çağırılıp Ayr Ahırlarında (Cesur Yürek filminde bu olay olumsuzlaştırılmıştır) hain bir şekilde öldürülen İskoç soylularından biri olduğu söylenmektedir. Wallace buna karşılık olarak daha sonra İngiliz askerlerini ahırlara kapatıp yakmıştır. Bu olayları birleştirerek kitapta okuduğunuz Boyd'un babasının olumu kurgusunu oluşturdum.

Wallace'in uzakta olduğu zamanlarda Boyd'u ordunun komutasıyla görevlendirdiği söylenir. Hiçbir zaman yardımlarını esirgemeyen Boyd klanı bu sayede 'Confido' sloganını ve bağımsızlık için İskoç davasına olan sadakatleri sayesinde 'Güvenilir Boydlar' unvanını kazanmışlardır. Boyd, çocukluk arkadaşı – ve bazılarının dediğine göre akrabası – Wallace'in yanında, 1305 yılında Wallace'ine katlar sadakatle savaşmıştır. Boyd, aynı zamanda Robert Bruce'a da en başından itibaren destek verip onun yanında savaşmış – sadık bir şekilde – ve hatta başka bir kitapta konu edilecek olan Bannockburn Savaşı'nın da en kilit komutanlarından biri olarak hizmet etmiştir.

Blind Harry, Bannockburn'deki Boyd'dan şu şekilde bahseder (*History of the Counties of Ayr and Wigton, (Ayr ve Wigton Kontlukları Tarihi)* Cilt III, James Paterson, Edinburgh, 1866).

"Sagda Southron birlikleri dizildi,

Önde kızgın Edward atıyla ilerledi,

Kral tarafından rehberlik etsin diye gönderilen deneyimli Boyd,

İkiye boldu tüm birlikleri"

Boyd aynı zamanda 1306 yılında, Bruce, John 'Kızıl' Comyn'i sunağın önünde bıçaklayıp taht iddiasını başlattığı sırada Dumfriesshire'deki Greyfriars Manastırında bulunmuş, Bruce ve Sor Roger de Kirkpatrick'e eşlik etmiş olabilir.

Kitapta Boyda attettiğim eğitim ve askeri tarih bilgileri, aslında Wallace'in ilk gençlik yıllarına dayanıyor. Wallace'in Hannibal'dan alıntılar yaptığı ve amcasının rahibi olduğu Stirling bölgesindeki Cambuskenneth Manastırında okula başladığı söylenir. Ardından da Dundee'de bir okula gidip Wallace'a özgürlük coşkusunu aşıladığına inanılan William Mydford'dan eğitim aldığı düşünülür. İlginç olan, Wallace'in Dundee'deki okulda John Duncan (MacDougall) ve Neil Campbell (Arthur Irci Campbell'in kardeşi) ile tanışmış olmasıdır. Bu ikisi, daha sonraları Wallace'a isyanında katılacaklardır.

Polibios ve Appianus'un çalışmaları batıya muhtemelen on beşinci yüzyıla kadar ulaşmamıştı. Appianus'un Latince çevirisi 1477 yılından önce yapılmamıştı.

Kitapta geçen Boyd'un kız kardeşi Marian haval ürünü olsa da diğer kardeşi Duncan'ın yakalanıp 1306 yılında idam edildiği bilgisi doğrudur. Aynı zamanlarda Boyd'da Kildrummy'de mahkûm edilmiş ve kaçmayı başarmıştı. Bunu nasıl başardığı konusunda bir bilgi olmasa da Rosalın fikri bu sayede ortaya çıktı.

Rosalın Sor Robert (de) Clifford'in -ilk Baron (de) Clifford- (Iskoçlara karşı vurutulan savaşta en önemli İngiliz komutanlardan biri) havalı kız kardeşidir. Clifford'in annesi meşhur bir kadın vâristi. Sov ağaçları tutarlı olmasa da -hiçbir zaman tutarlı olmazlar- genellikle Clifford'in tek çocuğu olduğu iddia edilir. Clifford'in babası, o henüz vedü sekiz yaşlarındayken Galler'de savaştığı sırada olmuş. Clifford'in vesayeti de kralın erkek kardeşi Cornwalllı Edmund'a, Gloucester Kontu'na ve son olarak da Kral I. Edward'a verilmiştir.

Clifford'un askeri kariyeri 1296 yılında, Annandale - Bruce'un toprakları- ve Annandaki baskınlarla Iskoçyada başlamıştır. 1314 yılında Bannockburn'de ölene kadar pek çok savaşta yer almıştır. Ancak muhtemelen en çok Sor James -Kara- Douglas ile olan düşmanlığıyla anılmaktadır. Douglas toprakları için verilen savaş, Cliffordlar ile Douglaslar arasında yüz yıldan uzun sürecek bir düşmanlığın başlangıcı olmuştur.

Clifford, *Akıncı* kitabının giriş bölümünde Bruce'un *asilerini* karşı savaşıyor olsa da Kildrummy kuşatmasında adı geçmemektedir. Kildrummy, muhtemelen askeri karargâh olarak kullanılmamış; Edward, Galler Prensi -ilerideki II. Edward- ve Avmer de Valence -ilerideki Pembroke Kontu- burayı kuşattığında hemen yıkılmıştır. Kalenin düşürülmesine, Boyd'un hapse atılmasına ve Nigel Bruce'un daha sonra idam edilmesine denürücü (Osborne'un ihaneti (*Ihanet* kitabında bahsetmiştim) neden olmuştur.

Clifford ise Bruce'un 1311 ve 1312'deki baskınlarında Berwick Kalesinde bulunmaktadır. 4 Nisan 1311'de, Iskoçyanın Forth

Nehrinden güneyinin koruyucusu olarak görevlendirilmiştir. Bu da hayali kadın karakterini için kusursuz bir ağabey olmasını sağlamıştır.

Bruce'un 1311 ve 1312 yıllarındaki baskınlarının gerçekten şovalyeliğe ilgisi yoktu. Temelde krallığını desteklemek ve maddi olarak yıkıcı savaşı finanse etmek amacıyla yapılan şantaj - kimi zaman rehinelere eşliğinde- taktığından ibaretti. Para ödemeven İngilizler, yangın ve kılıç ile tehdit ediliyordu. Ancak 1312 yılındaki Durham baskınında durum farklıydı. Bu baskın, Edward Bruce ve Kara Douglas tarafından yönetildi. Bruce'un adamları karşı koymayan kimseyi öldürmedi. Lanercost Manastırındaki İngiliz keşişler bile bunu dönemin kasıtları arasına not ettiler.

Boyd ve Clifford arasındaki ateşkes için bahsedilen iki bin pound, 1311 yılının ağustos ayında Northumberland tarafından ödenen gerçek miktardır.

Akıncının geçtiği zamanlarda Bruce, sonunda düşürülen ve 1312 yılının mayıs ayında yıkılan Dundee'deki kaleyi kuşatmıştı. Bu baskınların nedenini anlamak için Bruce'un o dönemlerde Iskoçya'nın Tay Nehri'nden kuzeyde kalan topraklarını elinde tutması da güney tarafının hâlâ İngiliz orduları tarafından işgal altında olduğunu hatırlamak gerekir. 1311 ve 1314 yılları bu orduların Iskoçya'nın en önemli kalelerinden -ve ardından da zarar gören harabelerinden- çıkarmaya çalışmakla geçmişti. Ama kaleleri kuşatmak ve adamların yuz günlük hizmetlerinden sonra ödeme yapmak pahalıya patlıyordu. Kralliyet hazinesi boştu ve Iskoçya villar süren savaşın ardından harap haldeydi. Baskınlar olmasa Bruce güneyi hakimiyet altına alamaz ve kökleri derinlerde olan İngilizleri oradan çıkaramazdı.

Boyd James Douglas, Thomas Randolph ve Edward Bruce kralın güneydeki kilit komutanlarıydı ve çoğu zaman İngiltere'deki baskınların da başında oluyordular. Onları nasıl gördüğünüz -kahraman olarak mı yoksa asi olarak mı- tamamen hangi açıdan bakışınızla ilgili. Yani sınırın -o zamanlar sınır bölgesi

deniyordu- ne tarafında yaşadığınıza bağlı. Örneğin Douglas, İskoçya'da 'İyi Sor James' olarak tanınırken, İngiltere'de 'Kara Douglas' şeklinde nefretle anılıyordu.

Modern bakış açısına göre de rehine almanın kahramanlık la bir ilgisi yoktur. Ama orta çağlarda buna sık rastlanıyordu ve savaş taktiklerinin bir parçası olarak görülüyordu. Daha önce *Çaylak* kitabında genç Atholl Kontu David'in de babasının sadakatını garanti altına almak için gençliğinin büyük kısmında İngiltere kralı tarafından rehin alındığını biliyoruz. David'in kendini rehin alanlara karşı sempati duymaya başlaması ve hatta rehine geri verildiğinde, iki taraf arasında bir köprü görevi görmesinin beklenmesi gayet olağan.

Bir anlaşmada sorun yaşansa da rehinenin başına kötü bir şey gelmesi çok olası görünmüyor. David de buna güzel bir örnekti. Babası isyan edip sonunda idam edildiğinde bile çocuğa herhangi bir zarar gelmemiştir.

Bunun en ünlü örneği de büyük İngiliz Şövalyesi William Marshall'dır. Kral Stephen tarafından gençken rehin alınmış ve babası herkesçe bilinen bir şekilde sözünden dönüp de krala, "Daha çok ve daha iyi oğullar dünyaya getirebilmek için hâlâ çekici ve örsü olduğunu" söylediğinde dahi ölümden kurtulmuştur.

Tabii ki genellikle rehine olarak erkekler tercih ediliyordu ama kadınların rehine olduğuna dair de örnekler vardı.

Rosaline tanınmış akrabasının adını verme istegine karşı ko-yamadım. Kral II. Henry'nin kalbini çalan ve metresi olan güzelliğiyle ünlü 'Güzel Rosamund' Rosalin'in büyük büyük büyük teyzesi oluyordu.

Son olarak, sonsöz bölümünde Rosaline, Kilmarnock'taki Dean Kalesi'nde doğum yaptırsam da Bannockburn'a kadar eski Balliol toprakları resmen Boyd'a verilmemişti. Dean Kalesi, oğlu tarafından inşa edilecekti. Torunları da gelecekteki Kilmarnock kontları olacaktı.

“Akıncı” adıyla bilinen Robert Boyd, İskoç Kral Robert Bruce’un en güçlü muhafızlarından biridir. Çıplak elleri bile ölümcül bir silah sayılan genç savaşçının hayatındaki en önemli iki şey, sınır bölgelerine yaptığı akınlar ve İngilizler için hissettiği jilet gibi keskin nefretidir. Ancak ezeli düşmanının güzel kız kardeşini rehin aldığı anda tüm ilkeleri yerle bir olur ve intikam ile aşk arasında bir seçim yapması gerekir.

Leydi Rosalin Clifford, altı yıl önce kaçmasına yardım ettiği asi mahkûm tarafından kaçırıldığında kaderin onu tekrar karşısına çıkardığına inanamaz. Robert Boyd hatırladığından daha yakışıklı olsa da savaş onu çok değiştirmiştir. Rosalin kalbini çalan bu savaşçının, içinde tutuşturduğu özlemi ve ezeli düşmanları bile sevgiliye dönüştüren tutkuyu inkâr edemez. Güzel bir kadın ve bir leydisinin sonsuz aşkı, İskoçya’nın en acımasız savaşçıları arasında seçim almaktan vazgeçirebilecek midir?

Serinin diğer kitapları:

